

Het Heilig Evangelie
naar de beschrijving van de apostel

Lukas

Het Boek van de NIEUWE MENS in Christus

*Over Jezus, de Hogepriester en hoe wij,
als priesters van de allerhoogste God,
Hem moeten dienen.*

“Vers voor vers”
de diepere betekenis van dit Bijbelboek uitgelegd
in het licht van de Israëlitische Tabernakel.

Door E. van den Worm
4de herziene uitgave: febr. 2009

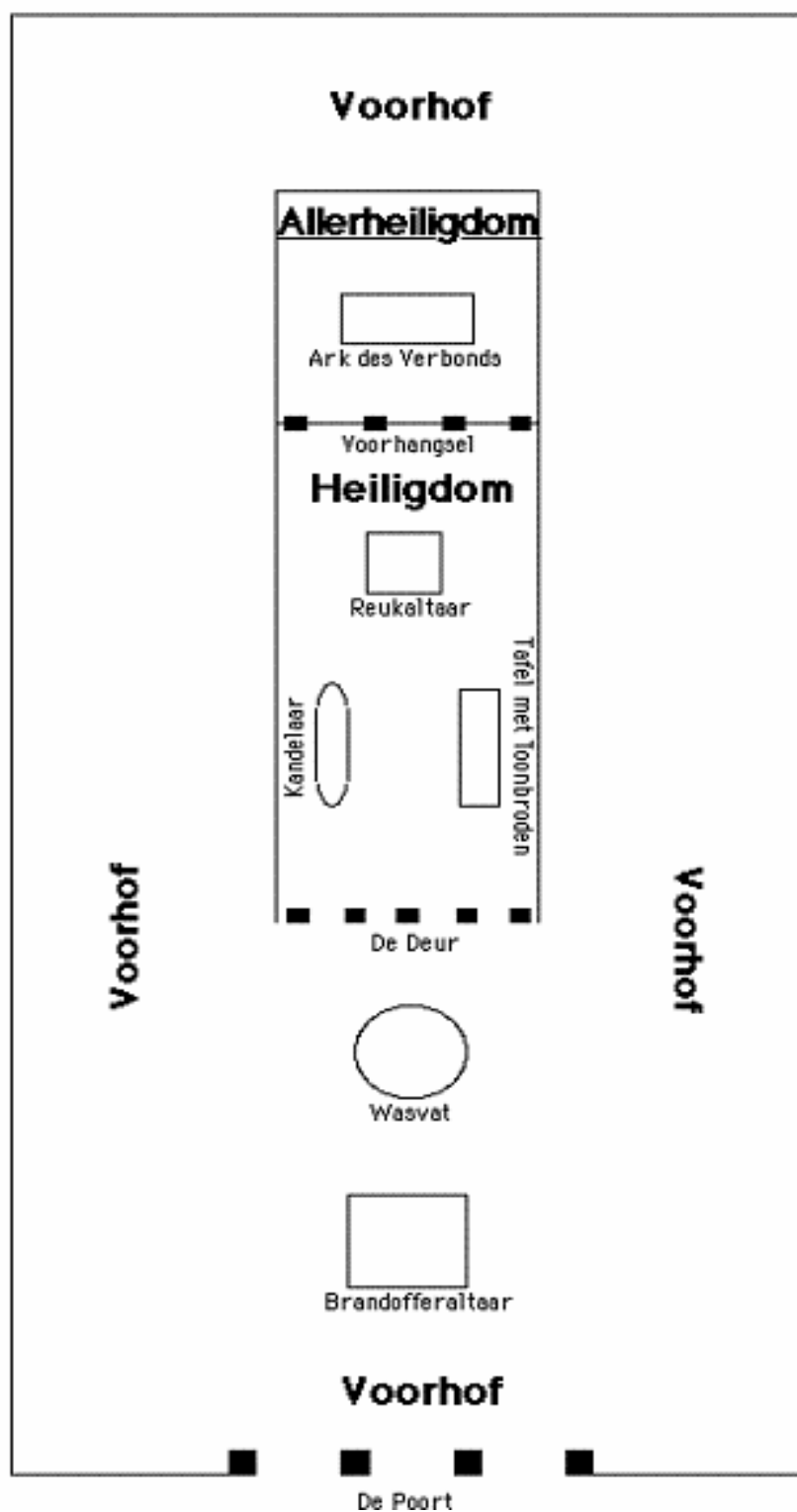
Algemene noot:

1. De vermelde Bijbelteksten zijn in principe uit de Statenvertaling. Wel zijn er **regelmatig** woorden, soms zelfs (gedeelten van) zinnen, vervangen door meer hedendaags gebruikte woorden. Natuurlijk kunt u voor uzelf een andere Bijbelvertaling bij deze studie gebruiken.
2. Ook is er regelmatig tekst tussen haakjes toegevoegd om de diep geestelijke betekenis van de Bijbeltekst te verduidelijken. **Deze toegevoegde tekst is – bewust – van een andere kleur gemaakt**, zodat u **in één oogopslag** kunt zien wat er aan uitleg in de Bijbeltekst is toegevoegd.
3. Overname van gedeelten, op welke wijze ook, is toegestaan, **mits met bronvermelding**.
4. Het is onze wens dat onze studies, als ze u tot zegen zijn, zullen worden doorgegeven aan anderen. Natuurlijk kunt u anderen, in de 1ste plaats, op onze website en/of nieuwsbrief attenderen. Maar u mag de studies wat ons betreft ook kopiëren en uitdelen. Een winstmarge is hierbij niet toegestaan. Ten overvloed: zie punt 3 hierboven.
5. Deze Bijbelstudie op zich is al eerder uitgegeven onder de naam “LUKAS, parafrasen in tabernakellicht”. Deze vernieuwde versie is, voor zover mogelijk, “vertaald” naar meer hedendaags Nederlands. **Dit alles is gedaan in de hoop dat dit het leesgemak zal vergroten, waardoor de studie met meer gemak zal kunnen worden gevolgd**. Hierbij denken wij vooral aan allen die de Bijbelstudies van br. van den Worm nog nooit gevolgd hebben of aan hen die helemaal nog nooit een Bijbelstudie hebben gevolgd.

Nieuwe opmaak: maart 2009

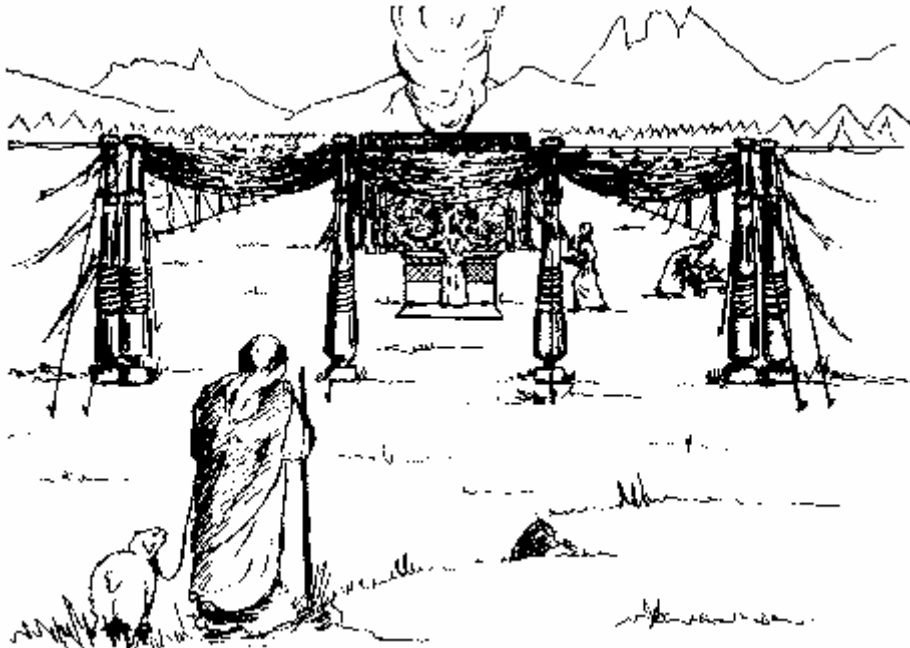
Deze en andere studies kunt u GRATIS downloaden van onze website
www.eindtijdbode.nl

Plattegrond van de Israëlitische Tabernakel

Deel I

Het Voorhofsleven van de gelovige

DE POORT, de enige toegang/ingang tot 'de Voorhof' van de Israëlitische Tabernakel

Hoofdstuk 1

De poort van bekering tot het NIEUWE LEVEN in Christus

Inleidende woorden:

In het Evangelie naar de evangelist Lukas zien wij de Here Jezus uitgebeeld als **de Zoon van de mens** (uit het zaad van David, naar het vlees – zie Rom. 1:3), als de NIEUWE MENS in God, als het Nieuwe Creatuur (of Schepsel). En uiteraard is elke Nieuwe Creatuur een priester van God, omdat hij in gemeenschap treedt en is met God. Juist deze gemeenschap geeft de Nieuwe Creatie (of Schepping). En **door** en **in** die gemeenschap met God is het Nieuwe Schepsel een priester, die tussen God en de in zonde vervallen mens staat. Daarom is het Evangelie naar Lukas in de eerste plaats een openbaring van Jezus Christus als de wonderbare Hogepriester van God, omdat Hij hier wordt geopenbaard als de Zoon van de mens, de eerste onder de Nieuwe Scheppingen Gods. Wat nu, ook geestelijk gesproken, voor het Hoofd (d.i. Jezus) geldt, geldt ook voor het Lichaam (d.i. voor de ware christenen). Het is dus ook een Boek van de christen als een koninklijke priester, die priester kan zijn, omdat Hij, Jezus Christus, de Hogepriester is. Het is het Boek van de NIEUWE MENS, omdat hij in gemeenschap leeft met die wonderbare Hogepriester en Heiland, waardoor die NIEUWE MENS ook een kanaal KAN zijn van Gods genadestromen ten behoeve van het volk van God.

Dit eerste hoofdstuk toont ons in het bijzonder de poortopening van bekering tot het NIEUWE LEVEN.

Wij willen dit Bijbelboek bezien in het licht van de Israëlitische Tabernakel. Zouden wij kunnen naderen tot dat toenmalige heiligdom, dan zouden wij eerst een poort binnengaan, om dan te komen op heilige grond. Dit is eveneens het geval als wij dit Evangelie met gepaste eerbied en biddend beginnen te lezen.

De kleuren van Jezus' Wezen worden door die poort ten toon gespreid; namelijk: scharlaken, hemelsblauw, purper en wit. Juist dit witte beeldt de reinheid uit, die kenmerkend is voor die NIEUWE MENS. Het purper doelt op het Koningschap van de Here Jezus Christus, dat in het Evangelie naar Matthéüs tot uitdrukking komt. Dat scharlaken toont het Knechtschap van Gods Zoon, Zijn willen sterven voor de in zonde vervallen mensheid, gelijk de Vader het Hem vroeg, al vóór de grondlegging der wereld. Dit wordt ons in het Markus-Evangelie verteld. Het hemelsblauw vertelt ons van Jezus als Zoon van God, hetgeen door het Johannes-Evangelie wordt weergegeven.

De kleur van Jezus, door Lukas in zijn Evangelie weergegeven, is dus WIT. Hij is die REINE NIEUWE MENS en HOGEPRIESTER.

Vers 1-4: "Aangezien velen getracht hebben, om in (goede) orde een verhaal op te stellen van de dingen, die onder ons volkomen zekerheid hebben; gelijk ons overgeleverd hebben (degenen), die van het begin af aan

zelf aanschouwers (d.i. ooggetuigen) en dienaars van het Woord geweest zijn; zo heeft het ook mij goed gedacht, hebbende alles van voren af aan nauwkeurig onderzocht, vervolgens aan u te schrijven, voortreffelijke Theófilus! Opdat gij mocht kennen de zekerheid van de dingen, waarvan gij onderwezen zijt". (Zie ALGEMENE NOOT op blz. 2).

Hier heeft Lukas, de geneesheer en later evangelist, geschreven aan een zekere Theófilus. Deze laatste is een verzonden naam, want "Theófilus" wil in het Grieks niets anders zeggen dan "zoon van God". Hij heeft dit Evangelie dus gericht tot elke zoon van God, aan elk voortreffelijk (lees: oprecht) kind van God. En het doel van de evangelist is om ermee geloofs zekerheid te brengen in het hart van elk kind van God.

De geboorte-aankondiging van Johannes de Doper

Nu zullen wij het verhaal onder de loep nemen van de geboorte-aankondiging van Johannes de Doper. Johannes de Doper is een bekeringsprediker. Hij riep het volk van Israël, het Jodendom wel te verstaan (namelijk van de stam Juda, waarin ook de stam Benjamin opgenomen was)¹, tot bekering. Hij was gekomen in de geest van Elia, de profeet die Israël tot bekering riep, nadat het (geestelijk) was afgedwaald en Baäl had gediend door toedoen van koningin Izebel, de vrouw van koning Achab van Israël.

De Baäl-godsdienst is in feite een natuurgodsdienst. Nader beschouwd wil de Baäl-godsdienst zich uitleven in wereldse lusten, de wereldse zin wordt erin botgevierd. De Baäl-cultus (d.i. de verering van Baäl, een afgod) droeg een losbandig karakter, waarbij de vruchtbaarheid werd vergoddelijkt.

Elia riep Israël van Baäl weg – van de wereldse, losbandige levensstijl waar het Israël van zijn tijd in vervallen was – terug naar JahWeH-God. Hij riep hen tot de LEVENDE God en Here, de God van reinheid, ingetogenheid en gerechtigheid. Aldus was Elia en aldus was deze Johannes de Doper.

Wij lezen nu, dat God de geboorte van deze Johannes de Doper aankondigde. Al wat recht en goed is komt uit God. God is het, Die ons tot bekering roept. Wij komen niet tot God zonder deze roep tot bekering; en Hij gebruikt hiertoe de mond van de bekeringsprediker.

De bekeringsprediker is een geschenk van een liefhebbende God aan mensen die in de zonde verdwaald zijn. God in Zijn ontfermingen vult hem met de Geest, Die tot bekering roept. Hij is een spreekbuis van de roepstem, die uit Gods hart komt.

Welnu, de geboorte van Gods instrument, dat deze roepstem zou doen horen, werd hier aangekondigd. Nogmaals: de roep tot bekering moet van God komen in het hart en wezen van de zondaar. Zonder deze stem van de Geest, Die ook Elia bezielde, komt geen zondaar tot bekering. Dit kunnen wij lezen in Johannes 6:44, "Niemand kan tot Mij (d.i. Jezus) komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke."

Vers 5: "In de dagen van Heródes, de koning van Judéa, was (er) een zekere priester, met name Zacharías, van de dagorde (d.i. een indeling in groepen) van Abía; en zijn vrouw was uit de dochters van (het geslacht van) Aäron, en haar naam was Elizabet".

Zacharías was een priester en zijn naam betekent: "God gedenkt", "God is indachtig". Uit hem werd deze prediker, die tot bekering riep, geboren. Zacharías had om deze zoon, die hem en zijn vrouw in hun ouderdom gegeven werd, gebeden. Laten wij de geestelijke zin hiervan leren verstaan. Zoals Zacharías bad om een zoon en bad voor zijn volk, zo moeten ook wij God bidden om Zijn roepstem tot bekering te doen horen ten aanzien van de zondaren en zondaresen, die wij lief hebben, die wij daarom ook graag 'in Christus' zouden zien. Als wij zo bidden zal God verhoren en die roepstem tot bekering zenden door de mond van één van Zijn dienende kinderen. Zo was ook deze Johannes 'de van God gebedene', die het trouweloze volk van Juda Gods roepstem tot bekering moest doen horen.

Deze priester was van de dagorde van Abía. David had in zijn tijd 24 dagorden ingesteld (zie 1 Kron. 24:1-19). Zo'n dagorde bestond uit een hoofdpriester met zijn helpende bijpriesters. Maar u begrijpt, dat met de groei van de generaties het aantal priesters zeer sterk uitdijde, maar het aantal dagordes bleef gesteld op 24. Tweemaal in het jaar kwam dus een zekere dagorde aan bod om in Jeruzalem in de tempel te dienen. Zacharías was van de 8ste dagorde, namelijk de dagorde, die toen Abía als hoofdpriester had.

God koos, om deze Johannes de Doper te doen geboren worden, een man uit de 8ste dagorde. Wij zien hoe wonderbaar God handelde, omdat de symbolische waarde van het getal 8, die van de **opstanding** is. Ook koos Hij Zacharías, omdat hij en zijn vrouw rechtvaardig waren in Zijn ogen. Dit lezen wij in het volgende vers:

Vers 6: "En zij waren beiden rechtvaardig voor God, wandelende in al de geboden en rechten van de Here, onberispelijk".

Vers 7-9: "En zij hadden geen kind, omdat Elizabet onvruchtbaar was, en zij beiden op hoge leeftijd gekomen waren. En het geschiedde, dat, als hij het priesterambt bediende voor God, in de beurt van zijn dagorde,

¹ Er is een verschil tussen Israël en het Jodendom. Wij willen dit in het kort proberen uit te leggen.

In eerste instantie bestaat het volk van Israël uit de 12 stammen, vernoemd naar de 12 zonen van Jakob (die van God de naam Israël kreeg). Maar later komt er een splitsing. Er wordt in de Bijbel dan onderscheid gemaakt tussen het "Huis van Israël" en het "Huis van Juda" (de zgn. Joden). Het "Huis van Israël" (ook wel Efraïm-Israël genoemd) is het 10-stammenrijk dat in de loop van de geschiedenis, door de Assyrische ballingschap, weggevoerd werd uit het beloofde land Kanaän/Palestina. Zij zijn daarna de zgn. heidenwereld ingetrokken, waar zij, tot op heden, in het "verborgen" wonen. Het zijn vooral de zgn. "christelijke" landen in Noordwest-Europa en de landen, waar velen uit Noordwest-Europa later naar toe zijn geëmigreerd, zoals Amerika, Canada en Australië. Het "Huis van Juda" is het 2-stammenrijk, namelijk het volk van Juda en Benjamin, dat in de dagen van Jezus rondwandeling op aarde in het beloofde land Kanaän/Palestina leefde. (Het huis van) Juda, de zgn. Joden, is dan ook het deel van Israël waarover de verharding is gekomen (Rom. 11:25).

Als u meer over dit onderwerp wilt weten dan kunnen wij u het boek "Vederom Mijn Volk", over de lotgevallen van de beide Israëlvolkeren, n.a.v. het boek Hosea, van br. H. Siliakus van harte aanbevelen. (Eventuele inlichtingen over dit boek, bij A. Klein info@eindtijdbode.nl)

naar de gewoonte van de priesterlijke bediening, dat op hem het lot was gevallen, dat hij zoude ingaan in de tempel des Heren om te reukofferen”.

Wij weten, dat zo'n dagorde vele priesters telde. Nu was de taak om te reukofferen onder al die godsdienstige handelingen, die de priesters hebben te doen, een heilige taak. Het was namelijk om op het van as gereinigde reukofferaltaar, waarop nieuwe kolen waren gelegd, het reukwerk te leggen en daarna het verzamelde volk te zegenen. Het was een wonderbare, heilige taak in hun ogen: het was de heiligste taak, die de priesters van zo'n dagorde hadden te verrichten gedurende die week. Omdat het zo'n uitzonderlijke taak was, werd er om geloot. Gedurende zo'n week waren er maar 7 priesters van zo'n hele dagorde, die door middel van loting voor dit werk konden worden uitgekozen. Het was de gewoonte, dat degene, op wie een dergelijk lot gevallen was, verder afstand deed van verdere lotingen, gedurende zijn gehele leven; dit, omdat zo'n dagorde bijzonder groot in aantal was.

Nu wilde het geval, dat het lot viel op de priester Zachariás. Nadat het wierookaltaar was gereinigd van de as van het wierookoffer van de vorige dag, en nieuwe kolen waren gelegd op het vuur, kwam hij binnen. Rustig trad hij nader, wetend welk een heilige taak hem wachtte; namelijk: om voor die grote God te reukofferen, om Hem de lof, de prijs en de aanbidding te brengen.

Vers 10: “En al de menigte van het volk was buiten, biddende, ten ure van het reukoffer”.

Ze wachtten buiten op de zegen van deze priester.

Vers 11-12: “En van hem werd gezien een Engel des Heren, staande ter rechterzijde van het reukofferaltaar. En Zachariás, hem ziende, werd ontroerd, en vreze is op hem gevallen”.

Toen hij dus bezig was met het reukofferen, om dan God te aanbidden en daarna achterwaarts naar buiten te gaan, steeds het gezicht gekeerd tot het reukofferaltaar, bemerkte hij plotseling de Engel! Schrik overviel hem!

Vers 13: “Maar de Engel zei tot hem: Vrees niet, Zachariás! want uw gebed is verhoord, en uw vrouw Elizabet zal u een zoon baren, en gij zult hem de naam Johannes geven”.

En, “Johannes” betekent: “God is genadig”, “God geeft genade”.

Vers 14-15: “En u zal blijdschap en verheuging zijn, en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden. Want hij zal groot zijn voor de Here; noch wijn, noch sterke drank zal hij drinken, en hij zal met de Heilige Geest vervuld worden, ook van zijn moeders lijf (af) aan”.

En ziet nu welk een taak hem wachtte:

Vers 16-17: “En hij zal velen van de kinderen Israëls bekeren tot de Here, hun God. En hij zal voor Hem heengaan, in de geest en de kracht van Elía, om te bekeren de harten van de vaders tot de kinderen, en de ongehoorzamen tot de voorzichtigheid van de rechtvaardigen, om de Here te bereiden een toegerust volk”.

Ik wees u er reeds op: Elia was een BEKERINGSprediker, zijn taak was: Roepen tot bekering. Hij moest de genadige roepstem, die recht uit Gods hart kwam, doen horen aan het volk van Israël. Hij was een spreekbuis van Gods genade. **Het is God, Die altijd tot bekering roept!**

De bekering tot God, een actie die van ONS uitgaat, nadat God ons hiertoe heeft geroepen, is niet alleen de basis en de aanvang van een gezond godsdienstig leven, maar ook een DAGELIJKS **nieuw begin**. Dit moet een kenmerk zijn van ons godsdienstig leven van ELKE dag: **ABSOLUTE, HARTGRONDIGE BEKERING** tot God. Geen enkel christenkind kan voorwaarts gaan in oprechtheid voor God zonder dit kenmerk van elke dag!

Johannes moest “de harten van de vaders bekeren tot de kinderen”: hij moest de harten van de ouderen brengen tot het kinderlijk aanvaarden van Gods wil en het op dezelfde wijze naderen van God. Hij moest “de ongehoorzamen bekeren tot de voorzichtigheid van de rechtvaardigen”. Ziet u, ONGEHOORZAAMHEID aan Gods wil kenmerkte Israël en kenmerkt het geestelijk Israël (d.i. de Gemeente/Kerk) van tegenwoordig! Een bekering toont juist GEHOORZAAMHEID aan God; ja, een VAN HARTE gehoorzaam **willen** zijn aan GEHEEL Zijn Woord. En als wij in enig deel ongehoorzaam (willen) zijn aan Gods wil, dan is daar **ONBEKEERLIJKHEID** in ons! Indien er sprake is van een zondeband, die ons gevangen houdt, dan leeft er in een BEKEERD hart een **pijn**, een **worstelend bidden tot God** om verlossing en genade om Hem te KUNNEN gehoorzamen! En dit worstelend bidden houdt aan tot God Zijn verlossende genade uitstort! Ontvangen wij Gods kracht tot verlossing, dan is het opnieuw de christen zelf, die zijn (of haar) goede wil moet tonen en die de zondeband zelf moet verbreken, in die ontvangen genadekracht, in de Naam van de Here Jezus Christus! God roept ons uit de duisternis van de zonde en wij moeten zelf, in Gods kracht, uit die duisternis willen komen. Zo moest Abram afstand nemen van het volk van het Ur der Chaldeëen, zijn oorspronkelijke woonplaats. God riep hem hiertoe, om hem te kunnen zegenen, maar Abram moest het zelf doen, hij moest in gehoorzaamheid uitgaan van dat volk, in de hem – door God – verleende kracht hiertoe. De wilsactie om te gehoorzamen moet diep **uit onszelf** komen, als een positief antwoord op Gods roepstem, dan zal de kracht om te **kunnen** gehoorzamen uit Hem komen. **God moet op de bodem van ons hart een waarachtig bekeringsleven zien, een oprecht verlangen naar dat leven in Zijn gerechtigheid. Dan zal Hij zulk een hart met Zijn gerechtigheid verzadigen.**

Johannes moest “de ongehoorzamen brengen tot de voorzichtigheid van de rechtvaardigen”. VOORZICHTIGHEID is het kenmerk van de rechtvaardigen. Een rechtvaardige zal bij elke daad, die hij (of zij) zou kunnen doen, zich biddend afvragen: “Is dit wel naar Gods wil”?

Vers 18-19: “En Zachariás zei tot de Engel: Waarbij zal ik dat weten? Want ik ben oud, en mijn vrouw is op hoge leeftijd gekomen. En de Engel antwoordde en zei tot hem: Ik ben Gabriël, die voor God sta, en ben uitgezonden, om tot u te spreken, en u deze dingen te verkondigen”.

Zachariás had, toen hij nog jong was, gebeden om een zoon, maar nu geloofde hij de aankondiging van de Engel

niet, want hij en zijn vrouw waren al oud en dus was, menselijk gesproken, de vruchtbare periode voorbij; hij vroeg de Engel daarom om een wonderteken. Hij kon God op Zijn Woord niet aanvaarden, maar God vraagt van Zijn volk Hem te nemen bij Zijn Woord!

Toen maakte de Aankondiger Zich bekend: "Ik ben Gabriël, Die voor Gods troon sta"! Weet u wie Gabriël is? Hij is de Boodschapper van Gods openbaringen en wil; Hij is de Onderrichter (d.i. Leraar) van Gods kinderen. Zo ontving ook later Maria van Hem de aankondiging omtrent Jezus geboorte (zie Luk. 1:26-35) en ontving eertijds ook Daniël van Hem een openbaring (zie Dan. 8:16-26, 9:21-27). Er is slechts Eén bij God, Die de kinderen Gods onderricht en leert, en Die is de Heilige Geest. Gabriël is daarom ook een Oudtestamentische Theofanie (d.i. *verschijning, openbaringsvorm*) van Hem. Hij is de derde Openbaringsvorm van de Godheid Zelf en moest dat ongeloof van Zachariás wel veroordelen! Zachariás kreeg het teken, waar hij om vroeg; maar dat teken was tegelijk Gods oordeel over zijn ongeloof:

Vers 20-22: "En zie, gij zult zwijgen, en niet kunnen spreken, tot op de dag, dat deze dingen geschied zullen zijn; omdat gij mijn woorden niet geloofd hebt, welke vervuld zullen worden op hun tijd. En het volk was wachtende op Zachariás, en zij waren verwonderd, dat hij zo lang in de tempel verbleef. En als hij uitkwam, kon hij tot hen niet spreken; en zij bekenden, dat hij een gezicht in de tempel gezien had. En hij wenkte hun toe, en bleef stom".

Toen Zachariás buiten was gekomen, waren zijn handen wel tot zegen uitgestrekt, zoals gewoonlijk bij al die priesters, die een soortgelijke handeling hadden verricht, maar zijn mond bleef stom, hij kon de zegen niet uitspreken. Geliefden laten wij onszelf hartgrondig **BLIJVEN bekeren** en Hem daarom van harte blijven **gehoorzamen**, maar laten wij Hem ook op Zijn Woord willen **geloven**. Dit zijn de pilaren, waarop een gezegend, godsdienstig leven rust!

*Vers 23-25: "En het geschiedde, als de dagen van zijn bediening vervuld waren, dat hij naar zijn huis ging. En na die dagen werd Elizabet, zijn vrouw, bevrucht; en zij verborg zich vijf maanden, zeggende: Alzo heeft de Here aan mij gedaan, in de dagen, in welke Hij mij aangezien heeft, om mijn versmaadheid (d.i. *verachting*) onder de mensen weg te nemen".*

Het wonder van de bevruchting van Elizabet (op zeer hoge leeftijd) voltrok zich toen. Ze hield haar blijdschap over dit wonder van God vijf maanden lang geheim. De mensen zouden haar immers toch niet geloofd, en dus uitgelachen hebben. Toen haar zwangerschap goed zichtbaar was, toonde zij zich pas aan de buitenwereld. Met deze bevruchting, en nog wel op haar oude dag, had God haar "verachting onder de mensen" weggenomen. Een onvruchtbare vrouw was iemand, die God niet wilde zegenen. Haar rechtvaardigheid had, naar de mening van mensen, een reuk van verborgen zonden of tekortkomingen. Maar nu konden ze dit niet meer van haar zeggen of denken. God had alle geleden smaad glansrijk vergoed door dit wonder aan haar te voltrekken!

Gods Geest kondigde de geboorte van het NIEUWE LEVEN aan

U weet dat wij nog steeds, in het licht van de Tabernakel gezien, de "poort" bekijken, de ingang² tot het Heiligdom van Jezus. In geestelijke zin is dit Heiligdom een leven in gemeenschap met God. Het is heilige levensgrond; het is een leven, dat in absolute gemeenschap met God zoekt te leven. Ook is het een voortgaan naar de volmaaktheid hierin; namelijk naar de volmaakte gemeenschap met onze God en Heer, Die dit in ons zoekt en dit van ons vraagt. Daarom moeten wij een leven kennen, dat voortgaat in steeds meerdere reinheid en heiligheid, omdat Hij rein en heilig is. Als wij willen komen tot het hart van God, dan **moeten wij gereinigd willen worden naar al onze gedachten en onze begeerten**; wij moeten door Hem geheiligd willen worden in ons denken en ons hart. Deze reinheid en heiligheid van het NIEUWE LEVEN in ons, ja het NIEUWE LEVEN Zelf, is geen kracht, maar de tweede Openbaring van de Godheid, onze Here Jezus Christus Zelf. Hij is het NIEUWE LEVEN, Dat in deze duistere wereld gekomen is.

De geboorte nu, van dit NIEUWE LEVEN, werd aangekondigd. Het is vaak zo, wanneer God iets doet in uw en mijn leven, dan bemerken wij de slagschaduw³ ervan vooruit, dan krijgen wij dromen of openbaringen te ervaren, die ons vertellen, dat God iets met ons voor heeft. Ook hier vindt men Gods aankondiging van een heel belangrijke, toekomstige gebeurtenis: de geboorte van het NIEUWE LEVEN van de mensen.

Vers 26: "En in de zesde maand werd de Engel Gabriël van God gezonden naar een stad in Galiléa, genaamd Názareth".

Met de "zesde maand" wordt bedoeld de zesde maand van Elizabets zwangerschap. Vijf maanden verborg Elizabet zich voor de buitenwereld. Toen zij zich in de zesde maand weer aan die buitenwereld toonde en haar zwangerschap door die buitenwereld ontdekt werd, kwam Gabriël met Zijn aankondiging tot de maagd Maria.

Vers 27-30: "Tot een maagd, die ondertrouwd was met een man, wiens naam was Jozef, uit het huis (of: geslacht) van David; en de naam van de maagd was Maria. En de Engel, tot haar ingekomen zijnde, zei: Wees gegroet, gij begenadigde; de Here is met u; gij zijt gezegend onder de vrouwen. En als zij hem zag, werd zij zeer ontroerd over dit zijn Woord, en overlegde, hoedanig deze groet mocht zijn. En de Engel zei tot haar: Vrees

² Via 'de Poort' kwam men in 'de Voorhof', het terrein waar 'het Brandofferaltaar' en 'het Wasvat' stonden, en via deze 2 Tabernakel-objecten, kwam men dan tot 'de Deur', de ingang tot het Heiligdom.

Als u meer wilt weten over de geestelijke betekenis van de Tabernakel en de Tabernakel-objecten, zie dan de studie: "[De Tabernakel van Israël](#) (Het Goddelijk patroon van de geestelijke ontwikkelingen van een christen)" en/of de studie: "[Christus in de Tabernakel](#) (uitleg over de betekenis van al de Tabernakel-objecten)". GRATIS te downloaden op onze website www.eindtijdcode.nl

³ Slagschaduw = De schaduw van iets, zich aftekenend op een andere zaak.

niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevonden.

Wij weten, dat de engelachtige Boodschapper van God, Gabriël, een openbaring van de Heilige Geest is. Maria was begenadigd door God, zij had “genade bij God gevonden”.

“De Here is met u” zegt vers 28. Wat is het wonderlijk, als God met ons is. Dit kan alleen, wanneer ons geweten rein is en wij een leven leiden, dat aan Hem is overgedragen, wanneer er NIETS en NIEMAND meer is tussen ons en God, wanneer ALLES bij God is beleden en ons geweten ons NIET meer kan beschuldigen omtrent enige ongehoorzaamheid tegenover God. Dan is er geen scheiding, noch struikelblok meer tussen ons en God, dan is DE HERE MET ONS! Zo kon Hij zijn met Maria. Deze vrouw had gezorgd, dat er niets in haar leven was, dat zich zou kunnen stellen tussen haar en God. Ons geloofsleven moet ook hiernaar streven, dat er NIETS en NIEMAND zal zijn tussen ons en God. Een zodanig (geloofs)leven kent geen enkele zelfrechtvaardiging of zelfbegoocheling (d.i. jezelf iets inbeelden), geen enkele “ja, maar” op Gods wil. Zulk een leven draagt de glimlach van God en zal zich openbaren in geestelijke vruchtbaarheid. Zo iemand heeft een hart, dat als vruchtbare grond is, als een omgeploegde bodem, die klaar is om het Zaad van Gods wil te ontvangen. Dit Zaad zal hier ontkiemen, groeien, bloeien en vrucht dragen, het ene 30, het andere 60 en vervolgens 100-voud!

Wij zien, dat zelfs in deze “omgeploegde” harten nog gradatie is van 30, 60 en 100-voud. Is 100-voud het volmaakte, dan kunnen wij ook spreken van 100% en van 60% en van 30%. Wij kunnen spreken van 100%, wanneer zo’n leven volmaakt onder de leiding en in de kracht van de Heilige Geest staat; van 60%, wanneer 40% van zo’n leven nog **eigenwillig** is, al zoekt die eigenwil ook God te behagen; van 30%, wanneer 70% van het “werken voor de Here” nog in eigenzinnigheid en eigen kracht geschiedt.

Alle andere levens, daar waar ook maar enigszins ongehoorzaamheid aan Gods wil gevonden wordt, moeten (geestelijk) wel ten onder gaan en volkomen mislukken. U hebt het gezien in de gelijkenis van het zaad (Matth. 13). Daar is slechts één van de vier genoemde gevallen waarbij het zaad vruchtbaar wordt, bij twee andere gevallen wordt er wel een tijd van leven en groei geconstateerd, maar deze kennen een onherroepelijk einde. Alleen degenen, die onvoorwaardelijk open willen staan voor Gods Woord, zonder “ja, maar...”, die ontvangen NIEUW LEVEN en vruchtbaarheid, want dit NIEUWE LEVEN kent slechts één basis, namelijk: **Jezus Christus**, Zijn Heiligheid en Reinheid (zie 1 Kor. 3:11).

Laten wij daarom van harte gehoorzaam willen zijn aan Zijn Woord en Heilige Geest; laten wij Hem liever willen hebben dan alle dingen en alle mensen in deze wereld! Laten wij geen struikelblokken in ons leven blijven koesteren; geen dingen en verhoudingen met andere mensen toelaten en onderhouden in ons hart en leven, waar Gods vinger vermanend op wijst. Laten wij bij een mogelijke zondeband niet rusten, voordat wij van God de kracht hebben ontvangen om die band in Zijn Naam te verbreken, opdat wij een bekeringsleven mogen blijven leiden. Dan zal het Goddelijk getuigenis omtrent ons wezen óók luiden: “De Here is met ons”! Hij zal met onze geest getuigen, dat wij kinderen Gods zijn.

“Gij zijt gezegend onder de vrouwen”. Inderdaad was Maria een bijzonder gezegende vrouw: zij mocht de Heiland van deze wereld dragen in haar schoot. Zij verkreeg de wonderbare roeping om de, al vanaf de “eeuwigheid van het verleden” LEVENDE, Zoon van God, als Mensenzoon in haar schoot te dragen en ter wereld te brengen. Toen Gods wonder geschied was, lag daar Gods heerlijkheid als een nietig levensbegin verborgen in de schoot van Maria. God had háár hiertoe geroepen, omdat zij een open kanaal was en bleef voor Gods voorzieningen; omdat zij ervoor had gezorgd, dat er niets kwam tussen haar en God.

Wanneer God u en mij wil roepen tot een zekere bediening, dan mag er NIETS zijn en blijven tussen ons en God. Er moet altijd een openheid zijn; dan zal deze roepstem (van God) “vallen”; dan zal die door ons gehoord worden. Alleen zo kan Hij ons gebruiken op Zijn tijd en op Zijn wijze. Laten wij zulk een gesteldheid zoeken en de groei ervan bevorderen, ons geweten rein houdende, en ook ons leven, van enige aanstoot voor God.

Vers 31-33: “En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Hem de Naam Jezus geven. Deze zal groot zijn, en de Zoon van de Allerhoogste genaamd worden; en God, de Here, zal Hem de troon van Zijn (voor)vader David geven. En Hij zal over het huis van Jakob (of: Israël) Koning zijn in eeuwigheid, en aan Zijn Koninkrijk zal geen einde komen”.

De Naam “Jezus” betekent: “JaHWeH redt”, “JaHWeH is gekomen om te redden”. Hij is de Openbaring van JaHWeH, Die VOL IS VAN GENADE; Die met een glimlach van verzoening, hoewel vol van gerechtigheid, tot de zondaar zegt: “Komt dan, en laat ons samen rechten; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol” (Jes. 1:18). Jezus is JaHWeH, Die vol van genade tot de zondaar zegt: “Kom maar, ALLES is volbracht op Golgotha’s kruis”! “Jezus” is de Naam, die boven alle namen is; het is alleen die Naam, waardoor wij zalig kunnen worden. Het is de Naam die wij pleitend kunnen brengen voor Gods troon, omdat die Naam in zich de genade van Golgotha draagt, zodat wij dit alles-verzoenend offer aan God indachtig maken; namelijk wanneer wij tot God bidden in die Naam. De Naam Jezus is voor ons een pleitgrond op zichzelf bij God. Als wij JaHWeH-God met die Naam van “Jezus” aanroepen, maken wij Hem dat grote werk van Golgotha indachtig, dat Hij voor ons volbracht. Daarom staat er geschreven: “Want een ieder, die de Naam des Heren zal aanroepen, zal zalig worden” (Rom. 10:13, Joël 2:32). Want een gelovig aanroepen van die Naam is een pleiten op “Golgotha”.

“Hij zal de Zoon van de Allerhoogste genaamd worden” en Hij IS het ook! Want Wie in de schoot van Maria zou komen, was God, de Here, Zelf! De tweede Openbaring in de Godheid – ondoorgrondelijk voor het ongezalftde, menselijke verstand – scheidde Zich van de Godheid in de hemelen af; Gods hart verliet de hemelen, en kwam in die onbewuste staat in de schoot van Maria. Geliefden, is dit niet een wonderbaar offer van God geweest? Vrijwillig verliet Gods Zoon Zijn heerlijkheid, die Hij in die “elpenbenen paleizen” had, waar de straten van goud zijn, waar Hij de aanbidding smaakte van de hoogste engelenmachten; dit alles verliet Hij en kwam in die onbewuste, embryonale staat in Maria’s schoot, waar Hij Zich kwetsbaar opstelde door Zich daar met **menselijkheid** te bekleden (zie

Rom. 1:3, 8:3). O, wat een wonder van Goddelijke Zelfverloochening, zoals ook geheel Zijn aardse bediening was, die eindigen zou als “zondaar” aan een vloekhout (zie Deut. 21:22-23, Gal. 3:13), hoewel zonder zonde. Dit is de ENIGE weg om u en mij te kunnen redden, om de gehele Gemeente te kunnen rukken uit de klauwen van satan en de geestelijke dood! Dan zou Hij opstaan in NIEUW LEVEN: “Mijn Zoon zijt Gij, HEDEN heb Ik U gegenereerd (d.i. het aanzijn gegeven)” (Hand. 13:33). Deze uitspraak van God de Vader bracht Paulus niet in verband met de geboorte als het Kind van Bethlehem, maar in verband met Zijn opstanding uit de doden, waar Gods Zoon als het ware een NIEUWGEBOORTE smaakte, maar dan als Hoofd van de Gemeente, van de gehele NIEUWE SCHEPPING. “Hij zal over het huis van Jakob Koning zijn in der eeuwigheid”. Het gaat bij God, als Hij dit uitspreekt, heus niet om (in verhouding) het handjevol Israëlieten, om het handjevol zonen van Jakob naar het vlees. Neen, het “huis Jakobs” staat hier voor de gehele Gemeente van alle tijden; het is de wereldwijde Gemeente, getrokken uit geheel het mensdom, uit alle geslachten. Jakob is namelijk het beeld van de Heilige Geest; het “huis van Jakob” is het huis van de Heilige Geest, de Tempel, waarin Hij woont. Hij is de Koning over deze Gemeente in alle eeuwigheid; van Zijn Koninkrijk zou geen einde bestaan!

Vers 34: “En Maria zei tot de Engel: Hoe zal dat wezen, dewijl ik geen man bekenne (d.i. daar ik geen gemeenschap heb met een man)?”

Maria had nog geen gemeenschap met een man gehad, zij was nog maagd.

Vers 35: “En de Engel, antwoordende, zei tot haar: De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden”.

Jezus zou voortkomen uit God Zelf, door een Nieuwe Schepping van God. Maria zou de overschaduwing krijgen van (d.i. overdekt worden met) Gods Geest. Hij stond vóór haar om haar deze overschaduwing te geven, en wachtte alleen maar op haar ja-woord, haar bereidheid, om deze te ontvangen.

Vers 36-37: “En zie, Elizabet, uw nicht, is ook zelf bevrucht van een zoon, in haar ouderdom; en deze maand is haar, die onvruchtbaar genaamd was, de zesde. Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn”.

Vers 38a: “En Maria zei: Zie, de dienstmaagd des Heren, mij geschiede naar Uw Woord”.

Toen Maria eenmaal haar bereidwilligheid had geuit om – ondanks het offer dat van haar gevraagd werd – dit NIEUWE LEVEN te ontvangen, toen overschaduwde Gods Geest, Die daar eerst voor haar stond, haar. Toen was het wonder gebeurd! Gods wonderbare Zoon was in een oogwenk verborgen in die onbewuste staat, in die bevruchte moederschoot. O, die zoete siddering van zalige vreugde, die Maria zal hebben ervaren.

Vers 38b: “En de Engel ging weg van haar”.

Toen het werk was volbracht scheidde Gabriël zich van haar. Hier was een wonder, van Goddelijke barmhartigheid en genade, geopenbaard in het leven van een bereidwillige ziel.

Zijn wij net zo bereidwillig, geliefden? Zijn wij bereidwillig om – welk offer het ook van ons vraagt – Gods Woord in ons hart en wezen te ontvangen? Zijn wij bereidwillig om het Woord, **ondanks welk kruisproces ook**, in ons wezen te ontvangen? Maria deed zo; zij verachtte de schande van een ongetrouwd moederschap; in die dagen een ONOVERKOMELIJKE schande! Ze gaf zich volkomen over aan die trouwe God, zonder zich zorgen te maken over de (te verwachten) verachting van de mensen, opdat aan haar zou geschieden naar al Zijn wil.

Het bezoek van Maria aan Elizabet

Wij weten, dat Elizabet bevrucht was van haar enige zoon in haar ouderdom; namelijk van Johannes de Doper. Deze Johannes was een profeet van de bekering; hij was de drager van Gods roep tot bekering; hij was de vleeswording van Gods roep: “Bekeert u, want het Koninkrijk Gods is nabij!” Hij was als het ware vervuld met de roep: “Verlaat de zonde, geeft u over en gehoorzaamt de machtige en liefdevolle God en Here!”

Maria, bevrucht zijnde van het NIEUWE LEVEN Zelf, bezoekt hier haar oudere nicht, Elizabet, die bevrucht was van de roeper tot bekering. Het was niet Elizabet (die bevrucht was van de zoon, die de roeper tot bekering zou worden) die Maria bezocht (die de Mensenzoon en Zoon van God ter wereld zou brengen); neen, andersom! Welke geestelijke les leren wij hieruit? Deze: dat de verlossing en zaligheid steeds uitgaat van God Zelf; het is GODS ACTIE, die tot de mens komt, die zich bekeren wil. Wanneer het NIEUWE LEVEN, de genadegift (nl. Jezus, de Zoon) van God, en menselijke bekeringsgezindheid samenkomen in één huis, dan is daar volheid van vreugde! Ik herinner mij nog als de dag van gisteren, welk een stortvloed van blijdschap mij dat persoonlijk gaf! Ook hier zien wij een geestelijke feestvreugde zich meester maken van deze beide vrouwen.

Vers 39-45: “En Maria, opgestaan zijnde in diezelfde dagen, reisde met haast naar het gebergte, in een stad van Juda; en kwam in het huis van Zacharías, en groette Elizabet. En het geschiedde, als Elizabet de groet van Maria hoorde, zo sprong het kind op in haar buik; en Elizabet werd vervuld met de Heilige Geest; en riep uit met een luide stem, en zei: Gezegend zijt gij onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht van uw buik! En van waar komt mij dit (d.i. waaraan heb ik dit te danken), dat de moeder van mijn Here tot mij komt? Want zie, als de stem van uw groet in mijn oren klonk, zo sprong het kind van vreugde op in mijn buik. En zalig is zij, die geloofd heeft; want de dingen, die haar van de Here gezegd zijn, zullen volbracht worden”.

Hier merkt u die wonderbare blijdschap die Elizabet, vanwege de Heilige Geest, vervulde. Het is dezelfde blijdschap, die ons vervult als NIEUW LEVEN waarlijk tot ons gekomen is.

“Gezegend zijt gij onder de vrouwen”. Inderdaad, Maria was de uitverkorene om de Zoon van God als Mensenzoon ter wereld te brengen.

“Waaraan heb ik dit te danken, dat de MOEDER VAN MIJN HERE tot mij komt”? Deze uitspraak van Elizabet doelt op die gezegende staat, waarin Maria verkeerde. Niet dat zij de moeder van God is! O, verre van dat! Zijzelf bekende in vers 38: “Zie, de DIENSTMAAGD van de Here”. Zij was bereidwillig om God te dienen met het ter wereld brengen van Gods Zoon in Zijn incarnatie (d.i. vleeswording, het mens worden). Wel is zij de moeder van deze Zoon des mensen, van de Mens Jezus. Maria zelf moest verlost worden, door deze Verlosser, van de banden van de geestelijke dood. Zij kende geen enkele verhevenheid boven alle andere zondaren; wel smaakte zij een enorme begenadiging door God, waarom de Engel haar ook begroette met: “Gij, begenadigde”, “want gij hebt genade bij God gevonden”. Ook zij moest gedoopt worden met de Heilige Geest. Wij weten uit Gods Woord wat een “doop” Schriftuurlijk betekent. De waterdoop alsook de Geestesdoop (zie Rom. 6:3). Daarom werd ook zij gevonden onder die 120-en, die zich in die opperzaal terugtrokken in gebed en die op God wachtten (zie Hand. 1:13-14). Haar de moeder van God maken zou dan ook godslastering en God ontierend zijn!

Wij zullen zien, dat niet alleen blijdschap een ziel vervult, als deze het NIEUWE LEVEN ontvangen heeft, maar ook, dat lof en prijs van God het hart en de lippen vult van de zodanige.

De lofzang van Maria

Wij hebben gezien, dat de blijdschap van Elizabet uitging, maar de lofzang komt van Maria. Dit komt omdat de lofzang tot God zijn bron vindt in de Heilige Geest, de Geest van aanbidding van God. **Hij** is de oorzaak, wanneer uit ons hart lof en prijs tot God opwelt.

Vers 46-55: “En Maria zei: Mijn ziel, maakt groot de Here; en mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligma-ker; omdat Hij de nederigheid van Zijn dienstmaagd heeft aangezien; want zie, van nu aan zullen mij zaligsprenken al de geslachten. Want grote dingen heeft aan mij gedaan Hij, Die machtig is, en heilig is Zijn Naam. En Zijn barmhartigheid is van geslacht tot geslacht over degenen, die Hem vrezen. Hij heeft een krachtig werk gedaan door Zijn arm; Hij heeft verstrooid de hoogmoedigen in de gedachten van hun hart. Hij heeft machtigen van de tronen afgetrokken, en nederigen heeft Hij verhoogd. Hongerigen heeft Hij met goederen vervuld; en rijken heeft Hij ledig weggezonden. Hij heeft Israël, Zijn knecht, opgenomen, opdat Hij gedachtig was aan de barmhartigheid – gelijk Hij gesproken heeft tot onze (voor)vaderen, namelijk tot Abraham, en zijn zaad – in eeuwigheid”.

Laten wij deze lofzang van Maria wat nader bekijken. Hier wordt ons gezegd, dat God Zijn genade schenkt aan de NEDERIGEN; aan degenen bij wie nederigheid in het **hart** wordt gevonden om zich aan God over te geven in erken-tenis van eigen zonden.

Voorts zegt Maria ons, door de Heilige Geest, dat Hij Zijn barmhartigheid geeft aan degenen, die Hem VREZEN, die in de vreze Gods wandelen, die door deze vreze niet durven om te blijven wandelen in bewuste zonden voor Gods aangezicht; die door deze vreze God niet blijven tarten met “ja, maar...”. Laten wij Gods Woord vanwege deze vreze gehoorzamen, want dit Woord is als een zwaard, dat de zonde uit ons wezen weg wil slaan of ons in de dag van het oordeel van God zal vellen.

Verder geeft Hij Zijn barmhartigheid aan HONGERIGEN (zie vers 53); aan hen die oprecht verlangen naar dit NIEUWE LEVEN, naar deze reine gemeenschap met Gods Zoon en de Vader. Dit wordt ons bevestigd in de Zaligspren-kingen van Jezus: “Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden” (Matth. 5:6).

Ons wordt hier de gezindheid weergegeven, die een bekeerling moet hebben. Hij (of zij) moet zijn: NEDERIG, belij-dend zijn (of haar) zondaarschap; hij (of zij) moet zijn: GODVREZEND, het Woord aanhorend en volbrengend in vre-ze en beven; en hij (of zij) moet zijn: VOL VERLANGEN naar dit NIEUWE LEVEN in de gerechtigheid van God. De-zulken geeft God GENADE, Hij doet grote dingen aan ze (zie vers 49), Hij geeft ze Zijn barmhartigheid, ja, van ge-slacht tot geslacht (zie vers 50). De Bijbel vertelt ons, dat Hij barmhartig is tot aan het vierde geslacht van Zijn dienst-knecht toe. Vers 51 vertelt ons, dat God aan de zulken “een krachtig werk doet door Zijn arm”, een wonderbaar werk, een Goddelijk werk. Hij verhoogt de nederigen (zie vers 52), Hij schenkt ze grootheid, goddelijkheid en vervul-ling met Zijn Geest; Hij schenkt ze gaven en krachten; Hij geeft ze Zijn natuur in steeds toenemende mate. God ziet het **hart** van de bekeerling aan en oordeelt niet naar het aanzien. Ook voltooit en volbrengt Hij Zijn belofte, die Hij aan de zulken heeft gegeven, tenminste, wanneer zij blijven in deze gezindheid (zie vers 54-55).

Vers 56: “En Maria bleef ongeveer drie maanden bij haar, en keerde terug naar haar huis”.

Maria bleef bij Elizabet tot de negende maand van Elizabet toe, dit is: tot de geboorte van Johannes de Doper toe. Toen keerde zij terug naar Názareth, naar Jozef en naar haar huis.

De geboorte van “de roeper tot bekering”

Vers 57-58: “En de tijd van Elizabet werd vervuld, dat zij baren zou, en zij baarde een zoon. En die daar rondom woonden, en haar magen (d.i. bloedverwanten, familie), hoorden, dat de Here Zijn barmhartigheid grotelijks aan haar bewezen had, en waren met haar verblijd”.

Hier was een zoon geboren; zijn naam was Johannes. Wij weten, dat deze naam betekent: God is genadig. Ook weten wij, dat hij vervuld was met Gods roepstem tot bekering, waarom hij zich later ook “de roepende in de woestijn” noemde. Met de woestijn werd bedoeld: de woestenij van deze wereld vanwege de zonde. Hij riep tot een le-ven in BEKERINGSGEZINDHEID.

Bekeringsgezindheid tot God is de basis van iedere dag van ons geloofsleven. Wij MOETEN een bekeerd leven leiden. Bekeerd-zijn wil zeggen: ons gekeerd hebben tot God om Hem voortaan van harte gehoorzaam te zijn. In-dien er enige ongehoorzaamheid in ons hart is, dan schort er iets aan onze bekering. Wij moeten namelijk een VOLKOMEN bekeringsleven leiden, elke dag weer van ons verdere leven; waardoor wij de Here uit de grond van ons hart vragen: “Here, wat wilt **Gij**, dat ik doen zal”. Pas zulk een bekeringsleven zal Goddelijke blijdschap geven

en ware vrede in het hart.

De geboorte van Johannes nu, is de waarmaking van de roep van God hiertoe in deze donkere wereld. God heeft geroepen en roept heden nog. En wij hebben hierop positief te antwoorden met een hartgrondig en definitief: "Ja, Here, ik wil!"

Vers 59-63: "En het geschiedde, dat zij op de achtste dag kwamen, om het kind te besnijden, en noemden het Zacharías, naar de naam van zijn vader. En zijn moeder antwoordde en zei: Niet alzo, maar hij zal Johannes heten. En zij zeiden tot haar: Er is niemand in uw familie, die met die naam genoemd wordt. En zij wenkten zijn vader, hoe hij wilde, dat hij genaamd zou worden. En als hij een schrijftafeltje geëist had, schreef hij, zeggende: Johannes is zijn naam. En zij verwonderden zich allen".

Naar ritueel voorschrift van de Wet moest het kind op de 8ste dag worden besneden, waarbij zijn naam werd vastgesteld. De mensen wilden hem naar zijn vader Zacharías (d.i. JaHWeH is indachtig) noemen, maar God had hem reeds een naam gegeven: hij moest Johannes (d.i. God is genadig) heten, omdat hij Gods overvloedige genade bekend moest maken, door middel van zijn (op)roep tot bekering. Een nieuwe naam werd door God aan de familie van Zacharías toegevoegd. Ook aan ons wordt door God een nieuwe naam, en een nieuw begin, gegeven, als wij werkelijk dit leven van bekering willen leiden.

"Bekering" is voor velen, ook voor degenen die zich al lang "christen" noemen, een moeilijk te verwerken begrip, dat zij al gauw vergeten in praktijk te brengen. Wel wordt het begrip GENADE goed door hen vastgehouden, de vergeving en de genade die zij dagelijks van God willen ontvangen. Maar laten wij dit goed vasthouden, geliefden: **GENADE VAN GOD KOMT NIET TOT ONS ZONDER BEKERING!** Genade van God komt niet zonder onze gehoorzaamheid aan Zijn Woord! Daarom leiden zovele christenen een leven ZONDER blijdschap, zonder hartevrede, zonder GENADE; zonder aanbidding.

Op de achtste dag, bij de besnijdenis, werd een Israëlitisch kind officieel opgenomen in de gemeenschap van Israël, in het Abrahamitisch verbond⁴ met God. En het is daarom dat op déze dag het oordeel van God op Zacharías' ongelooft werd weggenomen. De priester, die eerst stom was, sprak weer.

Vers 64-66: "En terstond werd zijn mond geopend, en zijn tong losgemaakt; en hij sprak, God lovende. En er kwam vrees over allen, die rondom hen woonden; en in het gehele gebergte van Judéa werd veel gesproken van al deze dingen. En allen, die het hoorden, namen het ter harte, zeggende: Wat zal toch dit kind wezen? En de hand van de Here was met hem".

Op het ogenblik dat het Abrahamitisch verbond werd gesloten met de kleine Johannes, bij het vloeien van zijn bloed, werd Gods genade uitgestort, ook over zijn vader Zacharías. Alle oordeel over zijn ongelooft werd van hem weggenomen. Acht is het getal van de opstanding; en deze opstanding geschiedt, als genade door God wordt geschonken, nadat alle oordeel over de zonde in ons wezen is weggenomen. Het is duidelijk, dat dit bloed van de besnijdenis heenwijst naar het Bloed van het Nieuwe Verbond, het genadeverbond in Christus Jezus, het Bloed van het Lam van God. Daarom werd, na de besnijdenis van Johannes, de band, die Zacharías tong beklemd hield, van hem weggenomen en zo kon hij zijn God grootmaken in lof en prijs.

De lofzang van Zacharías

Vers 67-69: "En Zacharías, zijn vader, werd vervuld met de Heilige Geest, en profeteerde, zeggende: Gelooft zij de Here, de God van Israël, want Hij heeft bezocht, en verlossing te weeg gebracht aan Zijn volk; en heeft ons een hoorn der zaligheid opgericht, in het huis van David, Zijn knecht".

Deze "hoorn der zaligheid" slaat op de kracht van de komende Messias⁵.

Vers 70-71: "Gelijk Hij gesproken heeft door de mond van Zijn heilige profeten, die van het begin van de wereld geweest zijn; namelijk een verlossing van onze vijanden, en uit de hand van al degenen, die ons haten".

Deze vijanden – van Israël destijds en van het geestelijk Israël (de Gemeente/Kerk) nu – moeten wij vooral geestelijk zien. Het zijn de demonische en antichristelijke machten, die in deze wereld geestelijk of via menselijke kanalen hun afbrekend werk verrichten, die in wezen vijandig staan tegenover Hem en Zijn koninkrijk. Hiertoe behoort ook ons eigen "vlees", namelijk de zondige machten en krachten die in dit "vlees" tekeergaan en ons naar de wereld proberen terug te lokken.

Vers 72-75: "Opdat Hij barmhartigheid deed aan onze (voor)vaderen, en gedachtig was aan Zijn heilig verbond; en aan de eed, die Hij Abraham, onze (voor)vader, gezworen heeft, om ons (die) te geven. Dat wij, verlost zijnde uit de hand van onze vijanden, Hem dienen zouden zonder vreze, in heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen van ons leven".

God wil alle mensen van goede wil, allen, die de Heiland aanvaard hebben, deze verlossing geven; niet alleen de verlossing van ALLE vijanden, maar ook een leven van dienstbaarheid in liefde, zonder vrees voor God, waardoor wij kunnen staan in Gods troonzaal, voor Zijn aangezicht, alsof wij nimmer hebben gezondigd. Het is een leven in de zoetste gemeenschap met God Almachtig, waardoor wij Zijn heiligheid en gerechtigheid delen, daar deel in hebben, en dit gedurende al de dagen van ons verdere leven.

Heeft Zacharías tot hier toe het machtige verlossingswerk van de Messias, Die te komen stond, bezongen, nu keert zijn profetie zich tot de geboren wegbereider van deze Messias.

⁴ Abrahamitisch verbond = Het verbond dat God met Abraham gemaakt heeft – zie Gen. 17:9-27.

⁵ Messias = **De (door God) Gezalfde**; ook wel: Verlosser, Heiland, Zaligmaker.

Vers 76: *“En gij, kind, zult een profeet van de Allerhoogste genaamd worden; want gij zult voor het aanzicht van de Here heengaan, om Zijn wegen te bereiden”.*

Altijd zal de roeper tot bekering vóór de Messias uitgaan, zal een leven in bekeringsgezindheid moeten voorafgaan aan een leven in en met Jezus. Zonder oprechte bekering is er geen NIEUW LEVEN mogelijk en daarom ook geen gezalfde bediening in de Heilige Geest.

Vers 77: *“Om Zijn volk kennis van de zaligheid te geven, in vergeving van hun zonden”.*

Aan een waarachtig bekeerd hart openbaart God, ook door middel van Zijn dienstknechten, de kennis om zalig te worden, maar ook een persoonlijke kennismaking met die zaligheid in vergeving der zonden.

Vers 78a: *“Door de innerlijke bewegingen van de barmhartigheid van onze God”.*

God kent een diepe bewogenheid met onze verloren staat, daarvandaan, dat Hij ons tegemoet treedt met Zijn genade.

Vers 78b: *“Met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte”.*

De “Opgang uit de hoogte” is een nieuwe Naam voor de Messias, die komen zou.

Vers 79: *“Om te verschijnen degenen, die gezeten zijn in duisternis en (in de) schaduw van de dood; om onze voeten te richten op de weg van de vrede”.*

Hij zou komen tot de zondaren om hen zalig te maken.

Vers 80: *“En het kind groeide op, en werd gesterkt in de geest, en was in de woestijnen, tot de dag van zijn vertoning aan Israël”.*

Johannes groeide op in de genade en kracht van de Geest en wachtte geduldig, afgezonderd en voortdurend in gebed, op Gods roepstem tot actieve dienst in Hem.

Hoofdstuk 2

De geboorte van het NIEUWE LEVEN

Het vorige hoofdstuk eindigde met de besnijdenis van Johannes de Doper, het beeld van een gewillig treden van onze zijde in het Bloedverbond met Christus: een gewillige overgave aan God, opdat al Gods werkingen van Zijn kruisproces, tot tenietdoening van ons oude leven, aan ons zullen geschieden. Op zulk een geloofs- en levenshouding volgt, naar de onberouwelijke beloften van Gods Woord, het NIEUWE LEVEN uit God, dat dan in ons wordt uitgestort. Het is in dit licht dan ook begrijpelijk, dat in dit nieuwe hoofdstuk het NIEUWE LEVEN uit God wordt uitgebeeld en wel in de geboorte van de Here Jezus Christus Zelf. Hier is Gods diepe wijsheid in gelegen: Johannes de Doper moest eerder worden geboren en dan pas de Christus Gods: eerst moeten hartgrondige bekering en overgave in ons geboren worden, voordat NIEUW LEVEN uit God in ons kan worden voortgebracht, omdat, zoals wij zagen, dit NIEUWE LEVEN enkel in ons kan worden ontwikkeld op het reine en heilige fundament van Jezus Christus.

De geboorte van Jezus Christus

Vers 1-3: *“En het geschiedde in diezelfde dagen, dat er een gebod uitging van keizer Augustus, dat de gehele wereld beschreven zou worden. Deze eerste beschrijving geschiedde, als Cyrénus stadhouder over Syrië was. En zij gingen allen om beschreven te worden, een ieder naar zijn eigen stad”.*

Hier heeft u een kort verslag van de eerste volkstelling, die in het Romeinse keizerrijk geschiedde. Deze volkstelling had heel wat voeten in de aarde gehad: iedereen moest ingeschreven worden in de stad of plaats van oorsprong van de familie. Waarschijnlijk had dit te maken met grondrechten en -plichten. In elk geval geschiedde deze beschrijving in verband met te heffen belastingen. Naderhand werden zulke volkstellingen om de 14 jaar in het Romeinse rijk gehouden.

Vers 4-5: *“En Jozef ging ook op van Galiléa, uit de stad Názareth, naar Judéa, tot de stad van David, die Bethlehem genaamd wordt, omdat hij uit het huis en geslacht van David was; om beschreven te worden met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, welke bevrucht was”.*

Gehoorzaam aan dat bevel van de keizer van Rome, omdat Israël in die dagen onder heerschappij van het Romeinse rijk stond, ging ook Jozef, met Maria, met wie hij ondertrouwd was, naar Bethlehem, de stad van oorsprong van het gehele huis van David, waartoe zowel Jozef als Maria behoorden. Maria was toen hoogzwanger van het Kind Jezus: het was omstreeks de tijd, dat zij baren zou. U begrijpt wel hoe moeilijk en hoe lastig dat moet zijn geweest. Dit geeft ons een treffend beeld, hoe dikwijls een christen, die waarlijk vervuld, en dus vol is van Jezus, moeitevol de dingen van deze wereld moet ondergaan. Maria stond hier reeds in de slagschaduw⁶ van het kruis, dat ook haar eigen leven, haar eigen IK, geheel en al zou kruisigen. Stil en zonder mopperen, met een lijdzaam hart, moest Maria deze voor haar moeitevolle weg naast Jozef zijn gegaan.

Vers 6-7: *“En het geschiedde, als zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou. En zij*

⁶ Slagschaduw = Letterlijk: Het middelste, **donkerste deel** van de schaduw van een voorwerp.

baarde haar eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en legde Hem neer in de kribbe (d.i. een voederbak voor dieren!), omdat voor hen geen plaats was in de herberg”.

Hij, Die het NIEUWE LEVEN, het OPSTANDINGSLEVEN, Zelf is, werd geboren in een kribbe, in een beestestal. Hij MOEST daar geboren worden. God had het alzo bepaald. Die stal was de van Godswege voorbestemde plaats. In die vuile beestestal, waarin ook beestendrek te vinden was, moest Hij geboren worden, omdat het mensenhart, waarin Hij in de Geest moet komen, óók vuil is, gelijk een beestestal, vanwege al de zonden van de mensen. Dit verklaart waarom Hij dáár, juist dáár, geboren moest worden.

Hij werd in een voederbak gelegd, omdat Hij ons tot voedsel, tot het Brood des Levens, moest worden. Wanneer wij Hem in de geest eten; dit is: wanneer wij ons hart voor Hem openen en Hem toelaten in ons hart en leven, dan ontvangen wij NIEUW LEVEN. Ik herhaal: Jezus Christus kan pas waarlijk in ons het Brood des Levens worden, wanneer wij ons, door de roepstem van de bekeringsprediker (in die dagen was dat Johannes de Doper), oprecht bekeren. Hebben wij zo gemeenschap met Hem, als onze Levensvorst, door Zijn Woord te aanvaarden en door het laten waarmaken – door Hem – van al Zijn beloften in ons leven, dan WETEN wij door het geloof, dat het EEUWIGE LEVEN, het Koninkrijk van God, intrede doet in ons hart en leven.

De getuigen van Zijn geboorte

Nu zullen wij de getuigen van Zijn geboorte onder de loep nemen. Geprojecteerd in het innerlijk leven van ons hart, kent de geboorte van het NIEUWE LEVEN daar soortgelijke getuigen. Gods Woord is feilloos en wonderbaar. Zoals Hij daar, in die dagen, onder getuigen gekomen is, zo is het ook nu gesteld met de komst van het NIEUWE LEVEN in ons hart.

Gods Woord doet ons verslag van drie soorten van getuigen rondom Zijn geboorte. Direct na Zijn geboorte: de herders. Veertig dagen na Zijn geboorte: twee oude, getrouwe zielen: Simeon en Anna. De derde groep van getuigen zijn de drie wijzen, die omstreeks twee jaar na Zijn geboorte kwamen getuigen van de geboorte van de “geboren Koning der Joden”. Halleluja! En zo is het ook gesteld in het diepe innerlijk van ons eigen wezen. Laten wij dit leren zien, als wij de betreffende Schriftgedeelten nader gaan bekijken in het licht van de geboorte van de NIEUWE MENS in ons. Want u weet het reeds, het Evangelie naar Lukas is het Evangelie, dat ons de NIEUWE MENS in God verkondigt, die, als vanzelfsprekend, een priester van God is; dit alles omdat dit Evangelie ons Jezus Christus verkondigt als Gods NIEUWE MENS en Hogepriester. Door Hem alleen kunnen wij een NIEUWE SCHEPPING zijn en priesters van de allerhoogste God.

De eerste groep van getuigen: de herders

Vers 8-14: “En er waren herders in diezelfde landstreek, die zich ophielden in het veld, en die ‘s nachts de wacht hielden over hun kudde. En zie, een engel des Heren stond (opeens) bij hen, en de heerlijkheid van de Here omscheen hen, en zij vreesden met grote vreze. En de engel zei tot hen: Vreest niet, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die al het volk ten deel zal vallen; namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, Welke is Christus, de Here, in de stad van David. En dit zal u het teken zijn: gij zult het Kind vinden in doeken gewikkeld, en liggende in de kribbe. En plotseling was er met de engel een menigte van de hemelse (heir)legers, prijzende God en zeggende: Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen (beter vertaald: in de mensen naar Gods welbehagen)”.

Welnu, wie nemen het allereerst Gods Blijde Boodschap van verlossing en vernieuwing waar? Het zijn onze oren. Zij horen het eerst het Evangelie, dat ons verkondigd wordt door zijn engelen; dit zijn: de dienstknechten van God. Bij de geboorte van Jezus waren het wezens uit de hemel, maar bij de projectie in ons innerlijk zijn het de aardse engelen van de Here: de evangelieverkondigers en dienstknechten van God. Ook de Schrift noemt een aardse dienstknecht van God een engel van de Here (zie Openb. 2 en 3).

Ons LICHAAM dus, verneemt als eerste de Blijde Boodschap van God. En hoe reageren wij op die gehoorde of gelezen Blijde Boodschap? Als wij hier positief op reageren, gelijk de herders dat in die dagen deden, dan is het wel met ons.

Vers 15-20: “En het geschiedde, als de engelen van hen weggevaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkaar zeiden: Laat ons dan heengaan naar Bethlehem, en laat ons zien het woord, dat er geschied is, hetwelk de Here ons heeft verkondigd. En zij kwamen met haast, en vonden Maria en Jozef, en het Kind liggende in de kribbe. En als zij Het gezien hadden, maakten zij overal bekend het woord, dat hun van dit Kind gezegd was. En allen, die het hoorden, verwonderden zich over hetgeen hun gezegd werd van de herders. Doch Maria bewaarde al deze woorden, overleggende die in haar hart. En de herders keerden terug, verheerlijkende en prijzende God over alles, wat zij gehoord en gezien hadden, gelijk tot hen gesproken was”.

De boodschap van de engelen werd met geloof en met vurigheid ontvangen. Onmiddellijk gingen zij onderzoeken of dit waar was en gingen zij naar Bethlehem (dit betekent: Broodhuis), om daar nader te horen en alles in ogenschouw te nemen, alles aangaande die wonderbare Heiland en Messias Die hun aangekondigd was. Hebben ook wij zo gehandeld, toen wij de Blijde Boodschap gehoord hebben? Zijn wij toen ook direct gegaan naar de plaats van samenkomst, het huis waar ons het Brood des Levens wordt uitgedeeld? Zijn wij toen ook met geloof en vurigheid naar Hem gaan zoeken tot wij Hem vonden? Zo is dan **ons lichaam** de eerste getuige van het NIEUWE LEVEN, dat God ons wil geven en heeft gegeven. Heeft niet alleen ons lichaam deze Boodschap gehoord, maar heeft ook ons INNERLIJK er deel aan, dan wordt dat wonderlijk nieuwe pas goed in ons waargemaakt. Dan zal ook onze **GEEST** getuige zijn van het NIEUWE LEVEN en in dit NIEUWE mogen deel hebben.

De tweede groep van getuigen: Simeon en Anna

Vers 21-24: “En als acht dagen vervuld waren, dat men het Kind besnijden zou, zo werd Zijn Naam genaamd Jezus, welke (naam) genoemd was door de Engel, eer Hij in het lichaam (van Maria, zijn moeder) ontvangen was. En als de dagen van Maria's reiniging vervuld waren, naar de wet van Mozes, brachten zij Hem naar Jeruzalem, opdat zij Hem de Here voorstelden; – gelijk geschreven staat in de wet des Heren: Al wat mannelijk is, dat de (baar)moeder opent, zal de Here heilig genaamd worden. – En opdat zij een offer gaven, overeenkomstig hetgeen in de wet des Heren gezegd is, een paar tortelduiven, of twee jonge duiven”.

Volgens de Wet, die God aan Israël had gegeven was een vrouw bij de geboorte van een zoon zeven dagen onrein en bij de geboorte van een dochter 2 x 7 dagen (zie Lev. 12). Op de achtste dag na zijn geboorte mocht een zoon dan ook gereinigd heten en mocht de besnijdenis plaatsvinden, waardoor hij werd opgenomen in de gemeenschap van Israël. Bij deze godsdienstige plechtigheid werd hem tevens zijn naam gegeven. Zodoende had het kind deel in het bloedverbond, dat God met Abraham had gesloten (zie Gen. 17:9-14) en dat Hij in Mozes had bekrachtigd door middel van deze besnijdenis. Het getal acht is dan ook het getal van de opstanding in het NIEUWE LEVEN. Zo moet ook onze geest deel hebben in dit NIEUWE LEVEN door het leven verder in gemeenschap door te brengen met en in de Here Jezus Christus.

Verder staat hier geschreven: “Als de dagen van haar reiniging vervuld waren”. Wanneer zijn die voor een jonge moeder vervuld? Lev. 12 leert ons, dat een Israëlitische moeder “drie en dertig dagen in het bloed van haar reiniging” moest blijven, dan pas mocht zij naar de tempel gaan om daar haar wettelijk voorgeschreven brand- en zondoffer te brengen. Dat is dus, bij de geboorte van een jongen, pas na 7 + 33 dagen d.i. 40 dagen. Bij de geboorte van een meisje was dat 14 + 66 dagen d.i. 80 dagen. Veertig nu is het getal van volheid in beproeving.

Zien wij nu in deze getallensymboliek niet een wonderbaar beeld, dat teruggevonden moet worden in ons innerlijk leven? 8 is het getal van de opstanding, van NIEUW LEVEN; maar 40 is het getal van volkomen beproeving, dat wij Jezus hebben gekozen boven alle zaken of mensen hier op aarde. Doen wij waarlijk zo? Kiest onze geest Hem bij al die beproevingen van het leven van alle dag? Deze levenshouding van onze geest moet, in dit leven, uitgroeien van een pril begin tot volmaaktheid, van 8 dagen tot 40 dagen, van wedergeboorte tot volwassen heiligheid; opdat wij, door God gezuiverd van al het oude en zondige in ons, dit NIEUWE LEVEN verkiezen boven ALLES! Dat wij Jezus Christus verkiezen boven ALLE DINGEN en ALLE MENSEN! Dan pas kunnen wij onze plaatsen waarlijk en waardig innemen in de geestelijke tempel van de almachtige God.

Zo'n Gode toegewijde geest wordt hier uitgebeeld door twee mensen: een man en een vrouw: Simeon en Anna.

Vers 25-35: “En zie, er was een mens te Jeruzalem, van wie de naam was Simeon; en deze mens was rechtvaardig en godvrezende; verwachtende de vertroosting van Israël, en de Heilige Geest was op hem. En hem was een Goddelijke openbaring gedaan door de Heilige Geest, dat hij de dood niet zien zou, eer hij de Christus des Heren zou zien. En hij kwam, door de Geest (geleid), in de tempel. En als de ouders het Kind Jezus inbrachten, om naar de gewoonte van de wet met Hem te doen; zo nam hij Hetzelve in zijn armen, en loofde God, en zei: Nu laat Gij, Here!, Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord; want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien, die Gij bereid hebt voor het aangezicht van al de volken: een Licht tot verlichting van de heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israël. En Jozef en Zijn moeder verwonderden zich over hetgeen van Hem gezegd werd. En Simeon zegende henlieden, en zei tot Maria, Zijn moeder: Zie, Deze wordt gezet tot een val en opstanding van velen in Israël, en tot een teken, dat weersproken zal worden – en er zal een zwaard door uw eigen ziel gaan – opdat de gedachten uit vele harten geopenbaard worden”.

Hier ziet u eerst Simeon optreden. Hij stond onder de leiding van de Heilige Geest van God. Zo moet ook onze geest, uit het diepst van ons hart, gehoorzaam willen zijn onder de leiding van Gods Geest; wij moeten geleid WILLEN worden door de Heilige Geest. Wij moeten willen laten, wat Hij wil, dat wij laten zullen; wij moeten willen doen, wat Hij wil, dat wij zullen doen. Wij moeten willen zijn, wat Hij wil, dat wij zijn zullen. Zo moeten wij stap voor stap verder gaan onder deze leiding van de Geest van God. Dit is nu de leiding van de Heilige Geest, Die ons leidt van opstanding naar volmaaktheid, van wedergeboorte naar volwassen heiligheid. Wij moeten deze weg van God GEHOORZAAM willen gaan. Wij moeten gehoorzaam willen gaan van de wereld naar het Kind Jezus; van het Kind Jezus, via Golgotha's kruis, naar gemeenschap met de troon van God, in Christus. Willen wij aldus onze zond- en brandoffers brengen tot God langs de weg van volkomen gehoorzaamheid aan Hem? Willen wij Hem volkomen volgen, waar Hij ook gaat of staat? O geliefden, dit soort offer vraagt een mensenleven van reiniging en heiliging in de lijdzaamheid van God, de Heilige Geest op grond van ons geloof in het gestorte Bloed, in de dood en opstanding van Jezus Christus voor ons. Dan zullen wij komen tot een leven, dat Hem wil volgen en gehoorzamen in al Zijn zachtste en tederste wenken tot eer van Zijn onvolprezen Naam en tot de rijkste, geestelijke vruchtdracht in Hem.

Maar wij echter zijn dikwijls zo onwillig en ons vlees vecht zo tegen de wijze en liefdevolle beschikkingen (d.i. beslissingen) van onze God. Och, leerden wij toch om Hem te gehoorzamen, om Hem nooit meer te bedroeven, om van Hem de kracht af te smeken om de dingen te doen, die zo goed zijn voor onze eeuwige geest.

Maar niet alleen Simeon is hier afgebeeld als een beeld van de menselijke geest, maar als wij verder lezen ook Anna, een dochter van Fanuël.

Vers 36-39: “En er was Anna, een profetes, een dochter van Fanuël, uit de stam van Aser; deze was op zeer hoge leeftijd gekomen, welke met haar man zeven jaren had geleefd van haar maagdom af (d.i. vanaf de dag dat zij – als maagd – in het huwelijk trad). En zij was een weduwe van ongeveer 84 jaar, die niet week uit de tempel, met vasten en bidden, God dienende nacht en dag. En deze, op hetzelfde moment erbij gekomen zijnde, heeft op dezelfde wijze de Here beleden, en sprak van Hem tot allen, die de verlossing in Jeruzalem verwachtten. En als Maria en Jozef alles voleindigd hadden, wat naar de wet des Heren te doen was, keerden zij terug naar Ga-

liléa, tot hun stad Názareth”.

Gods Geest heeft niet alleen maar een man als een beeld van de menselijke geest willen tonen, maar ook een vrouw. Met andere woorden: Hij heeft de geest van de man en die van de vrouw even lief. Allebei komen zij hier naar voren als een getuige van de geboorte van het NIEUWE LEVEN, van Zijn bestaan hier op aarde. Laten wij dit met dankbaarheid aanvaarden.

Als dus onze geest Hem als onze Levensvorst heeft aanvaard, dan rest nog alleen, dat onze **ZIEL** – dag na dag – zal worden veranderd; namelijk ons leven van elke dag. Onze aardse ziel moet afsterven om plaats te maken voor de hemelse ziel, de ziel van Christus. De openbaring van elke dag moet nu komen tot WAARMAKING van dit Woord. Dan pas vormt ook onze ziel de derde getuige van ons deel hebben in dit NIEUWE LEVEN in Christus.

De derde groep van getuigen: de drie wijzen

Deze derde groep wordt in het Lukas-Evangelie niet vermeld. Matthéüs doet hier in zijn Evangelie wel verslag van (zie Matth. 2).

Ongeveer twee jaar na de geboorte van Jezus, kwamen er 3 wijzen “van het Oosten”. Wij zullen niet onderzoeken wie zij zijn en waar zij precies vandaan komen. Gods Woord spreekt zich hier niet helder over uit. Er zijn wel verklaringen hierover geweest, maar wij laten in deze studie die verklaringen in het midden. Wel gaat onze belangstelling uit naar hetgeen hun beeld, geprojecteerd in ons innerlijk, ons te zeggen heeft. Zij reageerden op de geboorte van de “geboren Koning der Joden”, zoals onze **ZIEL** heeft te reageren op alles, wat Jezus, en het gehele Woord van God, betreft.

De mens heeft een lichamelijk leven. Ook hebben wij een geestelijk leven, maar wij hebben ook een zieleleven. Alle drie soorten van leven hebben getuigenis te geven van de geboorte van de Christus in ons. Deze drie wijzen vormen dus de derde groep van getuigen, zij vormen tezamen het getuigenis, dat onze ziel heeft te geven in al haar openbaringsvormen.

Werden Simeon en Anna, beelden van onze geest, geleid door de Heilige Geest, als de zalving van God over hen kwam; deze drie wijzen werden geleid door een ster. De Israëlitische symboliek (d.i. leer of kennis van symbolen, nl. een teken of voorwerp dat iets geestelijks uitbeeldt) kent slechts de ZESPUNTIGE ster als de heilige ster van God, die te maken heeft met de Messias en Zijn komst. Deze ster bestaat, zoals wij weten, uit twee gelijkzijdige driehoeken: een opgaande en een vallende. Ze vormen samen de welbekende “Davidsster”, het teken van elke gelovige Israëliet.

De opgaande driehoek beeldt met zijn drie hoeken of drie zijden God in Zijn 3-voudige openbaring uit. De vallende driehoek beeldt de mens uit, die naar het beeld van God ook uit 3 elementen bestaat, namelijk: geest, ziel en lichaam. In elkaar verstrengeld vormen deze driehoeken een zespuntige ster, het beeld van de God-Mens, de Messias, onze Here Jezus Christus, Die ook wel “de blinkende Morgenster” wordt genoemd; maar ook van elk kind van God, in wie de Geest van God woning heeft willen maken om dit kind van God te leiden naar de volkomen onderwerping aan en aanvaarding van het Heerschappij (en dus de heerschappij) van Jezus Christus, en die de veranderde (dit is: hemelse) ziel van de mens langs deze weg reinigen en versieren wil met (al de) gaven en vruchten van de Heilige Geest.

Vaak wordt de ziel in Gods Woord uitgebeeld als een kleed, dat gewassen moet worden, dag bij dag, in het Bloed van het Lam, in de kracht van de Heilige Geest, tot het smetteloos wit zij als een Bruiloftskleed! Onze daden, onze woorden, ons zwijgen, ons willen en doen, God ziet ze aan als een kleed. Onze reiniging en heiliging in Christus vormen zo het kleed van onze rechtvaardigheid in Hem. *“En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad (d.i. een – wit – linnen kleed); want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen”* (Openb. 19:8). Onze ziel straalt dus elke dag weer uit, wat onze geest wil en begeert; gelijk onze geest leidt, aldus openbaart zich onze ziel in haar dagelijks doen en spreken, in haar willen, denken en begeren. De geest in ons is de verantwoordelijke leider, die zich éénmaal verantwoorden moet bij God en die een EEUWIGE lotsbestemming heeft.

De drie wijzen werden door een ster geleid naar de “geboren Koning der Joden”, alwaar zij hun offer brachten; zo moet onze ziel, door de inwonende Geest en het Woord, worden gevormd tot volkomen gelijkvormigheid aan Gods reinheid en heiligheid, aan Gods rechtvaardigheid, die ons in Christus zal worden geschonken, door Zijn uitnemende genade.

Deze drie werden door het Woord van God “wijs” genoemd, omdat zij tot die “geboren Koning” kwamen en zich aan Hem onderwierpen, zoals blijkt uit hun offer van goud, wierook en mirre.

“Goud” is de god van deze wereld, waar de wereldling alles voor over heeft. Maar dit alles legde de eerste wijze neer als een offer aan Zijn voeten, opdat hij van de Koning van het Hemelkoninkrijk het Goud van een NIEUW LEVEN in de Heilige Geest mocht ontvangen, dat beproefd wordt door Vuur. *“Ik raad u (aan), dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij (in geestelijke zin) rijk mocht zijn”* (Openb. 3:18).

De tweede wijze legde “wierook” neer aan Zijn voeten, als teken dat hij Hem alléén wilde aanbidden. Laten wij toch geen mens noch zaak aanbidden, ook niet ons eigen IK, dat, door mensen die hoogmoedig en vol verlangen naar eer en/of roem zijn, wordt aanbeden!

De derde wijze legde “mirre” neer aan de voeten van dit Kind Jezus. “Mirre” werd door de Israëliet gebruikt als een bestanddeel van de balsemzalf, waarmee de doden gezalfd werden. Dit “mirre-offer” was een uiting van zijn uitdrukkelijke wil om in Hem te **sterven** aan het oude leven, het leven van het vlees; om in Hem begraven te worden; opdat het goud van het NIEUWE LEVEN in en met Christus ook in hem mocht zegevieren. O, mochten ook wij allen, die zeggen Hem lief te hebben, dit tot uiting brengen in onze gebeden, in onze belijdenis, in onze handel en wandel, in ons denken en begeren, en in ons spreken en zwijgen!

Onze bede is, dat het beeld van de Here Jezus Christus in ons zieleleven zal worden gevonden – door ons offer van goud, wierook en mirre – en dat dit beeld, door onze getrouwheid in het brengen van deze offers, zal groeien tot volwassenheid! Hoe schoon is Gods Woord in zijn beelden. Ze zijn als evenzoveel facetten van een briljant in

het licht van de zon gesteld. Deze beelden openbaren al de diepten van ons innerlijk leven. Ze zijn, helaas, voor velen verborgen. Maar Gods Geest wil ze degenen die oprecht verlangen naar Gods gerechtigheid openbaren. God wil ons vertellen van Zijn liefde tegenover u en tegenover mij; ja, tegenover al de mensenkinderen. En Hij wil, dat wij allen hetzelfde getuigenis geven – naar lichaam, ziel en geest – van Zijn geboorte, van Zijn groei en van Zijn volwassenheid in ons wezen. God geve, dat dit getuigenis naar lichaam, ziel en geest in u en mij gevonden zal worden tot onze zaligheid in Hem, tot eer en verheerlijking van Zijn nog onvolprezen Naam.

Christus wil in ons groeien en door ons heen arbeiden, naar de kracht, die in ons werkt met macht

Vers 40-52: “En het Kind groeide op, en werd gesterkt in de geest, en vervuld met wijsheid; en de genade van God was over Hem. En Zijn ouders reisden elk jaar naar Jeruzalem, op het feest van Pascha. En toen Hij twaalf jaar oud geworden was, en zij naar Jeruzalem opgegaan waren, naar de gewoonte van de feestdag; en de dagen aldaar voleindigd hadden, toen zij terugkeerden, bleef het Kind Jezus te Jeruzalem, en Jozef en Zijn moeder wisten het niet. Maar menende, dat Hij in het gezelschap op de weg was, gingen zij één dagreis, en zochten Hem onder de familieleden, en onder de bekenden. En als zij Hem niet vonden, keerden zij terug naar Jeruzalem, om Hem te zoeken. En het geschiedde, na drie dagen, dat zij Hem vonden in de tempel, zittende in het midden van de leraren, hen horende, en hen ondervragende. En allen, die Hem hoorden, ontzetten zich (d.i. waren verbijsterd) over Zijn verstand en antwoorden. En zijn ouders, Hem ziende, werden verslagen (d.i. waren van slag); en Zijn moeder zei tot Hem: Kind!, waarom hebt Gij ons zo gedaan? Zie, Uw vader en ik hebben U met angst gezocht. En Hij zei tot hen: Waarom hebt gij naar Mij gezocht? Wist gij niet, dat Ik moet zijn in (of: bezig moet zijn met) de dingen van Mijn Vader? En zij begrepen het woord niet, dat Hij tot hen sprak. En Hij ging met hen af, en kwam te Názareth, en was hun onderdanig. En Zijn moeder bewaarde al deze dingen in haar hart. En Jezus nam toe in wijsheid, en in grootte, en in genade bij God en de mensen”.

Wij hebben het eerste gedeelte van dit hoofdstuk gezien in het licht van de geboorte van Jezus in ons hart en leven; van het getuigenis, dat ons lichaam, onze geest en ziel van deze geboorte in ons wezen geeft; het is daarom vanzelfsprekend, dat wij dit resterende gedeelte in ditzelfde licht blijven zien; namelijk in het licht van een gegroeid zijn van Christus in ons.

Wij lazen een verslag van een gebeurtenis in het leven van de 12-jarige Jezus.

Laten wij eerst iets van de symboliek van het getal 12 in beschouwing nemen. Het getal 12 wordt in Gods Woord op diverse plaatsen opgebouwd uit 3 x 4. Het getal drie wijst heen naar de drie-enige God⁷. Het getal 4 naar de wereld in al de vier windstreken. Het getal 12 vertelt ons dus van de arbeid van deze drie-enige God in de gehele wereld. Daarom is 12 ook het specifieke getal van de Gemeente (of Kerk) van Christus, met name de arbeid van de Heilige Geest in deze wereld, nadat Jezus Zich heeft gegeven in Zijn plaatsvervangend offer. Er waren ook 12 stammen van Israël, die weer het Oudtestamentisch beeld vormen van deze Gemeente. Er waren 12 fundament-apostelen, die de basis van de Gemeente van Christus legden en deze opbouwden.

Het is daarom begrijpelijk, dat het 12de jaar van Jezus niet net als al die andere “stille” jaren van Zijn jonkheid in vergetelheid voorbij zou gaan. Hij werd op Zijn 12de jaar door Maria en Jozef in de tempel teruggevonden, omdat Hij er moest zijn “in de dingen Zijns Vaders”. Zo wil Gods Geest, als Hij in ons werkzaam kan zijn, ook ons doen zijn: namelijk geestelijke gaven en vruchten voortbrengend. Men stond versteld van Zijn verstand en antwoorden. Zo kan het ook zijn, dat men zich afvraagt: waar heeft die prediker of evangelist dit alles toch vandaan. Men zal zich dit vooral afvragen, als zo iemand geen Bijbelschool of theologische hogeschool heeft bezocht. Die prediker of evangelist heeft het namelijk van geen andere bron, dan Christus. Hij mag het ook van geen andere bron hebben, wil zijn Woord nog langer “profetisch” heten. Ook bij de 12-jarige Jezus in de tempel was de Heilige Geest werkzaam in Zijn taak als Leraar van de Gemeente. Zo kan een met de Heilige Geest vervulde prediker, die in de dingen van Gods Woord ongeschoold is, door ontvangen licht (en dus inzicht) van Gods Geest, Gods Woord zo wonderlijk “uit de doeken doen”. De gave van Gods Geest is dan in dat leven werkzaam tot de volle kennis van de Zoon van God, opdat men niet door de (in)vloed van listige bedriegerijen van menselijke dwalingen worde omgevoerd (d.i. op en neer, heen en weer geslingerd), maar moge groeien tot een volkomen man, tot de mate van de grootte van de volheid van Christus (zie Ef. 4:13-14).

Laten wij daarom deze wonderlijke werkzaamheid van de Geest in ons zoeken. Laten wij er vooral naar zoeken om gedoopt te zijn (of worden) met Zijn Geest en laat ons dan vervuld zijn en blijven met die Geest en verlangen dat die Geest in ons zal groeien tot in al Zijn volheid. Niet om deze Zalving te gebruiken, maar om ons te laten gebruiken door Gods Geest als een instrument in Zijn wonderlijke Hand naar al ZIJN wil. Streeft ernaar, dat de Zalving van God de vrije hand zal hebben in uw leven, opdat deze Zalving in u en door u heen kan arbeiden. Dan zal Hij de wereld tonen, dat Zijn reddende Hand almachtig is, want die Zalving van God, doorwerkende in het Woord, is door geen macht te stuiten. Hij is, zoals Openbaring 6 vers 2 het zegt, overwinnende en opdat Hij overwinne!

Maria en Jozef vonden hem zo na 3 dagen van zoeken. Zo zullen ook wij Jezus vinden in ons leven als wij 3 dagen ploeterend zoeken. Deze 3 dagen vertellen ons symbolisch van deel hebben in Zijn dood en in Zijn opstanding. Als wij waarlijk Jezus zo zoeken, door Zijn dood en opstanding heen, zo zullen wij Hem ook vinden; Hij, Die alles in ons leven kan uitwerken en ons leven kan vormen tot een vruchtbare tak van Hem. En dit kan Hij alleen, als wij

⁷ Met drie-enige God wordt door ons bedoeld: **Onze almachtige God in Zijn drie openbaringsvormen** (Vader, Zoon en Heilige Geest). Gods wezen is een Eénheid. Hij is één Wezen, één Persoon. De leer, dat God uit drie personen bestaat, is een dwaling. In Deut. 6:4 staat: *Hoor, Israël: de Here is onze God; de Here is één!* (dus één Persoon!). Dit wordt ook onderschreven door het feit, dat de beide cherubs en het verzoendeksel uit één brok goud moesten worden gesmeed (d.i. geslagen) (zie Exodus 25:18). En, ook de mens bestaat uit een lichaam, het zichtbare deel (1), een ziel (2) en geest (3).

onzelf geheel willen schikken naar de Goddelijke normen, die Hij ons in Zijn Woord heeft gesteld; als wij ons willen stellen onder Zijn Goddelijke tucht, afleggende – in de kracht die wij van Hem krijgen – alle dingen, die van het vlees en van de wereld zijn.

Hoofdstuk 3

Voortaan willen leven in blijvende bekeringsgezindheid

De actieve werking van het Woord der bekering

In dit hoofdstuk nemen wij het – in ons actief werkende – Woord der bekering in beschouwing. Wij hebben het bekeken in zijn “vóórstaat”; wij hebben het bekeken in zijn geboorte en nu in zijn actieve werking in het leven van de mens, die open wil staan voor deze reinigende en rechtvaardigende kracht, die in de Here Jezus Christus is. De kracht van de bekering MOET allereerst AKTIEF werkzaam zijn in ons PERSOONLIJK leven en dan ook in dat van de Gemeente, wil die ook naar buiten toe werkzaam zijn; wil die ook buitenstaanders dit Woord der bekering brengen.

Vanzelfsprekend moet er sprake zijn van een wisselwerking: WIJ moeten ons WILLEN bekeren, Hem aannemende als de Vorst van ons verdere leven; WIJ moeten ons willen voegen naar het Woord der bekering; WIJ moeten de zondemachten de rug toe willen keren; WIJ moeten niet langer willen voldoen aan de drang van de wereldse lusten in ons vlees en aan de wereldse normen en eisen; wij moeten ons nu verder willen richten naar God en Zijn Woord; wij moeten nu vragen: “Here, wat zijn UW normen, wat wilt GIJ, dat ik doen zal”. Dan zal HIJ ons die KRACHT tot daadwerkelijke bekering geven, die in Jezus Christus is.

Tot allen, maar in het bijzonder tot de jeugd van deze laatste tijd, waarin satan nu in buitengewone mate werkt, wordt dit woord gericht. Men ziet in onze dagen de (sterke) neiging om levensnormen van zich af te schudden, terwijl deze normen veelal voort zijn gekomen uit de Heilige Schriften. Men vindt het zich houden aan deze normen **SCHIJNHEILIGHEID**. Men wenst ‘de waarheid’ en dit is in het geval van de zondige mens: het zich uitleven in zondige lusten en begeerten, terwijl de mens zich naar de wil van zijn Schepper dient te schikken. Laten wij de situatie toch goed inzien, vooral de jeugdigen onder ons. Pas als de mens zich **wil** schikken naar de normen van God, kan God hem geven, wat Hij hem geven wil: kracht om Zijn wil te BLIJVEN kiezen en boven alles een deelname aan **HEMZELF**!

Vers 1-2: “En in het vijftiende jaar van de regering van keizer Tibérius, toen Pontius Pilatus stadhouder was over Judéa, en Heródes viervorst over Galiléa (d.i. vorst over één vierde van de Romeinse provincie Palestina), en Filippus, zijn broeder, viervorst over Ituréa en over het land Trachónitis, en Lysánias viervorst over Abiléne; onder de hogepriesters Annas en Kajafas, geschiedde het Woord van God tot Johannes, de zoon van Zacharías, in de woestijn”.

Hier maken wij kennis met een werking van het Woord van God. Precies bepaald, uitgemeten in de tijd, kwam het Woord van God tot Johannes. Johannes was reeds door God geroepen, maar... nog niet uitgezonden tot een daadwerkelijke bediening. Nu, op dat bepaalde tijdstip, kwam de kracht van Gods Woord tot, over èn in Johannes en die maakte Zich van hem meester; omdat hij een geestelijk kanaal was, dat zich geheel en al had voorbereid om dit Goddelijk Woord te kunnen ontvangen, om door dit Woord in bezit te worden genomen. Johannes werd toen helemaal de verpersoonlijking van dat “LEVENDE Woord der bekering!” Glorie voor God!

En als dit Woord der bekering ons helemaal heeft “opgegeten”, ons geheel heeft vervuld, als wij de verpersoonlijking van dit Woord zijn geworden, dan zijn wij weliswaar onuitstaanbaar geworden voor de wereld, maar ONWEERSTAANBAAR voor degenen, die gewillig zijn tot bekering. Dan trekken wij ze uit de zondepoel van deze wereld, uit de zondebrand van Gods oordeel! God zij al de glorie!

Vers 3-6: “En hij kwam in al het omliggende land van de Jordaan, predikende de doop der bekering, tot vergeving der zonden. Gelijk geschreven staat in het Boek met de woorden van Jesaja, de profeet, zeggende: De stem van de roepende in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt Zijn paden recht! Alle dal zal gevuld worden, en alle berg en heuvel zal vernederd worden, en de kromme wegen zullen tot een rechte weg worden, en de oneffen tot effen wegen. En alle vlees zal de zaligheid van God zien”.

Hier zien wij de Goddelijke werking van het Woord der bekering. Als het eenmaal in ons is, is het onweerstaanbaar en heeft het geen propaganda nodig. Want dit Goddelijk Woord is dan als een Licht in de duisternis, als een Vuur, dat het dorre hout verteert. De verschijning van Johannes, in het dal van de Jordaan, werkte dan ook als een heldere bliksemflits in die streken. Het werd door iedereen waargenomen, een ieder kwam tot hem; als door een magneet werden zij tot hem aangetrokken.

Propaganda is voor de Geest van God, als Hij werkzaam is, NIET NODIG. Hier is sprake van een waarachtige Heilige-Geest-opwekking, die krachtig (door)werkt in dat gebied. In een mum van tijd kende het gehele land Johannes de Doper, zonder “propaganda” gemaakt te hebben. En zo was het optreden van de Here Jezus Christus ook.

Daarom geliefden, wilt u dat er een Heilige-Geest-opwekking komt, bidt en smeekt hierom en weest zelf ook gewillig om door Hem gereinigd, geheiligd en door Hem gebruikt te worden. Zoek ernaar om vervuld te worden met de Heilige Geest en stel uzelf tot een instrument van Hem en laat het zo zijn, dat HIJ de Baas over u is en blijft, zodat Gods Zalving door u heen kan arbeiden. Maakt dit alles tot een ernstige gebedszaak. Het kost u alles, u moet de prijs hiervoor durven betalen. Laat God werken, geeft Hem de vrije hand en u zult zien, dat de Zalving van God van u en mij een instrument zal maken, dat velen uit deze wereld zal brengen tot gewillige bekering en overgave aan God. Laten wij dit zoeken, geliefden, want de eindtijd vraagt ZULKE arbeiders; arbeiders, die de Zalving van God

door zich heen laten werken. Dan zult u merken, dat het werk in korte tijd, dat van jaren en jaren verre zal overtreffen. Heiligt u in Hem, opdat de Zalving de vrije hand door u heen zal hebben; opdat de Zalving niet gehinderd zal worden door onze hobby's, stokpaardjes (d.i. lievelingsonderwerpen), hebbelijkheden en onhebbelijkheden.

Als wij dan dit Woord der bekering in ons Zijn werking hebben gegeven, zullen wij merken, dat Gods kracht in ons, als een inleiding tot Zijn volle genade, de weg hiertoe bereidt: namelijk, tot de gemeenschap met Zijn Zalving, met het volle Woord van God, met de LEVENDE God Zelf, Die een verterend Vuur, maar óók een hartverblijdend Liefdevuur is. Dan zullen alle dalen – de zondige kuilen in ons wezen – effen gemaakt worden; en alle bergen en heuvels – alle eigenzinnigheid en hoogmoedige begeerten – zullen door Gods krachtig en herscheppend Woord worden neergehaald. Dan zullen de kromme wegen in ons leven recht gemaakt worden. Laat Hem dit alles in uw wezen doen; verlangt ernaar. Hoe vreemd dit ook klinkt, maar in dit licht verstaanbaar: Verlangt naar het kruis; hebt uw kruis lief. Verlangt ernaar, dat alle werkingen van uw vlees, die uiteraard altijd zondig zijn, door de werkingen van de Geest worden gedood (zie Rom. 8:13), tevens biddend om Zijn kracht om dit alles te kunnen ondergaan. Deze “Weg van smarten” is weliswaar een pijnlijke aangelegenheid voor ons vlees, maar Hij zal met ons zijn en dit offer van ons vlees maken tot een juichend, zalig feest naar onze geest. U herinnert zich, dat de Israëlieten 3 dagen uit het land van Egypte moesten trekken om daar de Here een offerFEEST te houden (zie Exod. 5:1-3). Ook voor ons zal dit offer van ons wezen een geestelijk feest worden van blijdschap en vrede en gerechtigheid in Christus Jezus!

Zo zal alle vlees “de Zaligheid van God zien”. Ziet u, als wij dit offer willen, dan verkrijgen wij deze belofte, die wij in vers 6 hebben gelezen. Alle vlees, dat zich heeft “laten kruisigen”, zal de zaligheid, de heerlijkheid van God zien en smaken.

Laten wij gewillig zijn om door het Woord der bekering te worden gezuiverd van al het oude en zondige in ons, zodat wij andere mensen worden, NIEUWE SCHEPPINGEN van God, NIEUWE mannen, NIEUWE vrouwen, Jezus-mannen en Jezus-vrouwen, die waarlijk het oude leven helemaal hebben opgegeven, die door God gewillig zijn bevonden om deze prijs te betalen. Glorie voor God!

Brengt dan vruchten voort die de bekering waardig zijn!

*Vers 7: “Johannes zei dan tot de menigten, die kwamen, om door hem gedoopt te worden: Gij adde-
rengebroed (hier: ‘kinderen’ van de slang, van de satan), wie heeft u aangewezen te vlieden (d.i. vluchten) van de toekomende toorn?”*

U ziet het, de gewilligheid, om deze Weg te gaan, openbaart zich in de wil om gedoopt te worden. Ook is het Gods gebod, Zijn sacrament (d.i. genademiddel), ter bezegeling van deze bekeringswil! Met het ondergaan van de waterdoop geven wij dus uiting aan onze bereidheid om deze Weg te gaan, om het kruisleven te willen ondergaan, zodat geheel het oude leven zal worden begraven en wij mogen opstaan in het NIEUWE LEVEN met, in en door Hem. Van de menselijke kant kan enkel de volle bereidheid komen om dit alles te willen ondergaan. De Goddelijke werkingen, die het oude in ons waarlijk doden en begraven en die het NIEUWE in ons uitstorten, komen van God Zelf. Maar door deze geloofshandeling van de waterdoop worden wij in Gods ogen gerechtvaardigd, evenals Abrahams geloof – in God en Zijn beloften – hem tot rechtvaardigheid werd gerekend (zie Rom. 4:3 en 23). De Persoon van de Here Jezus Christus, dan tot ons komende in de Heilige Geest, wordt ons tot een kruisproces, tot een Doder van alle werkingen van het vlees (zie Rom. 6:3), maar ook tot het NIEUWE LEVEN in God. “Maar uit Hem (d.i. God) zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is tot Wijsheid van God, en Rechtvaardigheid, en Heiligmaking en Verlossing” (1 Kor. 1:30).

Verlangen wij méér en méér naar de Here Jezus Christus, dan komt Hij tot ons. Deze Goddelijke komst brengt de consequentie met zich mee dat het oude leven in ons gedood zal (moeten) worden, maar ook dat NIEUW LEVEN tot openbaring komt. Als wij naar Jezus verlangen, verlangen wij naar een kruisproces..., want wij vragen om Vuur, om Goddelijk Vuur (wat al het verkeerde in ons zal verteren). NA dit Vuur zal de stroom van Levend Water, uit de Vader en het Lam, in ons komen (zie Openb. 22:1). Dit is de enige en noodzakelijke Weg van de mens tot zijn (of haar) behoud en tot het verkrijgen van NIEUW LEVEN.

Deze bereidheid om aan het oude leven te willen sterven mag niet slechts voor één keer zijn, maar moet de houding zijn van ons gehele, verdere leven; het moet onze levenshouding zijn van iedere dag. Niet alleen als wij ons laten dopen, moet deze houding ons kenmerken, maar ook iedere dag in ons verdere leven!

Wij moeten op alle werkingen en toelatingen van God “halleluja” (d.i. prijs de Heer) kunnen zeggen, want alle dingen en omstandigheden komen voortaan niet over ons, of het is toegelaten door Zijn, voor ons doorboorde handen. Laten wij dan ook voor al deze dingen Gods kracht en wijsheid vragen om, in Zijn lijdzaamheid, Zijn Weg te kunnen gaan. Wij kunnen gerust zijn en moedig voorwaarts gaan, want een Goddelijke Belofte begeleidt ons op ons kruispad: “En wij weten, dat degenen, **die God liefhebben**, ALLE DINGEN medewerken ten goede, namelijk degenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn” (Rom. 8:28). Voor degenen, die God boven alles liefhebben, werken ALLE dingen, die hij (of zij) moet ondervinden, ten goede tot verkrijging van de eeuwige zaligheid in God.

Vers 8-9: “Brengt dan vruchten voort der bekering waardig; en denk niet bij uzelf: Wij hebben (toch zeker) Abraham als (voor)vader; want ik zeg u, dat God zelfs uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken. En de bijl ligt ook reeds aan de wortel der bomen; alle boom dan, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen, en in het vuur geworpen”.

Ons verdere leven moet vruchten voortbrengen, die horen bij een waarachtige bekering. Ons verdere leven moet een bewijs zijn van de krachtige werkingen van God, als een antwoord op onze bekeringswil. Hier hoort strijd bij, geliefden! Het is een strijd tegen alle verleiding en misleiding van de boze, die voortaan op onze weg komen. Laten wij dan in deze strijd geen “overloper” zijn; ook niet “ten dele” of “enigermate” verraad plegen tegen God en Zijn Koninkrijk. De boze zal elke dag proberen om ons in deze strijd tot een verliezer te maken, hetzij met zoet geveel van verlokken- de verleidingen of met het gebrul van verdrukkingen en vervolgingen. De Here eist van ons een da-

gelijkse overwinning. En Hij kàn dit eisen, omdat Hij ons tot een dagelijkse Kracht tot overwinning wil zijn. Indien wij in gehoorzaamheid Hem toestaan om in ons te werken, dan is HIJ ons tot de Overwinning. Doen wij dit waarlijk, dan zullen wij ervaren, dat ons leven “vruchten voortbrengt die de bekering waardig zijn”, omdat ons leven dan de werkingen laat zien van onze Verlosser, Zaligmaker en Doper met de Heilige Geest.

Als ons leven deze vruchten niet laat zien, dan komt dit, omdat onze bekering tot God niet waarachtig is, omdat wij in een schijnbekering leven en in werkelijkheid nog de “oude mens” in ons uitleven. Ons beroepen op ons lidmaat-zijn van een kerkgenootschap is dan even ijdel als het beroep van de Joden destijds, dat zij kinderen van Abraham waren. Even ijdel is ook het beroep van een kind van christelijke ouders, op het kindschap Gods. Wij moeten **PERSOONLIJK** tot een waarachtige bekering komen; wij moeten tot een persoonlijke relatie tot onze Verlosser komen.

God is machtig om “uit stenen Abraham kinderen te verwekken”. Hij is Almachtig; dode dingen kan Hij tot leven verwekken. Geestelijk dode mensen kan Hij maken tot kinderen Gods, indien zij zich maar tot Hem willen bekeren. Is er geen bekeringswil, zo rust “Gods bijl reeds aan de wortel der bomen”. Gods bijl van oordeel zal de onbekeerlijken, als de nutteloze bomen uit een bos, moeten vellen; ze zijn enkel geschikt om in het vuur te worden geworpen.

Wat zijn de vruchten, die de bekering waardig zijn?

Geloven in het Goddelijk Werk, dat Jezus heeft volbracht is wonderbaar, maar wij ontvangen persoonlijk NIETS van Gods genadewerkingen, indien wij ons wezen, ons innerlijk, niet voor Hem openen in VOLKOMEN bekering. Héél ons wezen moet zich keren tot Hem, en héél ons wezen moet Hem de vraag stellen: “Here, wat wilt GIJ, dat ik doen zal?” Zo zal Hij ons Zijn wil kenbaar maken en ons de kracht hiertoe geven. Wij moeten, als wij die kracht van Hem ontvangen hebben, komen tot de geloofsDAAD! Zoals iemand, die pas genezen is van een ziekte waarbij hij langdurig in bed moest blijven, de wil heeft om weer te lopen, ook tot lopen komt door de hernieuwde krachten van zijn lichamelijk herstel, al zal hij dit in de eerste tijd wat onbeholpen en met knikkende knieën doen; zo moeten ook wij, in de geest, overeenkomstig de wil van de Heilige Geest, onze (geestelijke) loopbaan willen lopen. Wij moeten voortaan naar de Geest willen wandelen en niet meer naar het vlees (zie Rom. 8). Als wij zo voor God staan, in zulk een levenswil, dan is GELOOF in Hem alleen voldoende, gelijk wij regelmatig zingen: “Geloven alleen, alles is mogelijk, geloven alleen!”

We gaan nu bekijken welke vruchten het NIEUWE LEVEN, van degenen die zich tot Hem bekeerd hebben, zal moeten laten zien.

Vers 10-14: “En de menigten vroegen hem, zeggende: Wat zullen wij dan doen? En hij, antwoordende, zei tot hen: Wie twee rokken heeft, deelt met hem, die (er) geen heeft; en die spijs heeft, doet net zo. En er kwamen ook tollenaars om gedoopt te worden, en zeiden tot hem: Meester!, wat zullen wij doen? En hij zei tot hen: Eis niet meer (tol), dan voorgeschreven is. En ook de krijgslieden (d.i. soldaten) vroegen hem, zeggende: En wij, wat zullen wij doen? En hij zei tot hen: Geef niemand overlast, en ontvreemdt niemand het zijne met bedrog, en weest tevreden met uw soldij (d.i. loon)”.

Johannes leefde op de “rand” van de Oude Bedeling⁸ en kon de bekeerlingen dan ook enkel wijzen op **de naleving van Gods wet**. Men moest komen tot een leven, dat de naaste liefhad als zichzelf; een leven, dat los wist te staan van de afgodische dwang van aards bezit, van geld en goed. Men moest komen tot een leven, dat geen misbruik zou maken van positie en macht om aards bezit van anderen te roven. Johannes riep ze niet uit hun maatschappelijke betrekkingen van tollenaar⁹ en soldaat, want hij wist, dat ze beiden nodig waren tot instandhouding van de staat; maar zij moesten hun functie uitoefenen in een geheiligd leven, dat los wist te staan van de materie, van aards bezit, in eerlijkheid en reinheid.

Ook leefde Johannes op de “rand” van de Nieuwe Bedeling¹⁰ en als zodanig kon hij hoopvol wijzen, op de macht, die alle bekeerlingen zouden ontvangen, van de spoedig-komende Messias: namelijk, de doop met de Heilige Geest en met Vuur!

Vers 15-16: “En als het volk in afwachting was, en allen in hun hart overlegden over Johannes, of hij misschien de Christus was; zo antwoordde Johannes aan allen, zeggende: Ik doop u wel met water; maar Hij komt, Die sterker is dan ik, Wie ik niet waardig ben de riem van Zijn schoenen te ontbinden; Deze zal u dopen met de Heilige Geest en met Vuur”.

Het volk zag Johannes daar in een Goddelijke functie. Hij was “bekleed” met het Woord. Het (LEVENDE) Woord van God was tot hem gekomen (zie Joh. 1:1, 14). Begrijpt u deze geweldige grootheid in de geest? Gods Woord, Dat scheppend had gesproken: “Daar zij licht!” en er KWAM licht; dàt Woord was tot hem gekomen; hij werd er mee vervuld, iedere vezel van hem openbaarde dat Woord, Het bezielde hem, en maakte hem krachtig in de geest. Hij stond daardoor in “vuur en vlam” voor Jezus, een vurige “vlam” die velen aanstak. Deze Johannes wees – toen hij door de Heilige Geest bemerkte, wat men van hem begon te denken – alle eer van zich af en wees op de Man, Die spoedig komen zou, Wie hij niet waardig was om de riem van Zijn schoenen te ontbinden. Zo zal ook ieder waarachtig kind van God, iedere waarachtige arbeider, nooit de eer willen accepteren, die de mensen hem willen geven voor de grootheid van het Woord Gods, dat hem uitstraalt, maar altijd wijzen, dat die grootheid enkel hoort bij dat almachtige Woord van God, Dat door genade in zijn wezen mag wonen. Het is dit Woord, dat de mensen zal

⁸ Oude Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **vóór** Christus' (1ste) komst aangeeft.

⁹ Tollenaar = Iemand die in die dagen de belastingen inde voor de Romeinen.

¹⁰ Nieuwe Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **nà** Christus' (1ste) komst aangeeft.

dopen met de Heilige Geest en met Vuur!

Het is dan deze inwonende kracht van God die, in de eerste plaats, de zonde in onze oude natuur afbreekt door Zijn Geestesdoop¹¹ (zie Matth. 3:11, Luk. 12:50 en Rom. 6:3) en die vervolgens de vrucht van het NIEUWE LEVEN in en door ons zal openbaren, als een wonderbare genadewerking van Hemzelf, als gevolg van onze getrouwheid in bekering en geloof. *“Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid (d.i. veel kunnen verdragen vóór boos te worden; geduldig), goedertierenheid (d.i. barmhartig; genadig), goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid”* (Gal. 5:22). *“Want de vrucht van de Geest is in alle goedigheid (d.i. voortkomend uit een goed hart; zonder kwade bijbedoeling) en rechtvaardigheid, en waarheid”* (Ef. 5:9).

U ziet, wat een wonderlijk gevolg een waarachtige bekering geeft; wij worden hier het Goddelijk antwoord gewaar dat wij ontvangen – op ons oprecht gebed om verlost te worden van ons oude, zondige leven en om vervuld en bekrachtigd te worden met het NIEUWE, goddelijke LEVEN – wanneer wij ons hart en leven voor God openen, in bekering en geloof in de Here Jezus Christus en Die gekruisigd. Het is God, Die dan alle werkingen in ons verricht van verlossing tot vernieuwing, van heiliging tot volmaking in Hem toe. Ja, het is enkel God Die, wonende in het hart van degene die Zijn genade aangenomen en daarom ontvangen heeft, aanzet tot getuigenis en alle arbeid in Zijn Goddelijke Wijngaard. Alleen God zij daarom al de glorie!

In het volgende vers lezen wij waartoe ons de Heilige Geest wordt geschonken:

Vers 17: *“Wiens wan (d.i. een mand om koren te zuiveren van het – oneetbare en dus waardeloze – kaf) in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer geheel zuiveren, en de tarwe zal Hij in Zijn schuur samenbrengen; maar het kaf (d.i. het lege omhulsel) zal Hij met onuitblusbaar vuur verbranden”.*

De Heilige Geest wordt ons in de eerste plaats geschonken om in ons te wannen: om het kaf van de tarwe te scheiden; om al het vieselijke in ons weg te wannen, opdat de tarwe van het NIEUWE LEVEN uit Hem in ons openbaar zal worden. Allen, die blijken enkel een leeg (geestelijk) omhulsel te zijn, zullen worden verbrand in Gods onuitblusbaar oordeelsvuur! Laten wij daarom door de Heilige Geest gewand (d.i. gezuiverd) willen worden. Wij moeten kunnen zeggen: “Here, doe met mij, wat Gij wilt!” Het kruisproces, dat de Here ons dan doet ondergaan, zal pijn en moeite kosten; wij zullen misschien in moeilijke tijden en/of nare situaties gebracht worden, om dan pas – in geestelijke, diepe putten – ernaar te verlangen om verlost te worden van dingen, waar wij voorheen zo van hielden. Zulke “putten” hoeven niet ervaren te worden, indien wij Gods Woord maar direct en van harte willen gehoorzamen. Maar sommige kinderen van God dwingen Hem om hen te brengen tot “Jona-ervaringen”, omdat zij maar niet los willen komen van bepaalde zondige banden, hoewel zij de Here aan de andere kant smeken om hen toch maar te reinigen en te heiligen. De Here wil ons daarom leren om, in Wijsheid, Zijn Woord en wil te gehoorzamen, zodat wij zulke Jona-ervaringen niet mee hoeven te maken. Jona hoefde niet 3 dagen en 3 nachten door te brengen in die grote vis, als hij de Here God maar direct wilde gehoorzamen.

Verder wordt de inwoning van de Heilige Geest ons geschonken om ons innerlijk te sterken op deze gekozen weg van bekering en verdere heiliging (zie Ef. 3:16). Ten slotte wordt de Geestesdoop ons geschonken als aangording¹² met Goddelijke macht tot getuigenis van Jezus’ overwinning (zie Hand. 1:8).

Vers 18: *“Hij dan, ook nog vele andere dingen vermanende, verkondigde aan het volk het Evangelie”.*

Laten wij, net zoals Johannes door de Geest werd gedreven tot getuigenis en prediking van het Evangelie, de Here ook vragen om ons te bewegen tot getuigenis aan de naaste, aan de wereld om ons heen, en tot prediking van Zijn Evangelie.

De wereld haat het Woord der bekering

Vers 19-20: *“Maar als Heródes, de viervorst, door Johannes bestraft werd, om Heródias’ wil, de vrouw van Filippus, zijn broeder, en over alle boze stukken (d.i. wandaden), die Heródes deed, zo heeft hij, boven dat alles, ook nog Johannes in de gevangenis opgesloten”.*

Johannes, de bekeringsprediker, de verpersoonlijking van het Woord der bekering, was geen populaire figuur. Ook werd hij door Heródias in het bijzonder gehaat. Heródias wist Heródes te bewerken om Johannes niet alleen gevangen te nemen, maar, zoals wij dit in Mattheüs 14 kunnen lezen, hem ook te laten onthoofden.

Wij kunnen in deze verzen de haat ontdekken, die de wereld koestert tegen allen, die vervuld zijn van het Goddelijk Woord der bekering. Het woordje “bekering” is voor de wereldsgezinde mens, ook voor de wereldsgezinde gelovige in de Gemeente (of Kerk), een hatelijk woordje; een woordje vol venijnige prikkeling. Maar voor een wijs kind van God is dit Woord de poort, namelijk de toegang tot het NIEUWE LEVEN!

Gods antwoord op elke hartgrondige bekering, uitgedrukt in de waterdoop

Vers 21-22: *“En het geschiedde, toen al het volk gedoopt werd, en Jezus ook gedoopt was, en bad, dat de hemel geopend werd; en dat de Heilige Geest op Hem neerdaalde, in lichamelijke gedaante, gelijk een duif; en dat er een stem geschiedde uit de hemel, zeggende: Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen!”*

Als er Eén bekeerd was, dan was het wel de Here Jezus Christus; als er Eén was, die Zijn leven geheel had gekeerd tot de Vader en voor Hem geheel open stond, dan was het Jezus. Zo hebben ook wij ons leven open te stellen voor de Here Jezus Christus.

¹¹ Met “doop” wordt (af)sterven bedoeld en dit gebeurd in en door de water- en geestesdoop, namelijk de doop met Zijn reinigend Vuur (zie Jes. 4:4b van de Statenvertaling).

¹² Als aangording = Als uitrusting, en dus als gereedmaking voor de (geestelijke) strijd.

“Gelijkerwijs Mij de LEVENDE Vader gezonden heeft, en Ik leve door de Vader; alzo, die Mij eet, dezelve zal leven door Mij” (Joh. 6:57). Zoals de Zoon moest leven uit de Vader, zo hebben ook wij nu te leven uit de Here Jezus Christus.

Als een zegen op de “beking” werd de Here Jezus Christus, Die tot een Voorbeeld wordt gesteld van alle bekeerlingen, in water gedoopt, waarop de Vader antwoordde met de volle Doop met de Heilige Geest, Die op Hem nederdaalde in de lichamelijke gedaante van een duif. Op deze wijze werd de Here met de Heilige Geest vervuld en door God gesteld tot een Messias¹³ voor Zijn volk. De Heilige Geest openbaarde Zich hier als een DUIF en niet als VUUR. De duif was in Israël één van de OFFERDIEREN (zie Lev. 1:14). Hier werd Jezus in Zijn aardse Zalving – om als LAM van GOD te sterven voor de redding van (de mensen van) deze wereld – door de Heilige Geest gesterkt. In en over ons komt Hij (d.i. de Heilige Geest) als VUUR (zie Hand. 2:3) om onze zondige natuur weg te branden (zie Jes. 4:4).

De doop en vervulling met de Heilige Geest is een duidelijk Goddelijk bewijs, dat de gelovige zich innerlijk bekeerd heeft tot God. Laten wij deze Goddelijke bekrachtiging van onze beking van God vragen. Door de doop met de Heilige Geest stroomt niet alleen NIEUW LEVEN uit God in ons, maar smaken wij de gemeenschap met de Gever van dat LEVEN. Laten wij dit zoeken, omdat Hij dit elke gelovige, die zich waarlijk bekeerd heeft tot Hem, beloofd heeft; deze wonderbare, geestelijke gemeenschap tot eer en verheerlijking van Zijn Naam (zie Hand. 2:38).

Laten wij ernaar streven om door Zijn Heilige Geest in TIJDLOZE VOLHEID vervuld te worden; laat Hem ons VOORTDUREND vervullen en in VOLKOMEN mate! Zo zullen wij, wandelend en werkend in dit leven, blijven staan voor de Troon van God, in volle openheid van wezen, zodat Zijn Wezen in alle zaligheid de fijnste “vezels” van ons wezen kan bezetten en beheersen. Zo zullen wij Hem, in zalige aanbidding, kunnen blijven dienen, bij al wat wij ook doen en laten, spreken of zwijgen. Dit is de VOLMAAKTHEID in Hem, waarheen de Geest ons wil leiden. Wie zegt, dat dit hier op aarde onmogelijk is, doet oneer aan het volbrachte werk van Christus en doet af aan het Woord van God, dat vertelt, dat Hij Zijn Gemeente wil brengen tot een bestaan in Hem “zonder enige vlek of rimpel” (zie Ef. 5:27), tot de vervulling met AL de volheid Gods (zie Ef. 3:19).

Het geslachtsregister van Jezus

Vers 23-38: *“En Hij, **Jezus**, begon ongeveer dertig jaar oud te wezen, (naar men meende) de zoon van Jozef (vers 23), ... , de zoon van Seth, de zoon van Adam, **de zoon van God** (vers 38)”*.

Dit hoofdstuk van blijvende beking met als bewijs de vruchten, die de beking waardig zijn en dat zijn bekrachtiging vindt in de waterdoop, gevolgd door de Geestesdoop – van en in de Here Jezus Christus – wordt waardig besloten met het geslachtsregister van Jezus “in de priesterlijke lijn”; namelijk de lijst met nakomelingen die via Nathan, de profeet, loopt. Zo is elk waarachtig bekeerd en (met Gods Geest) vervuld kind van God geroepen om in Hem (d.i. Jezus) een koninklijke priester te zijn, gelijk Jezus de Hogepriester is van dit Koninklijk Priesterschap.

Met deze eerste drie hoofdstukken van het Lukas-Evangelie zijn ons de Hogepriester “naar de ordening van Melchizedek”¹⁴ (zie Hebr. 5:6) en de vorming van heel Zijn priesterschap in en door Hem aangekondigd en hebben ze ons naar binnen geleid als door een Goddelijke Poort.

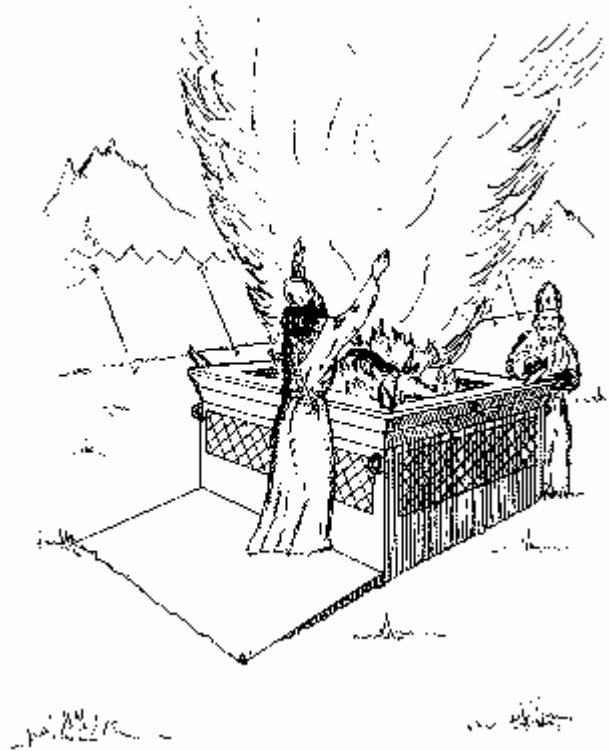
¹³ Messias = **De (door God) Gezalfde**; ook wel: Verlosser, Heiland, Zaligmaker.

¹⁴ **Uit de Winkler Prins en de Bijbelse encyclopedie:**

Melchizedek (dit betekent: “koning der gerechtigheid”) is de naam van de priesterlijke koning van **Salem** (of **Jeruzalem**) die Abram zegende en aan wie Abram schatting, namelijk tienden van de gehele buit, betaalde na de zege door de aartsvader (d.i. voornaamste of oudste (voor)vader) behaald op de vier koningen van het Oosten (Gen. 14:18). Melchizedek was een priester van God, de Allerhoogste, dus van de ware God. De figuur van Melchizedek duikt later nog op in Psalm 110:4. In het Oude Testament speelt deze figuur verder geen rol meer. In het Nieuwe Testament daarentegen wordt een belangrijke, Messiaanse, typologische lering (d.i. geestelijke verklaring van historische figuren en feiten) ontwikkeld rondom deze Oudtestamentische, priesterlijke en koninklijke persoonlijkheid (zie Hebr. 7). De Schrift ziet hem, die plotseling optreedt en plotseling verdwijnt, als type van Christus. Melchizedek wordt een voorafbeelding van het Nieuwtestamentische priesterschap in tegenstelling met het Levietische (d.i. Israëlitische tempeldienst van lagere rang). Zelfs hetgeen in het oude verhaal is verzwegen wordt in Hebr. 7:3 in dienst gesteld van de typologie. Omdat wij in Gen. 14:18 niets over zijn herkomst of afstamming vernemen, verschijnt hij hier als een geheimzinnig Wezen van bovenaardse oorsprong (“zonder vader, zonder moeder, noch geslachtslijst...”). **Men spreekt aldus van “een priesterschap naar de orde van Melchizedek”**.

Hoofdstuk 4

Jezus – Gods Hogepriester – beproefd en door velen veracht, maar... door anderen aanvaard

**HET BRANDOFFERALTAAAR,
dat stond in 'de Voorhof' van de Israëlitische Tabernakel**

Gods Hogepriester beproefd

Zoals wij weten is de Here Jezus Christus de openbaring van de NIEUWE MENS in zijn volmaaktheid. Hij is de Eerste Burger van de NIEUWE SCHEPPING en als zodanig ook de Hogepriester van God.

De NIEUWE SCHEPPING ontstaat in ons, wanneer wij met God verzoend zijn, op grond van ons geloof in het dierbaar Bloed van Jezus, het Lam van God en – in en door de Heilige Geest – in gemeenschap komen met de (uit de dood) opgestane Christus, om als zodanig een priesterlijk leven, een leven dat volledig in dienst van God staat, te leiden.

Het Evangelie naar Lukas openbaart ons beiden, zowel Jezus als de Hogepriester Zelf, alsook het koninklijk priesterschap, namelijk christenen als de priesters van de allerhoogste God, die Hij uit de zonde heeft gekocht met Zijn Offerbloed (d.i. Zijn Bloed gestort, als offer (of losprijs, betaling) voor onze zonden), door Zijn uitnemende genade.

Wij hebben de eerste drie hoofdstukken leren kennen als een goede en noodzakelijke basis, van het bekeringsleven, dat God in de mens tot stand wil doen komen. Het is God, Die tot ons komt en ons roept tot bekering. En het is deze bekering, samen met het geloof in de Here Jezus Christus en Dien gekruisigd, die, zoals wij hebben gezien, de poortopening vormt tot dit NIEUWE LEVEN in God.

Nu gaan wij dit NIEUWE, reine, priesterlijke LEVEN in zijn vele facetten bezien, dat God zal geven aan die mensen, die hier, in bekering en geloof, hevig naar verlangen. Verlangen naar deelname aan Zijn dood en opstanding (zie Rom. 6:3-5), waar Jezus' doop in de Jordaan naar verwijst. Wij gaan het eerst bezien in de beproefing van Jezus, de Hogepriester, Zelf; daarna in Zijn verwerping door de één en aanvaarding door de ander. In het volgende hoofdstuk zullen wij het koninklijk priesterschap mogen bezien, dit zijn alle christenen die Hem in Zijn dood en opstanding zijn gevolgd en Hem, door de innerlijk werkende kracht van Zijn gemeenschap, mogen nawandelen.

Jezus Christus, onze Hogepriester, werd, nadat Hij werd gedoopt met de Heilige Geest, beproefd; zoals ook elke priester van God, wanneer hij moet gaan staan in zijn (goddelijke) bediening, wordt beproefd; namelijk hierin: of hij gewillig is om **GODS wil** in zijn leven te volbrengen. Er wordt van een priester geëist, dat hij ALLES aangaande zijn eigen wil en leven verwerpelijk zal achten, om die wonderbare wil van God in zijn leven te kunnen volbrengen. Alle eigen wil, alle hobby's, alle eigen verlangens, de maatschappelijke betrekking; kortom: al wat wij hebben en zijn, wat wij als mens willen en begeren, deze alle, moeten gelegd worden op het (brandoffer)altaar van God. God moet met zijn priester alles kunnen doen, wat Hij, in Zijn soevereine (d.i. almachtige, van geen hoger gezag afhankelijke) Liefde, wil en begeert. Bidden wij niet: "Uw wil geschiede, gelijk in de hemelen, also ook op de aarde"? Dit nu, geliefden, is Gods eis voor een priesterlijke bediening, in welke graad en van welke aard ook. Daarom wordt een priester inzake deze eis ook telkens door God beproefd. Telkens worden wij voor een keuze gesteld of wij de (zondige) genietingen van de wereld of Zijn reine wil en dienst kiezen, omdat Hij ons roept tot een vrijwillig priesterschap in Zijn rein-

heid en heiligheid. Falen wij in onze keuze en kiezen wij onze eigen wil, dan gaat God met ons **niet** verder, tot wij deze eigenzinnigheid hebben leren afleggen, tot wij God nederig hebben afgesmeekt ons te verlossen van alle be- weegredenen, die ons drijven tot eigenzinnigheid.

Laten wij toch leren om Zijn wil van harte te gehoorzamen en te volbrengen, zo zullen wij als die geestelijke wedlo- per uit Filippenzen 3:14 voorwaarts gaan in de toenemende openbaring van dit NIEUWE LEVEN in ons leven van alle dag, bereid om alles af te leggen wat hindert in die (wed)ren naar dat doel in Christus.

Vers 1: "En Jezus, vol van de Heilige Geest, keerde terug van de Jordaan, en werd door de Geest ge- leid in de woestijn".

Het is de Heilige Geest, Die ons leidt in de beproeving en ons stelt tegenover de vijand! De vijand lokt met al het "schoons" van deze wereld en de Heilige Geest stelt ons voor de keuze Gods Woord te gehoorzamen of... te kie- zen wat van de vijand is. Immers, Hij roept een vrijwillig volk, dat Hem getrouw en als een priester, namelijk volle- dig in dienst van God staande, wil dienen.

Vers 2a: "En (Jezus) werd veertig dagen verzocht door de duivel; en at helemaal niet in die dagen".

Véértig dagen lang werd Jezus door de duivel verzocht! Dit geschiedde onder toelating van God Zelf. Ook de Ho- gepriester, Gods eigen Zoon, moest Zijn getrouwheid en bereidwilligheid in Zijn Hoge priesterlijke Dienst bewijzen.

Vers 2b: "En toen deze (40 dagen vasten) geëindigd waren, zo kreeg Hij op het laatst honger".

Hier heeft u een veertigdaags vasten, voortbewogen door de Heilige Geest! Dit vasten van Jezus was een bewijs van Zijn begeerte om slechts de wil van de Vader in Zijn leven te volbrengen. Tot zulk een vasten wordt men slechts door de werking van Gods Geest gebracht. Dan wijkt alle honger uit het lichaam, dan smaakt de geest een intense gemeenschap met de Heilige Geest en smaken wij Zijn zoete heerschappij over ons. Alzo was het met Christus.

"Gij (d.i. God) hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer; Gij hebt Mij (d.i. Jezus) de oren doorboord; brandoffer en zondoffer hebt Gij niet geëist. Toen zei Ik (d.i. Jezus): Zie Ik kom; in de boekrol is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden van Mijn ingewand" (Ps. 40:7-9).

Dan neemt de Geest plotseling Zijn kracht van Jezus weg; de bescherming van de Geest valt weg en de Mens Je- zus wordt gesteld voor de verzoeker; Hij voelt nu een intense honger, als gevolg van een veertigdaags vasten, in Zijn lichaam knagen en de verzoeker komt tot Hem met al de volheid van zijn demonische sluwheid en verleidings- kracht.

Die verzoeking was voor Jezus wáárljk een verzoeking! Hij is wáárljk Mens; Hij is de tweede Adam. Maar, Hij had ze doorstaan en overwonnen; Hij had bewezen waarlijk God de Vader te willen dienen en NIET ZICHZELF, in geen enkel opzicht! Hij had getoond Gods Knecht te willen zijn, tot de volbrenging van het kruisoffer, het offer van Zijn eigen leven, toe!

Een intense honger kende Jezus dus, die Zijn lichaam pijn deed! En in die toestand kwam de duivel tot Hem.

Vers 3: "En de duivel zei tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg tot deze steen, dat hij brood worde".

Met andere woorden: "Gebruik Uw scheppende kracht, als U Gods Zoon bent; maak van deze steen een brood om Uw honger te stillen; wat let U?"

Vers 4: "En Jezus antwoordde hem, zeggende: Er staat geschreven, dat de mens bij brood alleen niet zal leven, maar bij alle Woord van God".

De Here Jezus sloeg deze verzoeking van Zich af. Neen, Hij wilde geen brood maken van die steen. Hij moest eerst nog blijven in dit vasten, tot God Hem zei, dat Hij het vasten kon beëindigen; Hij wilde enkel bij het Woord van God leven; volledig gehoorzaam zijn aan de wil van God.

Dit was de verzoeking van Jezus naar het lichaam. Hij werd hier voor de keuze gesteld om God te blijven dienen of aan de schreeuw van Zijn maag te voldoen. Een verzoeking naar het lichaam geldt bij de één de maag, bij de an- der een andere lichamelijke begeerte, om eraan toe te geven, tegen de wil van God in.

Zullen ook wij, evenals Jezus de duivel hierin weerstond, hem hierin weerstaan, als hij tot ons komt in zijn helse verzoekingskracht? Zullen ook wij Gods reine wil in ons leven de overhand laten hebben of... zullen wij toegeven aan het (sterke) verlangen van onze zinnen, van ons lichaam, als het vuur van de verzoeking ons na aan de sche- nen wordt gelegd? Wie of wat kiezen wij dan? Laten wij toch het voorbeeld van onze Hoge priester navolgen en zeggen, dat de mens slechts (werkelijk en eeuwig) zal leven bij ALLE WOORD VAN GOD!

Op het lichamelijke vlak was de Here Jezus niet te verleiden en de duivel verdween om een nieuwe aanval van helse verleiding voor te bereiden.

Vers 5-8: "En als de duivel Hem geleid had op een hoge berg, toonde hij Hem al de koninkrijken van deze wereld, in een ogenblik tijds. En de duivel zei tot Hem: Ik zal U al deze macht, en de heerlijkheid van deze ko- ninkrijken geven; want zij is mij overgegeven, en ik geef ze, aan wie ik ook wil; indien Gij dan mij zult aanbidden, zo zal dit alles van U zijn. En Jezus, antwoordende, zei tot hem: Ga weg van Mij, satan, want er staat geschre- ven: Gij zult de Here, uw God, aanbidden, en Hem alleen dienen".

Nogmaals, ik verzeker u, dat deze verzoeken wáárljk verzoeken waren voor de Zoon des mensen en dat het geen schijn-verzoeken waren. Hij woonde immers in een lichaam, zoals wij dat hebben (zie Rom. 1:3, 8:3). In elk mens is er een neiging tot heerschappij over anderen. De strijdvrage, zelfs in de Gemeente, wie toch wel de eerste zou zijn, is altijd aan de orde geweest in de geschiedenis van de mensheid en in die van de Gemeente (of Kerk). Ook onder de 12 fundament-apostelen (d.i. de door God gezonden van de eerste christentijd) heerste deze strijdvrage (zie Luk. 9:46). Men ziet het, "vlees" zoekt heerschappij uit te oefenen over anderen. De duivel wist en weet dit. Hij liet de

heerlijkheid van al de koninkrijken van deze wereld aan de Here Jezus zien, om Hem te verleiden, zodat Hij er macht en heerschappij over zou kunnen hebben.

De duivel zei: "Ze (d.i. deze koninkrijken) zijn mij overgegeven". God heeft hem deze heerschappij niet gegeven, maar Adam (en door hem geheel de mensheid) viel in de heerschappij van de zonde en hierdoor als vanzelf in de heerschappij van satan. Satan is hierdoor "de vorst (d.i. de heerser, de overste) van deze wereld" geworden (zie Joh. 14:30).

In het begin van de Schepping was dit niet zo. Adam had de heerschappij over het geschapene van God gekregen (zie Gen. 1:28). Toen verviel hij in de zonde van ongehoorzaamheid en hierdoor in hoogverraad tegen God. Daardoor verviel toen de heerschappij over het geschapene aan satan. Hij werd toen de wettige heerser, en van zijn claim over deze koninkrijken gaf hij uiting in vers 6 van dit hoofdstuk. En de Here Jezus Christus sprak hem op dit punt niet tegen!

Deze koninkrijken willen accepteren uit de handen van de boze is in feite hem aanbidden, welke eis satan ook verbond aan het accepteren van dit aanbod van hem. Immers zijn helse geest woont in de heerlijkheid van al deze koninkrijken; zijn grootheidszin, zijn eigen haken naar macht. Liefde voor en verlangen naar (het bezit van) al deze heerlijkheid en macht is de aanbedding van satan zelf. Maar de Here sloeg deze verzoeking, op het vlak van de ziel, óók af. Hij wilde alleen God de Vader aanbidden en Hem tot een knecht zijn. "Doorboor Mij het oor, o God!" (d.i. "Ik wil Uw eeuwige Dienstknecht zijn") was de bede van Zijn hart.

Wat zouden wij doen, geliefden, wanneer de verzoeker ons op dit punt listig (d.i. bedrieglijk, slim, sluw) zou benaderen? Macht, een centrale plaats in de Gemeente. Er zijn vele predikers, die van de eenvoudigheid en dienstbaarheid aan Christus zijn afgeweken door dit aanbod van satan. Ze zijn dan dienaars van satan, hoewel in de gedaante van een engel van het licht! Ze zijn dan door satan gezalfd tot het doen van wonderen en tekenen; ze prediken weliswaar Jezus, maar hun hart is een moordkuil, een huis van koophandel, een broedplaats van ongerechtigheid (zie Matth. 7:15-23). Dezulken zoeken niet met een oprecht en nederig hart God te dienen; zoeken niet, wat God wil, dat zij zullen doen, maar zoeken naar naam en heerschappij, naar veel volk, dat geboeid naar hen luistert; naar geld dat hun via collecten en giften toestroomt, naar eerbied en waardige begroetingen.

Laten wij deze dingen niet zoeken, geliefden, maar laten wij ons nederig voegen naar hetgeen God voor ons heeft bepaald in de dienstbaarheid, die er is in de ware Liefde en gerechtigheid van God. Zulk een dienst zoekt in geen enkel opzicht zichzelf, maar de Gemeente te dienen naar de innerlijke werkingen van de Heilige Geest, Die altijd zal handelen in overeenstemming met Zijn heilig Woord. Laten wij toch met Jezus bedenken: "Wat baat het de mens, al gewint hij de gehele wereld, als hij schade lijdt aan zijn ziel?"

Wij merken zo, dat ook in de Gemeente (of Kerk) de geest van de wereld (zie 1 Joh. 2:16) kan heersen. Dit is dan ook de reden, waarom er nog zoveel scheuringen en (af)splitsingen zijn in het Lichaam van Christus.

Eénmaal zal een andere "christ"¹⁵ ditzelfde aanbod van de boze krijgen en hij zal voor de verleiding, die erin is, bezwijken. Hij zal de heerlijkheid van de koninkrijken van deze wereld uit de hand van satan aanvaarden in aanbidding van satan zelf. Dan zal de satan in hem varen en hem openbaren als de in het Woord aangekondigde anti-christ¹⁶!

Maar laten wij toch, net als Jezus, tot zulk een verleiding zeggen: "Ga weg van Mij, satan, want er is geschreven: Gij zult de Here, uw God, aanbidden en Hem alleen dienen" (Luk. 4:8)!

Laten wij de Here blijven loven en prijzen, ook al heeft Hij voor ons een bescheiden plaats in Zijn Lichaam beschikt. Want Christus is het Hoofd en wij zijn leden van Zijn Lichaam. Een (geestelijk) gezond, uit vele leden bestaand, Lichaam doet altijd wat het Hoofd wil en opdraagt. Immers zijn alle plaatsen in Zijn Lichaam, hoe eenvoudig en bescheiden die ook mogen zijn, wonderbaar nodig.

Ook op dit tweede punt faalde dus de satan. Opnieuw trok hij zich terug om met een andere, helse aanval terug te komen.

Vers 9-13: "En hij leidde Hem naar Jeruzalem, en stelde Hem op de tinne (d.i. nok; de bovenrand van het dak) van de tempel, en zei tot hem: Indien Gij de Zoon van God zijt, werp Uzelf van hier naar beneden; want er staat geschreven, dat God Zijn engelen bevelen zal, dat zij U bewaren zullen; en dat zij U op de handen nemen zullen, opdat Gij Uw voet niet te eniger tijd aan een steen stoot. En Jezus, antwoordende, zei tot hem: Er is gezegd: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken. En als de duivel alle verzoeking voleindigd had, week hij van Hem voor een tijd".

Was de vorige verzoeking gericht op de ziel, op het leven (een leven in het bezit van heerschappij en macht), hier zien wij een verzoeking gericht op **de geest**. Wij hebben God te dienen en niet onze eigen wil, onze eigen geest.

De duivel bracht Hem op de nok van de tempel te Jeruzalem. De tempel te Jeruzalem was in die dagen het centrum van alle godsdienstige activiteiten. De nok van de tempel was dan de hoogste plaats ervan. Van hieruit probeerde de duivel de Here Jezus te verleiden tot een show, een krachtdaad, die moest strekken tot verheerlijking van de eigen geest. Hij moest zo de mensen laten zien, hoe machtig Hij wel was als Gods Zoon.

De duivel verleidt ook ons tot het opvoeren van een show; laten wij toch nooit willen "showen" in onze godsdienst. Laten wij toch niet, de eer van mensen zoekend, door ons gedrag vragen: "Zie je mij wel? Vind je mij niet geweldig?" Laten wij nimmer Gods gaven zoeken aan te wenden om bevrediging te zoeken voor deze soort van vleselijke arbeidsmotieven. Gods Geest laat Zich nimmer hiertoe lenen. Het is altijd de boze, die u hierin zal bijstaan, als wij voor deze verzoeking van hem mochten zijn gevallen.

Laten wij toch nimmer willen vallen in deze satanische aanbedding van het eigen ik, dat zich nimmer zal verblijden in een Heilige-Geest-opwekking, tenzij het eigen ik een centrale plaats in die opwekking mag innemen. Laten wij

¹⁵ christ (van anti-christ) = gezalfde (met een kleine letter g). Dus: gezalfd door de duivel/satan.

¹⁶ Antichrist = **Anti** betekent **tegen**, **tegenover**; dus: de tegenstander (of vijand) van Christus en christenen!

God echter waarlijk willen dienen in alle nederigheid en Hem in deze dingen niet willen verzoeken. Laten wij waarlijk de Here Jezus willen dienen ten bate van **Zijn** Lichaam, ook al worden wij door de mensen en geestelijke leiders verguisd!

De duivel misbruikte het Woord van God uit Psalm 91 vers 11-12: *“Want Hij zal Zijn engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uw wegen. Zij zullen u op de handen dragen, opdat gij uw voet aan geen steen stoot!”* Deze Psalm spreekt van de bescherming en beschutting van een (oprecht en vervuld) kind van God, dat heeft leren schuilen in de Schuilplaats van de Allerhoogste. Dit is, wanneer wij God volkomen gehoorzamen, wanneer wij ons bevinden in het centrum van Gods wil; dan pas zal God ons volkomen bewaren op al onze wegen.

Het begrip “engelen” wijst hier heen naar de Heilige Geest in Zijn veelvormigheid van openbaring en werking. Het komt meer voor in de Schrift, dat de Heilige Geest wordt uitgebeeld door “vele engelen”, zoals bijvoorbeeld in die droom van Jakob en zijn ladder, die tot in de hemel reikte; ook de overeenkomstige tekst in Mattheüs 4:11 is een voorbeeld hiervan. Hier, in Lukas 4:14, wordt ons niet verteld, dat de engelen zijn toegekomen en dat ze Hem dienden, zoals in Mattheüs 4:11, maar als volgt:

*Vers 14: “En Jezus keerde, **door de kracht van de Heilige Geest**, terug naar Galiléa; en het gerucht van Hem ging uit door het gehele omliggende land”.*

De kracht van de Heilige Geest nam opnieuw bezit van de Zoon des mensen. Jezus, de Hogepriester, had bewezen dat Hij waarlijk God alleen wilde dienen, zelfs tot het bittere einde toe. Gods zalving kwam toen opnieuw tot Zijn beschikking; in dienst van Zijn Messiaanse Bediening, tot eer van God de Vader alléén, en tot redding van de mensheid. En in die kracht keerde Hij terug naar de bewoonde wereld, ondanks een doorstane vasten van 40 dagen.

Geliefden, laten wij deze Hogepriester in de kracht van de Geest volgen op Zijn pad, zodat óók **wij** – naar lichaam, ziel en geest – Hem zonder falen kunnen volgen en dienen, de duivel verslaand in al zijn verzoeken. Het staat vast dat, naar dezelfde mate van de kracht, die in ons mag werken door genade, zijn verzoeken tot ons zullen komen onder toelating van God. Maar laten wij in al deze verzoeken **Hem** alléén willen kiezen; **Zijn** eer, **Zijn** Woord, **Zijn** werk. Laten wij hierbij bedenken, dat onze keuze beslist bepalend is voor ons verdere leven en arbeiden voor Hem. Kiezen wij de verleiding, dan zal die uw deel zijn en uw leven verder vullen en u brengen in de afgrond; kiest u Jezus, dan zal Jezus uw deel zijn in uw verdere leven als ‘Abrahams kind’; zoals Hij tot aartsvader Abraham zei: “Ik ben uw Loon, zéér groot!” Wie kiezen wij? God laat **ons** de keuze. Laten wij dan ook in onze keuze een radicaal standpunt innemen en hierbij nimmer het pad van compromis¹⁷ opgaan. Dan zullen de “engelen Gods” ook **ons** dienen in ons verdere leven en onze verdere arbeid voor Koning Jezus.

Zo kon ook de Here Jezus terugkeren en het volk leren als machthebbende met vele wonderen en tekenen, die voortkwamen uit de Liefde en genade van God Zelf.

Vers 15: “En Hij leerde (het volk) in hun synagogen, en werd door allen geprezen”.

De Hogepriester door velen veracht en verworpen

Hier heeft men de Beste onder de besten, Gods Hogepriester Zelf. Toch werd HIJ door velen veracht en verworpen. Het zal velen, bij de eerste kennismaking met dit feit, bevreemden dat zelfs Gods Zoon kan worden geminacht en verworpen door mensen, door velen van het volk van Israël; maar, bij nader inzicht aangaande dit verschijnsel zal het ons duidelijk worden. Immers, Zijn geestelijke arbeid wordt slechts gezien, verstaan, aanvaard en gewaardeerd door hen, die in het licht van God willen staan. Is dit feit (van het veracht en verworpen zijn) in het algemeen zo, in het bijzonder geldt dit voor de omgeving, waarin men als prediker is opgegroeid. Dit komt, omdat die omgeving vaak een (duister) vooroordeel heeft tegenover zulk een prediker. Zelfs Gods Zoon ontkomt hier niet aan. Hij, Die het Woord Zelf is, opgegroeid in Názareth, werd met harten vervuld van vooroordeel en kritiek aangehoord: “Is deze niet de zoon van Jozef, die timmermanszoon”? Hun vooroordeel belette hun zich open te stellen voor Zijn Messiaanse zalving; ze vroegen zich slechts met verwondering af, hoe het mogelijk was dat Deze zulk een (geestelijke) wijsheid bezat. Ditzelfde vooroordeel sloot hun hart helemaal voor Hem, toen Hij hen wees op de duistere staat, waarin het volk van Israël verkeerde. Ze werden toen met woede en boosheid vervuld. “Wat verbeeldt Hij Zich wel?”

Laten wij het verslag uit de Bijbel lezen:

Vers 16-19: “En Hij kwam te Názareth, waar Hij opgevoed was, en ging, naar Zijn gewoonte, op de dag van de sabbat in de synagoge; en stond op om (voor) te lezen. En Hem werd gegeven het boek van de profeet Jesaja; en als Hij het boek opengedaan had, vond Hij de plaats, waar geschreven staat: de Geest van de Here is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden, om de armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, die gebroken zijn van hart; om de gevangenen te prediken loslating, en de blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar van de Here”.

Hij las hier een gedeelte uit de Bijbel voor, van hetgeen Jesaja ruim 600 jaar daarvoor profeteerde (en dus voorspelde) van Hemzelf. God de Here had Hem gezonden en tot Messias gezalfd.

Men ontvangt van God een zalving, als wij in een actieve bediening moeten staan, om te handelen en te spreken in Zijn heilige Naam. Men ontvangt eerst de doop met de Heilige Geest en daarna de zalving als Hij ons, na gebleken trouw en toewijding, in een actieve dienst van Hem roept; zoals er ook geschreven staat: *“De Geest des Heren is op Mij, omdat de Here Mij gezalfd heeft”*. Na die zalving worden wij door de Heilige Geest aangegord (d.i. uitgerust, en

¹⁷ Compromis = Een – niet gedwongen – overeenkomst, waarbij aan beide zijden wat wordt toegegeven.

dus gereed gemaakt voor de – geestelijke – strijd) met KRACHT tot getuigenis en bediening.

De bediening van het Evangelie

Laten wij de bediening van de Here Jezus vóór Zijn kruisoffer bezien; een bediening, waartoe ook sommigen onder ons – in deze (tijds)bedeling van de Heilige Geest – zijn geroepen, (gezalfd) tot mede-opbouw van het Lichaam van Christus.

In deze roeping staat als eerste vermeld: *“Hij heeft Mij gezonden om de armen het Evangelie te verkondigen”*. Het Evangelie wordt verkondigd aan de armen van geest; aan hen, die weten gebrek te lijden aan het NIEUWE LEVEN en die hiernaar hevig gaan verlangen. Dit is de basis van een ieder, die door genade tot de zaligheid in God geroepen is: *“Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen”* (Matth. 5:3). Ieder kind van God moet zich niet alleen aan de start van zijn (of haar) geloofsleven bewust zijn, een geestelijke bedelaar te zijn; maar hij (of zij) moet het besef hebben voortdurend afhankelijk te zijn van de genadestromen, die door het geloof moeten toevloeien uit Gods hart. Immers, wij zijn uit onszelf niets; wij zijn, zoals er geschreven staat, “onnutte dienstknechten (zie Luk. 17:10)” uit onszelf. Als wij gewoontegetrouw iets denken wel te kunnen klaarspelen en zodoende te weinig rekening houden met de afhankelijkheid van Hem in al ons geestelijk werk, dan zijn wij er glad naast! Elke prediker heeft zijn “Manna” (d.i. het ware geestelijke voedsel, de ‘vaste spijs’) in worstelend gebed tot God van Hem “vers” te ontvangen, opdat het zijn heilwerkende kracht in de Gemeente openbare. Aan zulke armen dus, moet Gods Evangelie, Gods Blijde Boodschap, worden geopenbaard.

Dit Evangelie wordt verkondigd “om te genezen, die gebroken zijn van hart”. Om degenen, die een droefheid hebben naar God vanwege hun zondelast en de zondestaat, waarin zij zijn, te doen veranderen in blijdschap; als zij ervaren dat deze last is weggenomen door onze Here Jezus Christus en Die gekruisigd!

Dit Evangelie moet worden verkondigd om de “gevangenen” van de boze, aan vele en velerlei banden, “te prediken loslating”; om deze gevangenen de vrijmakende genadekracht van het Bloed van het Lam te doen ervaren, waardoor zij van deze zondebanden en andere duistere bindingen van satan en wereld worden verlost en zodoende de vrijheid mogen smaken van dat “blijde kinschap van God”.

Dit Evangelie moet worden verkondigd “om de blinden te geven het gezicht”. De verkondiging van het Evangelie moet het volk van God kennis van Zijn wil brengen. Niet alleen de basisprincipes (zie Hebr. 6:1-2) van deze kennis, maar tenslotte ook **al** Gods wil. Een prediker heeft zijn toehoorders niet alleen met “melk” (d.i. geestelijk lichte ‘kost’) te voeden, maar de gevorderden hebben ook “vaste spijs” nodig, namelijk de diepere onderwijzing aangaande Gods Woord.

Dit Evangelie moet worden verkondigd “om de verslagenen heen te zenden in vrijheid”; om degenen, die besef hebben van hun eigen krachteloosheid, de kracht van de Heilige Geest te geven om te kunnen gaan en handelen in de vrijheid (d.i. het verlost en dus vrij zijn) van alle zonde(macht) en wereldse begeerlijkheden, om, ondanks alle zonde en het wereldse om zich heen, toch te blijven in de rechtvaardigheid en gerechtigheid van God.

Dit Evangelie moet tenslotte worden verkondigd “om te prediken het aangename jaar des Heren”; om het volk bekend te maken met de zalige hoop van de kinderen van God, die hen te wachten staat in Gods Koninkrijk na de Wedergeboorte van alle dingen, zowel in het 1000-jarig Vrederijk van Christus als in Gods Eeuwigheid daarna.

Dit nu was de geestelijke taak van Christus vóór Zijn kruisiging en is de taak van elke prediker na Hem (zie Joh. 20:21).

Nogmaals: de verharding in Názareth

Wij keren nu weer terug naar de geestelijke staat, waarin Názareth verkeerde, toen Jezus dit wonderbare Woord tot hen richtte. Hij wilde de mensen uit Názareth kennis laten maken met dit wonderbare Evangelie van genade, verlossing en vernieuwing.

Wij zullen nu zien, hoe de mensen uit Názareth op deze Liefde van de Heiland reageerde.

Vers 20-21: “En als Hij het boek dichtgedaan en aan de dienaar teruggegeven had, zat Hij neder; en de ogen van allen in de synagoge waren op Hem gericht. En Hij begon tot hen te zeggen: Heden is dit Schriftwoord in uw oren vervuld”.

Met andere woorden: “Hier ben Ik, door God gezonden en gezalfd om u tot een Heiland en Zaligmaker te zijn, om u te geven genade op genade van God”.

Vers 22: “En zij gaven Hem allen getuigenis, en verwonderden zich over de aangename woorden, die uit Zijn mond voortkwamen; en zeiden: Is deze niet de Zoon van Jozef?”

Zij vroegen zich verwonderd af: “Hoe kan deze zoon van Jozef, van die eenvoudige timmerman, zoveel wijsheid aangaande de Schriften bezitten? Hij heeft de theologische school niet eens doorlopen; hij heeft niet eens gezeten aan de voeten van Gamaliël (d.i. een bekende Joodse Schriftgeleerde uit die dagen)”. Ze openden hun hart niet voor de zalving van God, die door Hem werkte met macht, maar bleven in hun vooroordeel ten aanzien van Hem. Als men een profeet van God ontvangt als zodanig, ontvangt men Gods genadestromen, die vanwege de zalving van God door hem heen gaan tot zijn toehoorders. Ontvangt men hem niet als zodanig, dan heeft men geen deel aan deze genadestromen, al kan men zich verwonderen, dat hij zo goed gesproken heeft. Laten wij deze fout toch niet maken om ons opstandig te gedragen tegen de Heilige Geest, Die de zodanige roeping, bediening en ambt gegeven heeft; Laten wij degenen, die door de Heilige Geest gegeven zijn tot opbouw en volmaking van Christus' Lichaam, erkennen en aanvaarden. Immers, roeping en ambt geleid door de Heilige Geest zijn te herkennen aan de vruchten van de arbeid in de Here. Laten wij onszelf ook niet ergeren aan de (eventuele) jeugdige leeftijd van de geroepen. Zo was de Here Jezus zeer vermoedelijk ook véél jonger dan vele van Zijn toehoorders, Hij was pas dertig jaar. En deze “Jongeman” durfde het aan om Gods oordeel over deze veelal oudere mensen van Názareth aan te

kondigen! En zo reageert ook menigeen in de Gemeente.

Vers 23-24: “En Hij zei tot hen: Gij zult zonder twijfel tot Mij dit spreekwoord zeggen: Medicijnmeester (d.i. Geneesheer)!, genees Uzelf; al wat wij gehoord hebben, dat in Kapérnaüm geschied is, doe dat ook hier in Uw vaderland. En Hij zei: Voorwaar Ik zeg u, dat geen profeet aangenaam is in zijn vaderland”.

De Here kon geen wonderen van genezing doen in Názareth, zoals Hij dat heeft kunnen doen in Kapérnaüm, door hun ongeloof in Zijn Messiaanse (d.i. door God Gezalfde) bediening. Een dienstknecht van God wordt doorgaans in het milieu, waarin hij groot is geworden, niet voor vol aangezien. In een milieu, dat hem niet heeft zien groot worden, is dit, als zij recht staan voor God, wel het geval. Laten wij dan, dit wetend, niet vervallen in deze algemene fout tegenover geroepenen van de Here, die uit onze eigen jongeren voortkomen, en met ongeloof in ons hart rondlopen ten aanzien van hun bediening, gevoed door kritiek en vooroordeel.

Op dezelfde wijze werden vroegere profeten van God vaak niet gewaardeerd en geaccepteerd als zodanig door het volk van Israël. Men had ze vaak gesmaad, veracht en zelfs gedood! Ze werden vaak meer geloofd door de heidenen uit de omliggende volkeren. Zo was het met Elia in zijn dagen. Hij kon het wonder van de vermenigvuldiging van het meel en de olie tijdens de 3½-jarige tijd van droogte niet verrichten onder de weduwen van Israël, maar wel in het huis van Sarepta, een heidense weduwe uit Sidon. Elisa kon het wonder van de genezing van de melaatsheid niet verrichten onder de vele melaatsen van Israël, maar wel aan Naäman, die een Syriër was.

Vers 25-27: “Maar Ik zeg u in der waarheid: Er waren vele weduwen in Israël in de dagen van Elia, toen de hemel drie jaren en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood was in het gehele land. En tot geen van haar werd Elia gezonden, dan naar Sarepta Sidonis, tot een vrouw, die weduwe was. En er waren vele melaatsen in Israël, ten tijde van de profeet Elisa; en geen van hen werd gereinigd, dan Naäman, de Syriër”.

Deze woorden zijn als het ware profetisch ten aanzien van de verwerping van de Messias door Israël en de aanvaarding van Hem door de heidense volkeren.

Hier is Gods Woord tot Názareth gekomen in zijn scherpste van het oordeel over hun ongeloof. In zulk een geval kent men altijd tweeërlei reacties. Of men bekeert zich hierop in oprecht berouw tot God, of men verhardt zich... en verwerpt de prediker!

Vers 28-29: “En zij werden allen in de synagoge met toorn vervuld, als zij dit hoorden. En opstaande, wierpen zij Hem uit, buiten de stad, en leidden Hem op de top van de berg, op dewelke hun stad gebouwd was, (en waren van plan) om Hem van de steilte af te werpen”.

De duivel legde beslag op hun hart en denken, ze werden razend op die jonge Prediker, Die zulke dingen van hen durfde te zeggen. Ze raakten in zulk een razernij, dat ze Hem wilden vermoorden. Ze dreven Hem naar de afgrond van de berg, waarop hun stadje was gebouwd. Daar wilden ze Hem naar beneden werpen.

Vers 30: “Maar Hij, door het midden van hen doorgestaan zijnde, ging weg”.

Hier wordt de gave van de werkingen der krachten openbaar (zie 1 Kor. 12:10a). Hij was opeens weg. Ze zagen Hem niet meer! Hun ogen waren als verblind door de kracht van God. En Hij kon rustig tussen hun midden doorgaan en weggaan! Hier werd een natuurwet opgeheven: de zichtbare stof, waaruit het lichaam is opgebouwd, werd onzichtbaar!

De Here Jezus heeft deze gave méér in Zijn bediening tot openbaring gebracht. Zo werd de wet van de zwaarte-kracht opgeheven door deze gave, toen Hij tijdens een hevige storm wandelde op het meer van Galiléa. Ook werd door deze gave een halt toegeroepen aan de wind tijdens die storm op hetzelfde meer.

Laten wij, deze les ter harte nemend, diegenen accepteren, die de Heilige Geest tot een zekere bediening heeft geroepen. Een bediening bewijst zichzelf door de vruchten van de arbeid in Christus. Laten wij dezulken liefhebben, hetzij jong, hetzij oud. Nogmaals: laten wij de jeugdige leeftijd van een geroepene niet verachten. Maar laten wij scherp toezien – met de ogen van een gezalfde van God, om te (kunnen) zien – wie God in de Gemeente gebruiken wil tot haar opbouw en vervolmaking; wie Hij hiertoe heeft geheiligd. *“En die Hij tevoren verordineerd (d.i. voorbestemd) heeft, deze heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, deze heeft Hij ook verheerlijkt”* (Rom. 8:30).

Een geroepene zal niet zeggen: “Ik heb zus of zo'n roeping”. De vruchten van zijn arbeid in de Heilige Geest getuigen van zijn roeping en bediening in de Heer. Het is altijd de vrucht, die bewijst met wat voor een boom wij te maken hebben. In het bijzonder geldt dit voor de wereld van de geest.

Jezus, Gods Hogepriester, geloofd en aanvaard

Wij hebben in het voorgaande de verwerping van Gods Hogepriester nader bekeken, een verwerping nota bene door godsdienstige mensen. Het was de verwerping van Hem, Die, als Enige, in hun leven kon werken met macht en majesteit. Ze hadden hun van God gegeven Heiland verworpen, omdat hun hart niet waarlijk leefde in het licht van Gods wil.

Maar nu willen wij de andere kant, namelijk de gelovige aanvaarding van Gods Hogepriester, nader bekijken.

Vers 31-32: “En Hij kwam te Kapérnaüm, een stad van Galiléa, en leerde hen op de sabbatdagen. En zij verbaasden zich over Zijn leer, want Zijn Woord was met macht”.

Jezus kwam en leerde in hun synagoge en het volk, dat er kwam, wilde geleerd worden. Hier zien wij iets wonderlijks: het Woord van God in daadkrachtige activiteit. Wij weten, dat het ware Woord van God niet te scheiden is van het Bloed van Jezus, Gods Lam en ook niet te scheiden is van de Heilige Geest, want deze drie, zegt de Johannesbrief, zijn tot één (zie 1 Joh. 5:8). Door deze krachtige inwerking op de mens, die Jezus, de Zoon van God, heeft aanvaard als Gods Hogepriester; door de inwerking van het (reinigende) “badwater van het Woord”, van het Bloed

en van de Geest van God in een mensenleven, verkrijgt het Woord in zo'n leven de overhand en daardoor zal zo'n leven totaal veranderen in een leven naar Gods wil. Als wij Jezus hebben aanvaard, de Zoon van de LEVENDE God, het vleesgeworden Woord, en Hem hebben lief gekregen, dan willen wij dit Woord van harte gehoorzamen. En dáár, waar wij nog in gebreke zijn, dáár zoeken wij met hart en ziel Gods inwerking, om van harte dit Woord, óók op dát punt, gehoorzaam te kunnen zijn.

Geliefden, laat mij u wijzen op een treffende en wonderbare zaak in dit Schriftgedeelte: Wij lezen dat de verzen 31 en 32 handelen over de macht van het gepredikte Woord. Maar ook de verzen 42 t/m 44 handelen hierover. Laten wij dit gedeelte eerst lezen.

Vers 42-44: "En toen het dag werd, ging Hij uit, en trok naar een woeste plaats; en de menigten zochten Hem, en kwamen tot bij Hem, en hielden Hem op, (op) dat Hij van hen niet zou weggaan. Maar Hij zei tot hen: Ik moet ook andere steden het Evangelie van het Koninkrijk Gods verkondigen; want daartoe ben Ik uitgezonden. En Hij predikte in de synagogen van Galiléa".

En tussen deze twee passages, die over het gepredikte Woord handelen, zien wij de macht van dit Woord aan het werk in de vernietiging van de boze en duivelse werken van satan in de mensen. "Hij heeft", zo staat er geschreven, "de gevangenis gevangen genomen". Zien wij bovendien aan de ene kant Jezus' werk volbracht aan de eenling, aan de andere kant zien wij het geschieden aan de massa.

Vertellen de verzen 33 t/m 37 ons van de verlossing van één bezetene, in vers 41 geschiedt ditzelfde aan de massa.

Vers 33-37: "En in de synagoge was een mens, hebbende een geest van een onreine duivel; en hij riep met luider stem, zeggende: Laat af (d.i. laat ons met rust), wat hebben wij met U te maken, Gij Jezus van Nazareth? Zijt Gij gekomen, om ons te verderven? Ik ken U, wie Gij zijt, namelijk de Heilige Gods. En Jezus bestrafte hem, zeggende: Zwijg stil, en ga van hem uit. En de duivel, hem in het midden geworpen hebbende, voer van hem uit, zonder hem (ook maar) iets te beschadigen. En er kwam een verbaasdheid over allen; en zij spraken samen tot elkaar, zeggende: Wat Woord is dit, dat Hij met macht en kracht die onreine geesten gebiedt, en zij varen uit? En het gerucht van Hem ging uit in alle plaatsen van het omliggende land".

Vers 41: "En er voeren bij velen duivelen uit, roepende en zeggende: Gij zijt de Christus, de Zoon van God! En Hij bestrafte hen, en liet hun niet toe te spreken, omdat zij wisten, dat Hij de Christus was".

Hier zien wij het Woord van God de greep, die de duivel heeft op een mens en zijn (of haar) leven, vernietigen; hier zien wij het Woord van God de duivel verslaan, zowel in de eenling aan de ene kant als in het leven van velen aan de andere kant.

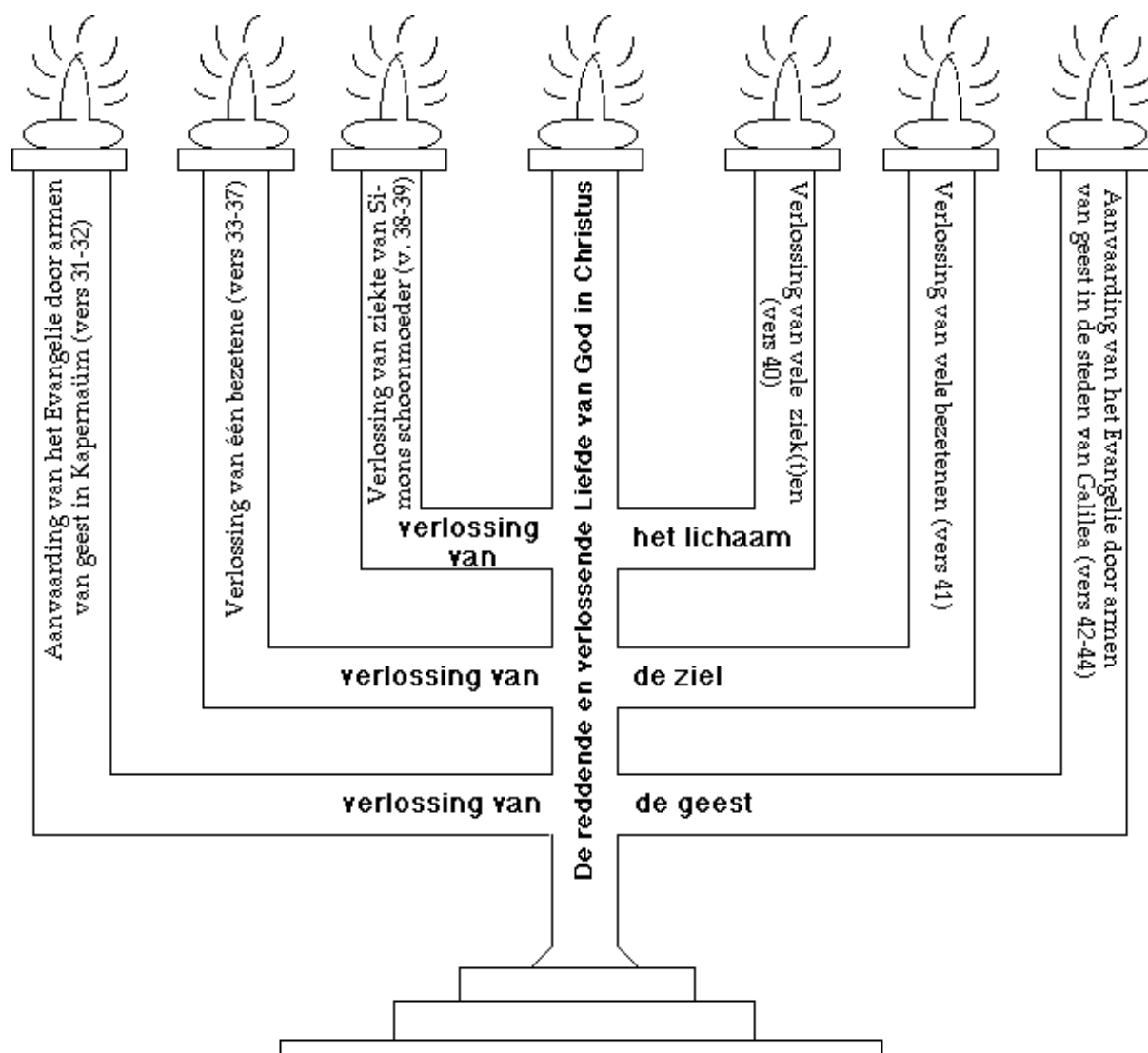
Het Woord van God werkt niet alleen verlossend op de mens en zijn (of haar) leven, maar ook op zijn (of haar) lichaam. Van deze verlossende inwerking op de eenling, namelijk die van ziektemachten, lezen wij in de verzen 38 en 39; en van deze zelfde verlossing, maar dan die van de massa, lezen wij in vers 40.

Vers 38-39: "En Jezus, opgestaan zijnde uit de synagoge, ging in het huis van Simon; en Simons schoonmoeder was met zware koorts bevangen, en zij baden Hem voor haar (genezing). En staande boven haar, bestrafte Hij de koorts, en de koorts verliet haar; en zij, direct opstaande, diende henlieden".

Vers 40: "En als de zon onderging, brachten allen, die zieken hadden, met verscheidene ziekten bevangen, die tot Hem, en Hij legde een ieder van hen de handen op, en genas dezelve".

Bekijken wij de wijze van werken van dit Godswoord nader, dan zien wij er een lichtende zevenvoudige kandelaar van God in. In de schacht¹⁸ van deze kandelaar zien wij de Liefde van God helder branden. Het buitenste paar armen wordt gevormd door de aanvaarding van het Woord van God door de arme van **geest**; zowel aan de ene kant in een stad als Kapérnaüm als aan de andere kant in de andere steden van Galiléa. Het volgende paar armen wordt gevormd door de verlossing van de menselijke **ziel** van de slavernij en overheersing van demonen; zowel die van de eenling aan de ene kant als die van de massa aan de andere kant. Hierna zien wij het binnenste paar armen gevormd door de verlossing van het menselijk **lichaam** van ziektemachten, die een satanische inwerking vormen in het lichaam van de mens. Laat de ene arm dit zien in het leven van de eenling, de andere toont deze zelfde werking van God in de massa. Glorie voor God! De hierna volgende schets zal dit alles verduidelijken.

¹⁸ Schacht (van de kandelaar) = De middelste arm, waaruit de andere armen voortkomen, met standaard waarop de gehele kandelaar rust.

Wij zien hier het gepredikte Woord de overwinning behalen over de werken van satan. Als wij Jezus Christus hebben aanvaard als de door God gegeven Hogepriester en als onze Levensvorst, dan zal dit Woord van de LEVENDE God, als resultaat van Zijn uitnemende en zaligmakende genade, dat wonder verrichten, dat satan totaal en in al zijn werken uit ons leven gebannen wordt. Wij hebben Hem hiertoe te zoeken met **al** de liefde en oprechtheid van ons hart. Zo zal Hij Zich laten vinden in Zijn verlossende en heiligende Kracht. Maar ons hart moet naar Hem blijven jagen, elke dag opnieuw, opdat wij Hem mogen blijven ervaren als "een overvloeiende verfrissing en vernieuwing", omdat Hij ons dan omgeven (en dus opgenomen) heeft in Zijn eeuwige verlossingen. Dan zullen wij met verbazing bemerken, dat alle zonde en alle last, door de boze ons opgelegd, van ons afvalt, en dat wij Jezus meer en meer kunnen dienen en volgen, omdat wij Hem in steeds toenemende mate hebben leren liefhebben.

Dit hoofdstuk hebben wij bekeken in het teken van het brandofferaltaar van de Israëlitische Tabernakel. Dit voorwerp vertelt ons van de genadewerkingen van God, waardoor ons een **eeuwige** verlossing wordt geschonken door ons geloof in "Jezus Christus en Die gekruisigd", een **totale** verlossing van **al** de werken van satan (zie Hebr. 9:12)! Het hierna volgende hoofdstuk willen wij in hetzelfde licht bezien.

(De verzen 41-44 zijn reeds behandeld op blz. 28).

Hoofdstuk 5

De Gemeente, een Koninklijk Priesterdom, een uit de zonde gewonnen volk.

Zondaren worden door het Kruiswoord gereinigd en geheilgd tot leden van het Lichaam van Christus, opdat ze vrucht dragen (zie 1 Kor. 1:18).

Vers 1-4: "En het geschiedde, als de menigte op Hem aandrong, om het Woord van God te horen, dat Hij stond bij het meer Gennésareth. En Hij zag twee schepen aan de oever van het meer liggen, en de vissers waren daaruit gegaan, en spoelden de netten. En Hij ging in één van die schepen, hetwelk van Simon was, en bad hem, dat hij een weinig van het land afstak; en nederzittende, leerde Hij de menigten (van) uit het schip. En toen Hij ophield met spreken, zei Hij tot Simon: Steek af naar de diepte, en werp uw netten uit om (vis) te vangen".

Jezus Christus bracht hier het Woord van God tot het verzamelde volk, dat Hem aanhoorde. Hij bracht dit Woord in de macht van de Heilige Geest. Het was als een Vuur, dat de zonden uitbrandde en de mens vernieuwde en (innerlijk) totaal veranderde naar Zijn wil. Als dan de basisprincipes van het Woord ook in ons zijn gelegd, zo zal Hij ook tot ons zeggen, wat Hij tot Petrus zei: "Steek af naar de diepte en werp uw netten uit om te vangen". Wij moeten namelijk, nadat wij de basisprincipes van het christendom in ons hart en in onze gedachten hebben ontvangen, voldoen aan de volgende opdracht: "Steek af naar de diepte", "Geef ook de diepten van het eigen hart over aan de Zoon van de LEVENDE God". Hij wil ook de diepten van ons innerlijk reinigen van alle vleselijke en geestelijke verontreiniging. Hij wil, dat wij tot de bede komen: "Doorzoek mijn innerlijk Heer, opdat **alle** duisternis in mij waarlijk, door U, van alle vleselijke en geestelijke verontreiniging(en) gereinigd zal worden"!! Er moet een verlangen, een honger, een dorst ontstaan in uw en mijn innerlijk, om volkomen te worden verlost van alles, wat niet van en uit Hem is. Dit met het doel om dan in priesterlijke dienst onze "netten uit te kunnen werpen" om mensen te kunnen "vangen" in Zijn Naam.

Vers 5-11: "En Simon antwoordde en zei tot Hem: Meester, wij hebben de gehele nacht door gearbeid, en niet(s) gevangen; doch op Uw Woord zal ik het net uitwerpen. En als zij dat gedaan hadden, vingen zij een grote menigte vissen, en hun net scheurde. En zij wenkten hun medegenoten, die in het andere schip waren, dat zij hen zouden komen helpen. En zij kwamen en vulden beide schepen, zodat zij bijna zonken. En Simon Petrus, dat ziende, viel neer aan de knieën van Jezus, zeggende: Here, ga uit van mij; want ik ben een zondig mens. Want verbaasdheid had hem bevangen, en allen, die met hem waren, over de vangst van de vissen, die zij gevangen hadden; en desgelijks ook Jakobus en Johannes, de zonen van Zebedeus, die medegenoten van Simon waren. En Jezus zei tot Simon: Vrees niet; van nu aan zult gij mensen vangen. En als zij de schepen op het land getrokken hadden, verlieten zij alles, en volgden Hem".

Het Evangelie van Jezus Christus, het Woord van God, wordt tot (de mensen van) deze wereld gebracht en het bouwt uit zondaren een rein en geestelijk Lichaam op, een NIEUWE MENSHEID, waarvan elke persoon een werkzaam aandeel in het geheel heeft. Elk lid van het Lichaam van de Here Jezus Christus heeft deel aan de arbeid in het Goddelijk Koninkrijk, van klein tot groot, van apostel tot de kleinste helpende hand; allen helpen mee naar de roeping, naar de innerlijke werkingen van de Geest van God en Zijn gaven, om te komen tot volmaking van wat God wil, van hetgeen Hij Zich voor ogen heeft gesteld. Er moet een (groot) leger van getuigen worden geschapen (hier: gereed gemaakt).

Werken niet alle leden van ons natuurlijk lichaam mee, tot in de fijnste spiervezels toe, hoe eenvoudig ook de werkingen mogen zijn in hun eigen deel, tot de instandhouding en vervolmaking van dit lichaam? Evenzo heeft elke persoon in het Lichaam van Jezus zijn (of haar) eigen werk. Maar allen en alles werken en werkt mee om het Lichaam van Jezus volmaakt te maken door de kracht en wijsheid die Christus ons geeft. Een IEDER moet komen tot actieve medewerking onder de machtige leiding van Gods Heilige Geest, namelijk tot getuigen. In onze diepe blijdschap komen wij als vanzelf tot getuigenis. Het spreekwoord zegt: Waar het hart vol van is, daar vloeit de mond van over. Is het niet de gewoonste zaak, wanneer een appelboom appels voortbrengt en een kersenboom kersen? Zo komt in een gezond christenleven ook als vanzelf, door de innerlijke werkingen van de Geest, dit getuigenisleven tot stand en wij brengen vrucht voort en helpen zo mee het Lichaam te vormen door de kracht van Jezus Christus, door de innerlijke werkingen van de Geest en door de gaven, die Hij geeft. Zo "vangen" wij mensen en brengen die in het Koninkrijk van God; een ieder naar de roeping en naar de mate van de gave van Christus.

Geliefden, laten wij toch allen actief deel hebben aan dit Koninkrijk van God. Laten wij (de macht van) het oude en zondige in ons hart en leven willen verliezen door de kracht van het Woord van de LEVENDE God en het Bloed van het Lam. Laat Jezus Christus door dit Woord in ons toch waarlijk levend worden. Laat Zijn Koninkrijk in ons gevormd worden door de rechtvaardigende kracht van niets minder dan Hemzelf! Indien wij in ons iets ontdekken, wat niet geheel naar Zijn wil is, laten wij dat dan uitleveren aan Jezus Christus, opdat Hij ons helemaal kan reinigen en heiligen en ons zal dopen met Zijn Heilige Geest en ons vervullen tot al Zijn volheid toe.

Hebben wij in het voorgaande het Lichaam van Christus als één geheel bekeken; namelijk het Lichaam dat uit vele leden bestaat, elk met zijn (of haar) eigen roeping en werking; nu gaan wij de loop richten op zo'n lid; op de rechtvaardigmaking van zijn (of haar) ziel, zijn (of haar) lichaam en zijn (of haar) geest.

De rechtvaardigmaking van de ziel

God is een Vuur, Die allen, die willen, kan reinigen van alle vleselijke en geestelijke verontreinigingen op grond van ons geloof in het gestorte Bloed van het Lam. Ook onze zon is een vuur. Als de atmosfeer¹⁹ waarin wij leven er niet was, zo zou de zon dodelijk zijn. Zo is ook Gods gerechtigheid dodelijk voor de mens zonder de genade van het Bloed van Jezus dat, voor ons, gestort werd op Golgotha. Maar door deze genade van Jezus Offer op Golgotha is Gods gerechtigheid nu voor ons ten leven.

Wij zijn zondaren, geliefden, van top tot teen. God ziet de natuurlijke mens als iemand vol met etterbuilen, die niet eens schoongewassen zijn (zie Jes. 1:6). Wij hoeven ons niet te verontschuldigen of elkaar te verwijten. Wij zijn allen hetzelfde, in wezen gelijk, doordrenkt met hetzelfde sop van de geestelijke dood, die zijn wortels heeft in de diepten van onze onbewuste natuur. Wij allen moeten rechtvaardig gemaakt worden, wij allen moeten door de Heiland, van onze zonden en ons oude ik-leven²⁰, vrijgemaakt en gereinigd worden. Wij hoeven ons niet voor Hem te schamen, want Hij "proeft ons hart en onze nieren". Hij kent ons tot in onze diepte vezels en wij hoeven dus niets voor Hem te verbergen. Hij vraagt ons daarom ook tot Hem te komen, zoals wij zijn, opdat Hij ons kan rechtvaardig-

¹⁹ De atmosfeer = De luchtlag die onze aarde tot ± 1.000 km. hoogte omringt.

²⁰ Het "ik-leven" is een door ons gebruikte afkorting voor: Het ik-gerichte, egocentrische en/of egoïstische leven.

gen. En dit rechtvaardig-gemaakt-worden geschiedt door het geloof in Hem, door de overgave van geheel ons wezen aan Hem, zodat Hij in ons innerlijk kan komen en in ons zal worden tot Verlossing en tot Heiligmaking en – door ons geloof in het gestorte Bloed van het Lam, dat voor ons een eeuwige verlossing heeft teweeggebracht – overwinning over de gehele zondemacht.

Deze werking van dit genadewoord staat, in het licht van de Israëlitische Tabernakel, in het teken van het brandofferaltaar. Dit brandofferaltaar bestond in feite uit ruwe natuurlijke stenen, die niet bewerkt en dus “mooi” gemaakt mochten worden. Het waren twaalf stenen, voor elke stam één. Zo'n steen staat (geestelijk gezien) voor de zondaar, die in volmaakte belijdenis van zonden tot God komt om genade. Had men geen steen, dan moest Israël zand nemen, ongereinigd woestijnzand. Deze stenen of dit zand moesten dan gelegd worden in de koperen bak van het brandofferaltaar. Hierbovenop werd het rooster gelegd, waarop het offerdier werd geofferd en verbrand. Dit offerdier wijst heen naar Christus en Die gekruisigd. Zo moet Jezus, het Offerlam van Golgotha worden gelegd op de “tafel van ons zondig hart”. Zoals Christus voor ons werd verteerd, also moet ook geheel ons wezen, namelijk het offer van ons oude en zondige leven, mede-verteerd worden door de brand, die het Lam van God heeft verteerd. Wij moeten met Hem één plant worden in Zijn dood (zie Rom. 6:5). Het sterven van Jezus moet ook in ons wezen gesmaakt worden. Dit “Woord des kruises”, namelijk het volkomen (af)sterven aan de oude mens, moet ook in ons wezen geplant worden, opdat de zondige mens in ons zal worden gedood en wij zo tot het NIEUWE LEVEN worden gebracht – volkomen vrijgemaakt van elke werking van de geestelijke dood, die ons voorheen in de macht had – en gebracht tot de vrijheid van het blijde kinschap van God!

En dit nu, geliefden, wordt in dit Schriftgedeelte in beeld gebracht. Het is een symboliek, die wij door de Heilige Geest leren verstaan. Het eerste gedeelte behandelt de rechtvaardigmaking van de ziel (zie vers 12-16). Het tweede gedeelte de rechtvaardigmaking van het lichaam (zie vers 17-26) en tenslotte de rechtvaardigmaking van de menselijke geest (zie vers 27-32).

*Vers 12-16: “En het geschiedde, als Hij in één van die steden was, zie, daar was een man vol melaatsheid; en Jezus ziende, viel hij op zijn aangezicht, en bad Hem, zeggende: Here, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen. En Hij, de hand uitstreckende, raakte hem aan, en zei: Ik wil (het), word gereinigd! En terstond ging de melaatsheid van hem. En Hij gebod hem, dat hij het niemand zeggen zou; maar ga heen, zei Hij, vertoon uzelf (aan) de priester, en (breng het) offer voor uw reiniging, gelijk Mozes geboden heeft, **hun** tot een getuigenis. Maar het gerucht over Hem ging (des) te meer voort; en grote menigten kwamen samen, om Hem te horen, en door Hem genezen te worden van hun ziekten en kwalen. Maar Hij vertrok in de woestijn en bad aldaar”.*

Gods Woord heeft Zijn eigen code, die wij door de Geest moeten leren verstaan.

Onze ziel, ons leven, is als een film, die ons al onze ongerechtigheden vertoont. De ziel is, in Gods ogen, als een mens van wie de huid wit is van melaatsheid. Melaatsheid is in Gods Woord het beeld van het in een diepe staat van zonde zijn, van een doortrokken zijn van de zonde en ongerechtigheid. Zo komen wij met onze melaatsheid voor God en Hij leert ons die te leggen aan de voet van het kruis, bij Jezus en Dien gekruisigd. En daar ontving ook deze man verlossing van zijn melaatsheid; verlossing van alle zonden, die hij had begaan. Ze werden van hem weggedaan en één gemaakt met Jezus, het Offerlam van Golgotha, waar het offer, dat hij de priester moest brengen voor zijn reiniging, overeenkomstig de wet van Mozes, naar verwees. Hiermee koppelde Jezus deze genezing, die Hij had volbracht, aan Zijn eigen kruisdood te Golgotha.

Er staat geschreven, dat de melaatse uitriep: “Here, zo Gij wilt, Gij kunt mij reinigen”. Er was hier geloof en begeerte om te worden gereinigd. Wij kunnen niet van onze zonden worden gereinigd aan de voet van Golgotha, of wij moeten **van harte verlangen om verlost te worden** van alle zonden en zondebanden. Wij kunnen van niets worden verlost zonder een oprecht verlangen naar de verlossing. Alleen als wij de zonde als een zware last op ons voelen drukken en die neerleggen aan de voet van het kruis, dit alles uitleverend aan God, slechts dan zullen wij de verlossende werking ervaren van het Bloed van Golgotha. Dan wordt “de huid” van onze ziel volkomen rein, die dan in Gods ogen gelijk is aan een rein, witgemaakt “zielekleed”. *“Zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het Bloed van het Lam” (Openb. 7:14). “Haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen” (Openb. 19:8).*

Aldus reinigt God uw en mijn ziel. Wij staan voor God, alsof wij NOOIT gezondigd hadden, in een zielekleed, wit als blinkende sneeuw!

De rechtvaardigmaking van het lichaam

Vers 17-26: “En het geschiedde in één van die dagen, dat Hij leerde, en er zaten Farizeeën en leraars van de wet, die van(uit) alle gehuchten van Galiléa, en Judéa, en Jeruzalem gekomen waren; en de kracht van de Here was er om hen te genezen. En zie, enige mannen brachten op een bed een mens die geraakt was (tegenwoordig zou men zeggen: die een beroerte gehad had), en zochten (gelegenheid om) hem in te brengen, en voor Hem (neer) te leggen. En toen zij geen gelegenheid vonden om hem naar binnen te dragen, vanwege de menigte, zo klommen zij op het dak, en lieten hem door de daktegels neer met het bed, in het midden, voor Jezus. En Hij, ziende hun geloof, zei tot hem: Mens, uw zonden zijn u vergeven. En de Schriftgeleerden en de Farizeeën begonnen te overdenken, zeggende: Wie is Deze, Die godslastering spreekt? Wie kan de zonden vergeven, dan God alleen? Maar Jezus, hun overdenkingen bekennde, antwoordde en zei tot hen: Wat overdenkt gij in uw harten? Wat is gemakkelijker te zeggen: Uw zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel? Doch, opdat gij mocht weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde, de zonden te vergeven – zei Hij tot de geraakte – : Ik zeg u, sta op, neem uw bed op, en ga naar uw huis. En hij, terstond voor Hem opstaande, en opgenomen hebbende hetgeen, daar hij op gelegen had, ging heen naar zijn huis, God verheerlijkende. En ont-

zetting heeft hen allen bevangen, en zij verheerlijkten God, en werden vervuld met vreze (d.i. ontzag), zeggende: Wij hebben heden ongelooflijke dingen gezien".

Het 'geraakt-zijn', opnieuw een andere symboliek. Deze man kon zich niet meer verroeren. Doordat de hersenen waren bedekt met bloed, was het centrale zenuwstelsel aangetast. De hersenen konden geen opdrachten meer doorgeven aan de spieren, waardoor hij (door zijn verlamde lichaam) zich niet meer kon bewegen en daar maar lag als een zielig hoopje leven. Hij had dus duidelijk verzorging van anderen nodig. Geliefden, zo is ons lichaam ook, als zonde ons heeft aangetast. Het ontplooit geen geestelijke activiteit. Wij hebben dan geen halleluja-benen. Dit lichaam is dan voor de dienst van de Here dood, futloos, zonder enige activiteit.

Dan zien wij in dit beeld ook vier mensen, vier vrienden van de verlamde man, die hem met volharding voor Jezus probeerden te brengen, wat moeilijk ging, omdat er veel mensen om Jezus heen stonden, en het huis, waarin Hij was, vol was. Toen gingen deze vier het dak op, zij hadden tegels van het dak gelicht en lieten de verlamde man door het gemaakte gat zakken. Wij zien in alle vier een geweldige volharding. Deze vier symbolische vrienden, ook van uw en mijn lichaam, wie zijn zij?

Als wij op de discipelen van de eerste Gemeente blikken, zien wij, dat zij vier dingen met volharding in acht namen, namelijk: *"Zij waren volhardende in de leer van de apostelen, en in gemeenschap, en in de breking van het brood, en in de gebeden"* (Hand. 2:42).

Onze eerste geestelijke vriend is "de ware leer". Wij hebben met volharding te blijven in de ware leer. De tweede geestelijke vriend is de gemeenschap van broeders en zusters. Wij hebben de samenkomsten niet te verlaten. Het is nodig dat wij veel bij elkaar zijn om elkaar te versterken of door elkaar gesterkt te worden. De derde geestelijke vriend is het Heilig Avondmaal, wij hebben met volharding deel te hebben aan Zijn (voor ons gestorte) Bloed. De vierde geestelijke vriend is het gebedsleven. Deze vier geestelijke vrienden zullen ons brengen voor Jezus, Die ook ons lichaam zal rechtvaardigen. Wanneer gebeurt dit? Wanneer het Vuur van God (dat alles wat niet is naar Zijn wil uitbrandt) woning maakt in ons lichaam door de doop met de Heilige Geest. Dan krijgt het lichaam halleluja-benen en leert het te getuigen en te gaan, waarheen Jezus ons hebben wil. Door de vervulling met de Heilige Geest wordt Gods Vuur meer en meer in ons lichaam gebracht en daardoor wordt het lichaam meer dienstbaar gemaakt voor het Koninkrijk van God. Laat ons lichaam, dat vaak zo vervuld is van allerlei lusten, gereinigd en gelouterd worden door het Vuur van God.

Er is eens een dienstknecht van God geweest, die uitlegde, dat de Geest van God bij bekering en verlossing **de ziel** van de mens heeft vervuld, bij de doop met de Geest van God **het lichaam** heeft vervuld en bij heiliging en volmaking beslag heeft gelegd op **de geest** van de mens.

Ook op ons lichaam moet de Geest van God dus beslag leggen. En het laatste lid, dat Hij geheel aan banden zal leggen is onze tong. *"Want wij struikelen allen in vele. Indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man, machtig om ook het gehele lichaam in de toom te houden"* (Jak. 3:2).

Deze tong, die eerst zoveel venijn²¹ uit kon braken, komt dan tot lof en prijs in vreemde talen, zoals de Geest daar uiting aan wil geven. En ons lichaam wordt dan aangezet tot geestelijke activiteit in Christus.

Dit is dan de rechtvaardigmaking van het lichaam. Het is een proces, dat een mensenleven voortduurt. De meeste mensen worden beheerst door de verlangens en begeerten van hun lichaam. Laten wij Gods Geest, binnengekomen zijnde in ons lichaam, daarom de vrije hand geven en laten wij leren te voldoen aan Zijn zachte wenken en leidingen.

De rechtvaardigmaking van de geest

Vers 27-32: *"En na dezen ging Hij uit, en zag een tollenaar, Levi genaamd, zitten in het tolhuis, en zei tot hem: Volg Mij. En hij, alles verlatende, stond op en volgde Hem. En Levi richtte, in zijn huis, een grote maaltijd voor Hem aan; en er was een grote menigte van tollenaars, en van anderen, die met hen aanzaten. En hun Schriftgeleerden en de Farizeeën murmureerden tegen Zijn discipelen (d.i. volgelingen), zeggende: Waarom eet en drinkt gij met tollenaars en zondaren? En Jezus, antwoordende, zei tot hen: Die gezond zijn, hebben de medicijnmeester (d.i. geneesheer) niet nodig, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaren tot bekering".*

Het laatste, waar de Heilige Geest mee klaar komt, is onze geest, om die volkomen te brengen in harmonie met Zijn wil. Het is ook dat deel van de mens, waar Hij ook direct mee begint. Als Hij de ziel heeft gereinigd, na in contact met ons te zijn gekomen, vernieuwt Hij onze gedachten; wij zoeken dan de dingen, die van boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand van de Vader. Hij begint de geest los te maken van alle banden met de boze; gebondenheden, die de ziel telkens verontreinigen door gedachten en daden, als gevolg van onze vele zwakheden.

De tollenaar Levi, later de apostel Matthéüs, was een afgodendienaar. Hij was duidelijk in de ban van het geld, daar hij, voor zich zelf, meer dan de voorgeschreven belastingen inde. Hij diende dus de Mammon (d.i. de [af]god van geld en bezit). Een afgodendienaar aanbidt God niet, al pleegt hij dat wel te zeggen, maar zijn afgod. Een mens kan, evenals Levi, in de ban zijn van een hevige begeerte naar geld (en andere bezittingen), maar ook andere afgoden kan een mens dienen, zoals het eigen-ik. Zo iemand wordt dan verteerd door een sterk verlangen naar eer en/of roem. Of men kan een ander, bijvoorbeeld de eigen man/vrouw en/of kinderen of een beroemd persoon, afgodisch vereren. Ook andere zaken kunnen een afgodische werking op ons uitoefenen, zoals onze baan, de televisie of eenvoudigweg een auto.

Zo maakt de Geest van God ons geleidelijk aan vrij van alle gebondenheden, en leert ons **onszelf** meer en meer

²¹ Venijn = Boze en lelijke woorden, roddelen enz.

uit te strekken naar het vervuld en dus vol zijn van die wonderbare Heiland, omdat wij Hem boven alle dingen en alle mensen hebben leren liefhebben. Hij leert ons vurig te verlangen naar het (reine) doel in Christus en ons te spoeden naar dit doel in deze geestelijke wedloop (zie Filip. 3:10-14).

Uit blijdschap, omdat hij door Christus is verlost van de dwang van de Mammon (de dwang naar veel geld en bezittingen), en in diepe verering voor zijn nieuwe Meester, richtte Levi een dankfeest aan. Hij vroeg zijn collega's en kennissen op het feest, om getuige te zijn van zijn blijdschap. Niet dat zijn wezen hen meer aanhing, maar hij wilde ze kennis laten maken met de Messias Jezus. Zo moeten wij ons wel afscheiden van de (geestelijk gezien) verkeerde weg die zondaren bewandelen, maar wij moeten die zondaren zelf zien te trekken tot de Here Jezus Christus. Wij moeten tegenover de zondaren geen "heiliger-dan-gij-houding" aannemen, maar hen vriendelijk leiden tot Christus. Wij zijn immers zelf geredde zondaren, door God gereinigd en vernieuwd, door de genade, die in Jezus Christus is.

De Schrift heeft ons door deze beelden de wonderbare Weg van rechtvaardigmaking van ziel, lichaam en geest getoond; een Weg, die ons leidt tot de inwoning van Gods volheid in ons (zie Ef. 3:19).

Laten wij elke dag meer en meer voorwaarts gaan op deze Weg, tot de Here meer en meer gestalte in ons leven van elke dag zal verkrijgen. Laten wij in alle voorzichtigheid voorwaarts gaan, opdat de boze ons op deze Weg niet zal kunnen misleiden en/of verleiden, of ons af zal leiden van deze Goddelijke Weg. Laten wij de Here vragen: "Here, maak mij blind voor de dingen van de boze, net zoals U er blind voor was. Maak mij doof voor satans verleidingen, net zoals U er doof voor was".

Jezus is gestorven "om onze zonden, maar opgewekt om ons rechtvaardig te maken". Dit is het doel van Jezus ten aanzien van ons; een rechtvaardigmaking van ziel, lichaam en geest. Amen.

Het oprechte verlangen – van de vrijgemaakte mens – naar God leidt tot vasten

Wat wordt door de Schrift verstaan onder "vasten"? Vasten is het niet eten en niet drinken, gedurende een bepaalde tijd, als een godsdienstige daad. Het vasten bestaat al heel lang en ook de volgelingen van satan weten hiervan gebruik te maken. Vasten kan de geest vrij maken van diverse belemmeringen. De "doekoens" (d.i. geestenbezweerders) uit Indonesië gebruiken dit middel ook. De Egyptische priesters, aanbidders van Amon-Râ, de zonnegod, vasten ook. Ook de beoefenaars van yoga vasten. Satan kent de uitwerking van het vasten op de menselijke geest. God Zelf heeft de Israëlieten, door Zijn Woord, het vasten geleerd.

Vers 33: "En zij zeiden tot Hem: Waarom vasten de discipelen van Johannes dikwijls, en doen (hun) gebeden, desgelijks ook de discipelen van de Farizeeën, maar de Uwe eten en drinken"?

Het vasten was dus bij de Joden bekend, maar het werd niet meer beoefend als een middel om dichter tot God te komen, maar enkel en alleen als een traditioneel gebruik, als een godsdienstige instelling. Eens in de week werd er dan gevast. Ook bij de grote gedenktekenen werd er dan gevast. Maar wat de Here met het vasten beoogt, is heel wat anders. Dit wordt ons in Gods Woord verklaard.

Vers 34-35: "Doch Hij zei tot hen: Kunt gij de bruiloftskinderen, terwijl de Bruidegom bij hen is, laten vasten? Maar de dagen zullen komen, wanneer de Bruidegom van hen zal weggenomen zijn, dan zullen zij vasten in die dagen".

Hier wordt het vasten bekeken vanuit het oogpunt van de bruiloftskinderen. Dit zijn de Nieuwtestamentische gelovigen; namelijk zij, die deel willen hebben aan het Lichaam, het Bruidslichaam, van Christus en die daarom, door de Schrift, bruiloftskinderen worden genoemd. Dit is een heel ander vasten. Met dit vasten zoekt men niet naar geestelijke kracht, zoals de ongelovigen doen, wanneer zij vasten, ook doet men dit niet uit een godsdienstige gewoonte, zoals de Joden dat toen deden, maar dit vasten is het gevolg van een oprecht verlangen naar volkomen verlossing van ongerechtigheden enerzijds en naar een diepere en vastere gemeenschap met de Bruidegom anderzijds.

Dit verlangen naar een diepere en vastere gemeenschap met de Bruidegom, in de Heilige Geest, kon pas plaatsvinden na de Hemelvaart van de Bruidegom en nadat – door het onderricht (en het hierdoor verkregen inzicht) van de Heilige Geest – de verhouding tussen bruiloftskinderen en de in de hemel opgenomen Heiland duidelijk is geworden; nadat een duidelijke visie is verkregen en de Heilige Geest kon worden uitgestort in het hunkerende hart.

Door hun geestelijke omgang met de heilige dingen van God, in en door Zijn Licht, ontdekken de bruiloftskinderen ook hoeveel ongerechtigheid er nog in hun innerlijk aanwezig is, diep in het onderbewustzijn van hun ziel; ongerechtigheden die zij in de wereld om hen heen zien en die zij ook in zichzelf ontdekken. U weet uit het onderwijs van de Schrift dat God niet verleidt, maar dat de mens wordt verleid, als hij (of zij) door "zijn (of haar) eigen begeerte van God wordt afgetrokken en wordt verleid" in de ongerechtigheden (zie Jak. 1:14). De verleidende kracht zit dus in onszelf, in ons eigen vlees. Als het afgestorven zou zijn, zo zou geen enkele zonde van de wereld ons meer kunnen verleiden; zoals geen enkele zonde ook, Christus iets deed. "De overste van deze wereld komt, en heeft aan Mij niets" (Joh. 14:30b).

Nu dan, het jonge bruiloftskind heeft weliswaar de Here aangenomen en zijn (of haar) hart geopend voor Hem, maar het ontdekt ook die wereld van ongerechtigheid in zich, waarvan het nog niet is verlost. Hij (of zij) weet uit de Schrift, dat door zijn (of haar) geloof deze ongerechtigheden weliswaar zijn gedekt onder het Bloed van het Lam, waardoor hij (of zij) vergiffenis heeft verkregen, maar hij (of zij) verlangt er oprecht naar hiervan verlost te worden. Aan de andere kant wordt de (vaak sterke) invloed en macht van deze ongerechtigheden ervaren, als hij (of zij) in omstandigheden van verleiding wordt gebracht, waarbij hij (of zij) zich meestal laat aftrekken naar de zonde. Het is deze strijd, die Paulus heeft weergegeven in Romeinen 7:13-26. Deze strijd ervaart het (oprechte) bruiloftskind, dat ernaar begeert om volkomen verlost te worden van deze diep in zichzelf wortelende angel van de zonde, die in de wereld is door de begeerlijkheid; door de begeerte die opgewekt wordt door, onder andere, wat wij zien met onze ogen.

Zo hunkerend naar de verlossing, naar de volkomen bevrijding van deze (machten van) ongerechtigheden in zich, wordt zo'n kind van God door de Geest gedreven in een vasten (zie Jes. 58:6). In een vastend gebed smeekt hij (of zij) zijn (of haar) Heiland en Verlosser binnen te willen treden in de wirwar van ongerechtigheden in zich, om hem (of haar) vrij te maken van deze geestelijke gevangenis, van deze greep van de geestelijke boosheden in zich.

"Wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, wij ook zelf, zuchten in onszelf, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam" (Rom. 8:23).

Wij begeren van ons lichaam, van ons vlees, verlost te worden. Wij begeren bij de Here te zijn, maar telkens weer ontdekken wij in ons machten, die in ons werken, die ons wegtrekken van Jezus.

De "eerstelingen van de Geest" zijn de eerste werkzaamheden van de Geest in ons innerlijk; namelijk die van geloof in de Here Jezus Christus en Die gekruisigd, en van wedergeboorte. Maar wij, als blijde en oprechte kinderen van God, verlangen **naar de volkomen bevrijding van alle ongerechtigheid**. Dit verlangen moet groeien naar het punt, waarin wij met Paulus ALLES drek (d.i. verwerpelijik) achten omwille van de uitnemendheid van het kennen van Jezus (zie Filip. 3:8).

Deze verlossing kan alleen door de Heilige Geest tot stand gebracht worden op grond van ons geloof in het gestor-te Bloed van het Lam. Hij alleen kan de innerlijke werkingen van ons "vlees" doden, wanneer wij Hem hiertoe uitnodigen.

Wanneer wij in ons leven met Hem leren omgaan, leert Hij ons, door deze omgang, de vreze Gods kennen en gedreven door deze vreze Gods leggen wij alles – zelfs datgene wat maar enigszins de schijn heeft van "vlees" en zonde – op het offeraltaar van Zijn genade, met de bede tot Hem om dat offer te willen verteren tot as.

In deze (persoonlijke) omgang leren wij worstelen met Hem zoals Jakob bij Pniël en zullen ook wij zeggen: *"Here, ik laat U niet los tenzij Gij mij zegent"* (lees Gen. 32:24-30).

In dit licht moeten wij in de eerste instantie het vasten van een bruiloftskind zien.

Deze hunkering van een bruiloftskind heeft echter twee kanten. Hebben wij het eerste onder de loep genomen (namelijk het volkomen verlost willen zijn van de zondemacht in ons), het tweede is het oprechte verlangen naar de gemeenschap met de Heiland Zelf, als het positieve deel ervan. Een verlangen dat pas wordt gestild, als wij deze gemeenschap in haar volmaaktheid kennen.

Het (voor)beeld van de renner, dat Paulus in de Filippensenbrief heeft gegeven (zie Filip. 3:14) past in het kader van een Nieuwtestamentisch vasten. Hierbij wordt ALLES losgelaten en afgezien van alles, wat maar enigszins bij deze geestelijke wedloop hindert of mogelijkerwijze zou kunnen hinderen. Zo'n leven richt zich enkel en alleen op het reine doel in Christus. Maar, zulk een leven in vasten en bidden kunnen wij onszelf niet opleggen, hiertoe moeten wij, uit genade, worden gedreven door de kracht van de Heilige Geest. Zalig die mens die zo geroepen wordt tot deelname aan het Avondmaal van de Bruiloft van het Lam van God (zie Openb. 19:9)! Want het is zeker, dat hij (of zij) de Bruidszaligheid in Christus, naar al de volheid van Gods rijkdom en heerlijkheid, zal smaken.

Een ieder, die komt tot het waarachtige vasten, laat zo aan de Here zien, dat verlossing van zonde èn gemeenschap met Hem in de Geest, oprecht door hem (of haar) worden gemeend. En dat is de reden dat de Here het vasten hier ook noemt in verband met de doop met de Heilige Geest.

Vers 36: "En Hij zei ook tot hen een gelijkenis: Niemand zet een lap van een nieuw kleed op een oud kleed; anders zo scheurt ook dat nieuwe het oude, en de lap van het nieuwe komt met het oude niet overeen".

Hier wordt een stuk nieuwe stof, dat nog niet gekrompen is, op oude, reeds gebruikte stof genaaid. U begrijpt natuurlijk wel, dat, wanneer het kledingstuk in de was wordt gedaan, het nieuwe stuk stof zal krimpen waardoor het losscheurt van het oude. De Here vergelijkt dit met het oude (ik-gerichte) leven, dat ernaar verlangt om gedoopt te worden met de Heilige Geest. Hier is iemand met een oud ik-leven, iemand die dus nog in de lusten van het vlees wil blijven, die hier vraagt om de Heilige Geest. Maar wat men vaak niet beseft, is dat men vraagt om (Goddelijk) Vuur, Dat hem (of haar) zal verteren. Het Vuur van God komt tot oordeel en maakt zo'n leven stuk! Daarom kan een ongelovige niet bidden om de Heilige Geest (misschien wil men pronken met die kracht, net als Simon de tovenaer), maar een mens moet eerst wedergeboren (d.i. uit God geboren) zijn, alvorens men moet bidden om de kracht van de Heilige Geest. Men moet de verlossing van de oude mens in de eerste instantie hebben gesmaakt. Vergeet niet, Gods Geest is HEILIG. Laten wij daarom bidden om de Heilige Geest, als het hart vernieuwd is.

Een soortgelijk beeld liet de Heiland daarna volgen:

Vers 37-38: "En niemand doet nieuwe wijn in oude lederzakken; anders zo zal de nieuwe wijn de lederzakken doen barsten, en de (nieuwe) wijn (hier: het beeld van de Heilige Geest) zal uitgestort worden, en de (oude) lederzakken zullen verderven. Maar nieuwe wijn moet men in nieuwe lederzakken doen, en zij worden beide tezamen behouden".

Hier is de nieuwe wijn het beeld van de Heilige Geest en zijn de nieuwe lederzakken het vernieuwde leven, door de wedergeboorte in ons tot stand gebracht. Deze gelijkenis, betreffende de doop met de Heilige Geest, is hier door de Here gegeven met het oog op het vasten. Het vasten wordt daarom vaak verbonden met het zoeken naar deze doop.

Wij hebben het vasten reeds eerder genoemd in verband met de hunkering van het kind van God naar de volmaaktheid in Hem.

Vers 39: "En niemand die oude (wijn) drinkt, begeert terstond nieuwe; want hij zegt: De oude is beter".

Iemand die door gebrek aan omgang met Christus nog niet geestelijk genoeg is, zal niet dadelijk begeren naar het NIEUWE LEVEN van gemeenschap met Christus – waarin ook het kruisleven, namelijk het (willen) afsterven aan het oude zondige leven èn aan de zondemacht, ligt verweven – maar blijft liever bij het oude, waarin het eigen-ik God zoekt te behagen en dat, als gevolg hiervan, geen kruisleven kent.

De (sabbats)rust van de NIEUWE MENS in God

Zijn eenmaal onze ongerechtigheden weggenomen, door de innerlijk werkende kracht van de Heilige Geest en het Bloed, zo zal, zoals wij uit het voorgaande hebben gezien, onze (geestelijke) honger naar Christus worden gestild. Zulk een leven rust volkomen in de hand van de Heilige Geest en wordt door Hem geleid naar de zeer stille wateren van Zijn rust. Dit nu is de geestelijke staat, waar de sabbat, die God in Israël had ingesteld, naar verwijst. Hoe wonderlijk past in het kader van dit betoog (zie de volgende verzen) het eten van de graankorrels op die sabbat, die een heenwijzing vormen naar Christus – het Brood des Levens, het (LEVENDE en dus LEVENDMAKEN-DE) Woord van God – en het eten van de toonbroden, door David en de zijnen, die eveneens op Christus slaan.

Lukas 6 vers 1-5: *"En het geschiedde op een sabbat, dat Hij door het gezaaide (nl. door korenvelden) ging; en Zijn discipelen plukten aren, en aten ze, die (stuk) wrijvende met de handen. En sommige van de Farizeeën zeiden tot hen: Waarom doet gij, wat niet geoorloofd is te doen op de sabbat? En Jezus, hun antwoordende, zei: Hebt gij (dan) ook dat niet gelezen, wat David deed, toen hij, en degenen, die met hem waren honger hadden? Hoe hij ingegaan is in het huis Gods, en de toonbroden genomen en gegeten heeft, en (deze) ook gegeven (heeft aan) degenen, die met hem waren, waarvan niemand mocht eten, dan alleen de priesters? En Hij zei tot hen: De Zoon des mensen is Heer, ook over de sabbat".*

De Farizeeën en Schriftgeleerden zien alleen op de letterlijke viering van de sabbat als een instelling van God. God had echter de sabbat ingesteld als een schaduwbeeld, van hetgeen toen nog komen moest; als een les om te komen tot het inzicht en de beleving van de geestelijke zin ervan: de rust in Hem, die niet gestoord mag worden. En Hij is de Here ook van de sabbat.

*"Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk van een feestdag, of de nieuwe maan, of de **sabbat**; welke zijn een schaduw(beeld) van de toekomstige dingen, maar het lichaam is van Christus"* (Kol. 2:16-17).

Lukas 6 vers 6-11: *"En het geschiedde ook op een andere sabbat, dat Hij in de synagoge ging, en (het volk) leerde. En daar was een mens, en zijn rechterhand was dor. En de Schriftgeleerden en de Farizeeën namen Hem waar, of Hij op (de) sabbat genezen zou; opdat zij enige beschuldiging tegen Hem mochten vinden. Maar Hij kende hun gedachten en zei tot de mens, die de dorre hand had: Sta op en ga in het midden staan. En hij stond op en ging daar staan. Zo zei dan Jezus tot hen: Ik zal u vragen: Wat is geoorloofd op de sabbat, goed te doen of kwaad te doen, een mens te behouden of te verdoen (d.i. verloren te laten gaan)? En hen allen rondom aangezien hebbende, zei Hij tot die mens: Strek uw hand uit. En hij deed alzo; en Zijn hand werd hersteld, gezond gelijk de andere. En zij werden vervuld met uitzinnigheid (d.i. razernij, dwaasheid), en spraken samen met elkaar, wat zij (met) Jezus doen zouden".*

Wij zullen niet nader ingaan op de verkeerde instelling van de Schriftgeleerden en Farizeeën ten aanzien van de sabbat, maar wij willen het wonder van de genezing van die dorre rechterhand nader bezien.

Deze man ontving genezing op die sabbat. Het is belangrijk dat wij hier de geestelijke les uit (leren) verstaan. De sabbat is, zoals wij weten, de volkomen rust in God, waarin de mens heeft leren zwijgen en zich heeft leren onthouden van de daden in eigen kracht. Door de Kracht van Jezus kwam er leven in zijn rechterhand en kon die rechterhand arbeiden. Anders gezegd: Wanneer wij volmaakt rusten in Christus, zal de Heilige Geest, door ons heen, in volmaakte zin arbeiden en ons gebruiken als een instrument in Zijn hand. Zo kunnen wij door Zijn kracht onze "rechterhand" gebruiken voor de dienst van de Here. Zo zal ook zijn Lichaam in deze wereld arbeiden, om zo – in Zijn Naam – Zijn koninklijk priesterdom tot stand te brengen, een geheel NIEUWE MENSHEID! Zo kan Zijn Gemeente (of Kerk), in de volgende verzen vertegenwoordigd door de twaalf verkozen apostelen, in deze wereld openbaar worden.

Lukas 6 vers 12-16: *"En het geschiedde in die dagen, dat Hij uitging naar de berg, om te bidden, en Hij bracht die nacht door in het gebed tot God. En toen het dag was geworden, riep Hij Zijn discipelen tot Zich, en verkoos er twaalf uit hen, die Hij ook apostelen noemde: Namelijk Simon, welke Hij ook Petrus noemde, en Andréas zijn broeder, Jakobus en Johannes, Filippus en Bartholoméüs; Matthéüs en Thomas, Jakobus, de zoon van Alféüs, en Simon genaamd Zelótes; Judas, de broeder van Jakobus, en Judas Iskariot, die ook de verrader geworden is".*

Twaalf is het Bijbelse getal van de Gemeente (of Kerk). Want 12 is 3 maal 4 en drie is het getal van God, terwijl 4 het getal van de wereld/de windstreken is. Het getal 12 houdt dus in: God Die door Zijn genade de gehele wereld wil redden door middel van Zijn gezalfden, in en door de kracht van Zijn Heilige Geest, om Zijn Gemeente te bouwen (zie Matth. 16:18, Ps. 127:1-2), want Hij alléén is de Bouwheer van Zijn Gemeente en van het Nieuwe Jeruzalem. Amen.

Hoofdstuk 6

De basisprincipes van Gods Priesterkoninkrijk

(De verzen 1-16 zijn reeds behandeld aan het einde van hoofdstuk 5).

Inleiding:

Zoals we reeds hebben laten zien: God gaat een koninkrijk van priesters stichten. Een ieder in dit koninkrijk is een priester voor de ander. Een priester die Gods genade-zegeningen uitdeelt aan die ander; die voorbeden bij God doet voor die ander en die voor Gods aangezicht leeft in lof en prijs en dank. De ene priester ontvangt – door meerdere overgave en trouwer toewijding aan God – door genade, een plaats dicht bij God dan de andere pries-

ter. Hierdoor ontvangt hij (of zij) meerdere genade-zegeningen uit God en geeft die door aan anderen. U ziet dat, in dit wonderbare Koninkrijk van God, de hoogstgezetene – dit is degene, die het dichtst bij God is – hierdoor aller dienstknecht is.

"Maar Jezus, hen tot Zich geroepen hebbende, zei tot hen: Gij weet, dat degenen, die geacht worden oversten te zijn van de volken, heerschappij voeren over hen, en hun groten gebruiken macht over hen. Maar also zal het onder u niet zijn; maar zo wie onder u groot zal willen worden, die zal uw dienaar zijn. En zo wie van u de eerste zal willen worden, die zal aller dienstknecht zijn. Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen, om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen" (Mark. 10:42-45).

Gods Koninkrijk bestaat dus van hoog tot laag uit allemaal priesters. De één blik op de ander en bidt voor die ander. Het voorbidden voor de ander is priesterlijk werk. Aan het hoofd van dit Koninkrijk staat de Hoge priester, onze Here Jezus Christus, Die de Bron vormt van al Gods zegeningen en toebedelingen (hier: gaven, bedieningen enz.). De priesters hebben de noden van de mensen in voorbede te brengen bij de Hoge priester, bij God. Omgekeerd dragen zij aan anderen de zegeningen uit, die zij van God, de Hoge priester, hebben ontvangen. Nu dan, een ieder doet priesterlijk werk en is dus een priester; maar ook min of meer een koning, omdat hij een kind is van de grote Koning. Allen zijn kinderen Gods, maar daar zijn vorsten (hier: regeerders) onder Gods kinderen, die, omdat zij door hun priesterlijke functie nader staan tot God, betere "media" zijn, namelijk geestelijke kanalen met een zuivere ontvangst en doorgave van Gods wonderbare zegeningen en voorzieningen. *"Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden van Dege-ne, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht" (Petr. 2:9).*

Het is een heerlijk Koninkrijk, dat eenmaal – in alle eeuwigheid – zal staan in die heerlijkheid van God. Het zal die Goddelijke heerlijkheid in zich omdragen en uit die volheid zullen wij delen aan anderen. Aldus zal God temidden van Zijn kinderen wonen; Hij zal in eeuwigheid in Zijn priesters wonen en in Zijn Hoge priester in het bijzonder. Een ieder zal in een bepaalde mate vervuld zijn van de heerlijkheid van God en elkaar toebedelen uit Zijn genade en Zijn liefde. **Geven** zal het motto zijn in Gods Koninkrijk; het geven aan de ander, opdat die anderen verzadigd zullen worden, net als zij! Zo zullen liefde, reinheid en gerechtigheid heersen in dat Koninkrijk van God. Laten wij nu de basisprincipes van dit Koninkrijk bekijken. Voordat wij dit doen, zullen wij eerst de inleidende teksten lezen:

Vers 17-19: "En met hen (van de berg) afgekomen zijnde, stond Hij op een vlakke plaats, en met Hem de groep van Zijn discipelen, en een grote menigte van het volk van geheel Judéa en Jeruzalem en van de zee-kant van Tyrus en Sidon; die gekomen waren om Hem te horen, en om van hun ziekten genezen te worden, en die door onreine geesten gekweld werden; en zij werden genezen. En de gehele menigte probeerde Hem aan te raken; want er ging kracht van Hem uit, en Hij genas ze allen".

U ziet ook hier weer de (uit)delende genadekracht van Jezus. De kracht ging van Hem uit. Soms deelde Hij die kracht aan de apostelen en uitgezondenen en die deelden die op hun beurt uit aan het volk. Hetzelfde beeld zien wij bij de vermenigvuldiging van de broden. Hij reikte het brood en de vis, na ze gezegend en gebroken te hebben, over aan Zijn apostelen, en die deelden ze uit aan het volk.

Er is in deze teksten van dit Evangelie sprake van "een vlakke plaats". Uit de hiermee overeenkomende tekst van het Matthéüs Evangelie weten wij, dat Hij toen op een berg stond. Het moet dus een **hoogvlakte** geweest zijn. Daar sprak Hij **een grote menigte volks** toe. Laten wij hier toch even bij stilstaan. Hij sprak op verschillende gelegenheden tot een menigte van duizenden mensen. Zijn toespraken bij de eerste vermenigvuldiging van de broden geschiedde tot 5000 mannen, vrouwen en kinderen niet meegerekend. Bij de tweede vermenigvuldiging van de broden was dit getal 4000 (zie Matth. 14:13-21 en 15:29-39). Toch kon een ieder Hem duidelijk horen, hoewel Hij geen microfoon en versterker tot Zijn beschikking had. Ontdekken wij hierin niet de majesteit van God en Zijn heerschappij over de wetten van de natuur?

Hier zien wij één van de gaven van de Heilige Geest openbaar worden; namelijk die van krachten. Dezelfde gave was openbaar (en duidelijk te zien), toen Hij wandelde op het water van de zee van Tiberias; ook toen Hij de storm daar deed zwijgen. Deze gave, die Jezus in volheid bezat, wil Hij ook toebedelen aan Zijn kinderen, overal waar die gave nodig is tot de groei van Zijn Koninkrijk en tot verheerlijking (en dus tot verkondiging) van Zijn Naam.

I.

De houding van de priester tegenover God

Vers 20-26: "En Hij Zijn ogen opslaande over Zijn discipelen, zei: Zalig zijt gij, armen, want voor u is het Koninkrijk van God. Zalig zijt gij, die nu hongert, want gij zult verzadigd worden. Zalig zijt gij, die nu weent; want gij zult lachen. Zalig zijt gij, wanneer de mensen u haten, en wanneer zij (zich van) u afscheiden, en (u) smaden, en uw naam als kwaad verwerpen, omwille van de Zoon des mensen. Verblijdt u in die dag, en zijt vrolijk; want, zie, uw loon is groot in de hemel; want hun (voor)vaders deden hetzelfde met de profeten. Maar wee u, gij rijken, want uw vertroosting is weg (zie ook Luk. 16:25). Wee u die verzadigd zijt, want gij zult hongeren. Wee u, die nu lacht, want gij zult treuren en wenen. Wee u, wanneer al de mensen goed van u spreken, want hun (voor)vaders deden net zo met de valse profeten".

Hier leren wij verstaan hoe de houding van de priester en kind van God moet zijn tegenover zijn (of haar) God en Vader, ondanks de zondige mensen om hem (of haar) heen.

In de verzen 20-21 wordt er gesproken van een "Lazarus-gesteldheid". U hebt vast wel eens gehoord van de gelijkenis van Lazarus en die rijke man (zie Luk. 16:19-31). Lazarus was arm; hij bedelde, hij vroeg. Wel, een ieder kan zo op zijn vingers wel natellen, dat het hier geestelijk en niet letterlijk wordt bedoeld: niet iedere arme bedelaar gaat de hemel in, en niet iedere rijke gaat de hel in. Oppervlakkig gezien lijkt dit tot uitdrukking te komen in deze gelijkenis. Maar, het gaat de Heilige Geest hier om de "Lazarus-gesteldheid" en om de "rijkemans-gesteldheid" van ons

hart. Ik zei u al, dat de eerste twee teksten van dit Bijbelgedeelte de "Lazarus-gesteldheid" van het hart van een **goede** dienstknecht van God weergeven, terwijl de verzen 24-26 de "rijkemans-gesteldheid" van het hart van een **slechte** dienstknecht van God weergeven. Deze laatste (innerlijke) gesteldheid is er door dat ZELFGENOEGZAME gevoel, dat zondig is in Gods ogen; dat gevoel van rechtvaardiger en heiliger te zijn dan andere zondaars; een gevoel dat ook die Farizeeër had tegenover die tollenaar (zie Luk.18:9-14).

De rijke man bracht (geestelijk gezien) een rijk voorziene maaltijd op tafel. Degenen die uitgenodigd waren bewonderden zijn rijkdom en gulheid; en de rijke man voelde zich geveleid met die bewondering, waarnaar hij had gezocht. Maar Lazarus was zich bewust van zijn ziele-wonden en zonden en van zijn geestelijke armoede. Iemand met een "Lazarus-gesteldheid" uit al gauw de bede: "Here, wees mij, zondaar, genadig!" En hij (of zij) bedelt om voeding, om geestelijke voeding bij God. En iemand met zo'n innerlijke gesteldheid zal door God behouden worden; hij (of zij) ontvangt genade.

Echter, een dienstknecht met een "rijkemans-gesteldheid", iemand, die zich als een innerlijk (of geestelijk) rijke voordoe, wordt door God verdoemd (d.i. veroordeeld tot de helse straf). Waarom? Omdat hij (of zij) trots is op zijn (of haar) **eigengerechtigheid**, wat betekent dat hij (of zij) nog nooit echt deel heeft gehad aan God en Jezus Christus.

Een ware dienstknecht van God zal altijd een "Lazarus-gesteldheid" hebben; altijd zal zijn (of haar) hart **oprecht verlangen** naar genade en naar de volle gemeenschap met die grote God. Er zullen in zijn (of haar) leven momenten van grote (geestelijke) verkwikking zijn, maar die zullen worden gevolgd door tijden van grote (geestelijke) honger en dorst naar God! Altijd zal deze grote (geestelijke) honger en dorst naar God het ware kind van God kenmerken. Deze "armen van geest" zullen het Koninkrijk van God in zich hebben en beërven. Een arme van geest zal altijd vragen en altijd zijn (of haar) hart openen om genade te ontvangen. Maar om te kunnen ontvangen, moet hij (of zij) diep in zijn (of haar) hart kunnen **geven**, zichzelf geheel aan God geven; opdat de Here God, door Jezus Christus, zijn (of haar) vleeselijk denken en innerlijk, door Zijn Woord en Heilige Geest, totaal kan veranderen (herschepken) tot NIEUW LEVEN, naar Zijn wil. Hij moet dit kunnen doen naar ZIJN wil... en niet zoals WIJ dat graag willen. De bede, diep uit het hart van zo'n kind van God is: "Breek mij, maak mij, vorm mij geheel naar Uw wil, o God"! God zal, overeenkomstig die innerlijke honger en dorst, zijn hongerend en dorstend kind verzadigen met Zijn gerechtigheid, Zijn Liefde en Zijn zegeningen, en hem (of haar) gebruiken door middel van Zijn zalvingen van Geesteskracht, tot priesterlijke arbeid voor anderen.

Als het goed is, is die geestelijke honger elk moment van de dag aanwezig; dan zal God ook elke dag opnieuw Zijn manna (d.i. geestelijk voedsel) geven; niet voor eens en altijd, maar elke dag opnieuw; een nieuwe portie voor die dag. En de volgende dag is daar opnieuw die honger, die door God moet worden gestild. Daarom zijn, in dit licht gezien, onze ochtendgebeden zo belangrijk en voornaam. Want wij moeten door die gebeden ontvangen: nieuwe manna, nieuwe kracht om die dag de weg van de overwinning te kunnen gaan, om te kunnen gaan van genade op genade, om te kunnen gaan met Jezus!

In de verzen 22 en 23 wordt ons de haat van satan getoond, die hij heeft tegen degenen, die een "Lazarus-gesteldheid" hebben. Satan openbaart dit door wereldse mensen heen, maar ook door de onbekeerde of halfbekeerde christen heen. Dezen zullen u verwerpen; zich van u afscheiden; zij zullen u een "heilig boontje" noemen. Zij weten, dat u niet bij hen hoort in denken en gevoelen. Uw tegenwoordigheid in hun midden alleen al vormt een oordeel van hun handel, wandel en spraak; daarom "moeten" de mensen in de maatschappij, op uw kantoor of in de fabriek u niet. Zij willen niets met u te maken hebben. Maar waarom zouden wij vrezen? De Here heeft de wereld overwonnen! En Hij heeft het laatste woord! Hij zal u bewaren in Zijn almacht, zolang Hij u als Zijn kind kan handhaven. En als de Here ons niet heeft bewaard, dan schort er wat aan ons kindschap, en hebben wij onszelf te onderzoeken in het licht van Zijn Woord.

In de verzen 24-26 lezen wij van die "rijkemans-gesteldheid". De zulken worden geprezen door de wereld (leest: door satan, werkend in de wereldsgezinde mens). Tussen de regels van de verzen 25 en 26 door kunnen wij de satan horen lachen en de zulken horen prijzen, zeggende: "Goed zo, jongetje, jij bent op de goede weg"! De wereldlingen stemmen hiermee in en men hoort ze zeggen: "U bent een wonderbaar mens, rechtvaardig en goed en zeer prijzenswaardig!" Als dit met u gebeurt, geliefden, dan is er veelal iets met u mis!

Wij lezen dan in dit Schriftgedeelte van de "Lazarus-" en de "rijkemans-gesteldheid"; over de houding, die wij tegenover God moeten hebben. Ik bid God, dat u altijd die "Lazarus-gesteldheid" zal mogen bezitten, die van de "arme van geest" zodat God u Zijn rijke genade-zegeningen zal kunnen toebedelen.

II.

De houding van de priester tegenover de wereld, tegenover de zondaar die ons bewust naar behandelt

De Schrift begint met:

1. Onze houding tegenover hen, die ons haten.

Vers 27-28: *"Maar Ik zeg u, die dit hoort: Hebt uw vijanden lief; doet wel degenen, die u haten. Zegent degenen, die u vervloeken, en bidt voor degenen, die u geweld (aan)doen".*

U kunt zeggen: "Ja, maar dat kan ik niet"! En u heeft gelijk: u kunt het niet! Dit is namelijk een onmogelijkheid VOOR DE MENS! Maar besef goed dat het de basis is, waarop Gods eeuwig Koninkrijk staat! Het basisprincipe, dat ook moet leven in elk kind van God, namelijk: GENADE, dit is barmhartigheid tegenover de zondaar, gedreven door de liefde van God.

De Here Jezus werd, door deze Liefde, gedreven naar het kruis van Golgotha – om daar voor de gehele wereld, van alle tijden, te sterven en verzoening bij God te bewerkstelligen – **toen wij nog zondaars waren**, toen wij nog

de spot met Hem dreven. Hij bad: "Vader, vergeef het hun, want ZIJ WETEN NIET, WAT ZIJ DOEN"! **Voor Zijn moordenaars vroeg Hij dat!** Door dezelfde liefde gedreven hebben de stervende lippen van Stefanus ditzelfde gebeden, toen hij door zijn moordenaars gestenigd werd (zie Hand. 7:54-60). En deze liefde moet, door de wonderbare werkingen van de Heilige Geest, ook in ons hart en denken worden uitgestort!

Mijns inziens is er verschil tussen het Bijbelse begrip: "EERSTE LIEFDE" en deze LIEFDE TOT DE NAASTE. De "eerste liefde" is de liefde tot GOD, die in ons hart begon te branden, toen wij voor het eerst van de Blijde Boodschap hoorden, toen die Boodschap ons in vuur en vlam zette, nadat wij ons vol berouw, in het besef van onze zonden, hadden (over)gegeven aan Jezus! Deze "eerste liefde" moeten wij in ons hart bewaren, willen wij ooit komen tot deze "band der volmaaktheid" (zie Kol. 3:14), zoals de Schrift het zegt, namelijk tot deze (goddelijke en dus volmaakte) LIEFDE TOT DE NAASTE. Daarom moeten wij de liefde tot Jezus (de eerste liefde), die wij moeten blijven hebben om de Weg te kunnen volbrengen, niet verwarren met deze liefde tot de naaste.

Gedreven door deze liefde tot Jezus leren wij onszelf en ons leven, ons denken en doen, over te dragen in Zijn doorboorde handen om daar door Hem te worden verbroken en te niet gedaan, om daarvoor in de plaats een leven te ontvangen, dat zijn beweegredenen en motivatie vindt in de LIEFDE VAN GOD, die Hij, door de Heilige Geest, in ons hart zal uitstorten (zie Rom. 5:5), waardoor wij, net als Jezus, bewogen zullen worden door het (eeuwige) lot van die zondige naaste; al worden wij door dezulke ook naar behandeld!

Zo alleen kunnen wij onze vijand liefhebben; zo alleen kunnen wij het goede doen en uitdragen bij degenen die ons haten. Zo kunnen wij degenen die ons vervloeken, zegenen; en bidden voor degenen, die ons geweld aandoen. In feite zijn niet wij degenen die liefhebben, maar Hij, Die door ons heen liefheeft. Dan kunnen wij met Paulus zeggen: *"Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, maar niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij overgegeven heeft"* (Gal. 2:20).

Dit alles geschiedt, omdat wij de volheid van Zijn liefde smaken, omdat wij de (lieflijke) reuk ervaren van Jezus, de Roos van Saron; omdat de Geest van Christus ons doordrenkt en wij dus vol van Hem zijn. Dan zal het nare gedrag van de naaste tegenover ons, onze houding tegenover hen niet beïnvloeden, omdat wij dan enkel zien op hun eeuwig behoud, wetende, dat achter hun woorden en daden de macht van de vorst van deze wereld (d.i. satan) schuilgaat.

Vers 32 komt met de verzen 27 en 28 overeen.

Vers 32: *"En indien gij (alleen diegenen) liefhebt, die u liefhebben, wat dank hebt gij? Want ook de zondaars (die (nog) in de wereld zijn) hebben lief degenen, die hen liefhebben"*.

Dit is de houding van de wereldse mens: liefhebben, die hen ook liefhebben. Hier is geen hemels loon voor; maar liefhebben, als wij worden gehaat, is een geheel andere zaak. Hier is Goddelijke heerlijkheid voor nodig: de inwoning en werking (vrucht) van de Heilige Geest.

God vraagt hier geen lief DOEN, geen liefdesHANDELINGEN, maar een lief ZIJN. Wij hebben in waarheid lief te hebben. Als u liefde bezit, handelt u liefdevol. Als u liefdevol handelt, hoeft u nog geen liefde te bezitten! U kunt namelijk ook lief DOEN, maar het helemaal niet menen!

2. Onze houding tegenover hen, die ons geen goed aandoen.

Vers 29: *"Degene, die u op de wang slaat, biedt (hem of haar) ook de andere; en degene, die u de mantel (af)neemt, verhindert (hem of haar) ook niet de rok te nemen"*.

Hier heeft men de naaste, die ons geweld aandoet en ons berooft. Dit vers komt overeen met vers 33.

Vers 33: *"En indien gij (alleen maar) goed doet (aan) degenen, die u goed doen, wat dank hebt gij? Want ook de zondaars doen hetzelfde"*.

Een echt kind van God, een ware priester, moet goed kunnen doen tegenover hen die hem (of haar) geen goed, maar kwaad aandoen. Dit kan alleen, wanneer Jezus in ons woont, en in ons de overhand heeft. Dit kan een mens uit zichzelf niet, want God vraagt van ons VOLMAAKTHEID temidden van deze zondige wereld. Temidden van deze wereld moet Zijn Gemeente (of Kerk), VOLMAAKT kunnen zijn, namelijk: "zonder enige vlek of rimpel of iets dergelijks" (zie Ef. 5:27).

Wij kunnen dit in eigen kracht niet bereiken; de menselijke gerechtigheid kan hier niet aan tippen. Hier is de GE-RECHTIGHEID UIT GOD voor nodig, die God in ons werken moet, waardoor ook wij kind van God genaamd worden. Het is de gerechtigheid van GOD ZELF, DIE ons, door de Heilige Geest, wordt uitgedeeld. Zoeken wij uit onszelf gerechtigheid te volbrengen, dan doen wij mogelijk goede dingen in de ogen van mensen, maar wij hebben dan geen deel aan de gerechtigheid die uit God is. De gerechtigheid uit God daarentegen wordt in ons leven openbaar als de Heilige Geest, Zijn natuur, krachtig tot uiting kan komen in ons en door ons heen tot anderen.

3. Onze houding tegenover hen, die wat van ons lenen of hebben wil.

Vers 30: *"Maar geeft (aan) een ieder, die van u (iets) begeert; en van degene, die het uwe neemt, eist (het) niet terug"*.

De wereldse mens is van nature zeer hebzuchtig en daardoor tot stelen geneigd; terwijl de natuur van een kind van God juist moet zijn: geven! Vers 34 komt overeen met deze tekst.

Vers 34: *"En indien gij (alleen iets) leent (aan) diegenen, van wie gij hoopt (alles) terug te ontvangen, wat dank hebt gij? Want ook de zondaars lenen de (mede)zondaren, opdat zij evenzo (alles) terug mogen ontvangen"*.

De wereld leent uit en eist het met rente, ja met woeker²², terug. Maar de NIEUWE MENSHEID moet ten aanzien van de materie anders zijn ingesteld. Het verlangen van een kind van God moet eerder uitgaan naar de vervulling met de Geest van God, naar een volmaakt wandelen door die Geest.

Wij hebben in deze wereld de materie nodig, maar dit mag voor ons in deze wereld geen doel op zich worden. Het moet enkel een middel blijven om ons lichaam in dit leven van het nodige te voorzien. Wij hebben de materie in deze wereld met losse hand te vatten, en moeten geen Mammon-aanbidders, geen slaven van (het verlangen naar) geld en bezit, worden.

Vers 35 is een samenvatting van de juiste, reeds eerder besproken, houding die Gods priester moet hebben tegenover de mensen in deze wereld.

Vers 35: "Maar hebt uw vijanden lief, en doet goed, en leent, zonder iets terug te hopen; en uw loon zal groot zijn, en gij zult kinderen van de Allerhoogste zijn; want Hij is goedertieren (d.i. een goede gezindheid tegenover mensen hebben) over de ondankbare en slechte mensen".

Twee gouden lessen volgen uit deze onderrichtingen. Wij kunnen ze lezen in de verzen 31 en 36.

Vers 31: "En gelijk gij wilt, dat u de mensen zullen doen, doet gij hun ook desgelijks".

Wij hebben in het Nederlands een spreekwoord, dat hetzelfde zegt: "Wat gij niet wilt, dat u geschiedt, doet dat ook een ander niet". Als u niet bespot wilt worden, bespot dan ook een ander niet. Als u niet wil hebben, dat men kwaad over u spreekt, praat dan ook niet negatief over een ander. Als u niet wil, dat men u benadeelt, benadeelt dan ook een ander niet.

Vers 36: "Weest barmhartig, gelijk ook uw Vader barmhartig is".

De barmhartige vergeeft degene, die hem (of haar) kwaad heeft aangedaan. En, tevens gedenkt de barmhartige het kwaad niet meer, dat men hem (of haar) heeft aangedaan. Dit hebben wij ook in het "Onze Vader" geleerd: "Vergeef ons onze schuld." Hoe? Precies: "zoals wij vergeven, die ons schuldig zijn".

Als wij anderen hun schuld tegenover ons niet kunnen vergeven, hoeft God ons dus ook onze schuld tegenover Hem niet te vergeven (zie Mark. 11:25-26). God gaat met ons niet verder, voordat wij hebben ingestemd met de vergiftenis van degene, die schuldig staat tegenover ons. Wij hebben degene, die schuldig staat tegenover ons, met open armen te ontvangen, als hij (of zij) komt tot vergeving en vernieuwing, zoals God dit doet ten aanzien van ons. Kunnen wij dit niet, dan staan wij in geestelijke duisternis tot nu toe! Gods Woord waarschuwt ons hier met klem voor. "Die zegt, dat hij (of zij) in het licht is, en zijn (of haar) broeder (of zuster) haat, die is in de duisternis tot nog toe" (1 Joh. 2:9). Laten wij deze basisprincipes van ons christen-zijn toch diep in ons doen doordringen. En als wij deze nog niet in onszelf hebben ontdekt, laten wij hiermee dan tot de Here komen en smeken: "Here, maak mij dan alzo!"

Vers 37 vertelt ons hoe onze houding, tegenover de wereldse mens en de naaste, NIET moet zijn:

Vers 37: "En oordeelt niet, en gij zult niet geoordeeld worden; verdoemt niet, en gij zult niet verdoemd worden; laat los, en gij zult losgelaten worden".

Het komt ons niet toe om de naaste te oordelen, die ons of een ander kwaad heeft aangedaan, maar laat het oordeel aan God over. Wij van onze kant moeten hem (of haar) blijven zegenen, gedreven door de liefde van God. Verdoemt²³ hem (of haar) ook niet; wenst hem (of haar) niet het eeuwige verderf toe, maar bidt voor zijn (of haar) behoud. Houd hem (of haar) in uw geest niet gebonden aan zijn (of haar) kwaad, maar laat hem (of haar) los!

Dan eindigt dit Schriftgedeelte met de grote karaktertrek van elk kind van God met betrekking tot zijn naaste: GEEFT!

Vers 38: "Geeft, en u zal gegeven worden: een goede, aangedrukte, en geschudde, en overlopende maat zal men in uw schoot geven; want met dezelfde maat, waarmee gij meet, zal u wedergemet worden".

Geliefden, dit is, wat God van ons vraagt te doen tegenover een wereld die uitdagend tegenover ons staat! En als Johannes getuigt: "Zijn geboden zijn niet zwaar" (zie 1 Joh 5:3), dan is het alleen maar, omdat hij stond in dat Licht en in die Liefde van God!

Wij kunnen dit gebod van God onmogelijk volbrengen in eigen kracht. Zelfs de 10 geboden, door God aan Mozes gegeven, die hier slechts een schaduwbeeld van vormen, kunnen wij in eigen kracht niet volbrengen; laat staan dit volmaaktheidsgebod. Wij kunnen alleen maar zó handelen, als wij staan en wandelen in Zijn heerlijkheid. Want alleen dan kunnen wij putten uit die heerlijkheid, uit die glorie en natuur van God.

Daarom geliefden, jaagt naar de volheid van God, opdat ook u aan deze eis, namelijk een goddelijke levenswandel, die ons hier wordt voorgehouden, kunt voldoen. Met zulk een levenswandel verheerlijken wij God in deze wereld. Niet met onze mond, maar met onze handel en wandel verheerlijken wij Hem dan, omdat de wereld dan kan zien, dat de overwinning van Jezus over zonde en satan in ons wezen en leven is waargemaakt! En de wereld kan dan zien: Christus leeft en werkt Zijn plan uit in de Zijnen.

²² Woeker = Onwettige winst, onmatig hoge rente.

²³ Verdoemen = iemand (voor eeuwig) veroordelen of vervloeken.

III.

De houding van de priester tegenover zijn (of haar) Goddelijke dienst

Vers 39-40: "En Hij zei tot hen een gelijkenis: Kan ook wel een blinde een blinde op de weg leiden? Zullen zij niet beiden in de gracht vallen? De discipel staat niet boven zijn meester; maar een ieder volmaakt discipel zal zijn gelijk zijn meester".

In deze teksten wordt de houding tot uiting gebracht, die de priester moet hebben tegenover de bediening van zijn (of haar) Meester; hij (of zij) moet namelijk niet méér willen zijn, dan de zalving, die God hem (of haar) heeft toebedeeld. Hij (of zij) is namelijk blind voor al die dingen van God, waar hij (of zij) niet voor gezalfd is. Voor de kleinste bediening moet God hem (of haar) hebben gezalfd, opdat hij (of zij) in die bediening Gods leiding en openbaringen ontvangen mag. Want elke dienstknecht heeft zijn (of haar) eigen werk, een kleiner of groter deel van het gehele werk, te volbrengen. Ieder ontvangt zalving naar zijn (of haar) bediening; hetzij in de Gemeente, waar God hem (of haar) heeft gesteld; hetzij in groter verband, temidden van de wereld, waar God hem (of haar) heeft geplaatst.

God geeft inzicht en wijsheid voor dát deel, waartoe Hij hem (of haar) geroepen heeft, zodat hij (of zij) in dat werk niet is als één, die blind is. Want als een blinde een blinde leidt, zo staat er geschreven, zo zullen zij beiden in de gracht vallen. Als hij (of zij) dus dingen doet, waar God hem (of haar) NIET voor geroepen heeft, dan zal God hem (of haar) in die zaken ook geen licht (en dus geen inzicht) geven, en zal hij (of zij) daar dus ook als een (geestelijk) blinde te werk gaan. Zo zal hij (of zij) de Gemeente en/of mensen misleiden, hen van God doen afdwalen, met hem (of haar) samen.

Laten wij daarom niet méér willen zijn dan de zalving, die God ons gegeven heeft. Wij hebben in deze niet af te tasten. Duidelijk zal God ons, als Hij ons tot een zekere geestelijke bediening geroepen heeft, te kennen geven, wat Hij van ons verlangt.

De Gemeente zelf merkt aan de geestelijke vruchten die wij dan in de Naam van Jezus afwerpen, dat wij door God tot die bediening geroepen zijn. Want de roeping tot een zekere bediening in de Here, bewijst zich door zijn vruchten.

Wij moeten niet méér willen doen, dan datgene, wat Jezus van ons vraagt. Wij moeten zelf niet meer willen (be)werken, dan datgene, wat Jezus door ons heen wil (be)werken. Wij moeten niet boven onze Meester willen zijn, maar iedere volmaakte discipel²⁴ zal gelijk zijn aan zijn (of haar) Meester. Onze bediening is het heerlijkst en het wonderbaarlijkst, als wij enkel willen zijn, wat Jezus van ons vraagt te zijn en te doen.

Laten wij toch niet heiliger willen zijn dan Jezus; Hem in onze menselijke ijver voor de voeten lopend. Wij moeten namelijk, vooral als Hij ons tot een dienstknecht heeft geroepen, SCHAAP willen zijn van de grote Herder. Wij moeten ACHTER de Herder aan willen gaan, en niet op de Herder vooruit willen lopen; noch in heiligmaking, noch in enige dienst! Doen wij deze dingen, dan lijden wij aan overgeestelijkheid en wij zullen hierdoor zeker "in de gracht" van de boze vallen; wij, en degenen, die ons uit genade door God zijn toevertrouwd! Maar, als Hij ons iets heeft laten doen, laten wij het dan ook DOEN, maar dan met de blik van geloof op onze Overste Leidsman.

Maar indien wij merken, dat de Here ons met betrekking tot bepaalde zaken nog geen weg heeft geopend, laten wij dan rustig wachten; alle dingen leggend in Zijn handen met dank en lof en prijs. HIJ ZAL HET DOEN! Hij zal ALLES in orde maken in ons leven en in onze bediening, als wij maar vol verlangen zijn naar de volkomenheid van dezelfde. Maar op Zijn tijd en langs Zijn weg zullen ALLE DINGEN geschieden. Want daar is voor een kind van God, en dienstknecht van de Here, ook een wachttijd aan de voeten van de Meester. Mozes moest 40 lange jaren wachten in de woestijn bij Midian, alvorens God hem waarlijk riep tot leider van het volk van Israël. Mozes begon uit zichzelf te vroeg (en dus in eigen kracht); hij liep dus duidelijk op Gods tijd en plan vooruit; toen vermoordde hij die Egyptenaar (zie vanaf Exod. 2:11).

Laten wij toch geduldig willen wachten aan de voeten van Jezus. Hij weet Zijn tijd. Wie gelooft, zal zich niet haasten! Maar uw hart moet wel bij Hem blijven – in actief gebed – voor wat de dingen betreffen, die u van Hem verwacht!

IV.

De houding van de priester tegenover zijn (of haar) eigen kruisleven en heiligmaking

Vers 41-42: "En wat ziet gij de splinter, die in uw broeders oog is, en de balk, die in uw eigen oog is, (be)merkt gij niet? Of hoe kunt gij tot uw broeder zeggen: Broeder, laat toe, dat ik de splinter, die in uw oog is, weghaal; daar gijzelf de balk, die in uw oog is, niet ziet? Gij geeft de balk uit uw (eigen) oog (weg), en dan zult gij **bezien** om de splinter weg te halen, die in uw broeders oog is".

Een priester moet namelijk streng zijn tegenover ZICHZELF! Het kruisleven, namelijk het afsterven aan het oude en zondige leven, en de heiligmaking moeten voor de priester in **ZIJN (of haar) EIGEN JERUZALEM** beginnen. Dit is altijd Gods principe geweest: Begint bij Jeruzalem en gaat dan verder. Kruisleven en heiligmaking moeten beginnen in het eigen leven, in het eigen hart. Wij moeten niet beginnen met naar anderen te kijken om dan op te kunnen merken, hoeveel er (geestelijk) nog aan die anderen ontbreekt en mankeert. Laten wij anderen niet nawijzen en praten over hem of haar. Laten wij liever naar onszelf kijken; het is bij onszelf nog lang niet goed. Wij praten onze eigen fouten en gebreken vaak goed of vinden deze niet zo erg, maar de fouten van anderen vinden we vaak o zo groot; maar Gods Woord zegt dat in ONS oog de balk zit, en in het oog van die anderen een splinter! Laten wij daarom vooral alle zonden en ongerechtigheden in ons eigen leven, in worstelend gebed, brengen aan de voeten

²⁴ Discipel = Een ware volgeling van Jezus. Iemand die Hem volgt in handel en wandel, in woord en daad.

van Jezus. Wij moeten ons oude, zondige leven aan Jezus kwijt! Het kruisproces van Jezus moet door dit alles heen, opdat wij volkomen aan ons oude leven zullen afsterven.

De Here wil, dat wij deze "balken" vrijwillig uitleveren aan Hem. Alle zonden, alle zwakheden, alle gebondenheden; wij moeten ze aan Jezus kwijt! Wij moeten ervan worden verlost door Hem! Wij kunnen het Koninkrijk van God niet ingaan als wij nog (geestelijk) gebonden zijn aan al het oude in ons leven, laat staan dat we Hem in dat Koninkrijk kunnen dienen!

Als wij dan, door de barmhartigheid en genade van Jezus, zijn vrijgemaakt van die grote balk in ons eigen oog, dan moeten wij niet zomaar naar onze broeder (of zuster) gaan om de splinter uit zijn (of haar) oog te halen. Nee, luister, tot hoe grote voorzichtigheid Gods Woord ons in zo'n situatie aanspoort: "en dan zult gij BEZIEN, om de splinter uit te doen, die in het oog van uw broeder (of zuster) is".

O, die voorzichtigheid van Jezus, die Zijn priester op deze aarde nooit uit het oog mag verliezen! Hoe heeft Hij de overspelige vrouw niet met alle liefde en voorzichtigheid behandeld. Hij wil geen zondaar kwetsen en afstoten; Hij wil ze in Zijn liefde redden en voor Zich winnen.

Alleen zondaren, die echt niet willen luisteren, kan Hij zo pijnlijk de waarheid vertellen, en dan nog met een bloeddend hart. "Jeruzalem, Jeruzalem, gij, die de profeten stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkewijs een hen haar kuikens onder de vleugels vergadert; maar gij hebt niet gewild" (Luk. 13:34).

Een priester van God moet een NIEUWE MENS zijn, in wie het Woord van God leeft en werkt. Hij (of zij) moet als een goede boom zijn, die, omdat hij goed is, ook goede vruchten afwerpt. Hij (of zij) moet een reine tussenpersoon zijn, tussen de Here Jezus en de te verlossen zondaar. Er moet door hem (of haar) een reine doorstroom kunnen plaatsvinden van Gods reddende genade-zegeningen. Er mag in hem (of haar) geen verstopping plaatsvinden door de zonde, waardoor de genade-zegeningen wegblijven. Dit moet hij (of zij) bij God kunnen zijn voor de Gemeente in de eerste plaats, maar ook tegenover de wereld, waarin hij (of zij) zending moet bedrijven.

Vers 43-45: "Want het is geen goede boom, (als) die kwade vruchten voortbrengt, en geen kwade boom, (als) die goede vruchten voortbrengt; want iedere boom wordt aan zijn eigen vrucht herkend; want men zoekt geen vijgen aan een doornstruik en men snijdt geen druiventros van een braamstruik. De goede mens brengt (namelijk) het goede voort uit de goede schat van zijn hart; en de kwade mens brengt het kwade voort uit de kwade schat van zijn hart; want waar het hart vol van is, daarvan spreekt de mond".

Een NIEUWE MENS wordt in Gods Woord vergeleken bij een goede boom, die vanzelfsprekend goede vrucht voortbrengt en geen doornen en distels; bij vruchtbomen, die de mensen vruchten geven, goed voedsel dat natuurlijk geen ziekmakende of dodelijke werking heeft.

Laten wij leren om de vrucht, die Jezus in ons leven en wezen doet rijpen, aan anderen door te geven. Het is heus niet zo dat de Gemeente en de wereld ONS nodig hebben. Verre van dat: ze hebben JEZUS nodig, ze moeten Jezus in ons zien en proeven! Het moet Jezus Christus zijn, Die door ons heen werkt, Die in het gezalfde Woord te proeven is. Alléén in Hém is Leven! Alléén Hij vormt waarachtige Voeding!

De NIEUWE MENS is volkomen gehoorzaam aan het Woord van God en dat kan een mens in eigen kracht niet doen. De NIEUWE MENS doet dit wel, omdat hij (of zij) rust op de Rots der Eeuwen, onze Here Jezus Christus; hij (of zij) doet, wat de Here Jezus Christus hem (of haar) zegt. De mens, die nog niet vernieuwd is, kan Hem wel "Here" noemen, maar Hem niet gehoorzamen, omdat hem (of haar) de kracht hiertoe ontbreekt.

Vers 46-49: "En wat noemt gij Mij, Here Here! en doet niet hetgeen Ik zeg? Een ieder, die tot Mij komt en Mijn woorden hoort en dezelve doet, Ik zal u tonen, (aan) wie hij gelijk is. Hij is gelijk (aan) een mens, die een huis bouwde, en groef, en verdiepte, om het fundament op een steenrots te kunnen leggen; als nu de hoge vloed kwam, zo sloeg de waterstroom tegen dat huis aan, en kon het niet bewegen; want het was op de steenrots (d.i. het beeld van de Here Jezus Christus) gegrond. Maar die ze (nl. Mijn woorden) gehoord, en niet gedaan zal hebben, is gelijk (aan) een mens, die een huis bouwde op de aarde zonder fundament; tegen hetwelk de waterstroom aansloeg, en het viel terstond en de val van datzelfde huis was groot".

In deze gelijkenis leert de Here ons het geheim van degenen, die Hem kunnen gehoorzamen, ook in tijden van depressie, van verleiding en vervolging. Het zijn degenen, die het zand van hun eigen vleeselijk willen en denken hebben willen uitgraven, en hebben willen leggen aan de voet van het kruis, tot ze de Here Jezus Christus, de Rots der Eeuwen, hebben gevonden in een waarachtige Geestesdoop; tot ze een persoonlijk contact met Hem hebben in hun gebedsleven, zodat hun geestelijk huis gebaseerd zal zijn op Zijn Wezen, Zijn willen en werken. Zulk een geestelijk leven overwint alle aanvallen van de boze.

Is ons geestelijk leven echter niet gebaseerd op zulk een persoonlijke gemeenschap met de Here Jezus Christus, in de Heilige Geest, dan kan het de toets van het kruisleven (namelijk van afsterving en lijden – omwille van Zijn Naam – die de Here ons oplegt) en van verleiding en vervolging (die de boze ons aandoet) niet doorstaan. Zulk een christelijk leven zal dan op een gegeven moment afglijden en te niet worden gedaan door de kracht van de boze. Dezulken hebben de zonden en het zondige leven, dat er tussen hen en de Here Jezus Christus is, niet willen "weggraven". Ze hebben Hem wel om vergeving gesmeekt, maar kennen geen daadwerkelijke verlossing, reiniging en heiliging in de kracht van Jezus, dat hier wordt uitgebeeld door dat graven en verdiepen tot de Steenrots (d.i. Jezus) gevonden is.

Dezen blijven sukkelen in de onmacht van hun vlees, terwijl de almachtige God, door het alverzoenend kruis van Christus, ook tot hún beschikking staat. Tussen de Eeuwige Rotssteen en hun geloofshuis is zand... daar is "vlees" tussen!

Er zijn christenen, die jaren en nog eens jaren meegaan en na al die jaren zijn zij nog even zwak, en zondigen nog steeds in ongehoorzaamheid aan Zijn Woord. Zij kennen en smaken de Kracht niet, die hen totaal moet veranderen (herschepken) tot een waarachtig kind van God.

Laten wij daarom, in gebed, worstelen om deze Steenrots te kennen, om onszelf (volkomen) over te kunnen geven aan Hem in blijmoedige overgave. Laten wij daarom, in gebed, worstelen om de kracht te mogen smaken, die ons totaal zal veranderen tot kinderen, en tot knechten, tot priesters van de LEVENDE God. Ja God, God zij al de glorie!

Hoofdstuk 7

De Here Jezus Christus, onze Opstandingskracht in alle opzichten.

**HET (koperen) WASVAT,
dat stond in 'de Voorhof' van de Israëlitische Tabernakel**

In geval van ziekte

In het licht van de Israëlitische Tabernakel zijn wij met dit hoofdstuk gekomen bij het koperen wasvat en de deur tot het heiligdom; voorwerpen, die ons achtereenvolgens spreken van het daadwerkelijk afsterven aan de oude mens en de opstanding in het NIEUWE LEVEN, dat ons ten deel valt **door** en **in** de Here Jezus Christus; door de doop in water en in de Heilige Geest, en door de gemeenschap met de Here Jezus Christus in de Geest, zowel met Zijn dood als met Zijn opstanding (zie Rom. 6:3-12).

Vers 1-10: "Nadat Hij nu al Zijn woorden voleindigd had, ten aanhore van het volk, ging Hij Kapérnaüm binnen. En een dienstknecht van een zeker hoofdman over honderd (soldaten), die hem zeer waard(evol) was, ziek zijnde, lag op sterven. En van Jezus gehoord hebbende, zond hij tot Hem de ouderlingen van de Joden, Hem biddende, of Hij wilde komen, en zijn dienstknecht gezond maken. Deze nu, tot Jezus gekomen zijnde, baden Hem ernstig, zeggende: Hij is het waard, dat Gij dat voor hem doet; want hij heeft ons volk lief, en heeft zelf (voor) ons de synagoge gebouwd. En Jezus ging met hen (mee). En als Hij nu niet ver meer van het huis was, zond de hoofdman over honderd enige vrienden tot Hem, en zei tot Hem: Here, neem de moeite niet; want ik ben het niet waard, dat Gij onder mijn dak zoudt inkomen. Daarom heb ik ook mijzelf niet waardig geacht, om tot U te komen; maar zeg het met één woord, en mijn knecht zal genezen worden. Want ik ben ook een mens, onder de macht van anderen gesteld, hebbende soldaten onder mij, en ik zeg tot deze: Ga, en hij gaat; en tot de andere: Kom, en hij komt, en tot mijn dienstknecht: Doe dat, en hij doet het. En Jezus, dit horende, verwonderde Zich over hem; en Zich omkerende, zei (Hij) tot de menigte, die Hem volgde: Ik zeg u: Ik heb zo'n groot geloof zelfs in Israël niet gevonden. En die (tot Hem) gezonden waren, teruggekeerd zijnde in het huis, vonden de zieke dienstknecht gezond".

Wij zien hier een geval van opstanding uit een ziekbed van iemand, die op sterven na dood was, door het geloof in de Here Jezus Christus. Het was het geloof van een Romeinse hoofdman. Met de blik op het heden zou men deze rang kunnen vertalen met "kapitein". Dit beeld, van dit geloof van deze heidense hoofdman, is als een profetie (d.i. voorspelling) van de ingang, die het heidendom zou hebben in het Koninkrijk van God. Hij geloofde in de Here Jezus Christus als van Eén, Die gezonden is door de Vader met volmachten in de Geest van God. Dit geloof blijkt uit de woorden, die hij uitte. Hij zei dat ook hij een commandant boven zich had, en soldaten onder zich. Hij kreeg opdracht en voerde die opdracht uit door zijn ondergeschikten de nodige bevelen te geven.

Hij vergelijkt deze situatie met de bediening van Jezus. De Vader in de hemel zond Zijn Zoon en de Zoon deed de vijand, de macht der duisternis, wijken door Zijn Geestgeladen Woord. De Geest van God voerde Jezus' opdracht

ten, die in de Naam van de Vader waren, uit tot genezing. Tot wonderen en tekenen en tot volbrenging van het gehele Woord van God. Jezus zou ook de duisternis en de ziektewacht uit het leven van de knecht van deze hoofdmans, die hem zeer dierbaar en waardevol was, doen wijken.

Deze hoofdmans had door Gods genade deze geloofsvisie en Jezus verwonderde Zich er over. Zo'n wonderbaar geloof had Jezus zelfs in Israël, het volk van God, niet gevonden. Hij vond dit geloof in een heiden! Glorie voor God!

Wij verkrijgen geloof door genade, het is een schenking van Boven. Door dit geschenken geloof zag deze hoofdmans de Messias in Jezus, de Gezondene van de Vader, en hij zag, dat de almacht van de Geest tot Zijn beschikking was. Daarom zei hij, met andere woorden: "Spreek maar Here, spreek een woord, want de Geest van God zal het uitvoeren!" Dit is nu waar het om gaat: Wij moeten niet geloven bij het zien van wonderen en tekenen, maar wij moeten geloven in het Woord van God! Dit moet het de basis zijn, waarop ons geloofsleven rust. Wij moeten handelen in het geloof, omdat God het heeft gezegd.

Zo verklaart het Woord ons onder meer: "Een ieder, die de Naam van de Here aanroept, zal zalig worden!" (zie Joël 2:32, Hand. 2:21, Rom. 10:13). Een ieder, die met een volkomen hart tot Jezus komt en Hem, in zijn (of haar) nood, aanroept om hulp en vraagt om te komen in zijn (of haar) "huis", zal geestelijk welzijn en EEUWIG LEVEN ontvangen; die zal opstandingskracht ontvangen. Roept Hem daarom aan in de dag der benauwdheid, en Hij zal u uit die situatie of macht verlossen (zie Ps. 50:15).

In geval van ellendige omstandigheden

Vers 11-17: "En het geschiedde op de volgende dag, dat Hij naar een stad ging, genaamd Naïn, en met Hem gingen velen van Zijn discipelen, en een grote menigte. En als Hij de poort van de stad naderde, zie daar, een dode werd uitgedragen, die een eniggeboren zoon van zijn moeder was, en zij was weduwe en een grote menigte uit de stad was met haar. En de Here, haar ziende, werd innerlijk met ontferming over haar bewogen, en zei tot haar: Ween niet. En Hij ging (naar hem) toe en raakte de baar aan – de dragers nu stonden stil – en Hij zei: Jongeling, Ik zeg u, sta op! En de dode ging overeind zitten, en begon te spreken. En Hij gaf hem aan zijn moeder. En vreze beving hen allen (hier: er ging een golf van ontzag door allen heen), en zij verheerlijkten God, zeggende: Een groot Profeet is onder ons opgestaan, en God heeft Zijn volk bezocht. En dit gerucht ging van Hem uit in geheel Judéa, en in al het omliggende land".

Door de dood van haar enige zoon, die tevens kostwinner was, werd de weduwe van Naïn gedompeld in ellendige omstandigheden. Er waren in die tijd in Israël geen sociale wetten, zoals wij die nu in ons land kennen, waardoor zulke mensen financieel kunnen worden opgevangen. De Here zag haar verdriet en zorgen aan en werd met innerlijke ontferming over haar bewogen. De opstandingskracht van de Zoon des mensen, die spoedig door Zijn dood en opstanding zou worden bekrachtigd, ging een totale omkeer brengen in de omstandigheden, waarin zij verkeerde. Hij trad toe tot de dragers van de baar, waarop de dode lag en raakte de baar aan. Majesteit en gezag gingen uit van de Vorst des Levens. Gedreven door ontzag voor de Man, Die zoveel wonderen deed, legden de dragers de baar neer. En Hij zei: "Jongeling, Ik zeg u, sta op!" Hij had de oude moeder haar zoon teruggegeven en alle duisternis doen wijken uit haar bedrukt gemoed en leven! God zij al de glorie!

Gedreven door Zijn grote ontfermingen over het in zonde gedompeld mensdom, dat door de zonde in zulke stormachtige en donkere omstandigheden kan verkeren, werpt de barmhartige God in Zijn Woord ons Zijn "reddingsgordel" toe! "Werpt al uw zorgen op Hem, want Hij zorgt voor u" (1 Petr. 5:7). "Weest in geen ding bezorgd, maar laat uw begeerten IN ALLES, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God" (Filip. 4:6). "Werp uw zorg op de Here, en Hij zal u voor u zorgen; Hij zal in eeuwigheid niet toelaten, dat de rechtvaardige wankel" (Ps. 55:23). Wij hebben te leren Hem toe te laten in onze moeilijkheden, in alles wat als een last op ons drukt, en Hij zal alle dingen wel maken! Geprezen zij de Here! Niet alleen NIEUW LEVEN schenkt Hij ons, maar ook, zoals wij hebben gezien, genezing en verlossing uit alle diepe levensputten.

Hij redt Zijn dienstknechten uit alle twijfels, die de boze inblaast

Vers 18-30: "En de discipelen van Johannes boodschapten hem (in de gevangenis) van al deze dingen. En Johannes, twee van zijn discipelen tot zich geroepen hebbende, zond hen tot Jezus, zeggende: Zijt Gij Degene, Die komen zou, of verwachten wij een ander? En als de mannen tot Jezus gekomen waren, zeiden zij: Johannes de Doper heeft ons tot U gezonden, zeggende: Zijt Gij (Degene), Die komen zou, of verwachten wij een ander? En in die ure genas Hij er velen van ziekten, en kwalen, en boze geesten; en vele blinden gaf Hij het gezicht. En Jezus antwoordende, zei tot hen: Gaat heen en boodschapt Johannes opnieuw de dingen, die gij gezien en gehoord hebt, namelijk dat de blinden ziende worden, de kreupelen wandelen, de melaatsen gereinigd worden, de doven horen, de doden opgewekt worden, de armen het Evangelie verkondigd wordt. En zalig is hij, die zich aan Mij niet zal ergeren. Toen nu de boden van Johannes weggegaan waren, begon Hij tot de menigten van Johannes te zeggen: Wat zijt gij uitgegaan in de woestijn te aanschouwen? Een riet, dat door de wind heen en weer bewogen wordt? Maar wat zijt gij uitgegaan te zien? Een mens met zachte kleding bekleed? Zie, die schitterend gekleed gaan en overdadig leven, die zijn in de koninklijke hoven. Maar wat zijt gij uitgegaan te zien? Een profeet? Ja, Ik zeg u, ook veel meer dan een profeet. Deze is het, van welke geschreven staat: 'Zie, Ik zend Mijn engel (d.i. Johannes) voor Uw (d.i. Jezus') aangezicht, die Uw weg voor U heen bereiden zal'. Want Ik zeg u: Onder (hen), die uit vrouwen geboren zijn, is niemand meerder profeet, dan Johannes de Doper; maar de minste in het Koninkrijk van God is meerder dan hij. En al het volk Hem horende, en de tollenaars, die met de (water)doop van Johannes gedoopt waren, rechtvaardigden God. Maar de Farizeëen en de Wetgeleerden hebben de raad van God tegen zichzelf verworpen, van hem niet gedoopt zijnde".

Hier werd een wonderbare dienstknecht van God door de boze in twijfel en grote moeilijkheden gebracht: hij was

gevangen genomen door Heródes en moest zijn verdere dagen in de kerker doorbrengen temidden van vijanden. Wel kwamen sommige trouwe discipelen hem nog bezoeken.

Door deze omstandigheden werd de grote profeet van God aan het twijfelen gebracht. Zijn wonderbare blik op Jezus werd, door de bittere omstandigheden, vertroebeld. Ziet, hoe machtig de boze kan werken, zelfs in het leven van zulk een dienstknecht van God.

Daarom, geliefden, als er ook in ùw hart twijfels mochten opkomen, door welke oorzaken ook, doet dan zoals Johannes: hij zond, vanwege zijn gevangenschap, anderen tot Jezus. Eigenlijk ging hij dus met zijn twijfels tot Jezus! Zo moeten ook wij onze twijfels, waarin de boze ons gevangen houdt, belijden bij Jezus, opdat Hij onze geloofsblik op Hem weer zuiver zal kunnen maken en houden. En Hij wil niets anders dan onze geloofsblik op Hem zuiver maken en versterken, opdat wij hierdoor (opnieuw) deel zullen hebben aan Hem, aan Zijn opstandingskracht en heerlijkheid.

Op deze wijze deed Jezus dit aan Johannes, die het getuigenis aangaande Jezus van zijn discipelen mocht horen, namelijk van Zijn verlossende en reddende kracht, en dat het Evangelie door Hem werd verkondigd aan de armen van geest, en de boodschap dat het Koninkrijk Gods nabij gekomen was.

Toen de discipelen van Johannes weer naar hem op weg waren gegaan, verweet Jezus Johannes zijn twijfels niet, maar bevestigde Hij zelfs de Goddelijke roeping van Johannes als profeet van God. Hij was heus geen riet, dat door de wind van verdrukking heen en weer werd bewogen, en ook geen kwade dienstknecht, die op eigen voordeel uit was, zich kledende in rijke klederen, maar een groot profeet; de engel, die God voor Zijn Messias uit heeft gezonden. Ja, onder die van vrouwen geboren waren, was niemand een grotere profeet, dan Johannes de Doper. Straks, in het Koninkrijk van God, als die zal geopenbaard zijn, zullen **alle** twijfels verdwenen zijn. Daar zullen zelfs de minsten een bediening hebben, wonderlijker dan die, welke Johannes toen had. Wat een wonderlijke toekomst wacht al Gods kinderen!

Maar niet alleen op de bedieningen in de eeuwigheid doelde de Here, maar ook op de bedieningen van het Koninkrijk Gods, zoals het verborgen is in de harten van Nieuwtestamentische gelovigen. Immers, waren de wonderlijke bedieningen uit het Oude Testament geleid en gedreven door een **uitwendige** zalving, de bedieningen uit het Nieuwe Testament worden geleid en gedreven door een God, **Die IN Zijn kinderen woont**. Deze woorden van Jezus: "De minste in het Koninkrijk Gods is meerder dan hij (d.i. Johannes)", gelden als een voorspelling van een toekomstige dienstbaarheid aan God, die toen nog verborgen was.

Hij is slechts een Heer van de Opstanding voor alle oprechte gelovigen

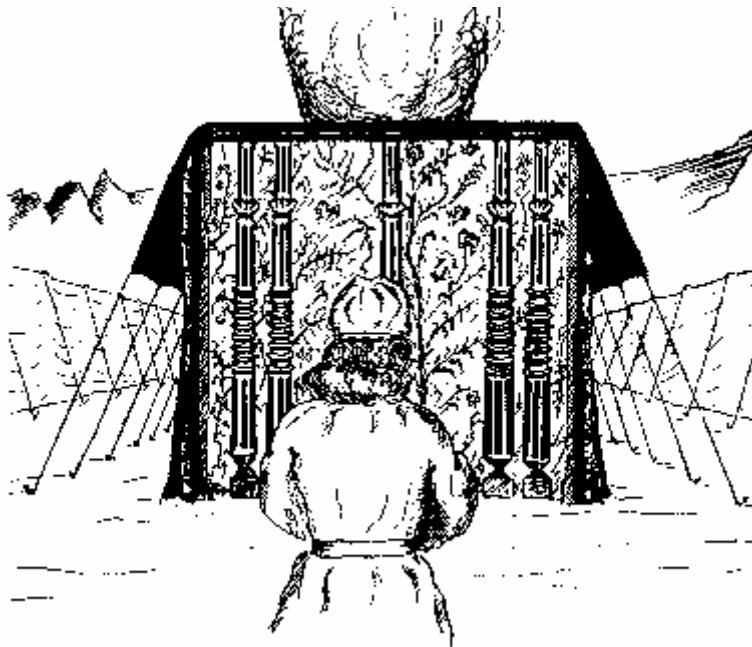
Vers 31-35: "En de Here zei: Met wie zal Ik dan de mensen van dit geslacht vergelijken, en (aan) wie zijn zij gelijk? Zij zijn gelijk aan de kinderen, die op de markt zitten, en elkaar toeroepen, en zeggen: Wij hebben (voor) u op de fluit gespeeld, en gij hebt niet gedanst; wij hebben (voor) u klaagliederen gezongen, en gij hebt niet geweend. Want Johannes de Doper is gekomen, noch brood etende, noch wijn drinkende; en gij zegt: Hij heeft de duivel. De Zoon des mensen is gekomen, etende en drinkende, en gij zegt: Zie daar een Mens, Die een (veel)vraat en wijnzuiper is, een Vriend van tollenaars en zondaren. Doch de wijsheid (van God) is gerechtvaardigd geworden door al haar kinderen (die deze wijsheid aanvaarden)".

Het geslacht van Joden, waartussen de Here leefde, vergeleek Hij bij "kinderen, die op de markt zitten." Op een markt koopt en verkoopt men, zoekt men eigen voordeel. Het is de geest, die ook in de wereldling woont: "Ieder voor zich... en God voor ons allen!" Zoveel mogelijk winst zoeken te vergaren, zo rijk mogelijk worden! "Marktgelovigen" zijn dus gelovigen, die wereldsgezind en wereldgelijkvormig blijven. Het zijn dus in feite gelovigen, van wie het geloof DOOD is, omdat God Zich niet met hen bemoeien wil, zolang zij de wereld niet wensen te verlaten.

Zulke gelovigen blijven "op de markt **zitten**", blijven in de wereld en bouwen hun geloofs- en godsdienstig huis op IN die wereld, hetgeen een vruchteloze en zondige zaak is. Dezulken zitten vol kritiek tegen elkaar: "Wij hebben u op de fluit gespeeld en gij hebt niet gedanst, wij hebben u klaagliederen gezongen, en gij hebt niet geweend", maar zijn blind aangaande hun eigen, **verloren** zaak: namelijk hun blijven zitten op de markt van deze wereld.

Zulke gelovigen hebben geen deel aan het Koninkrijk Gods, aan Gods genadewerkingen, daarom verwierpen zij ook Gods profeet, Johannes de Doper – de voorloper van de Messias – en noemden hem een duivel; daarom verwierpen zij óók de Zoon des mensen, en noemden Hem "een gulzigaard, een wijnzuiper, een Vriend van tollenaars en zondaren". Dit laatste was in hun ogen, vervuld van hoogmoed en zelfbedrog, een schandelijke zaak!

Maar God, Die Zelf de hoogste Wijsheid is, is in Zijn genadehandelingen gerechtvaardigd van al Zijn kinderen; want het bestaan van verlost zondaren, die overgebracht zijn in Gods zaligheid, getuigen van Gods opperste wijsheid, die Hij ten toon heeft gespreid in de uitvoering van Zijn verlossingsplan.

**De DEUR, de enige toegang/ingang
tot het Heiligdom (of 'Heilige') van de Israëlitische Tabernakel**

Hij is de grootste Schat en het voorwerp van aanbidding van elke verlost zondaar; Hij doopt hem (of haar) met de Heilige Geest

Vers 36-50: "En één van de Farizeeën bad Hem, dat Hij met hem at; en ingegaan zijnde in het huis van de Farizeeër, zat Hij aan. En zie, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in het huis van de Farizeeër aanzat, bracht een albasten fles met zalf; en staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met (haar) tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en (ze) kuste Zijn voeten en zalfde ze met de zalf. En de Farizeeër, die Hem uitgenodigd had, dit ziende, dacht bij zichzelf: Deze, indien Hij een profeet was, zou wel weten, wat en hoedanige vrouw deze is, die Hem aanraakt; want zij is een zondares. En Jezus, antwoordende, zei tot hem: Simon! Ik heb u wat te zeggen. En hij sprak: Meester, zeg het. Jezus zei: Een zeker schuldhoeër had twee schuldenaars; de één was hem vijfhonderd penningen schuldig, en de andere vijftig; en als zij niet(s) hadden om te betalen, schold hij het hun beiden kwijt. Zeg dan, wie van deze zal hem meer liefhebben? En Simon, antwoordende, zei: Ik denk, dat hij het is, die hij het meeste kwijtschelden heeft. En Hij zei tot hem: Gij hebt juist geoordeeld. En Hij, Zich omkerende naar de vrouw, zei tot Simon: Ziet gij deze vrouw? Ik ben in uw huis gekomen; water hebt gij niet tot Mijn voeten gegeven; maar zij heeft Mijn voeten met haar tranen nat gemaakt, en met het haar van haar hoofd afgedroogd. Gij hebt Mij geen kus gegeven maar zij heeft, vanaf (het moment) dat zij binnengekomen is, niet opgehouden Mijn voeten te kussen. Met olie hebt gij Mijn hoofd niet gezalfd; maar zij heeft (zelfs) Mijn voeten met zalf gezalfd. Daarom zeg Ik u: Haar zonden zijn haar vergeven, die vele waren; want zij heeft veel liefgehad (of: zij betoonde veel liefde); maar die weinig vergeven wordt, die heeft weinig lief (of: die betoonde weinig liefde). En Hij zei tot haar: Uw zonden zijn u vergeven. En die mede aanzaten, begonnen bij zichzelf te zeggen: Wie is Deze, Die ook de zonden vergeeft? Maar Hij zei tot de vrouw: Uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede".

Naar aanleiding van het overeenkomende verhaal in het Evangelie naar Johannes (zie hoofdstuk 12) vermoeden wij, dat deze vrouw Maria van Bethanië was. Ze was een publieke vrouw, een "zondares", maar Jezus had haar geheel en al verlost van de geest van hoererij. Dankbaarheid en liefde tegenover haar Heiland vervulden haar. Hoe kon ze, als Jezus hun huisje bezocht, uren aan Zijn voeten zitten en blikken in Zijn liefdevol gelaat, in overgave en aanbidding, als Hij haar vertelde van God en Zijn Koninkrijk. Door genade en ontvangen licht (en dus inzicht) van de Heilige Geest had ze diep in haar hart begrepen, dat Hij voor alle zondaren, dus ook voor haar, in de bres zou springen, Zich op zou offeren, al wist ze nog niet hoe.

Daarom kwam ze mee met haar zuster Martha, die een dienstbare functie zou vervullen op het feest van de rijke Simon van Bethanië; een Farizeeër, die door de Here was verlost van zijn melaatsheid (zie Mark. 14) en die Hem daarom uit dankbaarheid voor een feestmaal uitnodigde.

Ook Lazarus, die de Here uit de doden had doen opstaan, was voor dit feest uitgenodigd. Maria was met haar zuster meegekomen om haar Heiland in het openbaar te eren. Ze had van haar spaargeld een albaster²⁵ fles vol kostelijke nardus meegenomen. Nardus was een specerij, die veel gebruikt werd om dierbare doden mee te balsemen. Waarom had ze juist nardus gekocht? Ze zou het misschien zelf niet kunnen vertellen. Maar iets in haar hart zei haar, dat Hij op het punt stond om dat grote offer voor alle zondaren te doen, en zij wilde toch zo graag, dat Hij bij hen zou blijven.

Toen het feestmaal goed op gang was, drong ze de feestzaal binnen, niet langer in staat om haar dankbaarheid en

²⁵ Albast = Een zuiver wit, min of meer doorschijnend soort marmer.

liefde te bedwingen, en wierp zich aan het voeteneind van de bank, waarop Jezus lag. Terwijl haar tranen van dankbaarheid stroomden, hield ze niet op om Zijn voeten te kussen, en deze af te drogen met haar haren. Toen nam ze haar albasten fles, sloeg de dunne hals van de fles eraf en goot de kostelijke inhoud ervan uit op Zijn voeten.

Verbazing vervulde de omstanders, sommigen met ergernis vanwege de (in hun ogen) verspilling van de dure zalf; anderen hadden met gemengde gevoelens dit alles gadegeslagen, wetende wat voor een vrouw het was. Wat wisten zij af van de diepe dankbaarheid, aanbidding en heilige aanhankelijkheid, die in het hart woonden van deze verlorene vrouw? Daarom nam Jezus haar, te midden van al die kritische blikken, in bescherming. Deze spontane daad, van een dankbare volgeling van Jezus, zou in de gehele wereld verkondigd worden, overal waar het Evangelie zou worden gepredikt (zie Mark. 14:9). Waarom? Omdat het een diepe geestelijke les inhoudt, daar zij had gehandeld op inspiratie (d.i. ingeving) van de Heilige Geest, Die, al was Hij nog niet uitgestort, reeds in haar hart had gewerkt.

Maria van Bethanië, de verlorene zondares, was in deze daad van dankbaarheid het uitgedrukte beeld van elke verlorene zondaar, die, vervuld met de Heilige Geest, Hem **in het openbaar verheerlijkt** uit een dankbaar, volkomen toegewijd hart... door woord en verder levenspatroon.

De vervulling met de Heilige Geest wordt hier uitgebeeld door het bezit van de nardus in die albasten fles. Deze albasten fles is het beeld van het leven van de gelovige zelf. Om die zalf uit te kunnen gieten moest zulk een fles gebroken worden. Deed men dat niet, dan kwam die kostbare zalf er druppeltje voor druppeltje uit, door de zeer nauwe hals van de fles. Men zou dit kunnen vergelijken met de nauwe doorgang van onze eau de cologne flesjes. Maar Maria wilde de nardus niet druppelsgewijs geven, daarom brak zij die fles en goot de inhoud over Hem uit (zie Mark. 14:3). Markus wist te vertellen, dat zij ook Zijn hoofd met deze zalf had gezalfd.

Die fles kostte 300 penningen (zie Mark. 14:5) en dat was, in die dagen, bijna een jaarloon van een landarbeider, die voor een penning per dag werd aangenomen (zie Matth. 20:2).

Net zoals Maria toen die fles brak, moet nu iedere zondaar (of zondares) de fles van zijn (of haar) leven breken door de kracht van de Heilige Geest toe te laten om dit te doen. *"Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij **door de Geest** de werkingen van het lichaam doodt, zo zult gij leven"* (Rom. 8:13).

Uw en mijn zondige natuur moeten gebroken worden voor en door Jezus Christus, wil die kostelijke Nardus van de Heilige Geest, die uitgegoten is in uw en mijn hart, komen tot volle ontwikkeling en openbaring in deze wereld. WIJ MOETEN tot verbreking komen van ons eigen innerlijk, van onze eigen zondige natuur, anders staat deze natuur ons steeds maar in de weg bij onze reiniging, heiliging en dienstbaarheid. Altijd zal onze eigen wil, ons eigen ik, onzuivere bedoelingen in ons offer voortbrengen en een levensgroot obstakel vormen om de waarachtige wil van de Almachtige uit te voeren, omdat Hij onze eigen wil niet aan wil tasten.

Misschien is iets prima, goed en geweldig in onze eigen ogen, maar niet in die van de Here! Ons vlees staat Hem in de weg. Zo kan Hij Zijn Majesteitelijke kracht tot redding, Zijn onuitsprekelijke genade, niet door ons tot openbaring brengen door onze eigen, botte, domme wil. Daarom MOET onze wil, onze visie op de zaken, onze levensbegeerten door Hem gebroken worden om plaats te maken voor **Zijn** wil, **Zijn** visie op de zaken en **Zijn** levensbegeerten! Dan zal Zijn Nardus uitvloeien, en de kostelijke geur ervan zal de gehele omgeving vervullen, en Zijn onuitsprekelijke genade zal voor velen verlossing en NIEUW LEVEN met zich brengen.

Verder was Maria vol van **dankbaarheid**. Jezus had haar ziel verlost; er was een enorme blijdschap in haar ziel gekomen, zodat zij huilde van diepe dankbaarheid. En deze dankbaarheid moet in iedere vervulde ziel BLIJVEN! Als deze grote dankbaarheid niet meer in ons te vinden is, als deze geleidelijk aan uit ons is verdwenen, om plaats te maken voor een dagelijkse sleur van het leven van elke dag, dan is er iets mis, en mist die "vervulling" elke waarde!

Wij hebben de Heilige Geest dan als het ware "in een hoekje" weggeduwd! Andere dingen hebben veel meer waarde in ons leven gekregen, terwijl Hij de alles-vervullende, de alles-gebiedende plaats in ons leven van elke dag hoort in te nemen!

Wij moeten de Here daarom de vrije hand willen geven om ALLES in ons leven te breken en te verbreken, wat niet uit Hem is, al ligt het ons nog zo na aan het hart. Pas dan staat Hij centraal in ons leven en in onze levensvisie. Hebt goede moed, geliefden, en durft dit kruisleven uit Jezus' hand ten volle te aanvaarden. Of twijfelt u aan Zijn Liefde en Zijn Wijsheid?! Laat de Here toch Soeverein zijn (d.i. Almachtig zijn; zodat Hij kan doen wat Hij wil en wanneer Hij het wil) in ons leven van elke dag!

Ook was Maria vervuld van diepe **nederigheid**. Zij bedekte Zijn VOETEN geheel en al met haar kussen en droogde Zijn, door haar tranen nat geworden, voeten met het haar van haar hoofd af. Het hoofdhaar is een symbool van eerbaarheid van de vrouw, en tegelijkertijd haar sieraad. Daarmee droogde zij Zijn voeten af!

Een diepe nederigheid leefde dus in haar! Zo moet in elk mensenkind, dat vervuld is van de Heilige Geest, diezelfde nederigheid BLIJVEN wonen. Er mag in ons geen enkele zelfverheffing opkomen. Is een vervulde ziel niet zelf een zondaar geweest; een stuk "brandhout" door Jezus uit het vuur van het oordeel gered? Is niet alle heerlijkheid, die een vervulde ziel openbaren kan, die **van Christus**, en nimmer die van hem (of haar) zelf? Wij allen zijn zondaren, die gratie (d.i. kwijtschelding, nl. begenadiging) van straf, gekregen hebben en die uit genade zich hullen mogen in de statieklederen van onze Vorst! Er is voor dezulken geen enkele reden tot verheffing, eerder tot dankbaarheid en nederigheid.

Verder was Maria vervuld van **liefde** tot haar Heiland: zij hield niet op om Zijn voeten te kussen. Een kus is de uitdrukking van een innerlijk levende liefde. Een vervulde ziel moet in deze liefde BLIJVEN! Hij (of zij) moet een vurig brandende liefde blijven koesteren voor zijn (of haar) Heer en Meester; slechts zó is hij (of zij) in staat om, welke tegenslag of valse beschuldiging er van de kant van de vijand ook zal komen, te overwinnen. Slechts zó is hij (of zij) in staat om welke verleiding dan ook te weerstaan!

Deze "eerste liefde" moet in een kind van God niet alleen blijven, maar ook groeien tot volmaaktheid. Ik weet dat

de satan deze liefde, met al zijn middelen, wil verzwakken . Dit, omdat alleen deze liefde ons brengt tot de volle gehoorzaamheid, omdat alleen deze liefde ons brengt tot Zijn volmaakte reinheid en heiligheid, tot die van de Bruidsgemeente (zie Ef. 5:27, Openb. 19:7-8)!

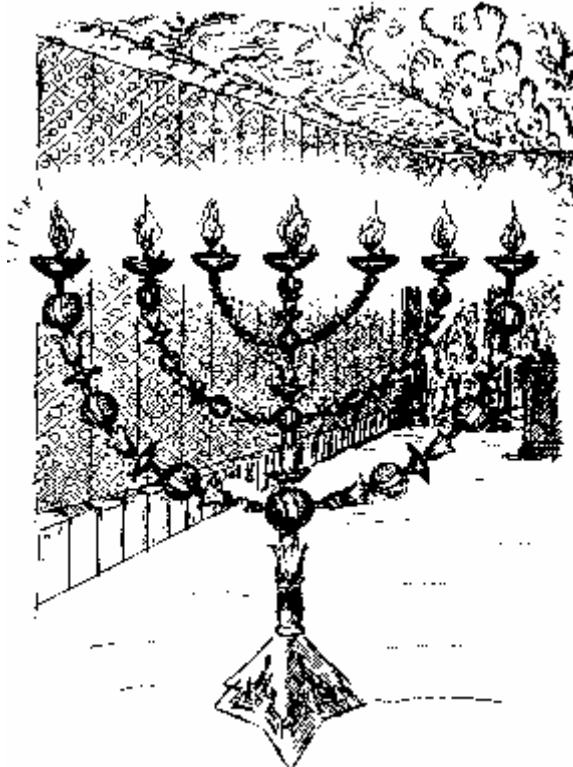
U ziet het, hier beeldt Maria een vervuld kind van God uit; een kind van God naar 's Vaders hart!

Deel II

Het Heiligdomsleven van de Opstandingsmens

Hoofdstuk 8

Als een zevenvoudige kandelaar voor God

**DE lichtende (gouden) KANDELAAR,
die stond in 'het Heiligdom (of Heilige)' van de Israëlitische Tabernakel**

In de vorige hoofdstukken hebben wij gezien, hoe de priester van God gevormd werd; namelijk uit zondaars, verloren in zonde en schuld. Want Jezus heeft ons, die zondaars waren, willen reinigen in Zijn Bloed en willen vernieuwen in en door Zijn Geest. In hoofdstuk 7 hebben wij gezien, dat wij in Christus mogen opstaan in het NIEUWE LEVEN. Nu zullen wij in dit hoofdstuk de verschillende soorten van priesterlijke arbeid gaan bezien, die wij in en door Hem mogen verrichten, nadat wij hiertoe door Hem gezalfd zijn. Wij zullen ontdekken, dat wij door Hem zijn gered OM WEER ANDEREN TE REDDEN! Ook zullen wij ontdekken dat deze arbeid, in haar totaliteit, Gods dierbaar Licht laat schijnen als door een zevenvoudige, gouden kandelaar, die ook in het Heiligdom van Israëls Tabernakel te zien was door degenen die, bewust komend uit de Voorhof, dat Heiligdom zijn binnengetrokken.

Deze kandelaar bestond uit een schacht (d.i. één arm met standaard waarop de gehele kandelaar rust) in het midden, en uit zes armen, die twee aan twee uit die schacht voortkwamen. Die schacht en die armen gaven samen een zevenvoudig licht. Zo geeft de geestelijke Kandelaar van God (namelijk ons getuigenis in en door de Heilige Geest) in deze donkere wereld ook heden haar zevenvoudig licht tot verheerlijking van de wonderbare Naam van God. Zo moet een kind van God, gereinigd als hij (of zij) is in het kostbaar en dierbaar Bloed van Jezus, en vernieuwd in en door de kracht van het Woord en de Heilige Geest, in deze wereld wandelen in priesterlijke dienst; om zo, aan diezelfde wereld het zevenvoudig Licht van Gods heerlijkheid te verkondigen en te openbaren! Laten wij dit zevenvoudig Licht, in volgorde, nader bekijken.

1.

Wij moeten onszelf dingen ontfeggen en bereid zijn om offers te brengen ter ere van Jezus

Vers 1-3: "En het geschiedde daarna, dat Hij reisde van de ene stad en (het ene) gehucht tot de andere, predikende en verkondigende het Evangelie van het Koninkrijk Gods; en de twaalf (discipelen) waren bij Hem; en

sommige vrouwen, – die van boze geesten en ziekten genezen waren, namelijk Maria, genaamd Magdalena, van welke zeven duivelen uitgegaan waren; en Johanna, de huisvrouw van Chuzas, de rentmeester van Heródes, en Susanna, en vele anderen, – die Hem dienden met hun goederen”.

Hier zien wij, als eerste licht van Gods gouden kandelaar, de bereidheid om een offer te brengen, die ten dienste staat van het Evangelie van God. Wij zien hier vrouwen gewillig op weg gaan met Jezus, Die het Woord van God is, Die Zijns Vaders Woord verkondigde, namelijk het Evangelie, de Blijde Boodschap. Zij zorgden voor al het materiële en financiële, dat Hij hierbij nodig had. En zo moet ook het leven van elke dienstknecht van God zijn. Al wat hij (of zij) materieel bezit, moet toegewijd zijn aan de groei van het Koninkrijk van God.

Er is een duidelijk kenmerk in het leven van een dienstknecht van God: hij (of zij) is niet gierig voor het werk van Jezus! Zijn (of haar) beurs staat altijd open voor het werk van zijn (of haar) Heer. Hij (of zij) heeft zelfs AL wat hij (of zij) bezit overgedragen in Jezus' handen. Als u iemand ziet, die geldgierig is ten aanzien van Jezus' werk (denk aan de Bijbelse “tienden”), weet dan, dat zo iemand nog niet is wedergeboren. Wat niet wil zeggen, dat een dienstknecht van God verkwistend is met zijn (of haar) geld, maar de Here Jezus heeft er de volle zeggenschap over. Jezus weet dat Zijn kinderen, in deze wereld, nog steeds de materie, het geld, nodig hebben bij al hun activiteiten.

2.

Wij moeten ons leven toewijden aan Jezus, en arbeiden ter ere van Hem alleen

Een dienstknecht van God is een openbaarder van het Woord, een verkondiger van het Evangelie aan deze wereld. De wereld moet Gods Woord uit zijn (of haar) mond horen. Hij (of zij) moet een spreekbuis van God zijn die steeds gereed (en dus zuiver) is; een OPEN en geen verstopt kanaal!

Vers 4-15: *“Als nu een grote menigte bijeenvergaderd was, en zij van alle steden tot Hem kwamen, zo zei Hij door een gelijkenis: Een zaaier ging uit om te zaaien; en als hij zaaide, viel het ene (deel) bij de weg, en werd vertreden, en de vogels van(uit) de hemel aten dat op. En het andere (deel) viel op een steenrots, en opgewassen (d.i. gegroeid) zijnde, is het verdord, omdat het geen vochtigheid had. En het andere (deel) viel midden tussen de dorens, en de dorens kwamen tegelijk op en verstikten hetzelfde. En het andere (deel) viel in goede aarde, en opgewassen (d.i. volgroeid) zijnde, bracht het honderdvoudig vrucht voort. Dit zeggende, riep Hij: Wie oren heeft om te horen, die hore. En Zijn discipelen vroegen Hem, zeggende: Wat mag (de betekenis van) deze gelijkenis wezen? En Hij zei: U is het gegeven, de verborgenheden van het Koninkrijk van God te verstaan; maar tot de anderen spreek Ik in gelijkenissen, opdat zij ziende niet zien, en horende niet verstaan. Dit nu is (de uitleg van) de gelijkenis: Het zaad is het Woord van God. En die bij de weg bezaaid worden zijn zij, die horen; daarna komt de duivel en neemt het Woord uit hun hart weg, opdat zij niet zouden geloven, en behouden worden. En die op de steenrots bezaaid worden, zijn zij, die, wanneer zij het gehoord hebben, het Woord met vreugde ontvangen, maar dezen hebben geen wortel, waardoor zij maar voor een tijd geloven, want als de verzoeking komt worden zij afvallig. En dat in de dorens valt, zijn zij, die (het) gehoord hebben, maar heengaande verstikt worden door de zorgvuldigheden (d.i. de (dagelijkse) zorgen en bezigheden), en rijkdom, en wellusten van het leven en (vol)dragen geen vrucht. En dat in de goede aarde valt, zijn zij, die, het Woord gehoord hebbende, hetzelfde in een eerlijk en goed hart bewaren en in (geestelijke) volwassenheid vruchten voortbrengen”.*

Wij zien hier een zaaier gaan al zaaiende zijn zaad. De Here heeft verklaard, dat het zaad het Woord van God is, dat aan deze wereld wordt verkondigd. Het Woord van God komt voort uit het hart van de Vader. En het is Gods dienstknecht die, in wachtend gebed, hier open voor moet staan en het ontvangen hebbende, dit Zaad uit moet zaaien in de harten van de mensen.

Elders in de Schrift lezen wij weer, dat het Woord het Zwaard is VAN DE HEILIGE GEEST. Het is dus de Heilige Geest Die dit Zwaard hanteren moet, en **niet** ù en ook **niet** ik. Nogmaals: wij moeten het Woord niet hanteren; het is de Heilige Geest IN ons, door ons heen, Die het Woord hanteren moet. Dan zal het een Zwaard zijn. Waarvoor? Tot vernietiging van zondebanden en zondemachten.

Het Woord moet de zielen van mensen willen doen afsterven aan zondebanden, en verlossen van zondemachten. Maar als wij hiervan niet verlost willen worden, dan zal dit Zwaard ons tot OORDEEL zijn! Maar als wij bereid zijn om het kwaad in onszelf – door het Woord aan ons geopenbaard – in te zien, en wij ook bereid zijn om ons (oude en zondige) leven in handen te stellen van Jezus Christus, onze Here, dan zal dit Zwaard van de Geest in ons alle zonde doden, en ons verlossen van alle werkingen van satanische machten in ons leven (zie Rom. 8:2).

Wie denkt u dat, in dit licht gezien, de Zaaier is? Het is Gods Heilige Geest, Die in en door Zijn knechten werkzaam is. Hij bouwt het Koninkrijk van God! Hij alléén is de Bouwheer van het Koninkrijk van God en van de tempel van ons hart (zie Matth. 16:18, Joh. 15:5, Ps. 127:1-2). Wij zijn alleen maar kanalen; menselijke kanalen in Zijn hand, door wie het Woord mag gaan, dat rechtstreeks moet komen uit het hart van de Vader en dat wij, in worstelend gebed, hebben afgesmeekt voor Zijn troon. Het is **Zijn** Brood, het Brood des Levens, dat wij in Zijn Naam door moeten geven. En dit Woord, dit Zaad, is machtig Zaad, dat door Hemzelf, werkend door Zijn knechten heen, moet worden gestrooid.

In deze gelijkenis worden vier gevallen van het in het hart ontvangen van dit Zaad (nl. het Woord) genoemd, en slechts in één geval heeft deze gebeurtenis EEUWIGHEIDSWAARDE!

In het eerste geval zien wij het zaad terecht komen bij de weg. In dit geval wordt de Evangelie-Boodschap wel gehoord – misschien wel met grote aandacht, waarbij de hoorder zichzelf heeft gezien in de spiegel van God als een grote zondaar, die Jezus in Zijn genade wil redden – maar men komt niet tot werkelijke overgave aan de Redder; het zaad wordt niet geplant IN het hart, al ligt het ook tijdelijk “op de tafel” van dat hart!

U weet wellicht hoe machtig de ontkiemingskracht van natuurlijk zaad is. Er werd mij verteld, dat het zelfs stenen kan splijten, als zo'n steen de ontkieming in de weg staat! Zo is het ook met het Woord van God, maar het moet

wel worden geplant in het hart van de mens. Het mensenhart moet de redding van de Here Jezus omhelzen en liefhebben; het moet Zijn beloften dankbaar aangrijpen en Hem daarvoor loven en prijzen; het moet het Woord van God zich eigen maken, gelijk het hem (of haar) ook van Godswege, in Zijn barmhartigheid, geschonken is. Dan gaat het Woord werken!

Maar in dit geval geeft men zich niet over aan de Redder en... de boze schiet toe, en neemt dat Woord uit zijn (of haar) hart weg!

In het tweede geval zien wij het zaad terechtkomen in steenachtige grond, het kwam terecht op een steenrots! Op die steenrots zal een dunne laag aarde hebben gezeten, anders zal dat zaad nooit zijn ontkiemd. Maar als het zaadje zijn wortels uit wil schieten, wordt het in deze werking tegengehouden door die rots van eigenzinnigheid en ik-gerichtheid.

Het zaad werd eerst ontvangen met grote blijdschap. Waarom? De persoon, die het zaad ontving bemerkte in zijn (of haar) geest een open poort naar Gods hemel, die ook hij (of zij) wilde binnengaan. Hij (of zij) zag dat Gods genadegaven kracht bevatten, namelijk om zoon (of dochter) van God te worden en macht te verkrijgen in Christus, en hij (of zij) wilde dit alles graag hebben en zijn. Hij (of zij) zocht alleen maar de verheerlijking van zichzelf, want in zijn (of haar) hart was er een rots van ik-gerichtheid, en deze verheerlijking meende hij (of zij) in de godsdienst gevonden te hebben.

Het zaad van God kan hier geen wortel schieten; de Persoon van Christus kan in hun niet groeien, omdat dit hart zichzelf zoekt en zich alleen maar wil uitleven in de glorie-klederen van Christus! De eigen geest van zo iemand is hier de grote handicap voor de groei en het tot volwassenheid komen van het (LEVENDE) Woord in zijn (of haar) leven. Zulke mensen zoeken niet Christus in hun leven groot te maken (iets dat enkel gebeuren kan door de kruisiging van het eigen 'ik'), maar zijzelf willen graag groot zijn temidden van geloofsgenoten! Het Woord van God moet in zo'n hart wel ten dode opgeschreven zijn.

Geliefden, als u ooit het Woord van God in uw hart wilde ontvangen om er eer en heerlijkheid in uw leven mee te behalen, om te kunnen schitteren als een ster aan de godsdienstige hemel, houdt er dan NU mee op! En komt dan tot de Here in waarachtige bekering! Weet u, satan ziet dit soort "gelovigen" graag, want hij weet dat zulke "christenen" (en hun werken in eigen kracht) ten dode opgeschreven zijn.

Indien u deze "steenrots" in uw eigen hart vindt, kom er dan mee tot Jezus, opdat Hij het volkomen zal verpulveren. Alle eigenzinnigheid en ik-gerichtheid in ons moet volkomen verdwijnen, en dit kan alleen als wij ons overgeven aan de (genade)werkingen van de Here.

Het is daarom, dat Paulus zich keert tegen leiderschap in de Gemeente van jong-gelovigen, van pas-bekeerden: *"Een opzichter, geen nieuweling, opdat hij niet opgeblazen worde, en in het oordeel van de duivel valt"* (1 Tim. 3:6). Want, in een jong-gelovige, een pas-bekeerde, is het eigen "ik" nog niet volkomen gekruisigd en het wordt door de eer, die (helaas) vaak het gevolg is van dit leiderschap, niet gedood... maar eerder gevoed... met opgeblazenheid als gevolg. Iets, wat hemzelf en velen uit de Gemeente tot verderf brengt.

Het ik-leven van de gelovige en dienstknecht van God moet door de werkingen van de Heilige Geest net zo zijn verpulverd als wierookkorrels. En als deze "wierookkorrels" worden verbrand, willen ze enkel dienen tot verheerlijking van de grote God, Die een verloren zondaar heeft gemaakt tot een kind van God!

Laten wij het derde geval nader bekijken. Hier valt het zaad, het Woord van God, temidden van doornen, dit zijn: de bezorgdheden, rijkdom en lusten van het leven.

Zo'n christen heeft het wonderbare Woord van verlossing en genade gehoord en het lief gekregen. Helaas heeft deze ziel niet ALLE wereldse begeerlijkheden (zie 1 Joh. 2:16), die in zijn (of haar) hart zijn, uitgeleverd aan Jezus om deze uit hem (of haar) weg te nemen; zoals de zorgen van het (dagelijks) leven, gebondenheid aan rijkdom en bezit, seksuele lusten en andere (aardse) genoegens van het leven enz. enz.

Sommige van deze gebondenheden wil hij (of zij) niet aan Jezus kwijt. Er is diep in zijn (of haar) hart geen schreeuw naar God om ALLE werkingen van zijn (of haar) lichaam, ziel en geest te doden, maar toch wil hij (of zij) dat NIEUWE LEVEN van God wel ontvangen.

Zo'n houding van de ziel wordt in het leven van elke dag openbaar in het willen **blijven** leven in de lusten (vooral ook de seksuele lusten) van dit leven; in het willen **blijven** genieten van wereldse rijkdom en bezit, in het willen **blijven** tobben in de zorgen van het dagelijkse levensonderhoud, in het willen blijven – in welke vorm ook – in de grootsheid van het leven.

Oprechte kinderen van God willen niet BLIJVEN in het genot van dit alles, maar vragen en smeken de Here Zijn reinigend vuur erin te willen steken, terwijl zij, waar nodig, hun bezittingen – door de kracht van God – met losse hand hanteren, en deze ten dienste stellen van Gods werk, daar, waar de Heilige Geest hen erom vraagt.²⁶

Christenen die niet al hun gebondenheden hebben uitgeleverd aan Jezus, moeten wel, vroeg of laat, komen tot een (geestelijk) failliet: want de doornen, namelijk de problemen, begeerlijkheden en zonden, verstikken het Woord.

U weet, dat de Here de Israëlieten bij de verovering van het land Palestina geboden had om ALLE Kanaänieten te doden, omdat zelfs een overblijfsel van dit volk Israël anders tot afgoderij en afval van God zou brengen: want "een weinig zuurdesem (d.i. beeld van de zonde) verzuurt het gehele deeg" leert het Nieuwe Testament. Israël luisterde echter niet naar God. Het gevolg was, dat de geest van Baäl Israël later zou overheersen. Baäl was de god van de Kanaänieten, de god van de natuurdriften, namelijk de wereldse en seksuele lusten. Zo zullen ook alle natuurdriften, indien deze niet geheel en al zijn gelegd aan de voet van Jezus' kruis, in Jezus' (voor ons doorboorde) handen, de christen geleidelijk aan weer gaan overheersen en van hem (of haar) een loze naamchristen maken!

²⁶ Zie de uitleg van het eerste Licht van de Kandelaar, bij punt 1, behandeld op blz. 48-49.

Zo werd koning Salomo, gebonden (door seksuele lusten) aan 1000 vrouwen, geleidelijk aan gedreven tot de aanbidding van hun afgoden (zie 1 Kon. 11:1-8). Voor hem waren deze vrouwen (van verschillende afkomst en ras) vele soorten van seks-afgoden geworden.

Het Woord van God waarschuwt ons, dat Hij (door Zijn reinigend Woord) alleen maar echt wonderbaar in ons kan werken, wanneer wij al deze dingen aan de Here Jezus hebben uitgeleverd! Nimmer moeten wij dit doen in eigen kracht, maar door de werkingen van de Geest van God. Maar wij moeten dit willen en Hem erom smeken in dit alles te komen als onze Verlosser en Heiland en Zaligmaker! *"Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien GIJ door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zo zult gij leven"* (Rom. 8:13). Ook spreekt Openbaring 12:11 hiervan.

In het laatste geval viel het zaad in goede aarde. Het was GOEDE AARDE, waarin het zaad viel; dit is: een mensenhart, dat niet zichzelf zoekt en ook niet zijn (of haar) vleselijk leven wil blijven uitleven, maar die dit alles kwijt wil aan Jezus, het LEVENDE Woord van God, dat nu in zijn (of haar) leven is gekomen.

De overeenkomstige teksten in de andere Evangelien vertellen ons niet alleen van een 100-voudige vruchtdracht, zoals hier, maar ook van een 30-voudige en 60-voudige vruchtdracht. Waar hier 100 het hoogst haalbare is, kunnen wij vervolgens dan ook spreken van een vruchtdracht van 30%, 60% en 100%.

In het eerste geval geschiedt 30% van alle arbeid door de Geest en 70% nog door de mens, omdat Gods heiliging in die mens nog niet ten volle heeft kunnen doorwerken. In het tweede geval geschiedt 60%, het merendeel van alle arbeid van die dienstknecht van God, door en in de kracht van de Geest en 40% in eigen kracht. In het laatste geval wordt 100%, dit is: al het werk, volbracht in de kracht van de Heilige Geest!

God wil ons 100% vruchtdracht geven. Maar alles hangt af van onze overgave en toewijding aan Hem. Velen lopen (bewust of onbewust) op Hem vooruit en laten Hem zodoende juist achter zich! Maar, wanneer wij achter de Here aan lopen, zal Hij het voor ons doen, en ons een 100-procent vruchtdracht geven (zie Ef. 2:10).

Hoe vaak zien wij dit "vooruitlopen" op de Here bij jongeren. Dezen willen zo graag komen tot actie! Maar ik vraag u in alle ernst: "Wie moet in deze zaken tot actie komen? Is het niet de Heilige Geest? Hoe kan het Woord krachtig werkend door de Gemeente (of Kerk) en in deze wereld gaan, als dit niet gebeurt door de Heilige Geest?!"

Het is Gods Geest, Die werkzaam moet zijn door Zijn arbeiders heen (zie Ef. 6:17)! Wat hebben wij te doen voor het zo ver is? Wij moeten actief bidden in onze geestelijke wachttijd; wij moeten bidden om Zijn opwekking en ons beschikbaar stellen om door Hem te worden gebruikt.

Weet u, Johannes de Doper was van zijn geboorte af vervuld met de Heilige Geest. Ziet hem wachten, vrienden, daar in die woestijn; ziet hem geduldig wachten op het uur van Gods glorie. Op dat uur bekrachtigde de Geest van God hem, zo staat er geschreven, en toen werd hij waarlijk "het (door God gezonden) Woord, roepende in de woestijn"!

Wacht op de tijd, dat de Geest van God u bekleedt met dienstbaarheid; worstelt ervoor in vasten en bidden; wacht op die grote dag van God! Dit is Gods wil en dit is Gods roeping voor iedere dienstknecht van God! Wacht Zijn ogenblik af. En als Hij roept, gaat dan achter Hem aan! Geeft u zo over aan de dienst van Jezus! Maar, blijft NEDERIG van hart in alle arbeid voor Jezus (zie Luk. 17:10). Iets wat wij in het hierna volgende zullen behandelen.

3.

Wij moeten onszelf verloochenen en "opbranden" ter ere van Jezus

In het voorgaande hebben wij gezien, dat een taak van een priester van God kan zijn: het verkondigen van de verborgenheden van Gods Koninkrijk, het verkondigen van de wil en de genade van de Here Jezus Christus, maar ook het oordeel van God, als deze genade wordt verworpen. Wij hebben gezien, dat deze genadebrengende taak niet altijd even vruchtbaar kan zijn, omdat de harten niet altijd even open staan voor het Woord van Jezus.

Nu zullen wij de voorwaarden, hoe dit Woord moet worden gebracht, gaan zien. De wijze waarop een dienstknecht van God dit Woord uitdraagt, namelijk de wijze waarop hij (of zij) zijn (of haar) leven van elke dag leeft ter ere van Jezus, vormt het derde licht van Gods zevenvoudige Kandelaar in deze wereld.

Vers 16-18: "En niemand, die een kaars ontsteekt, bedekt dezelve met een vat, of zet ze onder een bed; maar (men) zet ze op een kandelaar, opdat degenen, die inkomen, het licht zien mogen. Want er is niets verborgen, dat niet openbaar (gemaakt) zal worden; en niets geheim, dat niet bekend(gemaakt) zal worden, en in het openbaar komen. Zie dan (toe), hoe gij hoort; want wie heeft, die zal gegeven worden; en wie niet heeft, ook hetgeen hij meent te hebben, zal van hem genomen worden".

Wij ontdekken in deze verzen, dat de lichtverspreidende taak van een priester van God moet gebeuren in een leven, dat volkomen toegewijd is aan de Here Jezus Christus en waarvan de motivatie, enkel en alleen, de liefde van Jezus is.

Deze dienstknecht wordt hier vergeleken bij een kaars, die ontstoken is. Hij (of zij) verspreidt licht ter ere van Jezus alleen en niet tot eigen eer. Dit licht nu, komt rechtstreeks van God de Heilige Geest, tot heil van allen, die zich erin verheugen. God heeft deze kaars geplaatst op een kandelaar, en dit beeldt de opheffende kracht van de Heilige Geest uit.

Laten wij toch goed begrijpen dat de prediking van het Woord NIET een praten over Jezus of over het Woord van God is, maar het uitspreken, in de Naam van de Here Jezus, van een rechtstreeks van God ontvangen openbaring. Het is hierom, dat de Schrift ook spreekt van licht, dat uitgedragen wordt, maar dat in wezen duisternis is (zie Matth. 6:23; 25:7-8). In dit geval is er, wat de verkondiging betreft, niets Goddelijks bij, maar alles geschiedt dan **uit de mens!**

Het wonderbaar licht van Gods Evangelie moet dus zijn: het Woord van de LEVENDE God, het LEVENDE Woord van God, Die door Zijn dienstknecht heen moet spreken. Zulk een Woord is levend en krachtig en indringend in het

leven en innerlijk van de toehoorders. Zo'n leven van toewijding aan God en Zijn Koninkrijk vraagt echter zijn prijs: het kost Gods dienstknecht het offer van geheel zijn (of haar) eigen ik-leven en innerlijke gesteldheid; want hij (of zij) moet minder worden.

Doordat Gods dienstknecht zich heeft opengesteld voor de verspreiding van Gods wonderbaar Evangelie, dit licht van God, brandt hij (of zij), wat zijn (of haar) eigen leven betreft, als een kaars op. Want dit Woord is een Vuur en maakt Gods dienstknecht gelijk aan dat Vuur. Al wat in zijn (of haar) wezen nog "vlees" is, brandt langzaam maar zeker op! Hoe meer zo'n dienstknecht geheiligd is door Gods Vuur, hoe wonderbaarder dit Vuur van Gods glorie door anderen kan worden gezien en geproefd in zijn (of haar) leven en bediening.

Daarom, geliefden, medeknechten van God, laat ons in ZELFVERLOOCHENENDE toewijding staan tegenover Jezus, opdat Zijn licht – in toenemende mate en helder – zal worden gezien in ons leven en in onze bediening.

Dit licht mag niet worden afgedekt door een vat, zo staat er geschreven; ook niet onder een korenmaat, zoals een overeenkomstige tekst in een ander Evangelie ons vertelt; noch onder een bed worden geplaatst. Dit zijn beelden van het "vlees". Een vat spreekt ons van wijn en van drinken; een korenmaat van eten, en een bed spreekt van vleselijke lusten en van luiheid. Met andere woorden: de krachten van het vlees mogen de lichtverspreidende taak van Gods dienstknecht niet hinderen, noch onmogelijk maken. Daarom moeten wij dit "vlees" (vrijwillig) aan Jezus ter kruisiging overdragen, zodat wij hieraan (volkomen) afsterven. De Here Zelf moet met het Vuur van Zijn Wezen dit alles (mogen) verteren.

Laten wij goed beseffen, dat wij een God van Vuur dienen. En wij hebben ons aan Hem gegeven. Hij moet ons oude en zondige wezen tot as mogen verteren! O wonderbare wijsheid van God, Die onze vleselijke natuur verteert tot as en Die ons NIEUW LEVEN geeft in de glorie van Zijn heilige en zalige Gloed!

Wij kunnen geen dienstknecht van God zijn zonder een kruiswandel, zonder het kruisproces. Wij kunnen geen dienstknecht van God zijn zonder dat ons leven gekruisigd wordt door het machtige Vuur van Gods glorie en heiligheid, want knechtschap betekent contact met dit Vuur. Wij MOETEN ons overgeven aan die reinigende vlam. Doen wij dit niet, zo worden wij verteerd door Zijn OORDEELSVUUR!

Dit Vuur van God maakt ons gelijk aan Zijn Beeld en Gelijkenis; iets, dat ons herinnert aan dat gebeuren, ver terug in de geschiedenis, toen Hij Adam schiep naar Zijn Beeld en Gelijkenis, waardoor Adam een zoon van God werd.

Geliefden, laten wij ALLES aan de Here overdragen ter kruisiging, opdat er niets in ons zal zijn, dat Hem voortdurend hindert, en bedroeft; en dit is nodig opdat Hij ons zal kunnen maken "zonder vlek en zonder rimpel" (zie Ef. 5:27), opdat wij een bruikbaar instrument mogen zijn in de almachtige, doorboorde handen van onze Here Jezus Christus! Zo zal het heerlijke Woord van God door ons heen kunnen gaan in de majesteit van Zijn scheppende kracht. Laten wij streven naar deze 100% bediening van het Woord!

O, het Woord van God is scheppend, het is almachtig en Goddelijk! En deze conditie van het LEVENDE Woord van God **moeten** wij kunnen openbaren. Niet in eigen kracht, maar door Jezus, Die dit LEVENDE Woord is, Zich te laten openbaren door ons heen, zonder dat het door "vlees" wordt gehinderd.

Kan het Woord Zich in deze conditie openbaren, zo zal het, zoals vers 17 het ons zegt, alle geheimenissen van Gods wil aan de mensen openbaren, maar ook alle geheimenissen, die diep verborgen zitten in het zondarshart van de mens! Dit laatste, opdat de mens, die door Gods Geest eigen zonden inziet, zich vol berouw zal bekeren; en dit eerste, opdat wij in aanbidding en dankbaarheid mogen ingaan in al Gods beloften, waar ons oor eerst niets van gehoord heeft en ons oog eerst niets van heeft gezien!

Vers 18 vertelt ons, dat, wanneer God – door onze waarachtige overgave en toewijding en getrouwheid – iets van Zichzelf in ons heeft kunnen leggen, Hij dit iets zal vermeerderen. Wij gaan dan van heerlijkheid naar heerlijkheid. Het gaat zich ontwikkelen naar een 100% dienstbaarheid in God! Maar wanneer God dit NIET heeft kunnen doen, door onze eigen onbekeerlijkheid, en wij MENEN iets van Hem te hebben, terwijl God NIETS van Zichzelf in ons heeft kunnen leggen, zo zal ook deze MENING van ons weggenomen worden: dit dode geloof zal ons ontnomen worden door de stormen, die ons geestelijk leven zullen teisteren.

Wij hebben nu drie lichten van Gods kandelaar nader bekeken en gaan nu het licht bezien, dat de schacht van de kandelaar geeft.

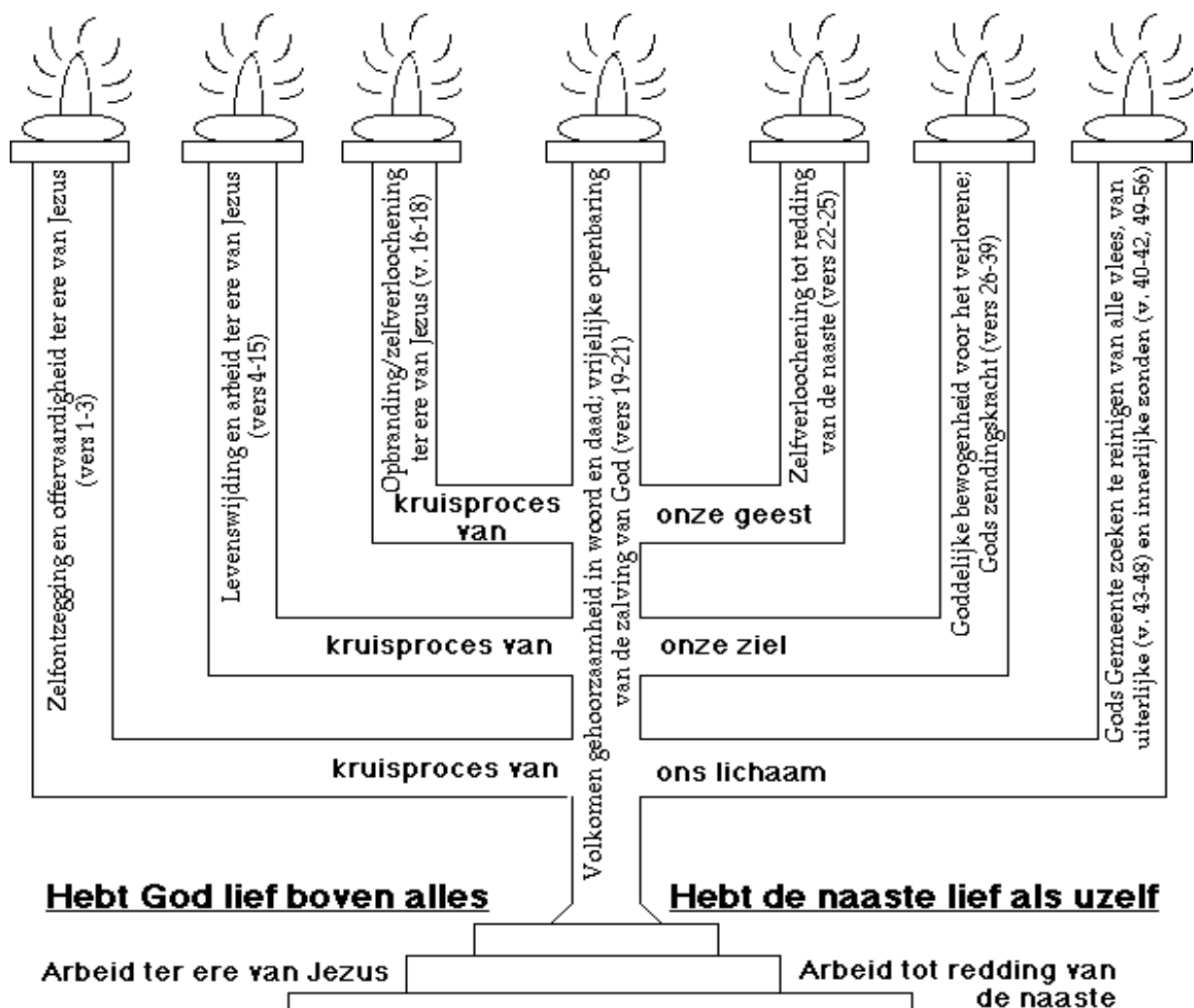
4.

Wij moeten God volkomen gehoorzaam zijn in woord en daad; opdat de Zalving van God Zich vrij – in en door ons heen – kan openbaren

Vers 19-21: "En Zijn moeder en Zijn broers kwamen tot Hem, en konden niet bij Hem komen, vanwege de menigte. En Hem werd gebodschapt door enigen, die zeiden: Uw moeder en Uw broers staan daar buiten, begerende U te zien. Maar Hij antwoordde en zei tot hen: Mijn moeder en Mijn broe(de)rs zijn dezen, die Gods Woord HOREN EN DATZELVE DOEN".

Wij hebben gezien, dat het Woord van de LEVENDE God ons oude leven moet verteren. En dit moet geschieden naar lichaam, ziel en geest!

Bekijken wij de schets die hieronder wordt afgedrukt, zo merken wij, dat de schacht van de kandelaar drie paar armen "doorkruist". Deze drie paren beelden het leven naar lichaam, ziel en geest uit. De buitenste armen beelden het leven naar het lichaam uit; de middelste armen beelden het leven naar de ziel uit en de binnenste armen beelden het leven naar de geest uit.

De schacht beeldt de Here Jezus Christus Zelf – in de Heilige Geest – uit, Die ons lichaam, onze ziel en geest doorkruist, opdat wij waarlijk dienstbaar worden aan Hem alleen, aan het Woord van de LEVENDE God! Hierdoor wordt het Woord van God als het ware "vlees en bloed" in ons. Zo worden wij gemaakt tot een "tak" van het LEVENDE Woord van God (zie Rom. 11:16-24), van de Boom des Levens! Zo worden wij een levend geheel met Hem! Zo worden wij ranken van die wonderbare Wijnstok (zie Joh. 15:1-8).

Het is hierom, dat de Here Jezus allen, die het Woord van God horen en hetzelfde ook DOEN, noemt: Zijn moeder en Zijn broeders, leden van het heilige Gezin van God!

Wij hebben gezien dat het lichaam, de ziel, en de geest van de dienstknecht van God worden gebracht tot dienstbaarheid TER ERE VAN JEZUS – door het Vuur van Gods heiligheid en heerlijkheid, dat ons vlees kruisigt – tot openbaring van Zijn liefde en heerlijkheid, en dat de motivatie van deze dienstbaarheid de liefde tot Jezus, de liefde tot God, is. Zo wordt voldaan aan de grote eis, die ook in de Wet van het Oude Testament tot uitdrukking kwam, namelijk: "HEBT GOD LIEF BOVEN ALLES!"

Wij zullen hierna zien, dat deze openbaring van de liefde en de heerlijkheid van God dienen moet tot redding en verlossing van de naaste, maar ook tot geestelijke groei van de gehele Gemeente; want de openbaring van Gods heerlijk wezen in deze duistere wereld brengt het heil, de redding en de verlossing, de reiniging en de heiliging, ja, de volmaking, aan de in zonde verloren mensen van deze wereld. Want dit alles is uit God, Die ons geeft genade op genade!

Zo wordt dan ook aan de tweede eis van God, die eveneens reeds in het Oude Testament tot uitdrukking kwam, voldaan: HEBT DE NAASTE LIEF ALS UZELF! Amen.

5.

Wij moeten onszelf verloochenen, opdat de Here ons kan gebruiken tot redding van de naaste

Vers 22-25: "En het geschiedde op één van die dagen, dat Hij in een schip ging, en Zijn discipelen (gingen) met Hem (mee); en Hij zei tot hen: Laat ons overvaren naar de andere zijde van het meer. En zij staken van wal. En als zij voeren, viel Hij in slaap; en op het meer stak (plotseling) een (hevige) storm op, en de boot liep vol water, en zij waren in nood. En zij gingen tot Jezus en wekten Hem, zeggende: Meester, Meester, wij vergaan; en Hij opgestaan zijnde, bestrafte de wind en de watergolven, en zij hielden op, en het werd (wind)stil. En Hij zei tot hen: Waar is uw geloof? Maar zij, bevreesd zijnde, verwonderden zich, zeggende tot elkaar: Wie is toch Deze, dat Hij ook de wind en het water gebiedt, en zij zijn Hem gehoorzaam?"

Hier wordt ons een profetisch beeld gegeven. Jezus stapte hier aan Galilese zijde aan boord van het schip en stap-

te er dus aan heidense zijde van af, nabij de stad Gadara. Gadara was namelijk een stad van de Griekse nederzetting "Decapolis", hetgeen "Tienstedenrijk" betekent.

Dit gebeuren vormt een beeld van Zijn gaan uit 's hemels paleizen en Zijn komen op de aarde. Wij lezen dat Hij sliep voor de storm opstak; met dit slapen wordt hier symbolisch Zijn dood voorgesteld. De storm die opstak nadat Hij in slaap was gevallen, beeldt de storm uit, die in de harten van Zijn discipelen opstak, tijdens die bange drie dagen en drie nachten, dat "de Zoon des mensen in het hart der aarde was". Maar Gods Zoon stond op uit de doden, hier uitgebeeld door het wakker gemaakt worden uit Zijn slaap door de discipelen. Hij gaf hen op dat moment nieuwe moed met het zachte verwijt, dat in Zijn woorden doorklonk: "Waar blijft uw geloof?"

De vrees voor de Joden en het gevoel van verlaten zijn door hun Meester was zo groot, dat Zijn discipelen eerst niet eens geloofden dat Hij uit de doden was opgestaan, toen dit hun werd verteld door de vrouwen (zie Mark. 16:9-11)! Later was de Meester hun Zelf verschenen en waren ze vol van blijdschap en nieuwe moed (zie Joh. 20:19-20)!

Wat vertelt ons dit beeld verder? Het vertelt ons van de ZELFVERLOOCHENING van de Zoon van God Zelf (zie Filip. 2:5-8). Hij verliet 's hemels paleizen om verloren zondaren te redden; in de hierop volgende teksten voorgesteld met het redden van die in duivelse machten bezeten en dus verloren Gadareense man! Hij verliet de hemelse heerlijkheden en rijkdommen, om de door satan en zonde verdwaasde Gadarénen van deze wereld, om ons, te redden; om u en mij van de helse machten te verlossen!

U ziet het, deze zelfverloochening van de Zoon van God was voor de Gemeente die nog gevormd moest worden! Laten wij Zijn voorbeeld willen navolgen; laten wij – in dezelfde zelfverloochening – comfort, rijkdom, eigen willen en idealen willen verlaten om zodoende door Hem te worden vernieuwd, en gebruikt om in Zijn Naam verloren zielen te redden; laten wij ALLES leren geven om hen, die nu nog in de wereld zijn, te kunnen vertellen, hoe genadevol Jezus Christus hen roept om te komen tot dat Rijk van Zijn glorie. Laten wij ook dit deel van het zevenvoudig licht van God in deze wereld willen doen schijnen, namelijk het licht van het algehele offer van de "ik-wil" van onze **geest**, opdat wij, gedreven door Zijn liefde – door de Goddelijke barmhartigheid en bewogenheid, die Hij alleen in ons hart kan leggen, door de innerlijke werkingen van de Geest van God – zondaars tot Hem mogen brengen.

Hoe weinigen onder ons kennen deze Goddelijke bewogenheid voor verloren zielen! Wij hebben Jezus lief en willen Hem dienen, maar de Goddelijke bewogenheid voor de zondaars en zondaressen in deze wereld, die de motivatie van onze dienst moet zijn, wordt door slechts weinigen onder ons gekend!

Komt geliefden, laten wij toch van Hem begeren, dat het Licht van Zijn zondaarsliefde ook in ons hart ontstoken zal worden, hetgeen Gods wonder is van een "doorkruiste geest", van een geest, die het kruisproces heeft willen ervaren.

Wij zullen hierna zien, hoe ook onze **ziel** en ons **lichaam** door Gods Geest en Gods wonderbaar Woord doorkruist moeten worden om in deze duistere wereld te kunnen staan als Gods zevenvoudige kandelaar van Goud, tot Gods glorie en tot redding van velen, tot vergroting van Zijn Koninkrijk op deze aarde! Wij zijn in dit voorgaande reeds als vanzelf gekomen tot het volgende lichtpunt van de Goddelijke kandelaar:

6.

Wij moeten Goddelijke bewogenheid hebben voor verloren zielen

Vers 26-27: "En zij voeren verder naar het land der Gadarénen, hetwelk tegenover Galiléa ligt. En als Hij aan land gegaan was, kwam Hem een zeker man uit de stad tegemoet, die al lange tijd door duivelen bezeten was; en (hij) was niet gekleed, en (ver)bleef in geen huis, maar in de graven".

Wij weten nu wat de motivatie was van het overvaren van Jezus naar Gadara: Goddelijke bewogenheid, Goddelijke liefde, voor de Gadareen. Wij weten nu ook, dat dit een profetisch beeld vormt van Zijn komen op deze aarde om ons, bezeten door de macht van de boze en de zonde, vrij te maken van deze macht. En Hij werd hiertoe bewogen door Zijn zondaarsliefde.

Deze Gadareense man liep naakt; en zo waren ook wij, in de geest, door onze zonden, toen wij de Here nog niet kenden. De Gadareen woonde "in de graven", bij de macht van de dood! Zo was ook ons leven voorheen in de geestelijke dood; wij verheugden ons in zaken en omstandigheden, die tot het rijk van deze dood behoren! Indien deze dingen van "het vlees" ook nu nog in ons leven gevonden worden, zo vormt dit een slecht teken; een teken, dat wij aan deze dingen nog niet afgestorven zijn! Wij dienen dit alles dan ook met grote nadruk voor Zijn troon te leggen, aan de voet van Zijn kruis, opdat Hij in deze dingen de doodsteek zal brengen, zodat wij van de "bewoning van graven", namelijk van deze geestelijke dood, verlost mogen worden!

Vers 28: "En hij, Jezus ziende, en zeer (luid) roepende, viel voor Hem neer, en zei met een luide stem: Wat heb ik met U te maken, Jezus, Gij Zoon van God, de Allerhoogste, ik bid U, dat Gij mij niet pijnigt!"

Hier proeft u de satanische afkeer voor Jezus en de dingen van de Bijbel van een onbekeerde ziel. Er is een (vaak duidelijke) weerstand in hem (of haar) tegen Jezus en het Evangelie te bespeuren, en dit komt door de innerlijk werkende kracht van de boze in hem (of haar). De wereldse mens vormt namelijk een geestelijke eenheid met de macht der duisternis; ze hebben de harteklop van de "hel"!

Ze zullen u, als kind van God, ontwijken, omdat u niet net als zij bent. Maar de Here Jezus heeft de machten van de hel overwonnen en daarom kunnen ze u niets doen, tenzij onder toelating van God.

Vers 29: "Want Jezus had de onreine geest geboden, dat hij van die (bezeten) mens zou uitvaren; want hij had hem (al) menige keer bevangen gehad (d.i. (met geweld) overheerst); en hij werd met ketenen en met boeien gebonden om bewaard te zijn; maar hij verbrak de banden, en werd door de duivel gedreven in de woestijnen".

Deze man werd geketend, omdat hij bezeten was en daardoor was hij gevaarlijk voor zijn omgeving (en waarschijnlijk ook voor zichzelf). Tegenwoordig zouden de meeste mensen hem 'gek' of 'geestelijk gestoord' noemen.

Maar, hij was echt bezeten, namelijk in bezit genomen door satan. Men had hem weliswaar geketend, maar deze ketenen had hij in de kracht van satan verbroken.

Met deze ketenen worden, geestelijk gezien, de geboden van God bedoeld. God had de mensheid als het ware "in de ketenen van de wet" gesteld, daar Hij deze wet heeft gegrift in de harten en gewetens van ieder mens. Maar de mens heeft deze ketenen, deze geboden van de wet van God, verbroken door te doen wat hij (of zij) zelf wil! Dingen die niet mogen, vormen voor de mens der zonde juist iets verleidelijks! Gedreven door deze verleidelende kracht van satan verbreekt de mens der zonde de wet van God; zodoende drijft men de spot met God en gebod (zie Ps. 2:1-3)! De bezetene van Gadara werd door de duivel gedreven naar de woestijnen, naar het woeste, naar de plaatsen van dood en verderf!

Vers 30-33: "En Jezus vroeg hem, zeggende: Welk is uw naam? En hij zei: Legio (d.i. duizenden). Want vele duivelen waren in hem gevaren. En zij baden Hem, dat Hij hun niet gebieden zou in de afgrond heen te varen. En aldaar was een kudde met veel zwijnen, weidende op de berg; en zij baden Hem, dat Hij hun wilde toelaten in dezelve te varen. En Hij liet het hun toe. En de duivelen, uitvarende van de mens, voeren in de zwijnen en de kudde stortte van de steilte af in het meer, en versmoorde (d.i. verdrinkt)".

Wij leren hier, dat "vele duivelen" woning kunnen maken in één menselijk lichaam. Ook zien wij hier duidelijk, dat de Here Zich enkel bemoeit met diegene, die Hij genade wil verlenen. "Ik zal genadig zijn, wie Ik zal genadig zijn, en Ik zal Mij ontfermen, over wie Ik Mij ontfermen zal" (Exod. 33:19b). Met de zwijnen, die de onbekeerden in de wereld uitbeelden (hond en zwijn zijn de Bijbelse beelden voor hen), bemoeide de Here Zich niet. De duivelse macht mocht – in zekere zin – met hen doen, wat die wilde. Daarom mochten die demonen in die zwijnen varen, die, hierdoor dolgeworden, zich stortten in de afgrond.

Zo is het ook gesteld met de mensen die deze wereld, en alles wat in die wereld is, liefhebben: Zij willen de Here niet kennen. Daarom "zendt God hen een kracht der dwaling", zegt Gods Woord (zie Rom. 1:24, 26, 28). Anders gezegd: Hij laat toe, dat de duivelse macht werk van ze maakt en ze misleidt. En gedreven door deze "kracht der dwaling" storten ze zich in de afgrond van de hel! God bemoeit Zich niet met hen die Hem, willens en wetens, niet willen zoeken; God bemoeit Zich enkel met hen, die Hem bewust (of zelfs onbewust) zoeken.

Vers 34-37: "En die de zwijnen weidden, ziende hetgeen geschied was, zijn gevlucht; en heengaande boodschappen het in de stad, en op het land. En zij gingen uit om te zien hetgeen geschied was, en kwamen tot Jezus, en vonden de mens, van welke de duivelen uitgevaren waren, zittend aan de voeten van Jezus, gekleed en goed bij zijn verstand; en zij werden bevreesd. En ook, die het gezien hadden, verhaalden hun, hoe de bezetene was verlost geworden. En de gehele menigte van het omliggende land der Gadarenen baden Hem, dat Hij van hen wegging; want zij waren met grote vreze bevangen. En Hij, in het schip gegaan zijnde, keerde terug".

De Gadarénen waren bang. Waarvoor? Wel, om nog méér te verliezen. Ze hadden hun zwijnen verloren. Ze wilden het hunne behouden; geestelijk gezien wilden ze hun oude leven behouden; ze wilden Zijn "kruisproces" niet. En daarom smeekten ze Hem om van hen weg te gaan voor ze nog méér door Hem verloren.

Zo zijn de wereldse mensen, ze willen Jezus, het Woord van de LEVENDE God, niet hebben, want zij willen niets van hun wereldse begeerlijkheden, verlangens en genoegens aan Jezus kwijt, zij willen hun oude leven behouden. "Maar zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen".

Zo zijn er een heleboel "christenen", die het kruisproces schuwen. Zij willen wel de genade van Jezus ontvangen. Zo willen ze wel door Hem gezond gemaakt worden, door Hem aan een betrekking geholpen worden, of aan een nieuw huis, of uit andere noden geholpen worden; maar Zijn kruis – een levensverandering door Zijn Goddelijke ingreep, door Zijn Goddelijk Vuur, zodat er plaats wordt gemaakt voor een rein en heilig leven in Zijn liefde – dat willen zij niet! Zulke mensen zullen NIMMER het EEUWIGE LEVEN kunnen beërven, want de weg naar het EEUWIGE LEVEN leidt – enkel en alleen – dwars door Zijn kruis heen!

Vers 38-39: "En de man, van welke de duivelen uitgevaren waren, bad Hem, dat hij mocht bij Hem zijn. Maar Jezus liet hem van Zich gaan, zeggende: Keer terug naar uw huis en vertel, wat grote dingen u God gedaan heeft. En hij ging heen door de gehele stad, verkondigende, wat grote dingen Jezus hem gedaan had".

Wij moeten dit verhaal blijven zien als een profetisch beeld, waarin Jezus de "Blijde (Evangelie) Boodschap" uitbeeldt, die gedragen wordt door de kracht van de Heilige Geest en Die de zondaar heeft gereinigd van alle machten van het kwaad, en zo, aan die geredde en gereinigde zondaar, het NIEUWE LEVEN heeft geschonken.

Nu vraagt deze verlorene zondaar om met Jezus mee te mogen gaan, geestelijk gezien: om weggenomen te worden van de aarde om met Hem in de hemel te mogen zijn. Maar de Here liet het hem niet toe, maar gebod hem om van Gods genade, aan hem geschied, te getuigen onder de Gadarénen. Hij moest het werk van Jezus aldaar voortzetten.

Laten wij allen, in deze wereld, dit licht van Gods genade uit willen dragen in ons leven van elke dag, in dezelfde bewogenheid van Zijn zondaarsliefde en in dezelfde kracht van de Geest als Jezus. Dan kunnen wij met Paulus zeggen: "de liefde van Jezus dringt mij."

Geliefden, wij kunnen Jezus liefhebben, maar de ware motivatie van onze geestelijke arbeid, in Christus, is deze bewogenheid voor het (eeuwige) lot van de naaste; bewogenheid die in ons moet worden uitgestort, en in ons zijn uitwerking moet hebben, door de Heilige Geest. Een zondaar, aan wie het Evangelie wordt gebracht, proeft deze bewogenheid; proeft deze Goddelijke liefde, die uitgaat om het verlorene te redden! Een ziel proeft of de Evangelieprediker (of ander kind van God) hem (of haar) liefheeft in de liefde van God! Er zijn vele leraars, maar weinige vaders in Christus. Deze liefde, die van boven komt, wordt (als het goed is) door de Gemeente, in de bediening van haar voorganger, geproefd. Deze liefde wordt in de bediening van de evangelist geproefd, die zich, óók in zijn smeekbede, uit voor God: "O God, schenk mij die zielen, anders sterf ik!" Dit, omdat die evangelist in zijn Goddelijke bewogenheid begaan is met de verloren staat van die zielen. Laten wij, gedreven door diezelfde bewogenheid,

tot de Here van de oogst bidden: "Here, staat Gij meerdere en getrouwe arbeiders uit in Uw Wijngaard!"

En nu: wie is er zo bewogen voor uw en mijn lot, als niet juist Jezus van Názareth! En toch zei Hij: "Ik kan niets doen, tenzij Ik het de Vader zie doen!" Hij moest **wachten**, ondanks al Zijn bewogenheid. Hij wist dat Hij door Gods Geest geleid moest worden. "Ik kan niets doen (voor het Koninkrijk van God), tenzij Ik het de Vader zie doen". Ziet u, geliefden, hoe ALLES afhankelijk is van die grote God; hoe **Hij** alleen het Nieuwe Jeruzalem (volgens Openb. 21:2, 9-27) bouwt?

Ik bid God, dat Hij Zijn arbeiders deze Goddelijke bewogenheid, maar ook Zijn leiding, zal schenken bij al het werk IN de Gemeente, en voor de redding van hen, die nog daar buiten staan!

7.

De reiniging van alle "vlees" en de volmaking van de Gemeente, enkel onder de machtige leiding van de Heilige Geest

Wij gaan nu het laatste licht van de kandelaar van Gods getuigenis bezien.

Vers 40-56: *"En het geschiedde, als Jezus terugkeerde, dat de menigte Hem ontving; want ze waren allen Hem verwachtede. En zie, er kwam een man, wiens naam was Jairo, en hij was een overste van de synagoge; en hij viel aan de voeten van Jezus, en bad Hem, of Hij in zijn huis wilde komen. Want hij had een enige dochter, van ongeveer twaalf jaar, en deze lag op sterven. En als Hij heenging, zo verdrong de menigte Hem. En een vrouw, die twaalf jaar lang bloedvloeingen gehad had, welke al haar leeftocht (d.i. middelen van bestaan) aan dokters betaald had; en door niemand genezen had kunnen worden, van achteren tot Hem komende, raakte de zoom van Zijn kleed aan; en onmiddellijk stopte het vloeien van haar bloed. En Jezus zei: Wie is het, die Mij heeft aangeraakt? En als zij het allen ontkenden, zei Petrus en die met Hem waren: Meester, de menigten drukken en verdringen U, en (dan) zegt Gij: Wie is het, die Mij aangeraakt heeft? En Jezus zei: Iemand heeft Mij aangeraakt, want Ik heb bekend, dat (er) kracht van Mij uitgegaan is. De vrouw nu, ziende, dat zij niet verborgen was, kwam bevende, en voor Hem neervallende verklaarde zij Hem, voor al het volk, om wat voor reden zij Hem aangeraakt had, en hoe zij onmiddellijk genezen was. En Hij zei tot haar: Dochter, wees welgemoed (d.i. blij), uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede. Als Hij nog sprak, kwam er één van het huis van de overste van de synagoge, zeggende tot hem: Uw dochter is gestorven; zijt de Meester niet moeilijk (d.i. val de Meester niet meer lastig). Maar Jezus, dat horende, antwoordde hem, zeggende: Vrees niet; geloof alleen, en zij zal behouden worden. En als Hij in het huis kwam, liet Hij niemand inkomen, dan Petrus, en Jakobus en Johannes en de vader en de moeder van het kind. En zij huilden allen, en jammerden luidkeels over haar. En Hij zei: Huil niet; zij is niet gestorven, maar slaapt. En zij lachten Hem uit, wetende, dat zij gestorven was. Maar als Hij ze allen uitgedreven had, greep Hij haar hand en riep, zeggende: Kind, sta op! En haar geest keerde terug en zij is onmiddellijk opgestaan; en Hij gebod, dat men haar te eten geven zou. En haar ouders ontzetten zich (d.i. waren verbijsterd); en Hij beval hun, dat zij niemand zouden zeggen hetgeen geschied was".*

Twee geschiedenissen zijn hier in elkaar vervlochten en ze vormen samen een verborgenheid, waarvan de sleutel gelegen is in de symbolische waarde van het Bijbelse getal 12. God heeft in Zijn Bijbel vaak Zijn eigen code, die de Geest van God ons moet openbaren om de verborgen les te verstaan. Het getal 12 spreekt ons van Gods NIEUWE SCHEPPING in deze wereld; van Zijn Gemeente (Kerk), die Hij – door de kracht van Zijn Geest en Woord – in deze wereld heeft geschapen. In het Oude Verbond bestond deze Gemeente uit de 12 stammen van Israël. Ook stond de Gemeente in het Nieuwe Verbond in haar begintijd onder leiding van 12 apostelen. In de eindtijd zullen 12 x 12 x 1000 (d.i. 144.000) volmaakte gezalfden de Gemeente (Sion) in Jezus' Naam voorgaan (zie Openb. 14:1-5).

Wij maken in dit dubbel-verhaal eerst kennis met een klein meisje van 12 jaar. Ze was tot dan toe vrolijk en levend en op haar twaalfde jaar knapte ze af en stierf na een zware ziekte.

Dan zien wij een ander leven! Het waren twaalf droevige jaren, 12 jaren waarin die bloedvloeiende vrouw, door deze ziekte, voor iedereen zichtbaar, steeds zwakker werd.

Men heeft hier twee levens en toch in één verhaal... zo wonderlijk in elkaar verstrengeld door de Heilige Geest alsof het slechts één verhaal is. Het IS in feite ook slechts één verhaal van één leven! Want die beide levens beelden het leven van de Gemeente (of Kerk) van Christus uit, de Gemeente van de LEVENDE God, die enkel en alleen door de werkingen en leiding van de Geest van Christus, namelijk door de Heilige Geest, tot genezing, dit is: tot volmaking, moet (en kan) worden geleid!

Beeldt de bloedvloeiende vrouw **het bewuste leven** van de Gemeente **in het vlees** uit, namelijk onze bewuste zonden, onze ziekelijke, geestelijke staat, waardoor wij voortdurend door ons geweten worden aangeklaagd voor God; het twaalfjarige meisje daarentegen, dat eerst die blijde kindertijd kende en dan plotseling stierf, beeldt de **verborgen, onbewuste zonden** van de Gemeente uit, die door de openbaring van het Woord en de werkingen van de Heilige Geest tot openbaarheid worden gebracht.

Het Woord der Waarheid, in de kracht van de Heilige Geest, maakt onze zonden bekend, die eerst voor ons verborgen waren (zie Joh. 16:8). Toen ze nog voor ons verborgen waren toen waren wij nog blij en loofden en prezen wij de Here. Maar toen het Woord der Waarheid ons binnenstebuiten keerde en wij door Gods genade ontdekten, dat datgene, wat wij voor Geest aanzagen, toch "vlees" bleek te zijn, toen kwam zondebewustheid en droefheid in ons hart. Wij leerden onszelf als een grote zondaar kennen.

Paulus moest door deze openbaring van de Heilige Geest belijden, dat hij de grootste van alle zondaren was! Toen alles door het Woord en de Heilige Geest geopenbaard was, was ook alle eigen gerechtigheid in zijn hart verdwenen als sneeuw voor de zon.

En zo is het ook met ons leven: als het licht van de Heilige Geest in uw en mijn leven komt en wij hierdoor binnenstebuiten gekeerd zijn, als ons eigen diep-innerlijk leven (waarvan wij ons eerst niet bewust waren) voor onszelf

onthuld wordt, dan ontdekken wij, hoe wijzelf daar in het diepst van ons hart nog verstrengeld zijn in de geestelijke dood en dit zal onze ziel met droefheid, naar God toe, vervullen. Wij weten dan, dat wij verloren zijn, indien de genade van Jezus ons niet elke dag opnieuw reinigt.

Dikwijls kan een ziel zich zo groots gedragen. Maar wij moeten door het Woord en de Geest van God komen tot oprechte nederigheid en volkomen onderworpenheid aan God. En als deze verborgen zonden, uit het diepst van ons hart, door de Geest worden geopenbaard, dan kunnen wij niet langer zo groots doen en moeten wij wel voor Hem belijden: "O God, wees mij, zondaar, genadig". *"Want van binnen uit het hart van de mensen komen voort kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen, dieverijen, gierigheden, boosheden, bedrog, ontuchtigheid, een boos oog (d.i. met een dodelijke blik naar iemand kijken), lastering, hovaardij (d.i. hoogmoed, trots), onverstand. Al deze boze dingen komen voort van binnen, en verontreinigen de mens"* (Mark. 7:21-23).

U ziet het, u en ik, ja de gehele Gemeente (of Kerk), moet gereinigd worden van ALLE vlees; van alle bewuste, maar ook van alle onbewuste zonden moet zij verlost worden om zo tot genezing te worden gebracht, zodat geestelijke gezondheid, dit is: NIEUW LEVEN, ja VOLMAAKTHEID, haar deel mag zijn. De gehele Gemeente van God moet worden gebracht tot die mate van reiniging en heiliging, zodat zij in de eindtijd mag (en kan) optreden als de Bruidsgemeente van het Lam van God, die "geen vlek of rimpel", dus geen zonden en ongerechtigheden meer kent (zie Ef. 5:27)! En dit (goddelijk) werk moet en kan enkel en alleen worden gedaan onder leiding en zalving van de Heilige Geest! Alle initiatief en leiding moet, in deze reiniging en heiliging van de Gemeente, van Hem komen.

*"En Dezelfde (d.i. Christus) heeft sommigen gegeven tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars... tot de volmaking van de heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouw van het lichaam van Christus; **totdat wij allen zullen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte van de volheid van Christus**; opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en op en neer, heen en weer geslingerd worden met alle wind van leer, door de bedriegerij van mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen. Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden (op)groeien in Hem, Die het Hoofd is, namelijk Christus; Door Hem wordt het lichaam prachtig samengevoegd; elk deel helpt de andere delen naar vermogen, zodat het hele lichaam gezond groeit en vol liefde is"* (Ef. 4:11-16).

Zo moet ook de arbeider van Christus geen enkel vertrouwen stellen in eigen kracht en planning, noch in de kracht en hulp van andere mensen, maar zijn (of haar) vertrouwen volkomen stellen in de machtige leiding, zalving(en) en voorzieningen van Christus alléén in zijn (of haar) bediening(en) van Christus in de Gemeente, alsook in zijn (of haar) zending in de wereld daar buiten. God zij **alle** glorie!

Tot besluit

Laten wij samenvattend deze kandelaar van Gods getuigenis in de wereld nog eens bekijken.

Wij zien de overeenkomst tussen de eerste arm van de kandelaar en de laatste arm; ze betreffen allebei het "**vlees**" (zie tekening op blz. 53). Openbaart de eerste arm Christus door de kruiswerking in het lichaam van de gelovigen, zodat zij persoonlijk comfort laten schieten om het werk van Christus financieel te kunnen steunen, tot eer en verheerlijking van Jezus Naam alleen; de laatste arm openbaart Christus door de volle kruiswerking in al het "vlees" van de gehele Gemeente, waardoor verlossing verkregen wordt van alle bewuste en onbewuste zonden. En zo (ver)krijgen we de volmaking van ons NIEUWE LEVEN, door de vervulling met – en door de innerlijke werking van – al de volheid van God (zie Ef. 3:19).

Bekijken wij het volgende paar armen van de kandelaar van Gods getuigenis, die ook hier, als het ware, beide uit één knoop van de schacht komen, dan zien wij, dat deze beide de **ziel** betreffen.

Zien wij aan de ene kant Christus gestalte krijgen in de gelovige door een kruiswerking in de ziel, waardoor een bereidheid wordt gevonden om het leven toe te wijden tot eer en verheerlijking van Jezus; aan de andere kant zien wij door diezelfde kruiswerking het oude leven plaatsmaken voor het NIEUWE LEVEN, dat Goddelijke bewogenheid kent voor de zondaar, voor al de verloren zielen, en een Goddelijke begeerte om die verloren zielen te redden en te brengen tot gehoorzaamheid aan God en Zijn Woord, met hart en ziel.

Deze bewogenheid is niet menselijk, maar Goddelijk, en komt alleen, omdat Hij Zijn liefdesnatuur in ons heeft uitgestort. Wij kunnen het Evangelie brengen zonder een greintje bewogenheid voor de verlorenen; zonder dat ons hart huilt om hun verloren staat. Deze bewogenheid is een vrucht van Gods Geest, die enkel door Zijn inwerking in ons komen kan. Enkel deze bewogenheid hoort de grote drang te vormen, waardoor Gods dienstknechten hun maatschappelijke baan opgeven, om zich door Zijn Geest te laten uitstoten in Zijn wijngaard. Dan zullen de "schapen" de Liefde van de Goede Herder proeven in het gedrag en spreken van hun voorganger, omdat deze goddelijke Liefde door alles heen te zien en te proeven is!

Deze "*liefde is lankmoedig* (d.i. geduldig; men kan veel verdragen vóór boos te worden), *zij is goedertieren* (d.i. barmhartig, zachtmoedig, genadig); *de liefde is niet afgunstig*; *de liefde handelt niet lichtvaardig* (d.i. ondoordacht), *zij is niet opgeblazen* (d.i. een te hoge dunk van zichzelf hebben); *zij handelt niet ongeschikt*, *zij zoekt zichzelf niet*, *zij wordt niet verbitterd*, *zij denkt geen kwaad*; *zij verblijdt zich niet in ongerechtigheid*, *maar verblijdt zich in de waarheid*; *zij bedekt alle dingen*, *zij gelooft alle dingen*; *zij verdraagt alle dingen*; *de liefde vergaat nimmermeer!*" (1 Kor. 13:4-7).

Laten wij nu aandacht schenken aan het laatste (en binnenste) paar armen van de kandelaar. Deze betreffen allebei de menselijke **geest**. Wordt, door de kruisiging van onze geest, Christus aan de ene kant geopenbaard in onze gewilligheid om kleiner te worden, en tenslotte om stemmeloos te zijn bij het ondergaan van al Zijn beschikkingen, aan de andere kant wordt Hij openbaar door de machtige zalvingen van Zijn tegenwoordigheid tot redding van de naaste. Alleen het LEVENDE Woord van God maken wij zodoende in ons leven tot het hoogste goed, met als enig doel: de redding van de in zonden verloren mensheid! Vernedering en vervolging worden gewillig ondergaan als het doel in Christus maar wordt gediend in deze wereld.

En dit gehele kruisproces van lichaam, ziel en geest kan enkel worden verricht door de Schacht van deze kande-

laar van Gods getuigenis: namelijk door Jezus Christus, de Here, Die dit in ons leven waar moet maken door het reinigend vuur van Zijn Wezen, en door de machtige zalvingen van Zijn Geest. Slechts dan kan Zijn Gemeente een waarachtige Kandelaar zijn en als Zijn getuige schijnen (door Zijn licht te verspreiden) en arbeiden in deze donkere wereld.

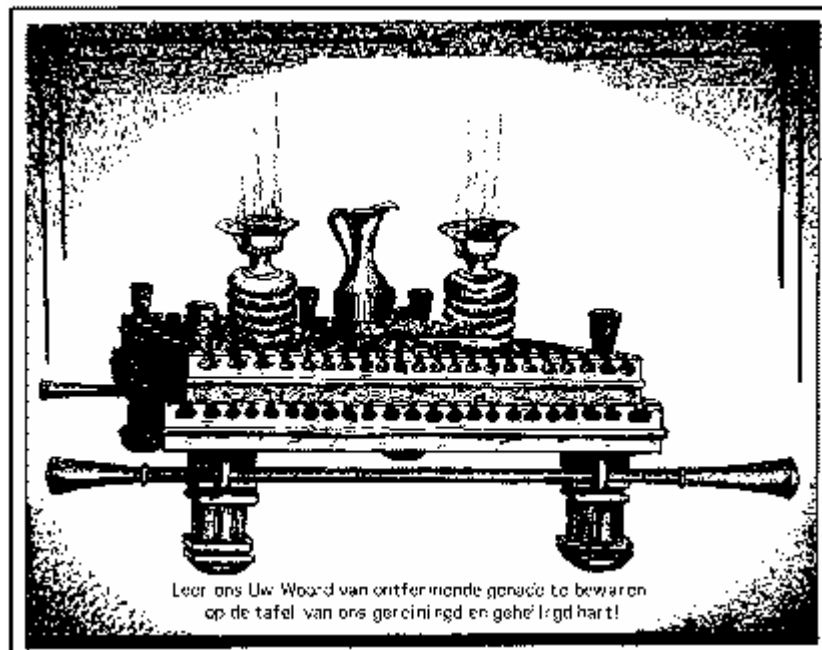
Het is Jezus Christus en niemand anders dan Hij, Die ons vervullen moet; het is Jezus Christus en niemand anders dan Hij, Die ons vormen moet; het is Jezus Christus en niemand anders dan Hij, Die de Bouwheer is van het Nieuwe Jeruzalem en Die de Gemeente kan trekken uit deze zondige wereld; het is altijd weer het LEVENDE Woord van God alléén, Die door ons heen moet werken, waardoor wij als lichtdragers in deze wereld kunnen staan.

Dit alles, geliefden, moeten wij hunkerend verwachten in deze wereld, opdat wij zo door Hem worden gebracht van heerlijkheid tot heerlijkheid; opdat Hij zo door ons kan werken en Zijn doorboorde handen door ons heen kan uitstrekken tot redding van deze wereld. Ik hoef naar mijn mening niet naar voren te brengen, dat zulk een leven een voortdurende gebedsconditie (ver)eist om bij Hem de wacht waar te nemen, om de door Hem begeerde dienst in deze wereld en Zijn zachte wenken te kunnen verstaan.

Hoe weinig zoeken de meesten onder ons daadwerkelijk Jezus, opdat Hij – Die deze Schacht, deze Kern van de Kandelaar van Gods getuigenis is – ons lichaam, onze ziel en onze geest waarlijk kan doorkruisen, zodat het Woord van God in ons leven tot een waarachtige openbare betoning kan komen (zodat het in ons leven verwezenlijkt, namelijk tot volle waarheid kan worden). Gebed tot Hem en om Hem is de enige Weg om deze machtige Kandelaar van Gods getuigenis in deze wereld tot openbaarheid te doen komen, en dit is nodig opdat dit licht zal kunnen uitgroeien tot de beloofde machtige Heilige-Geest-opwekking van deze laatste dagen. Amen.

Hoofdstuk 9

Als een Goddelijk Toonbrood in deze wereld (deel I)

DE TAFEL MET TOONBRODEN, die stond in 'het Heiligdom (of Heilige)' van de Israëlitische Tabernakel

Hebben wij in het vorige hoofdstuk de dienstknecht, namelijk de priester van de Here, nader bekeken als een lichtende kandelaar in deze donkere wereld om anderen, tot hun redding, het licht van Gods waarheid te brengen; nu zullen wij zien, dat het leven van de priesters, Gods kinderen, zelf evenzovele wondertekenen zijn in deze wereld, door hun gemeenschap met Jezus Christus, het Brood des Levens. Hun leven moet, in het licht van de Israëlitische Tabernakel, zijn als een "toonbrood".

In het Heiligdom van de Israëlitische Tabernakel stond "de tafel met 12 toonbroden". U weet dat 12 het symbolische getal is van de Gemeente (of Kerk), die de geopenbaarde vrucht (anders gezegd: het resultaat) van de Heilige Geest dient te zijn. Een "leven als een toonbrood" wil dan ook zeggen: een leven waarin de heerlijkheid van God is geopenbaard. De hoofdstukken 9 en 10 moeten nu in het licht van deze 12 toonbroden worden gezien.

Het gebedsleven, de ware meter van onze geestelijke honger

Geliefden, wij kunnen geen toonbrood in de wereld zijn door eigen kracht! Wij hebben Hem toe te laten in ons hart. En Hij komt slechts in ons hart en wezen, als wij waarlijk naar Hem verlangen en naar Hem zoeken met geheel ons hart (zie Jer. 29:13). Ook moet er een gewilligheid in ons hart gevonden worden om Hem te gehoorzamen; een overgave van heel ons wezen, waardoor Hij ons gehoorzaam kan maken. Dit zijn de voorwaarden om gedoopt te kunnen worden met Zijn Heilige Geest. Enkel het verlangen om gedoopt te worden, zonder de daad van het Hem zoekend gebed, dat gekenmerkt wordt door een algehele overgave, brengt u in dit opzicht niet veel verder. Er staat

niet voor niets geschreven: *"Begeert van de Here regen, ten tijde van de spade regen"* (Zach. 10:1a)! De ware meter van uw verlangen naar de Here is uw gebedsleven. Hoeveel tijd besteedt u dagelijks aan het zoeken en toelaten van Jezus? Hoeveel tijd besteedt u om gemeenschap te zoeken met Hem? U zou die tijden eens op moeten tellen; de tijden van worstelend, zoekend gebed tot u gemeenschap hebt gevonden met die grote Herder (d.i. Jezus); tot u waarlijk gekomen bent tot de geestelijke Steenrots (d.i. Jezus), waarop u uw geestelijk huis, samen met Jezus, kunt bouwen (zie Matth. 7:24); u zult dan zien in hoeverre u werkelijk verlangt naar Jezus; in hoeverre u werkelijk gebruikt wilt worden door Hem.

Ik weet dat u allen verlangt naar (meer van) Hem, maar u wordt tegengehouden door allerlei dingen, en deze dingen zijn evenzovele vruchten van de, zich vermenigvuldigende, ongerechtigheid, zoals: teveel en verkeerde tv-programma's kijken, romannetjes of roddelblaadjes lezen, misschien zelfs wel lust-opwekkende (pornografische) lectuur, het verlangen naar meer (of mooier) materieel bezit, waardoor en waarvoor u wel moet overwerken. U ziet, de dingen die ons van Jezus en het gebed afhouden kunnen van allerhande aard zijn! De duivel zal er alles aan doen om ervoor te zorgen dat u niet bidt; hij is in deze tijd namelijk bezig om het gebedsleven te verzwakken door allerlei aardse zaken voor u begeerlijk te maken, net zoals hij Eva in het paradijs die vrucht in een begeerlijk licht deed zien. Hij zal het "gedurig offer" – namelijk het voortdurend, overgegeven gebed gebaseerd op Zijn volbrachte werk op Golgotha – wegnemen (zie Dan. 12:11, 2 Kor. 4:10-11)! Door deze zonde van het gebedsloze of gebedsarme leven (zie 1 Sam. 12:23) kunnen wij nooit komen tot gemeenschap met Hem en hierdoor nooit komen tot de status van "toonbrood" in dit leven.

Wij moeten tot wondertekenen in deze wereld worden door gemeenschap met Jezus Christus, het Brood des Levens

Vers 1-6: "En Zijn twaalf discipelen geroepen hebbende, gaf Hij hun kracht en macht over al de duivelen en om ziekten te genezen. En Hij zond hen heen, om te prediken het Koninkrijk van God, en de zieken gezond te maken. En Hij zei tot hen: Neemt niets mede tot de weg, noch staven (d.i. geen wandelstok), noch male (d.i. geen reistas), noch brood, noch geld; noch iemand van u zal twee rokken hebben. En in wat huis gij ook zult ingaan, blijf aldaar, en gaat van daar uit. En zo wie u niet zullen ontvangen, uitgaande van die stad, schudt ook het stof af van uw voeten, tot een getuigenis tegen hen. En zij, uitgaande, trokken door al de gehuchten, verkondigende het Evangelie, en genezende de zieken overal".

Hij riep de twaalf discipelen – namelijk de door Hem (uit)gezonden apostelen – tot Zich; maar deze apostelen ver-
tegenwoordigen hier **al** de arbeiders van Jezus, van hoog tot laag.

Vóór Hij hen wegzond gaf Hij hun een portie geestelijke macht over alle demonen en ziekten (zie Luk. 10:19). Ze hadden hier de Doop met de Geest nog niet ontvangen, maar handelden hier in de macht van God, die als het ware aan hen was overgedragen. De arbeiders van de Here, van de tijd na de eerste Pinkster-uitstorting (zie Hand. 2:1-4), moeten in Zijn Naam handelen onder leiding van de inwonende Heilige Geest. In wezen blijft het hier gelijk: Een kind van God is, door zijn (of haar) gemeenschap met het Brood des Levens, in deze wereld gesteld tot een wonder-
teken! En door deze gemeenschap alleen, en enkel onder Zijn uitdrukkelijke leiding kan hij (of zij) voldoen aan de grote Zendingsopdracht, die in Markus 16:15-18 geschreven staat, omdat de Geest van God alléén de Binder en Ontbinder is van zonden en machten der duisternis! *"En Ik zal u geven de sleutels van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn"* (Matth. 16:19). Vergelijk dit met Matthéüs 18:18.

Zo weken alle duivelse machten en krachten voor de apostelen en zo zullen alle machten en krachten van de (geestelijke) duisternis alsnog wijken voor elk kind van God, dat vervuld is met de almachtige Geest, als hij (of zij) maar enkel doet wát de Geest hem (of haar) opdraagt! Begrijpt u dan, dat de spraak van zo'n kind van God bindend en ontbindend is; dat een prediking van zo iemand bindend en ontbindend is; dat zulk een bediening bindend en ontbindend is? Want de Geest van God Zelf is dan arbeidzaam in en door Zijn dienstknecht!

Hoe wonderlijk is zulk een arbeid in de Geest, als het leven van Gods dienstknecht geheel en al gekruisigd is en de Here geen enkele tegenstand meer ondervindt in dit opzicht. God zal een deel van Zijn Gemeente, in de eindtijd, in zo'n stadium brengen. Dit zal dan Gods Bruidsgemeente zijn, namelijk dat deel van de Gemeente, dat Hem heeft willen volgen in zulk een Bruidsgemeenschap; en zij zullen, geestelijk gezien, werkelijk zijn: "zonder vlek en zonder rimpel"!

Vers 3 zegt: "Neemt niets mede tot de weg, noch staven, noch male, noch brood, noch geld".

Niets mocht worden meegenomen, wat de mens houvast kon geven. Er moest een volledig steunen zijn op de almacht van God; er moest een geloofsvertrouwen zijn, die volledig steunde op de almachtige Zender.

Vers 4 zegt: "In wat huis gij ook zult ingaan blijft aldaar". Indien iemand van een stad, waar wordt gepredikt, het Woord heeft aanvaard en de prediker onderdak en dus gastvrijheid verleent, dan mag die prediker niet overstappen naar het huis van iemand anders, omdat dat huis, bijvoorbeeld, comfortabeler is; want zo wordt de liefde van de eerste vertreden. En zo'n manier van handelen zou niet overeenkomen met de Geest van de Zender, en is een arbeider van de Here onwaardig!

Vers 5 spoort ons zelfs aan om "het stof van de voeten af te schudden" van die steden die Gods arbeiders niet willen ontvangen. Er mag geen enkele gemeenschap bestaan tussen Gods arbeider en degenen, die Zijn Woord verwerpen.

Vers 10-11: "En de apostelen, teruggekeerd zijnde, verhaalden Hem al wat zij gedaan hadden. En Hij nam hen mede, en vertrok alleen in een woeste plaats van de stad, genaamd Bethsáida. En de menigten, dat verstaande, volgden Hem; en Hij ontving ze, en sprak tot hen van het Koninkrijk van God; en die genezing van no-de hadden, maakte Hij gezond".

De overeenkomstige teksten in de andere Evangelieën vertellen ons, dat de apostelen tot de Here waren teruggekeerd met grote blijdschap, vanwege de wonderen die zij hadden mogen verrichten tijdens hun zending, omdat de Geest van God tot openbaring kwam.

Toen nam de Here hen mee naar een streek bij Bethsáida, en Hij vertrok alleen naar een woeste plaats. Zo wilde Hij Zijn discipelen leren dat, na die ontlading van Goddelijke kracht, er overgegeven, nederig gebed nodig was... tot innerlijk, geestelijk herstel.

Als een dienstknecht van God zo wonderlijk heeft mogen handelen in Zijn Naam, is het goed, als die dienstknecht, na zulk een krachtdadige dienst, zich weer terugtrekt in de schaduw van het kruis, de plaats die hem (of haar) toekomt mét alle andere gelovigen, die Jezus uit de wereld heeft gewonnen (zie Luk. 17:10).

Er was eens een prediker die wonderbaar werd gebruikt door de Here. Hij werd zó wonderbaar gebruikt, dat hij wel eens moeilijkheden kreeg met zijn eigen-ik. Hij getuigde, dat hij, na zo wonderbaar te zijn gebruikt, vele uren van gebed nodig had, om weer tot die nederige onderworpenheid aan God te komen, waarin de Here hem kon gebruiken.

Uit onszelf zijn wij allen onnutte dienstknechten, omdat ALLE activiteit enkel door HEM moet worden geleid. Hij is de enige Bouwheer van het Nieuwe Jeruzalem (zie Matth. 16:18, Ps. 127:1-2)! Hij is de Enige, Die christenen kan vormen tot echte en (geestelijk) volgroeide kinderen van God. Hij is de Enige, Die Zijn kinderen kan maken tot volmaakte heiligen van God!

Nadat zo'n dienstknecht van God zich met Hem heeft teruggetrokken, is er voor hem (of haar) weer nieuwe arbeid in Hem. Wij lezen daarom ook, dat de mensen daarna weer kwamen toelopen. Het Evangelie werd hun gebracht en Hij genas alweer de zieken.

Arbeid en gebed moeten elkaar telkens afwisselen. Is er véél werk, dan moet er ook véél gebed aan voorafgaan, en moet er ook weer véél gebed op volgen! De geestelijke "accu" moet telkens opnieuw geladen worden.

Het Brood des Levens en Heródes

Vers 7-9: "En Heródes, de viervorst, hoorde al de dingen, die van Hem geschiedden; en was twijfelmoe-dig (d.i. besluiteloos), omdat van sommigen gezegd werd, dat Johannes van de doden was opgestaan; en van sommigen, dat Elia verschenen was; en van anderen, dat één van de oude profeten was opgestaan. En Heró-des zei: Johannes heb ik onthoofd; wie is nu Deze, van Welke ik zulke dingen hoor? En hij zocht Hem te zien".

Jezus wist dat Heródes Hem enkel en alleen maar wilde zien uit nieuwsgierigheid. Daarom wilde Hij niets met hem te maken hebben. Laten ook wij niets te maken willen hebben met "Herodiaanse christenen".

Johannes de Doper komt hier verder niet ter sprake, maar in de overeenkomstige teksten van het Evangelie, naar de beschrijving van Matthéüs en Markus, wordt hij ons geopenbaard als een wonderbaar toonbrood van God.

Gods Gemeente moet een Toonbrood zijn, en dit kan alleen maar door de gemeenschap met het Brood des Levens

Vers 12-17: "En de dag begon te dalen; en de twaalf (discipelen), tot Hem komende, zeiden tot Hem: Laat de menigte van U, opdat zij, heengaande in de omliggende gehuchten en in de dorpen, herberg nemen mogen, en spijze vinden, want wij zijn hier in een woeste plaats. Maar Hij zei tot hen: Geeft gij hun te eten. En zij zeiden: Wij hebben niet meer dan vijf broden en twee vissen, tenzij dan dat wij heengaan en spijs kopen voor al dit volk. Want er waren omtrent vijfduizend mannen. Maar Hij zei tot Zijn discipelen: Doet hen nederzitten in groepen, elk van vijftig. En zij deden alzo, en deden hen allen nederzitten. Hij, de vijf broden en de twee vissen genomen hebbende, zag op naar de hemel, en zegende die, en brak ze, en gaf ze de discipelen, om de menigte voor te leggen. En zij aten en werden allen verzadigd; en er werd opgenomen hetgeen hun van de brokken overge-schoten was, twaalf manden (vol)".

Wij hebben hier het verhaal van de eerste wonderbare spijziging, die een profetisch beeld vormt van de Gemeente van God in de **begintijd** van het christendom. De tweede vermenigvuldiging van de broden is een profetisch beeld van de Gemeente van God in de **eindtijd** (zie Matth. 15:29-39).

Er waren vijf broden en twee vissen meegenomen door een jongetje die zijn eigen maal bereidwillig afstond aan de Here Jezus. Door de zegenende handen van de Here Jezus Christus werden ze vermenigvuldigd en wel zo, dat een menigte van ongeveer 5000 mannen (vrouwen en kinderen nog niet eens meegerekend) ermee werd verza-digd, terwijl er nog 12 manden vol met brokken overbleven.

De symbolische waarde van het getal 5 is die van "verzoening"; 5 broden wil dus geestelijk gezien zeggen: Jezus Christus als het Brood des Levens, Die Zich voor ons tot verzoening met God heeft gegeven. Eten van dit Brood wil dus zeggen: deel hebben aan de verzoening en verlossing door Jezus Christus.

En dan waren er twee vissen. Vis was een algemeen genuttigd bijgerecht bij brood, en het gaf het brood de goede smaak. Een "vis" is, in de Bijbel, de Goddelijke code voor de Heilige Geest. Brood mèt vis wil dus zeggen: het Woord van God in de kracht van de Heilige Geest. Het Woord is levend en krachtig door de zalving van de Heilige Geest. Het eten van dit Brood met vis wil dus zeggen: gemeenschap hebben met de Here Jezus Christus in de kracht van de Heilige Geest. Het Woord van God moet niet alleen worden gehoord, maar wij moeten het "eten", be-leven, smaken. Het moet leven en werken in ons hart en wezen. Dan zal de Heiland ons leven vernieuwen en be-krachten. Zoals voedsel in ons lichaam wordt verwerkt tot vlees en been en haar en nagels, zo moet deze gees-telijke Spijs ons helemaal verlossen, vervullen en vernieuwen.

Deze spijs verzadigde dus ongeveer 5000 mannen. Ook hier weer het getal 5, dat ons spreekt van verzoening en verlossing; van reiniging en heiliging. Deze 5000 mannen staan voor Gods heiligdom in de Geest, die gevormd wordt door de verzoenende en verlossende werking van Jezus Christus, ons Brood des Levens. Het was Gods eerste oogst uit de begintijd van het christendom.

Deze grote menigte moest gaan zitten in groepen van 50 en 100 man, zoals de overeenkomstige teksten in de andere Evangelien ons ook vertellen (zie Mark. 6:40). Dit is een wonderbaar beeld van de Gemeente (of Kerk) van Jezus Christus, zoals deze zich heden in deze wereld openbaart in de afzonderlijke, plaatselijke Gemeenten.

Ook zijn er nog 12 volle manden met brokken over. Twaalf is het symbolische getal voor de Gemeente. Met wat over was van het Brood, van het Woord des Levens, werd in de loop van de geschiedenis de gehele Gemeente (of Kerk) gebouwd. De 12 manden vol met brokken vormen het beeld van de Schriften, die wij door toedoen van de eerste Gemeente hebben ontvangen, en die ook nu nog tot geestelijk voedsel van de gehele Gemeente (of Kerk) dienen.

Gemeenschap met het Brood des Levens geeft een heldere en juiste blik op Jezus en Gods Woord

Vers 18-20: "En het geschiedde, als Hij alleen biddende was, dat de discipelen met Hem waren en Hij vroeg hun, zeggende: Wie zeggen de menigten, dat Ik ben? En zij, antwoordende, zeiden: Johannes de Doper; en anderen: Elia; en anderen: Dat één van de oude profeten opgestaan is. En Hij zei tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? En Petrus, antwoordende, zei: De Christus Gods".

Allen, die zich waarlijk hebben gevoed met het Brood des Levens, hebben Hem van nabij leren kennen in hun dagelijks leven, en dezen kunnen, door de openbaring van de Geest, niets anders zeggen dan: "Gij zijt de Christus Gods"!

Hij is de Zoon van de LEVENDE God, Die tot ons is gekomen als de Christus, de Messias.

Gemeenschap met het Brood des Levens geeft kruisproces en heiliging van het leven

Vers 21-22: "En Hij gebod hun scherpelijk (d.i. streng en nadrukkelijk) en beval, dat zij dit niemand zeggen zouden; zeggende: De Zoon des mensen moet veel lijden, en verworpen worden van de ouderlingen, en overpriesters, en Schriftgeleerden, en gedood en ten derde dage opgewekt worden".

Er staat geschreven, dat de Zoon leeft uit de Vader, zoals ook wij hebben te leven uit Hem (zie Joh. 6:57). Hij opende Zijn gehele Wezen voor de wil van Zijn Vader; en deze wil en dit leven van de Vader dreef Hem, rechttoe rechtaan, naar het kruis! Hij was Mens geworden, enkel en alleen om te sterven als losprijs voor de in zonde verloren mensheid! Hij moest de verzoening teweegbrengen tussen de mensheid en God de Vader!

Wij, op onze beurt, moeten ons leven verloochenen (door onze eigen verlangens enz. vrijwillig op te geven) en ons openstellen voor de wil en het leven van God de Zoon, onze Here Jezus Christus. Wat het gevolg hiervan is, zullen wij in de volgende verzen lezen.

Vers 23-27: "En Hij zei tot allen: Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op en volge Mij. Want zo wie zijn leven behouden wil, die zal het verliezen, maar zo wie zijn leven verliezen zal om Mijnentwil, die zal het behouden. Want wat baat het een mens, die de gehele wereld zou winnen, en zichzelf verliezen, of schade zijns zelfs lijden? Want zo wie zich voor Mij en Mijn woorden zal geschaamd hebben, voor die zal de Zoon des mensen Zich schamen, wanneer Hij komen zal in Zijn heerlijkheid, en in de heerlijkheid van de Vader, en van de heilige engelen. En Ik zeg u waarlijk: Er zijn sommigen van degenen, die hier staan, die de dood niet zullen smaken, totdat zij het Koninkrijk van God zullen gezien hebben".

Als wij onszelf willen verloochenen (en dus bereid zijn om onze eigen verlangens enz. vrijwillig op te geven), en ons ook open willen stellen voor Hem en Zijn leven, dan zal Hij het oude en zondige leven in ons wegbranden, want God is een heilig Vuur! In Zijn genade zal Zijn Wezen van Vuur het oude leven in ons verteren tot as, waardoor dit oude leven geheel zal verdwijnen. Maar, als wij onszelf en ons oude leven echter niet aan Hem overgeven, dan zal hetzelfde Vuur ons straks verteren **ten oordeel!**

Geven wij onszelf echter wel geheel aan Hem over, zo zullen wij door dit Vuur niet alleen verteerd worden, maar ook vernieuwd en dus veranderd!... want ons innerlijk zal Hem dan gelijkvormig worden, doordat het hemelse Vuur van Gods Wezen ons zal bezielen (d.i. het werkt als drijvende kracht in ons), waardoor wij gelijkvormig worden aan Zijn Vurig Wezen! Hij maakt ons namelijk gereed om straks te kunnen leven in Zijn Vuur; want het Koninkrijk van God is een wereld van rein, Goddelijk Vuur! En niemand kan leven in dat Vuur, dan alleen zij, die God hiertoe heeft bereid (zie 1 Tim. 6:16, Hebr. 12:14).

Zelfs het 1000-jarige Vrederijk zal naar onze maatstaven een Rijk van grote hitte zijn, want de zon zal zevenmaal zo sterk branden als nu, en de maan zo sterk als de zon nu (zie Jes. 30:26)! Wie zal dat kunnen verdragen, als God onze lichamelijke condities niet wijzigt? Hij zal deze ook wijzigen, want de opstanding van de rechtvaardigen gaat aan het 1000-jarige Rijk vooraf. Gods kinderen hebben dan opstandingslichamen, en daarom zullen alleen zij het 1000-jarige Vrederijk bevolken. Geliefden, opent daarom nu uw hart en wezen voor Jezus! Als wij ons oude leven willen behouden – een leven, dat door en door zondig is – zo zullen wij het straks verliezen, het zal namelijk verteerd worden door Zijn oordeelsgloed, en wij zullen dan Zijn eeuwige doem, namelijk de veroordeling tot de hel, ondergaan.

Laten wij toch wijs (willen) zijn en gewillig om ons, door de Here Jezus Christus, klaar te laten maken voor Zijn Koninkrijk; een Koninkrijk in de volheid van Zijn glorie en zonnekraft! Dan zal Hij ons veranderen "van heerlijkheid tot heerlijkheid als van des Heren Geest" (zie 2 Kor. 3:18).

En, als wij onszelf geopend hebben voor de innerlijke werkingen van Jezus', in ons hart en leven, dan is het natuurlijk vanzelfsprekend dat wij een leven (zullen) leiden dat waarlijk een getuigenis is van het OPSTANDINGSLEVEN van Jezus, namelijk van het NIEUWE LEVEN dat zich in ons, en door ons heen, openbaart. Het niet of nauwelijks uitdragen van dit NIEUWE LEVEN, temidden van onbekeerde mensen in een Godvijandige wereld, is een kind van God onwaardig! "Want zo wie zich Mijs en Mijner woorden zal geschaamd hebben, diens zal de Zoon

des mensen Zich schamen, wanneer Hij komen zal in Zijn heerlijkheid, en in de heerlijkheid van de Vader en van de heilige engelen".

Vers 27 zegt: "Er zijn sommigen van degenen, die hier staan, die de dood niet zullen smaken, totdat zij het Koninkrijk van God zullen gezien hebben". Deze gelovigen zullen vóór hun dood het Koninkrijk van God gezien hebben; met andere woorden: dezen zullen zijn aangedaan met kracht uit de Hoogte en het leven in het Koninkrijk van God met hun geest smaken.

Geliefden, laten wij leren onszelf geheel en al open te stellen voor Hem, in het volledig wegcijferen van onszelf. Laten wij leren, juist door de gemeenschap met Hem, ZIJN leven te leven, opdat Zijn HEERLIJKHEID in ons gezien zal worden, al betekent dit ook, dat ons leven daartoe – door Hem – tot as moet worden gemaakt. Zijn heerlijkheid in ons is, meer dan wat ook, te verkiezen boven dat "ik-leven"... want voor Zijn aangezicht is er VERZADIGING VAN VREUGDE. Het is een leven vol van wonderlijke blijdschap en vrede en vol van de gerechtigheid van de Heilige Geest!

Gemeenschap met het Brood des Levens brengt ware aanbidding van het Lam van God

Vers 28: *"En het geschiedde ongeveer acht dagen na deze woorden, dat Hij meenam Petrus, en Johannes, en Jakobus en klom op de berg, om te bidden".*

In geestelijke zin is het beklimmen van een berg – namelijk van de berg van Gods heerlijkheid, de berg Sion (zie Hebr. 12:22) – altijd het hebben van gebedsgemeenschap met onze Here Jezus Christus.

Voor deze beklimming koos de Here, uit de twaalf apostelen, bewust enkel Petrus, Jakobus en Johannes uit. Deze drie apostelen vormen hier achtereenvolgens de symbolen van geloof, hoop en liefde.

Het verlangen naar gebedsgemeenschap met Jezus is een teken dat wij de roepstem van Jezus (op de juiste manier) hebben verstaan. Gebed is namelijk geen opgelegde zaak! Het is de Geest van God, Die Zijn kind trekt tot het gebed, Die hem (of haar) Zijn gebedszalving geeft. In het hart komt dan een oprecht verlangen naar Jezus, die ons, steeds maar weer, naar de bidkamer (of binnenkamer) lokt en trekt, omdat die zoete gemeenschap met Hem ons roept.

Als wij van Hem één of meerdere bedieningen ontvangen hebben, dan moeten wij die innerlijke brand van de Here Jezus Christus ervaren; namelijk het vuur van Zijn liefde die ons (steeds weer) trekt, omdat Hij ons leiding geven wil. Gehoorzamen wij Hem, dan zijn onze woorden gezalfd met de kracht van de Heilige Geest.

Zonder deze gebedsgemeenschap vooraf is elk geestelijk werk waardeloos! Pas als wij Zijn wil voor dát uur en dát ogenblik hebben verstaan, kunnen wij kanalen zijn van Zijn heerlijkheid! Bidt Hem om zulk een oprecht verlangen naar gebed en Hij zal ook u leiden, opwaarts op de berg van Zijn glorie en heiligheid.

Deze berg van Gods heerlijkheid kunnen wij in eigen kracht niet beklimmen. Hij is te hoog, te wonderlijk en te heilig! God moet het oprechte verlangen, de begeerte, in het hart zien om, met Hem, op Zijn heilige berg te zijn. Dan zal Hij ons die gebedshonger geven en ons zo uit onze alledaagse beslommeringen leiden om ons, in de geest, te brengen op de wonderlijke hoogten van Zijn heilige berg. Wij worden dan gedragen op de wiekslag (d.i. de vleugels) van de Geest en gebracht voor de troon van de Vader en van Zijn Zoon, de Here Jezus Christus. *"Want door Hem (d.i. Jezus) hebben wij de toegang door één Geest (d.i. dan komen wij verenigd met Zijn Geest) tot de Vader"* (Ef. 2:18).

Dan ervaren wij ook Zijn wonderlijke brand in ons hart en leven, waardoor we in vuur en vlam voor Hem zullen staan (en gaan)! O, die blijdschap, die wij dan voelen! Staat er niet geschreven: "Verzadiging van vreugde is bij Uw aangezicht"? Laten wij alle onechtheid en lauwheid uit ons leven wegdoen, om te komen tot deze **verzadiging** van hemelvreugde!

De Goddelijke Auteur van de Bijbel heeft de vermelding "acht dagen na deze woorden" nodig geacht. "Acht" is namelijk het Bijbelse getal van de "opstanding". In dit beeld heeft dit te maken met onze wedergeboorte. Wij kunnen de (heilige) berg van gemeenschap en aanbidding pas NA onze wedergeboorte ervaren.

Vers 29: *"En als Hij bad, werd de gedaante van Zijn aangezicht veranderd, en Zijn kleding wit en zeer blinkende".*

Op deze berg ervaren wij de heerlijkheid van Jezus; Hij openbaart ons daar Zijn glorie en tegenwoordigheid.

Vers 30-33: *"En zie, twee mannen spraken met Hem, welke waren Mozes en Elia. Dewelke, gezien zijnde in heerlijkheid, zeiden Zijn uitgang (d.i. kruisdood) die Hij zou volbrengen te Jeruzalem. Petrus nu, en die met hem waren, waren met slaap bezwaard; en ontwaakt zijnde, zagen zij Zijn heerlijkheid, en de twee mannen, die bij Hem stonden. En het geschiedde, als zij van Hem afscheidten, zo zei Petrus tot Jezus: Meester, het is goed, dat wij hier zijn; en laat ons drie tabernakelen (d.i. tenten (om te overnachten)) maken, voor U één, en voor Mozes één, en voor Elia één; niet wetende wat hij zei".*

Bij de verheerlijking van Jezus op deze berg waren ook Mozes en Elia aanwezig. Mozes als het symbool van de Wet van God, als het symbool (als ik het zo mag zeggen) van het Woord van God "naar de letter"; en Elia, als de "koning der profeten", als degene die de dienstknecht van God vertegenwoordigt, die dit Woord – in en door Gods Geest – moet brengen.

Het is dus duidelijk dat twee dingen de heerlijkheid van Jezus begeleiden, namelijk: het Woord van God (dat wij natuurlijk niet alleen maar uit het hoofd moeten leren) en de verkondiger van dit Woord, namelijk Gods dienstknecht.

En nu zien wij, dat Petrus hier een fout maakte; hij wilde namelijk drie tenten oprichten. Hij stelde ze dus alle drie op gelijke (geestelijke) hoogte. Namelijk: Mozes, die het geschreven Woord (de Bijbel) vertegenwoordigt; Elia, die de verkondiger (de dienstknecht) van dat Woord vertegenwoordigt en Jezus, Die het LEVENDE Woord van God Zelf IS. Wij zullen zien dat Petrus door de stem van de Vader op dit punt werd gecorrigeerd.

De slaap, die de discipelen overviel is van dezelfde aard als de vrees, die Jesaja overviel, waardoor hij uitriep: "Wee mij, ik ben een man van onreine lippen!" Ook is deze toestand te vergelijken met het "als dood neervallen"

van zowel Ezechiël alsook van Johannes (op Patmos). Dit alles was namelijk het (directe) gevolg van de openbaring van de heerlijkheid van de Here.

Hoe meer de Heer Zijn heerlijkheid aan ons openbaart, des te meer zullen wij inzien, hoe zondig wij van nature zijn. Slechts door Zijn genade zullen wij in Zijn glorielicht kunnen staan en blijven; ja, wij zullen ons erin verheugen en juichen! Door onze voortdurende omgang met Jezus, in en door ons gebedsleven, zullen wij ons spoedig in deze (hemelse) heerlijkheid thuis voelen, als een "zoon (of dochter) van het Licht", als één, die uit Licht is geboren.

Wij zullen in Gods eeuwigheid dezelfde ervaring van Zijn heerlijkheid hebben, maar dan in volmaaktheid. O, die onbeschrijflijke vreugde, die een kind van God eenmaal ervaren zal voor Zijn troon en aangezicht! Wij zullen straks bij Hem de dingen (ten volle) herkennen, die wij hier in beperkte mate hebben ervaren. O, het zou voor onszelf véél beter zijn om daar Thuis, in die zoetheid van Zijn aanbidding te zijn en om in Zijn dienst daarboven te staan! Maar voor de zondaren is het nuttiger dat we nog hier op aarde zijn, opdat we, in Zijn dienst, nog vele zielen mogen winnen voor de eeuwigheid.

Petrus dan wilde voor Mozes en Elia ook een tent bouwen, waarmee bedoeld wordt dat hij aan hun gelijke heerlijkheid wilde geven, als aan de Zoon van God. Dezelfde fout wordt ook door òns, helaas, wel eens gemaakt, namelijk: door de dienstknecht van God op een voetstuk te plaatsen. Maar het gaat niet om die dienstknecht van God, het gaat niet om die mens! God kan, als Hij het nodig acht, hem door een ander vervangen, want niemand is onvervangbaar! Waar het om gaat is de zalving die door ons heen werkt; het gaat om Zijn tegenwoordigheid Zelf!

Omgekeerd mogen wij natuurlijk niet afwijzend staan tegenover een andere – door God aangestelde – dienstknecht. Als God hem heeft aangesteld; wie zijn wij, dat wij afwijzend en oordelend zouden staan tegenover zo iemand, indien hij in de reinheid wandelt? Immers, hij staat of hij valt zijn eigen Heer!

Laten wij liever Hem vrezen en eren, Die wonderbare Geest van God, Die soms de één dan weer een ander roept om in Zijn Naam leiding te geven aan het werk in Zijn Gemeente. Zó kan Gods Gemeente worden opgebouwd, steen na steen (LEVENDE stenen wel te verstaan), om samen – in de Geest – één wonderbaar Lichaam te zijn, om Hem te aanbidden; te loven en te prijzen, en zodoende te dienen in deze wereld, als het licht van God, tot redding van velen.

Alle heerlijkheid moet hierbij natuurlijk zijn voor de Zoon van God, de Brudegom, en niet voor Zijn dienstknecht! Geen enkele heerlijkheid is er voor de dienstknecht, eerder spot en hoon. Hoe zijn de apostelen, en Paulus in het bijzonder, niet verguisd in deze wereld. De wereld moest hen niet! En Paulus – in wie de Geest van God machtig kon werken – werd zelfs door de vele (geestelijk verblinde) arbeiders van de gemeente te Korinthe veracht! Waarom? Omdat hij vol was van de Geest... en zij waren in het vlees! Zij hadden de Geest (en dus de werken) van God niet en werden daarom door jaloezie gedreven.

Gaat het dus aan de ene kant **niet** om **de brenger** van het Woord (Elia), aan de andere kant gaat het ook niet om het **Woord naar de letter** (Mozes). Staat er niet geschreven: *"De Geest maakt levend, maar de letter doodt!"* (2 Kor. 3:6). Ook gaat het niet om het Bijbelboek, dat sommigen zo afgodisch kunnen vereren, maar om het LEVENDE Woord van God Zelf... om de Here Jezus Christus, Die ons in dit geschreven Woord ontmoet.

Vers 34-36: "Als hij nu dit zei, kwam een wolk en overschaduwde hen; en zij werden bevreesd, als die in de wolk ingingen. En er geschiedde een stem uit de wolk, zeggende: Deze is Mijn geliefde Zoon; hoort Hem! En als de stem geschiedde, zo werd Jezus alleen gevonden. En zij zwegen stil, en verhaalden in die dagen niemand iets van hetgeen zij gezien hadden".

Hier zien wij God in Zijn 3-voudige Openbaring aanwezig: Jezus, de Zoon, in Zijn heerlijkheid, die Hij hier openbaart vóór Zijn volle heerlijkheid, die Hij in het 1000-jarig Rijk zal openbaren; de wolk, als de openbaring van de Heilige Geest; de Stem, als de openbaring van de Vader.

Petrus werd gecorrigeerd, toen Gods stem zei: "Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort HEM"! Ten overvloede staat er nog geschreven: "Als de stem geschiedde, zo werd Jezus alléén gevonden". Met andere woorden: wat die stem zei, sloeg alleen op Jezus en niet op Mozes of Elia.

Wanneer ook wij gegrepen zijn door Zijn kracht, zo zullen ook wij ernaar verlangen om, enkel en alleen, Zijn wil te volbrengen en niet langer onze wil. ONZE wil verlangt ernaar om "gediend" te worden, terwijl het ZIJN wil is om andere zielen ook in die eeuwige zaligheid te brengen. Dan zullen wij niet langer verlangen naar alles wat, door onze ogen gezien, zo begeerlijk lijkt, naar de begeerlijkheid van ons vlees of de grootsheid van het leven, maar wij zullen enkel en alleen verlangen naar Jezus en Zijn dagelijkse dienst.

Wij zullen dan de **heerlijkheid van Jezus** in ons leven willen openbaren, waarvan de prijs is: de verloochening van ons eigen leven, ja, de (geestelijke) dood van dit oude en zondige leven; iedere dag meer en meer. Als dit uw en mijn verlangen is en wij hierdoor in alle oprechtheid kunnen bidden: "Here, neem alles van mij wat niet is naar Uw wil en welbehagen en doe met mij wat U wilt, als U maar komt in Uw VOLLE heerlijkheid en als de volheid van Uw zalving maar door mij heen kan gaan!" Dan, en dan alleen, zullen óók wij deel hebben aan Gods Bruidsgemeente, die Hij spoedig zal openbaren; een Gemeente zonder enige vlek of rimpel, of iets dergelijks.

Het is mijn oprechte bede dat God mij dit volle kruisproces zal schenken, wát mij dit ook zal mogen kosten, en dat Hij dit ook zal schenken aan de vele medestanders in het geloof, die hetzelfde in alle oprechtheid in hun geest begeren.

Als wij in alle oprechtheid het "Onze Vader" bidden, dan bidden wij in deze geest: "Onze Vader, Die in de hemelen zijt, **UW** Naam worde geheilgd, **UW** Koninkrijk kome (dáár in ons hart), **UW** wil geschiede (niet die van mij)". Ziet u, als wij Zijn wil en heerlijkheid zoeken, dan wordt dit alles, stap voor stap, in ons leven waargemaakt.

Het is mijn oprechte bede dat God u en mij ditzelfde verlangen zal geven, zoals Zijn Woord het vraagt, om zo (samen) te gaan op de berg van Zijn heerlijkheid, om ALLES prijs te geven, alle heerlijkheid en begeerte van het vlees. Pas zó kunnen wij – in Zijn kracht en in Zijn overvloed – waarlijk arbeiden voor Hem. Alleen zij, die zó willen staan in het Vuur van Zijn (volle) heerlijkheid en in de overvloedigheid van Zijn kracht, zullen straks deel hebben

aan Zijn Bruidsgemeente. O, welk een majesteit en macht zal het Woord, straks door de Bruidsgemeente gebracht, openbaren! Het zal scheppend zijn; herscheppend òf fel oordelend!
"Ja, kom zo, Heer Jezus!"

Wij ontvangen Zalving en Geesteskracht door gemeenschap met het Brood des Levens

In de verzen 28 t/m 36 hebben wij gezien, dat wij een gebeds- en aanbiddingsleven moeten kennen om in Zijn heerlijkheid te kunnen staan, om in deze Goddelijke overvloed te kunnen arbeiden in Zijn Naam. Wij zullen verder ontdekken dat wij machteloos staan tegenover de machten der duisternis, wanneer het gemeenschapsleven met Jezus (iets, dat alleen door gebed en aanbidding wordt verkregen) verwaarloosd wordt. Wij zullen uit het volgende Schriftgedeelte de les leren, dat zalving en Geesteskracht slechts worden verkregen door die gemeenschap met het Brood des Levens en door het gehoorzaam volgen van Zijn onmisbare leiding in Zijn dienst.

Vers 37-42: "En het geschiedde de dag daarna, als zij van de berg afkwamen, dat Hem een grote menigte tegemoet kwam. En zie, één man uit de menigte riep uit, zeggende: Meester, ik bid U, zie toch mijn zoon aan; want hij is mij een eniggeborene. En zie, een geest neemt hem, en van stonde aan roept hij, en hij scheurt hem, dat hij schuimt, en wijkt nauwelijks van hem, en verplettert hem. En ik heb Uw discipelen gebeden, dat zij hem zouden uitwerpen, en zij hebben (het) niet gekund. En Jezus, antwoordende, zei: O, ongelovig en verkeerd geslacht, hoe lang zal ik nog bij u zijn, en u verdragen? Breng uw zoon hier. En nog, als hij naar Hem toekwam, scheurde hem de duivel, en verscheurde hem; maar Jezus bestrafte de onreine geest, en maakte het kind gezond, en gaf hem (aan) zijn vader terug".

Hier maken wij een grote (geestelijke) mislukking mee, die de discipelen van Jezus moesten ondervinden toen Jezus niet bij hen was. Hen werd namelijk, door de vader van de jongen die aan toevallen leed als gevolg van demonische aanvallen, verzocht, om door hun gebed, de satanische geest uit te werpen. En, denkend aan de wonderbare zending en arbeid, die zij kort tevoren nog hadden ervaren (zie vers 1-11), hadden zij zich vol verwachting aan dit geestelijk werk gezet, maar... er gebeurde niets!

Wanneer een dienstknecht van de Here steunt op zijn routine en ervaring en niet op de **Goddelijke zending en bijstand**, en dit voor iedere ziel of situatie opnieuw, dan gaat het mis! **De Goddelijke Zalving is dan afwezig** en daarmee is ALLES gezegd! Het is – enkel en alleen – deze Zalving van de Heilige Geest (door de dienstknecht heen), die wonderbaar geloof geeft, Die in al het geestelijke werk moet arbeiden en Die in de Gemeente moet leren, vermanen, en op moet bouwen; het is deze Zalving, Die wonderen en tekenen verricht van genezingen en krachten, waarbij de arbeider van de Here slechts Zijn instrument moet zijn. Gods arbeider heeft geduldig en gelovig te bidden en open te staan voor deze Zalving en leiding van Gods Geest.

Deze noodzaak van de Zalving en kracht van Gods Geest komt hier tot uitdrukking in de woorden van Jezus: "Breng uw zoon hier (bij Mij)!" Altijd moet Jezus (Gods Geest) het doen en niet de mens, die slechts het instrument van de Geest moet zijn.

Jezus liet deze woorden voorafgaan door een klacht: "O, ongelovig en verkeerd geslacht, hoe lang zal ik nog bij u zijn, en u verdragen?" En in de overeenkomstige teksten van het Matthéüs-Evangelie lezen wij: *"Dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten"* (17:21). Deze klacht betrof Zijn discipelen, die in ongeloof handelden, vanwege het gebrek aan Zalving. De Zalving van God kan enkel en alleen worden verkregen door BIDDEN en VASTEN, waardoor wij Zijn Goddelijke wil (steeds beter) leren verstaan en volgen.

In dit VASTEND gebed moet een kind van God door Hem worden geleid. Dan wordt dit zoeken naar Hem door niets onderbroken, zelfs niet door het eten. ALLES wordt ons dan minder waard dan deze goddelijke Zalving, dan deze gemeenschap met het Brood des Levens!

Als wij eenmaal Gods Zalving voor een zekere dienst of bediening ontvangen hebben, en wij zijn getrouw gebleven aan die Zalving en gehoorzaam aan Zijn leiding, dan zullen, door de werkzaamheid van die Zalving, ALLE machten van de duisternis, dus óók demonische geesten als deze, genoemd in dit Schriftgedeelte, moeten wijken!

Eens zal de Gemeente, namelijk dat deel dat tot Zijn Bruid(sgemeente) behoort, in de VOLHEID van deze Zalving, deze "eindtijd-zalving", mogen arbeiden. Er staat in Obadja geschreven: *"Er zullen heilanden op de berg Sion opkomen, om Ezau's gebergte te richten; en het koninkrijk zal des Heren zijn"* (vers 21). Deze "heilanden" zijn arbeiders van de Here, waarin en waardoor Hij zo volmaakt en krachtig kan werken, dat het Woord Gods Zich in al Zijn scheppende macht en kracht kan openbaren tot redding, verlossing, genezing en vernieuwing van velen!

Gemeenschap met het Brood des Levens brengt, na kruisproces, broederschap en gemeenschap in Christus

Vers 43-45: "En zij werden allen verslagen over de grote daden van God. En als zij allen zich verwonderden over al de dingen, die Jezus gedaan had, zei Hij tot Zijn discipelen: Legt gij deze woorden in uw oren: Want de Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen van mensen. Maar zij verstonden dit woord niet, en het was voor hen verborgen, alzo dat zij het niet begrepen; en zij vreesden van dat woord Hem te vragen".

Dit Schriftwoord was voor hen (nog) verborgen, maar voor een christen NA Pinksteren (d.i. na de uitstorting van de Heilige Geest – zie Hand. 2:1-4) niet meer. Het is ons, door de Heilige Geest, geopenbaard geworden dat deze wonderdaad van Jezus' liefde, namelijk Zijn dood en opstanding voor ons, HET Brood des Levens is. Er staat niet voor niets geschreven: *"Mijn vlees is waarlijk Spijs, en Mijn Bloed is waarlijk Drank"* (Joh. 6:55).

Het gaat dus, geestelijk gezien, om deze dood (en opstanding) van Jezus **voor ons**. Met andere woorden: wij moeten deel hebben aan Zijn dood, namelijk afsterven aan ons oude en zondige leven, en alleen dan kunnen wij deel hebben aan Zijn opstanding(skracht) (zie Rom. 6:5). Wij moeten dit geestelijke voedsel tot ons nemen, wij moeten deze Waarheid vol verlangen in ons opnemen, opdat wij "één plant" worden met deze dood (en opstanding)

van Jezus (zie 2 Kor. 4:10-11). Dan zullen wij, met Jezus, aan alle ongerechtigheid afsterven en, met Hem, ook het NIEUWE LEVEN ingaan (zie 1 Petr. 2:24). Dit Goddelijk Kruisproces, dit Bloedteken van het Lam van God, begeleidt ons gehele christenleven. Vanaf onze bekering tot aan de Goddelijke Bruiloft toe moet deze rode draad van Jezus' verzoenend Bloed worden gevonden. Immers, ook om deze Bruiloft te beleven moet men eerst zijn **ingegaan** op de Goddelijke uitnodiging om te komen tot en te eten van het AVONDMAAL van de Bruiloft van HET LAM van God²⁷ (zie Openb. 19:9). Altijd maar weer moet het verzoenend Bloed van Gods Lam ons reinigen van alle dode werken en ons kleeft (bedoeld word: ons innerlijk leven) wit (rein) maken, tot het vol is van GODS gerechtigheid. En tot in eeuwigheid zal deze zoendood van Jezus (namelijk Zijn dood als Offerlam, tot verzoening van onze zonden) de hoogste lof worden toegezongen.

Laten wij ons getrouw en oprecht reinigen door Zijn Bloed, dan zal dit Bloed de werkingen van ons vlees tenietdoen. Vlees wil, onder andere, altijd heerschappij voeren over onze geest en over anderen; het wil altijd de eerste zijn, waardoor waarachtige broederschap²⁸ en fellowship (d.i. omgang, gemeenschap) in Christus worden verstoord!

Vers 46-48: "En er rees een overlegging onder hen, namelijk, wie van hen de meeste was. Maar Jezus, ziende de overlegging van hun harten, nam een kind, en stelde dat bij Zich; en zei tot hen: Zo wie dit kind ontvangen zal in Mijn Naam, die ontvangt Mij; en zo wie Mij ontvangen zal, ontvangt Hem, Die Mij gezonden heeft. Want die de minste onder u allen is, die zal groot zijn".

Hier ziet u "vlees" zijn monstertop opsteken: Wie is er de baas, wie is er onder ons de eerste? Wanneer Jezus, het Brood des Levens, waarlijk in ons woont en troont, wordt deze gedachte in ons gedood en komt de eer hiervoor altijd alléén **JEZUS** toe.

Eens hoorde ik van het volgende visioen: Er was een berg en op de top van die berg een grote boom. Hij zat zeer goed in zijn blad en het leek, dat die boom zich heel wat voelde, zich meer voelde, dan alle andere. De ziener zag toe, en ziet, de boom verloor al zijn bladeren en verdorde. Toen werden plotseling kaarsen gezien, grote en kleine, die opgewekt brandden voor de troon van God. En Jezus, Die op die troon zat, zei: "Zo moet het zijn".

Deze grote, mooie, boom stelde een arbeider van God voor, die op Gods heilige berg mocht staan. Hij werd machting door God gebruikt, tot er hoogmoed in hem kwam. Daardoor voelde hij zich méér dan zijn broeders en zusters en keek op ze neer. Toen week Gods zalving van hem en hij verdorde. Zo hoort het niet te zijn, maar wel overeenkomstig het tweede beeld:

Hier staan de kinderen Gods als grote en kleine kaarsen **naast elkaar** en verspreiden allen hun licht, **enkel tot eer en verheerlijking van Jezus**, Die op de troon van hun hart zit. Zonder enige afgunst verheerlijken zij, **naast elkaar**, hun Heer en hun God en zij doen dit, zoals Hij hen tot Zijn dienst heeft geroepen, ook zonder enige zelfverheffing!

Laten wij toch niet met afgunst naar elkaar kijken, geliefden, maar laten wij enkel en alleen onze blik op de troon van God richten, op de Voleinder van ons geloof, op onze Here Jezus Christus! Laten wij allen, als kinderen van één Vader, bereid zijn om **NAAST** elkaar, naar onze eigen roeping, Hem te verheerlijken. Want, HIJ moet de leiding hebben in de gemeente, en zal, naar Zijn wil, sommigen van ons uitzenden in deze wereld tot redding van velen. Als wij zo arbeiden voor Hem, Hem alle lof, prijs, eer en dank geven, en zo van Hem getuigen, dan zal de vrede en blijdschap en de gerechtigheid van de Heilige Geest in ons blijven en ons bewaren tot in het EEUWIGE LEVEN. Als wij zo, in de Here, wandelen en handelen, dan zullen wij (geestelijk) niet verdorren en altijd fris blijven.

Ook moeten wij Zijn Zalving altijd gehoorzamen. Zo wilde Paulus eens in Klein-Azië prediken, maar Gods Geest belette hem dat; hij moest van de Geest naar Griekenland toe. En hij gehoorzaamde! Dat prediken in Klein-Azië was óók goed werk, maar wij hebben ons hierin aan Zijn leiding te onderwerpen. Zo zijn er sommige arbeiders, die een bepaalde roeping hebben en die met alle geweld iets anders willen gaan doen. Wat krijgen zij daar, in die andere bediening? Zij komen, wat die ware geestelijke levensstroom betreft, droog te staan en zullen (als ze niet uitkijken) een geestelijke dood sterven! Waarom? Zij luisteren niet naar de wil van Gods Zalving, maar gaan hun eigenwillige weg volgen. Zij proberen de Heilige Geest te gebruiken voor hun eigen weg! Maar de Heilige Geest wil niet **worden** gebruikt, onze Heilige God wil **ONS** gebruiken! Als wij ons willen schikken naar Zijn Zalving, dan zal Hij zorgen, dat er zich geen machtsstrijd onder ons ontwikkelt en dat de gedachte van: "ik ben méér dan de anderen" wordt gedood, opdat die Zalving, zonder belemmeringen, Zijn weg in ons en door ons heen kan hebben.

Laten wij verder zien naar deze broederzin, deze samenwerking in de arbeid voor Jezus en waardering van elkaar, juist door die Zalving.

Vers 49-50: "En Johannes antwoordde en zei: Meester, wij hebben één gezien, die in Uw Naam de duivelen uitwierp, en wij hebben het hem verboden, omdat hij U met ons niet volgt. En Jezus zei tot hem: Verbied het niet; want wie tegen ons niet is, die is voor ons".

Laten wij ware broederzin hebben! Als Gods Zalving in ons werkt, dan zullen wij niet zo handelen als Johannes destijds. Hij vreesde **concurrentie**, in plaats van zich te verblijden, dat de Naam van Jezus ook door anderen, die niet tot hun groep behoorden, werd verheerlijkt! Laten wij zo niet handelen, geliefden! Dan zal deze Zalving ons ook een zachtmoedige geest en begrip geven tegenover hen, die, om de één of andere reden, vijandig tegenover ons staan.

Vers 51-53: "En het geschiedde, als de dagen van Zijn opneming vervuld werden, zo richtte Hij Zijn aangezicht, om naar Jeruzalem te reizen. En Hij zond boden uit voor Zijn aangezicht; en zij, heengereisd zijnde, kwa-

²⁷ Zie eventueel de studie: "Door de Geest van God geroepen tot deelname aan het Avondmaal van de Bruiloft van Gods Lam en tot deze Goddelijke Bruiloft". GRATIS te downloaden op onze website www.eindtijdbode.nl

²⁸ Broederschap = Het samen zijn – en vooral het 'één in de geest zijn' – van gelovigen in de vreze en liefde voor God.

men in een dorp van Samaritanen, om voor Hem herberg (d.i. een plaats om te slapen) te bereiden. En zij ontvingen Hem niet, omdat Zijn aangezicht was als reizende naar Jeruzalem".

U weet vast wel, dat het tussen Joden en Samaritanen was als water en vuur. De Joden spuugden op de grond als zij een Samaritaan voorbijgingen. Het is namelijk een oosterse gewoonte om de verachting tot uiting te brengen door flink op de grond te spugen bij het passeren van een, door hun, veracht persoon. Zo'n houding was natuurlijk olie op het vuur werpen voor de Samaritanen, die zich, mede daardoor, erg gediscrimineerd voelden. De natuurlijke reactie was haat! Haat tegen de Joden en tegen hen, die naar een Joodse stad wilden gaan.

Vers 54-56: "Als nu Zijn discipelen, Jakobus en Johannes, dat zagen, zeiden zij: Here, wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van de hemel nederdale, en dezen verslinde, gelijk ook Elia gedaan heeft? Maar Zich omkerende, bestrafte Hij hen, en zei: Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt. Want de Zoon des mensen is niet gekomen om de zielen van mensen te verderven, maar om te behouden. En zij gingen naar een ander dorp".

Gods Zalving zal elke geest van oordeel en kritiek (nl. kritiek die anderen naar beneden haalt) uit ons wegnemen. Want elk oordeel hoort het Woord en de Geest van God alléén toe. Soms gebruikt Hij de mond van één van Zijn dienstknechten om dit oordeel uit te spreken, zoals het geval was bij Ananias en Saffira (zie Hand. 5:1-11). Wij zullen straks bij Gods grote oordeels-Troon, als wij vol zijn van deze Geest en het Woord, mee mogen oordelen, ook over de gevallen engelen (zie Openb. 20:10-15). Maar, nu is die Zalving ons gegeven om zondaren te trekken tot Gods genade en wij moeten daarbij liefdevol, geduldig en zachtmoedig zijn tegenover hen, die nog geen besef en/of juist inzicht hebben van deze genade van God en, natuurlijk, onszelf strikt houden aan Gods rechtgesneden Woord (zodat het in het licht van Gods Geest verstaan wordt). Wij hebben over het algemeen streng te zijn voor onszelf en verdraagzaam tegenover anderen; vooral tegenover hen, die pas tot geloof gekomen zijn. Wij kunnen dit alleen doen, als het Brood des Levens waarlijk in ons werkt.

Gemeenschap met het Brood des Levens maakt ons bekwaam om Jezus te volgen en voor Hem te arbeiden

Wanneer wij gemeenschap hebben met het Brood des Levens, dan zal Hij in ons een roeping ontwikkelen. Dit openbaart zich eerst in een verlangen om te werken voor de Here Jezus en dan in een persoonlijke, daadwerkelijke, vastomlijnde roeping. Die roeping zal de Here u en mij persoonlijk bekend maken. Dat kan zijn in dromen, zoals het geval was bij Jozef, of in een duidelijk te horen stem die ons (bij name) roept, zoals bij Mozes, of op een andere manier, maar het moet u, in ieder geval, **persoonlijk** bekend gemaakt zijn (of worden) en niet via anderen. Gods wil is u dan volkomen bekend geworden. De Geest van God zal ons in zo'n belangrijke zaak (en taak) niet in het onzekere laten!

Met Zijn roeping zalft Hij ons tot de bediening. Als wij Gods roeping en zalving tot de bediening van Hem hebben ontvangen, wil dit niet zeggen, dat wij dan onmiddellijk aan de slag moeten. Wij hebben Gods leiding en stuwkracht (die ons in beweging zet) biddend af te wachten. Zo moest Johannes de Doper, in de woestijn, biddend wachten op het tijdstip dat God hem daadwerkelijk tot actie zou roepen. Hij was, al voordat hij geboren was, vervuld met de Heilige Geest, maar hij stelde zijn openbaar optreden beslist afhankelijk van de innerlijke stuwkracht en leiding van de Geest. En daar in die woestijn "geschiedde het Woord tot Johannes" (zie Luk. 3:2), daar riep God hem tot de daadwerkelijke arbeid, namelijk die van bekeringsprediker en doper in water.

Met Mozes daarentegen ging het anders. Hij verlangde op te treden als leider van het onderdrukte volk van Israël. In zijn hart was hij zich bewust, dat God hem hiertoe had geroepen. Maar hij kon niet wachten op de door God bestemde tijd! Hierdoor kwam hij tot de moord op die Egyptenaar en moest hij vluchten naar de woestijn van Midian. Menselijke activiteiten bevinden zich, geestelijk gezien, op het terrein van de dood, maar als God, door Zijn Zalving, in en door ons werkt, dan brengt die Zalving het NIEUWE LEVEN teweeg. Pas na 40 lange jaren van wachten, waarbij alle menselijk vermogen (en verlangen) om leiding te geven was verdwenen, riep God hem daadwerkelijk tot actie, om Zijn volk Israël te verlossen.

David daarentegen wist te wachten op God. Nadat Samuël hem had gezalfd tot koning over Israël, en hij dus Gods definitieve wil ten aanzien van hem en zijn leven wist, was hij rustig teruggegaan naar de schapen van zijn vader Isaï. Zelfs toen Saul hem in het paleis had geroepen nam hij de gelegenheid niet te baat om zijn zalving waar te maken. Ook doodde hij Saul niet, toen hij hiertoe in de gelegenheid was in de woestijn Zif, en David zei tot Abisaï, één van zijn oversten, toen deze hem hiertoe wilde aanzetten: "De Here late het verre van mij zijn, dat ik mijn hand legge aan de gezalfde van de Here"! Hij wachtte op Gods tijd, want hij wist dat God Zelf Zijn zalving waar zou maken en hem zou zetten op de troon van Israël. En, op Gods tijd gebeurde dit ook!

In onderstaande Schriftgedeelten worden drie verschillende situaties geschetst. De eerste situatie schetst iemand die ernaar verlangt om voor Jezus te arbeiden, maar die vooruitloopt op Gods roeping hiertoe.

Vers 57-58: "En het geschiedde op de weg, als zij reisden, dat één tot Hem zei: Here, ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat. En Jezus zei tot hem: De vossen hebben holen, en de vogels in de lucht nesten; maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegge".

Vossen zijn sluwe dieren en zij beelden hier listige (nl. geslepen en dus uitgekookte) mensen uit, mensen die door bedrieglijke misleiding rijk (willen) worden. Vogelen des hemels beelden in Gods Woord de duivelse machten uit en, hier in het bijzonder, mensen bij wie hun gedachten en gevoelens bestuurd worden door de machten van de hel. Ze vergaren met hun duistere praktijken rijkdom. Ze zorgen er maar wat graag voor dat ze, voor zichzelf, hun schaapjes op het droge hebben. Het zijn onder de christenen vaak die arbeiders die, voor hun "werk voor de Heer", altijd maar weer geld, veel geld, vragen. Terwijl er in Gods Woord staat geschreven: "Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet" (Matth. 10:8b). Maar Gods Zoon en allen die Hem oprecht volgen, willen zich niet bedienen van duistere praktijken om aan geld te komen. Jezus waarschuwde deze enthousiaste volgeling dat hij niet een op-

recht, dienstbaar leven kon leiden in eigen kracht. Pas als God ons tot zulk een leven heeft geroepen, zullen wij van Hem de kracht ontvangen om de vele, moeilijke ogenblikken in zo'n leven goed te doorstaan. En, dan zal Hij ons ook de middelen en gaven geven om het werk te doen.

Vers 59-60: "En Hij zei tot een ander: Volg Mij. Doch hij zei: Here, laat mij toe, dat ik heenga, en eerst mijn vader begraaf. Maar Jezus zei tot hem: Laat de doden hun doden begraven; doch gij, ga heen en verkondig het Koninkrijk van God".

Hier heeft de Here Zelf iemand tot de arbeid in Zijn Wijngaard geroepen. Maar die roeping werd **niet** in een onge-deeld hart (nl. een hart dat niets en niemand anders toebehoort) ontvangen. Want, hij wilde eerst zijn vader begraven. En een vaderfiguur is iemand die gehoorzaamheid eist van zijn kinderen. Deze geroepene had nog "een vader", die hij moest gehoorzamen. Dit wil zeggen: hij was nog gebonden aan zijn oude (wereldse) leven, hij was nog (aan het één of ander) verslaafd, waardoor hij dat wel gehoorzamen moest. Er heerste in het hart van deze geroepene een geestelijke strijd. Hij wilde aan de Goddelijke roeping beantwoorden, maar aan de andere kant kon hij zich niet losmaken van (bepaalde) wereldse banden en/of verantwoordelijkheden. Met andere woorden zei hij tenslotte: "Laat mij met het werken voor U wachten, Here, tot mijn wereldse verplichtingen en eisen er niet meer zijn". Bijvoorbeeld: "Tot ik gepensioneerd ben; dan wil ik wel voor U werken".

Deze geroepene stelde zijn maatschappelijke roeping hoger dan de hemelse roeping van God! Jezus antwoordde hem: "Laat de doden hun doden begraven". Met andere woorden: Laten de doden – dit zijn: de wereldse mensen – zorgen voor het begraven van de doden, dit is: de zorg hebben voor de maatschappelijke verantwoordelijkheden, "maar gij, ga heen en verkondig het Koninkrijk van God!" Laten wij toch leren om betrekkingen in deze maatschap-pij en familieaangelegenheden lager te stellen, dan de hemelse roeping van Jezus!

Hij zal voor ons maatschappelijk welzijn zorgen, als wij de zaken van het Koninkrijk Gods voorrang geven boven die van deze maatschappij!

Vers 61-62: "En ook een ander zei: Here, ik zal U volgen; maar laat mij eerst toe, dat ik afscheid neem van degenen, die in mijn huis zijn. En Jezus zei tot hem: Niemand, die zijn hand aan de ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods".

Deze geroepene wilde niet zo direct beginnen. Hij wilde tijd hebben om zich, langzaam, los te maken van zijn maatschappelijk leven en van zijn levensgewoonten. Hij wilde tijd hebben om afscheid te nemen van de dingen en degenen, die in zijn huis waren; van de dingen, waar hij dagelijks aan gewend was. Hij wilde zijn oude leven zo, beetje bij beetje, los laten om zo, heel langzaam, te komen tot de arbeid voor Christus. Maar, denk aan de vrouw van Lot, geliefden! Zij keek met pijn en verdriet in haar hart naar de schatten die zij in Sódóm moest achter-laten. Wij hebben als rasechte arbeiders van de Here inderdaad een heel ander leven.

Hadden wij voorheen het recht om zelf over onze tijd, ons geld en over onszelf te beschikken, in de arbeid van de Here is HIJ Degene, Die over ons en het onze beschikt. Niets is dan meer van en voor onszelf. Onze Here vraagt van ons dat wij de talenten en gaven, die Hij ons geeft, zo nuttig mogelijk besteden. Hij vraagt ons te allen tijde beschikbaar te zijn, ook als Hij ons "bij nacht en ontij", namelijk op ongeschikte momenten roept tot de arbeid. Niet voor niets achtte Paulus zich "een gevangene van Jezus"! Hij was gevangen in de liefdeband van Jezus, Die hem riep tot het moeilijkste leven, dat er voor hem te leven was, vol van lijden en ellende naar het vlees, maar vol van hemelse heerlijkheid naar de geest, vol van een innerlijk contact met een troostende en krachtgevende Opdracht-gever en Heiland. En Paulus koos doelbewust dit arbeidzame leven in de Here!

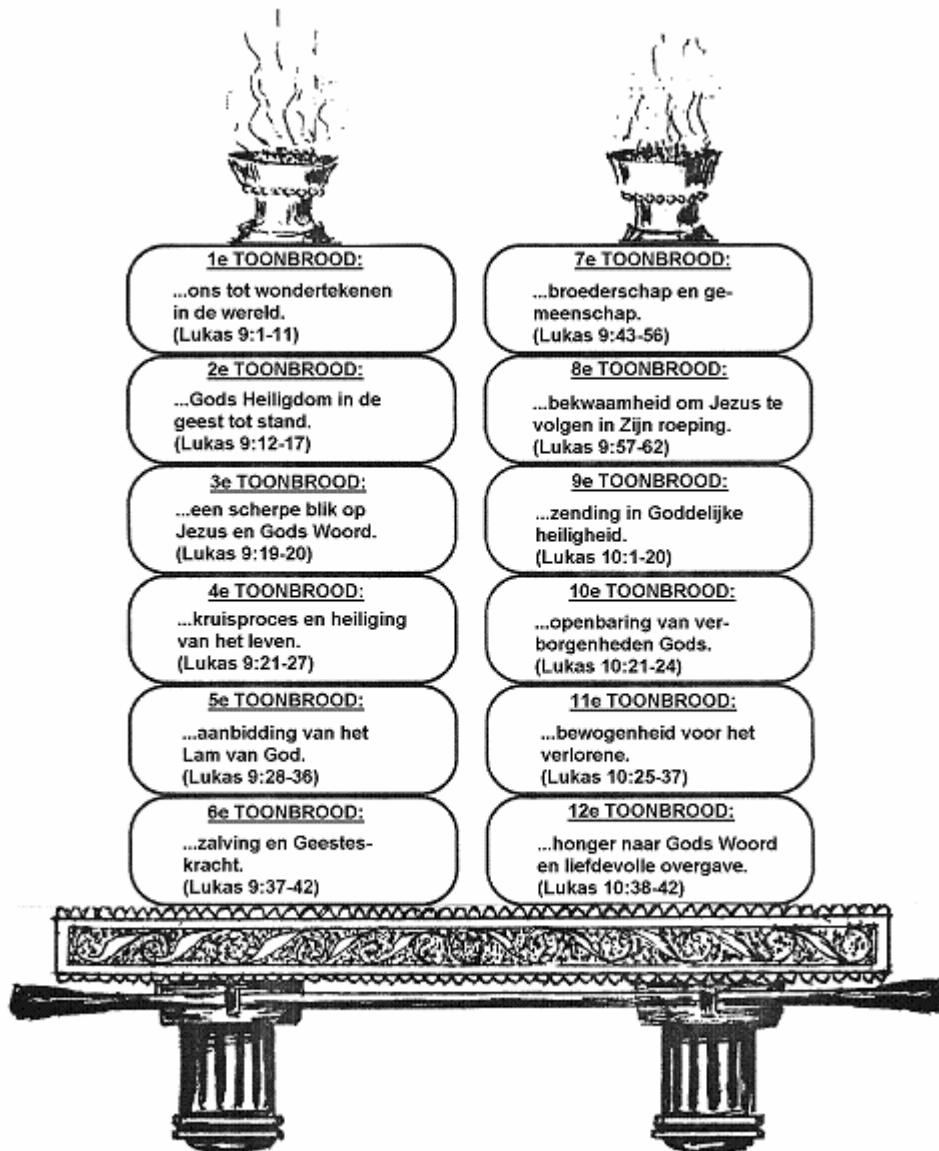
Als de Here u heeft vervuld met de Geest van God, dan is aan deze doop met de Geest een roeping verbonden. Hij doopt u niet zomaar met Zijn Geest! Wanneer u bidt: "Here, doop mij met Uw Geest!" dan moet er ook de be-reidheid zijn om uw leven en uw wezen toe te wijden aan Jezus en Zijn Koninkrijk. Als wij bidden: "Here, ik wil voor U arbeiden", dan moet daar een liefdevol hart zijn, dat wil zwoegen voor Jezus.

Want, dit gedoopt zijn met de Geest van God, dit gedrenkt zijn in Zijn Geest, is een éénwording met Jezus, Die het (ware) Brood des Levens is, om Zijn heerlijkheid in deze wereld meer en meer te openbaren, wat dit onszelf ook zal mogen kosten! En, als ons leven waarlijk vervuld is met Gods Geest, dan betekent dit ook dat wij een Goddelij-ke roeping hebben, waaraan wij gehoor moeten geven.

Laten wij de waarschuwing, die staat geschreven in Matthéüs 25:24-30 en Lukas19:20-26, over de boze en luie dienstknecht – die achtereenvolgens zijn talent en pond bewaarde, waarmee ontvangen geestelijke gaven en kracht van de Heilige Geest bedoeld worden – en het scherpe oordeel van de Here over dezulke, in acht nemen, opdat wij niet in hetzelfde oordeel van de Here zullen vallen, met als gevolg dat de Grote Verdrukking dan onher-roepelijk ons deel zal zijn!

Iedereen die waarlijk met Gods Geest vervuld is, moet, naar de roeping van de Here, deel hebben aan Zijn (godde-lijke) arbeid. Want wij zijn dan door één Geest gedrenkt tot één Lichaam. En als wij éénmaal leden geworden zijn van het Lichaam van Christus, zo hebben deze leden van dat éne Lichaam, onder leiding van het Hoofd, de arbeid van Christus, elk naar zijn (of haar) eigen roeping, in deze wereld te vervullen, waarbij GOD al de glorie zij!

Gemeenschap met het Brood des Levens maakt of brengt voort:

Hoofdstuk 10

Als een Goddelijk Toonbrood in deze wereld (deel II)

Gemeenschap met het Brood des Levens brengt zending in Goddelijke Heiligheid.

Hier zien wij dat eenheid met Jezus ons brengt tot HEILIGE arbeid. Het getal 70 (10 x 7) staat typologisch voor "volmaakte heiligheid". Het gaat hier dus om GEESTELIJKE ARBEID IN VOLMAAKTE HEILIGHEID. Zagen wij in het eerste toonbrood (zie hoofdstuk 9:1-11) dat onze arbeid in de kracht van de Heilige Geest moet geschieden (en dit geldt natuurlijk voor ALLE arbeid in Hem), daar tot uiting gebracht door het getal 12; hier zien wij welk een geestelijke hoogte onze arbeid, in de kracht van de Heilige Geest, moet bereiken; namelijk tot het punt van **volmaakte heiligheid**.

Ook vormt het getal 7 in Gods Bijbel altijd een heenwijzing naar de eindtijd, namelijk naar het moment dat de tijd van Gods genade (een periode van 2000 jaar), waarin wij nu (nog) leven, afgesloten zal worden. Profetisch wil dit ons dus zeggen, dat gedurende de laatste wereldwijde opwekking van Gods Spade-Regen (beeld van de uitstorting van de Heilige Geest in de eindtijd – zie Joël 2:23b en 28-29), waarvan wij nu reeds "de eerste druppels" hebben ontvangen, er zich een dienstbaarheid in zulk een heiligheid zal openbaren; een dienstbaarheid in Gods volle gerechtigheid en kracht, waarnaar Obadja 21 verwijst: "Er zullen heilanden (namelijk gezalfden Gods) op de berg Sion opkomen, om Ezau's gebergte (bedoeld wordt: wereldsgezinde christenen) te richten; en het koninkrijk zal des Heren zijn".

Vers 1-2: "En na deze stelde de Here nog zeventig anderen (aan) en zond hen heen voor Zijn aangezicht, twee aan twee, in iedere stad en plaats, daar Hij komen zou. Hij zei dan tot hen: De oogst is wel groot, maar de (gezalfde) arbeiders zijn weinige; **daarom** bidt de Here van de oogst, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote (d.i. uit zal zenden)".

Laten wij even bij dit "daarom" van de Here stilstaan. Er zijn maar weinig gelovigen, die willen werken voor Jezus met de totale inzet van hun wezen. "De oogst is groot", staat er geschreven, "maar arbeiders zijn er weinig". Wat

kan hier verandering in brengen? "Bidt de Heer van de oogst!" staat er geschreven. Jezus kan hier, als gevolg van de gebeden van Zijn heiligen, verandering in brengen. Hij kan van bekeerde zondaren, als zij dit echt willen, toegewijde arbeiders maken, en ze uit hun maatschappelijke betrekkingen halen om in Zijn Wijngaard te werken.

Let op, wij moeten onszelf niet uitstoten! Wij moeten onszelf niet inbeelden dat wij geroepen zijn, want zo'n ingebeelde roeping brengt nooit de zo nodige medearbeid van Jezus, namelijk de Zalving van de Geest, Die het werk – door ons heen – doen moet. Wij moeten door Hem GEROEPEN ZIJN! En ook al ZIJN wij door Hem geroepen en (uit)gezonden, dan nòg hebben wij, door gebedscontact met Hem, Zijn leiding nauwgezet te volgen!

Ook is de aard van de verschillende roepingen anders. De één is geroepen als evangelist, de ander als leraar, weer een ander als plaatselijke herder, en de volgende als profeet, en, in de nabije toekomst, tijdens de wereldwijde opwekking van de grote Spade-Regen, zullen wij weer apostolische roepingen gewaar worden. Apostelen zijn de pilaren van Gods Gemeente hier op aarde, "all-round" arbeiders, die de algemene leiding in de kracht, wijsheid en liefde van de Heilige Geest hebben.

Naast deze 5 grote roepingen vinden wij in het geestelijk Lichaam van Christus ook nog de kleinere roepingen van "behulpzels"; dit zijn help(st)ers die, onder andere, de plaatselijke herder moeten helpen in de uitoefening van zijn herderlijke dienst, zoals: ouderlingen, diakenen, jeugdleiders, zondagsschoolkrachten, zangkoorleden en -leiders, muzikanten, typisten en drukkerij-bedienden, enz. Wij kunnen onszelf niet in zo'n roeping "schuiven". Doen wij dit, dan merken wij, dat het niet "lukt", omdat God ons de nodige zalving en toewijding onthoudt! Het is enkel Gods Geest, Die ons, in welke geestelijke arbeid ook, vruchtbaar kan doen zijn; het is ook God, Die voor ons de aard van de roeping bepaalt, omdat Hij, als geen ander, de Kenner van ons hart is.

Wij kunnen verlangens hebben om, in een zekere roeping, de Here dienstbaar te zijn; maar een verlangen is nog geen roeping (zie 1 Tim. 3:1)! Wel kent iedere roeping, als basis, het menselijke verlangen om voor Jezus te mogen arbeiden. Maar het is altijd weer de Here alléén, Die Zijn arbeiders in Zijn Wijngaard uitzend (zie Mark. 4:13).

Vers 3: *"Gaat heen; zie, Ik zend u als lammeren in het midden van wolven".*

In dit korte bevel "Gaat heen", dat de Heilige Geest Zijn "uitgestotenen" geeft en zal geven, is een machtige zendingsdrang gelegen, dat de geroepenen, onweerstaanbaar door Zijn Goddelijke liefde, drijft in de arbeid voor Jezus, al brengt deze arbeid dezulken ook in omstandigheden, die niet aangenaam of comfortabel, ja, die zelfs gevaarlijk kunnen zijn!

"Lammeren" hebben **de Herder** nodig; ze hebben geen kracht in zichzelf; hun kracht is die Herder. Want als de wolf komt, dan is het de herder, die de wolf moet weren en verjagen. Beeldt u niet in, dat u krachtig of knap genoeg bent, dat u de wolf, de satanische macht, die zich openbaart in de wereldse mens, kunt verslaan. Het is Gods zalving in u, die het door u heen moet doen!

Vergeet nooit dat u, als arbeider van Jezus, staat tegenover een goed georganiseerde, geestelijke macht van de duisternis, van geestelijke boosheden (nl. demonische machten) in de lucht, die de huidige wereld in hun macht hebben en die alle wereldse mensen (in meer of mindere mate) leidt (zie Ef. 6:12). Maar aan de andere kant mogen wij ook nimmer vergeten, dat Jezus heeft gezegd: *"Hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen!"* (Joh. 16:33b).

In en door Jezus zullen wij de overwinning behalen over de machten van wereld en hel! Maar dit toont ons ook, hoe noodzakelijk het is om, voor deze geestelijke strijd, door Jezus uitgerust te worden met de volle wapenrusting van God (zie Ef. 6:10-20). Hoe krachtiger Gods dienstknechten zijn aangedaan met Gods Geest, des te krachtiger zal de tegenstand van de hel geopenbaard worden in de houding van de wereldse mens. Dit is de reden, waarom Jezus ons waarschuwt voor het gevaar van wolven.

Vers 4: *"Draagt geen buidel (d.i. beurs), noch male (d.i. reistas), noch schoenen; en groet niemand op de weg".*

Als Gods zalving ons leidt, dan zullen deze woorden in ons leven waargemaakt worden. Want, door de zendingsdrang zoekt Gods dienstknecht enkel en alleen zielen van mensen te winnen voor Jezus, tot hun eeuwig behoud; hij zoekt nimmer zichzelf te verrijken (beurs) of zichzelf materieel te verzadigen (reistas, schoenen). Als u deze dingen wel zoekt, dan kunt u beter in de wereld een goede baan proberen te vinden of in zaken gaan. Ook zal deze dienstknecht, als Gods zalving hem waarlijk leidt, nooit komen tot het zoeken van eer onder de mensen, hier tot uitdrukking gebracht in de woorden: "En groet niemand op de weg". Een waarachtige dienstknecht van de Here zoekt geen eer van mensen, maar enkel en alleen de glimlach van zijn Zender! Ook zoekt hij geen heerschappij over hen (zie 1 Petr. 5:3).

Vers 5-9: *"En in wat huis gij zult ingaan, zegt eerst: Vrede zij (de bewoners van) dit huis! En indien aldaar een zoon des vredes is, zo zal uw vrede op hem rusten; maar indien niet, zo zal uw vrede tot u terugkeren. En blijft in dat huis, etende en drinkende, hetgeen van hen voorgezet wordt; want de arbeider is zijn loon waardig; gaat niet over van het ene huis in het andere huis. En in wat stad gij zult ingaan, en zij u ontvangen, eet hetgeen u voorgezet wordt. En geneest de zieken, die daarin zijn, en zegt tot hen: Het Koninkrijk van God is nabij u gekomen".*

U ziet hier het oude, maar **niet** verouderde voorbeeld van Gods zending: twee aan twee en van huis tot huis; van stad tot stad; speurend naar zonen en dochters des vredes. Naar mensen die innerlijk verlangen naar de vrede met God. En deze taak heeft twee (even belangrijke) kanten: de evangelisten hebben de Blijde (Evangelie) Boodschap te brengen, maar daarnaast ook, ter bevestiging van Gods genade en macht, de zieken te genezen in de Naam van Jezus!

Hier is een geestelijke taak naast een lichamelijke. Voor de zieken moet er worden gebeden tot genezing, omdat ziekte een gevolg is van de zonde; en de zonde heeft de Here tenietgedaan aan het kruis van Golgotha! Wij mogen hierbij echter niet vergeten dat de geestelijke taak, namelijk het winnen van de zielen van mensen voor Gods Koninkrijk, de voornaamste taak moet blijven; en dat de zielen van mensen zich moeten hebben bekeerd tot Jezus,

wil Hij hen genezen.

Vers 10-16: "Maar in wat stad jij zult ingaan, en zij u niet ontvangen, uitgaande op haar straten, zo zegt: Ook het stof dat uit uw stad aan ons kleeft, schudden wij af op u; nochtans zo weet dit, dat het Koninkrijk van God nabij u gekomen is. En Ik zeg u, dat het de mensen van Sódóm verdraaglijker wezen zal in die (oor-deels)dag, dan dezelve stad. Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaída, want zo in Tyrus en Sidon de krachten geschied waren, die in u geschied zijn, zij zouden eertijds, in zak en as zittende, zich bekeerd hebben. Maar het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in het (eind)oordeel dan u. En jij, Kapernaüm, die tot de hemel toe verhoogd zijt, jij zult tot de hel toe nedergestoten worden. Wie u hoort, die hoort Mij; en wie u verwerpt, die verwerpt Mij; en wie Mij verwerpt, die verwerpt Degene, Die Mij gezonden heeft".

Ook aan de onwillige mensen moet het Woord van God gepredikt worden. Blijven zij in hun onwil om zich tot de Here Jezus te bekeren, dan mag er verder geen enkele geestelijke band bestaan tussen de dienstknecht van God en dezulken, behalve dan, dat hij voor hen moet blijven bidden om genade.

Hier klaagt Jezus de Joodse steden Chorazin en Bethsaída alsook Kapernaüm aan, vanwege hun onbekeerlijkheid. Kapernaüm was "tot de hemel toe verhoogd", omdat het Jezus' woonplaats was in die dagen, maar door hun onbekeerlijkheid zou die stad in de oordeelsdag "tot de hel toe nedergestoten worden"! U weet hoe zondig Sódóm was, zo erg zelfs dat het voortijdig Gods oordeel moest ondergaan! Toch zullen de mensen van Sódóm en die van de heidense steden Tyrus en Sidon het verdraaglijker hebben in de oordeelsdag, dan de mensen van deze Joodse steden, en wel om het enorme feit, dat zij het aanbod van Gods genade uit de hand van Gods Zoon hadden verworpen!

Het verwerpen van het Evangelie van Gods genade is in Gods ogen de zwaarste zonde! Ook al wordt dit genade aanbod, namens God, gedaan door de nederigste dienstknecht; het is gedaan in de Naam van de almachtige God! Wee die mens, die Gods uitgestoken, reddende hand afwijst of negeert! Want bij al deze dingen gaat het niet om die dienstknecht en zijn nederigheid, maar het gaat om Gods zalving, die door hem werkt, om het LEVENDE Woord van God Zelf, Die wij met zo'n houding geestelijk in het aangezicht slaan! Gods oordeel is fel, wanneer de zondige mens Zijn Geest, Die tot bekering roept, weerstaat!

Vers 17-20: "En de zeventig (discipelen) zijn teruggekeerd met blijdschap, zeggende: Here, ook de duivelen zijn ons, in Uw Naam, onderworpen. En Hij zei tot hen: Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen. Zie, Ik geef u de macht om op slangen en scorpioenen te treden, en over alle kracht van de vijand; en geen ding zal u enigszins beschadigen. Maar verblijdt u daarin niet, dat de geesten u onderworpen zijn; maar verblijdt u veel meer, dat uw namen geschreven zijn in de hemelen".

Begrijpt u nu met welk een volmacht God Zijn dienstknechten zendt?

Wanneer wij Zijn dienstknechten aantasten, tasten wij Hem aan, net zoals wij een land aantasten, indien wij hun ambassadeur aantasten.

Een arbeider van God wordt bekleedt en doordrenkt met de Geest van God; beledigen wij zo'n arbeider, of tasten wij hem aan, zo beledigen of tasten wij God Zelf aan! Omgekeerd kan geen duivelse macht standhouden tegen datgene wat God door Zijn arbeider heen wil uitwerken. Jezus zag reeds de goddelijke voorspelling van het resultaat van de arbeid van Zijn dienstknechten: namelijk de uitwerping – als een bliksem – van satan uit de hemel. Met deze "hemel" wordt door Jezus "het Koninkrijk der hemelen", de Gemeente op aarde, de zielen die gered en verlost zijn, bedoeld (zie Openb.12:9).

De dienstknechten van de Here hebben zich niet te verblijden over de Goddelijke overdracht van geestelijke macht over de werken van de boze, maar veel meer over het feit, dat hun namen geschreven zijn in de hemelen, in het Boek des Levens; dat zij als takken zijn ingeplant in de Boom des Levens. U en ik mogen hierdoor Zijn vrede, Zijn blijdschap en liefde, ja, Zijn gerechtigheid en kracht ervaren als een zalige werkelijkheid.

Gemeenschap met het Brood des Levens brengt openbaring van Gods macht en verborgenheden

Vers 21: "Op dat moment verheugde Jezus Zich in de geest, en zei: Ik dank U, Vader, Here van hemel en aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve (aan) de kinderen geopenbaard; ja, Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U".

Met de openbaring van "deze dingen", bedoelde de Here de openbaring van Zichzelf, Zijn verlossingsmacht en -wil en Zijn Woord door Zijn dienstknechten heen, tot redding en behoud van velen.

God geeft deze Goddelijke macht en openbaart deze kennis van Zijn Wezen en Verlossingswil alleen aan Zijn kinderen en niet aan de wijzen en verstandigen in de wereld, al noemen die zichzelf ook geestelijken.

Het is een natuurlijk verlangen van de mens om groots en geweldig te willen zijn, als gevolg van de in ons werken-de zonde. Maar God maakt ons tot Zijn kinderen. Het is een kruisproces, dat de Geest in ons uit moet werken. God moet ons vrij (mogen) maken van dit "groots en geweldig" willen zijn, omdat dit een zondige begeerlijkheid is van de onreine, menselijke geest. Hij moet ons vrij (mogen) maken, ook van deze zonde, die in ons woelt (d.i. die onrustig en/of hevig in ons tekeergaat) en werkt. God zal ons pijnlijke dingen (moeten) laten ervaren, die ons kleiner en stiller zullen maken.

Mozes dacht, als "prins aan het hof van Farao", zijn volk te kunnen redden en bevrijden van de Egyptische slavernij en met deze gedachten ging hij naar zijn volk en... werd een moordenaar. Hoe werd die "prins" door angst naar de woestijn gedreven om daar een schaapsherder te zijn, het meest verachte vak onder de Egyptenaren. Daar leerde hij gedurende die 40 jaren zo klein te zijn, dat, toen God hem eindelijk riep tot redding van Zijn volk, hij zichzelf niet geschikt vond om deze roeping te volbrengen. Juist deze houding moest God hebben om wonderbaar door Mozes heen te kunnen arbeiden, omdat Mozes zich toen bewust was van zijn voortdurende (en dus totale) afhankelijkheid

van God.

Jakobus schreef in zijn algemene zendbrief, dat wij het voor grote vreugde moeten houden, als wij – omwille van ons geloof – vele verzoeken en beproevingen moeten ondergaan, omdat dit kruisproces ons brengt tot lijdzaamheid en volmaaktheid in God. Dit kruisproces doet ons afsterven aan ons eigen (oude en zondige) leven, zodat God ons meer en meer kan vullen met het EEUWIGE, GODDELIJKE LEVEN en met Zichzelf.

Gods kruisproces maakt ons klein in onze eigen ogen, zodat wij alles van Hem leren verwachten, en alleen zo zullen (en kunnen) wij van Hem genade op genade ontvangen, en kracht op kracht om te kunnen werken voor Hem. "Wijs en verstandige mensen" denken en/of zeggen, dat ZIJ dit of dat probleem "wel eventjes zullen opknappen of doen", maar wanneer wij door Hem en Zijn kruisproces heel klein (en dus onbekwaam in eigen ogen) zijn gemaakt, dan zullen wij onze onmacht inzien, en zullen wij tot Hem komen om uitkomst en redding, en Hij zal ons dan licht, en kracht geven om de dingen te doen naar Zijn wil. Glorie voor God!

Vers 22: "Alle dingen zijn Mij van Mijn Vader overgegeven; en niemand weet, wie de Zoon is, dan de Vader; en wie de Vader is, dan de Zoon, en die het de Zoon zal willen openbaren".

"Alle dingen", dus ook Gods verlossingsplan en het oordeel van de in zonde gevallen mensheid, zijn aan de Zoon overgegeven. De wijze, waarop de zondige mens moet worden gered, en de heerlijkheden, die de geredde mens wachten – in en door de volmaakte gemeenschap met Jezus Christus – zijn de Zoon overgegeven. Beide, het kruisproces, dat hiervoor nodig is alsook de godzaligheid, die de opstandingsmens wacht.

De Vader heeft alle dingen aan de Zoon overgegeven. Hij alleen weet waarlijk, wie de Zoon is.

Er is een ongekende intieme relatie tussen de Vader en de Zoon, die niemand kent, want "niemand weet wie de Zoon is dan de Vader". Ook weet niemand wie de Vader is dan de Zoon; en alleen zij, die de Zoon het wil openbaren, weten wie de Vader en wie de Zoon is. Hij reinigt en heiligt daartoe dezulken in en door Zijn Woord en Geest; Hij drenkt hen in Zijn Geest en doet hen, door de Heilige Geest, toegang hebben tot de Vader (zie Ef. 2:18), Die voor anderen een ontoegankelijk licht bewoont (zie 1 Tim. 6:16).

Gods verborgenheden (geheimenissen) worden ons zo, door onze gemeenschap met de Zoon van God, geopenbaard: namelijk, het steeds beter en nauwkeuriger kennen van Gods Wezen, van Zijn verlossingswil IN Jezus Christus, evenals de heerlijkheden van Zijn Koninkrijk. Al deze dingen worden ons geopenbaard, als wij meer en meer het Woord van God in ons leven toelaten. En wij kunnen dit alles dan als Brood (nl. als geestelijk voedsel) aan anderen gaan uitdelen, omdat wij dit alles geestelijk smaken, omdat dit alles ons eigen is gaan worden. Omdat Zijn Woord ook in ons, om zo te zeggen, "vlees is geworden".

O, die wondervolle Jezus! Hij kan een mens zo kneden en vormen, dat hij (of zij) gewillig wordt; zo gewillig als klei in de handen van de pottenbakker. Eerst zijn wij stug en onhandelbaar, dan giet Hij er water van beproeving en verdrukking over heen. Dan kneedt Hij ons, net zo lang tot wij uiteindelijk gewillig zijn, zodat Hij van ons kan maken wat Hij wil. Wij leren Hem danken, óók voor al het zuur en al het bitter in ons leven. Eenmaal zullen wij Zijn wonderbare handen kussen, omdat die deze dingen hebben bewerkt en toegelaten in ons leven.

Het moet voor ons altijd maar weer Jezus zijn! Om zo te zeggen: Jezus voor en Jezus na! Want het EEUWIGE LEVEN is ons, van Godswege, in Hem geschonken (zie 1 Joh. 5:11). Hij is ons van Godswege geworden tot wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing (zie 1 Kor. 1:30).

Is het een wonder dat Jezus de gedachten van Zijn hart tegenover Zijn discipelen uitte door met de volgende woorden te eindigen?

Vers 23-24: "Zalig zijn de ogen, die zien, hetgeen gij ziet. Want Ik zeg u, dat vele profeten en koningen hebben begeerd te zien, hetgeen gij ziet, en hebben het niet gezien; en te horen hetgeen gij hoort, en hebben het niet gehoord".

De discipelen zagen – door hun geloof en met hun eigen ogen – de Zoon van God, de Messias van deze wereld; zij hoorden Zijn woorden en aten van Zijn geestelijke Spijze (Brood), en werden ermee verzadigd. Ze zagen Jezus, hùn Brood des Levens! En zo zullen ook wij deze (geestelijke) verzadiging deelachtig worden door het eten van het Brood des Levens (dit is: door Jezus en Zijn Woord, de Bijbel, tot ons te nemen), en het drinken van het Water des Levens (dit is: door vervuld te worden met de Heilige Geest); door het eten van Zijn vlees, en het drinken van Zijn Bloed (dit is: door deel te hebben aan Zijn dood, door af te (willen) sterven aan ons oude en zondige leven). En dit is mogelijk doordat wij Hem – in geloof – in Zijn Woord ontdekken en zien; doordat Hij Zich – door Zijn Woord – aan ons openbaart en doordat wij geloven en aanvaarden dat Hij ons – door de Vader – geschonken is als ons EEUWIG LEVEN!

"En dit is het getuigenis, namelijk dat ons God het EEUWIGE LEVEN gegeven heeft; en dit leven is in Zijn Zoon. Die de Zoon van God heeft, die heeft het leven; die de Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet" (1 Joh. 5:11-12).

Gemeenschap met het Brood des Levens geeft ons bewogenheid voor verloren zielen

Wanneer wij gemeenschap hebben met Jezus Christus, het Brood des Levens, dan kennen wij Goddelijke bewogenheid voor zielen die verloren dreigen te gaan.

De natuurlijke mens kent deze bewogenheid niet voor hen, die hem (of haar) onbekend zijn. Hij (of zij) kan hoogstens medelijden hebben met hen, die hem (of haar) na aan het hart zijn. Voor hen die hem (of haar), om de één of andere reden, vijandig gezind zijn, kan hij (of zij) helemaal geen medelijden hebben.

In dit Schriftgedeelte wordt ons verteld van een Samaritaan, die barmhartigheid bewees aan een Jood! Wij weten dat de Joden de Samaritanen²⁹ verachtten, en dat omgekeerd de Samaritanen, mede door deze verachting, de Jo-

²⁹ Samaritanen = Het volk dat ontstaan is door vermenging van Joden en Arabieren.

den haatten. Maar, als Jezus is gekomen in het leven van mensen, dan verandert haat, ook ten aanzien van hen die ons verachten, in barmhartigheid en kunnen ook wij bewogenheid opbrengen met het (eeuwige) lot van degenen die ons haten, net zoals de barmhartige Samaritaan van dit Schriftgedeelte.

Vers 25-28: "En zie, een zeker Wetgeleerde stond op, Hem verzoekende, en zeggende: Meester, wat doe de zal ik het EEUWIGE LEVEN beërven? En Hij zei tot hem: Wat is (daarover) in de wet (van Mozes) geschreven? Wat leest jij? En hij, antwoordende, zei: Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw kracht, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelf. En Hij zei tot hem: Gij hebt juist geantwoord; doe dat, en jij zult (voor eeuwig) leven".

Hier is een Wetgeleerde die Jezus op de proef wilde stellen en daarom tot Hem kwam met de vraag: Hoe beërft men het EEUWIGE LEVEN? Het antwoord van Jezus was (en is): Als men die liefde tot God kent, die voortkomt uit geheel het hart, uit geheel de ziel, uit al de kracht, uit geheel het verstand, en als men de naaste liefheeft als zichzelf!

Mensen die deze liefde hebben ontvangen (zie Rom. 5:5) zullen het EEUWIGE LEVEN beërven. Omgekeerd wordt het EEUWIGE LEVEN ook gekenmerkt door deze Goddelijke liefde. In alle eeuwigheid zullen wij in deze liefde leven en werken voor God en voor elkaar!

Vers 29: "Maar hij, willende zichzelf rechtvaardigen, zei tot Jezus: En wie is mijn naaste?"

Deze Wetgeleerde dacht deze liefde zelf te kunnen opbrengen en vroeg daarom aan Jezus wie dan wel zijn naaste was, die hij moest liefhebben als zichzelf. Toen gaf Jezus hem de (geestelijke) les van "de barmhartige Samaritaan", om hem te laten beseffen dat deze liefde uit de mens onmogelijk is, omdat het geen menselijke, maar de Goddelijke liefde is!

Zoals wij weten moet deze liefde in ons hart worden uitgestort, door de Heilige Geest, als een Goddelijke genade. Ook weten wij dat wij deze liefde, deze natuur van God, slechts kunnen verkrijgen als wij – in waarheid en getrouwheid – gemeenschap hebben met het Brood des Levens, waardoor wij innerlijk (en dus in onze dagelijkse handel en wandel, in ons spreken en zwijgen enz.) meer en meer op Hem zullen gaan lijken.

Vers 30: "En Jezus, antwoordende, zei: Een zeker mens kwam af van Jeruzalem naar Jericho, en viel onder de moordenaars, welke, hem ook uitgetogen (d.i. beroofden), en ook nog zware slagen gegeven hebbende, heengingen, en lieten hem half dood liggen".

Jezus vertelde van een Jood, die van Jeruzalem naar Jericho reisde.

Zoals u waarschijnlijk wel weet ligt Jeruzalem hoog en ligt Jericho diep, namelijk in het dal van de Jordaan. Geestelijk gezien wordt hier een mens mee bedoeld die Gods Gemeente de rug toekeert, waardoor zijn leven bergafwaarts gaat. Onderweg werd hij overvallen door rovers die hem halfdood sloegen om hem te kunnen beroven. Deze rovers staan voor de demonische machten, die elke gelovige, die van Christus "afglijdt" aanvallen en geestelijk volkomen uitschudden, zodat hij (of zij) de geestelijke dood nabij is. Het was Gods genade dat er in hem nog een weinig leven was, een weinig geestelijk leven.

Vers 31-32: "En bij geval kwam een zeker priester dezelve weg af, en hem ziende, ging hij tegenover hem voorbij. En desgelijks ook een Leviet (d.i. een tempeldienaar), als hij was bij die plaats, kwam hij, en zag hem, en ging tegenover hem voorbij".

Er kwam een priester en later een Leviet voorbij en ze zagen hem daar halfdood liggen. Maar niets in hun hart sprak van medelijden.

Juist vanwege hun geestelijke functie behoorden ze oprecht medelijden te hebben met deze toegetakelde man. Maar ze maakten echter een omweg, om hem maar niet te ontmoeten. Anders zouden ze hem, vanwege hun functie, moeten helpen. En, het helpen van zo iemand was maar lastig, en het ging, volgens hen, niet samen met het doel waarvoor zij onderweg waren. Wat is een mens van nature toch vaak een ontzettend grote egoïst, met weinig of geen medeleven en medelijden met de medemens!

Ook wij kennen vaak wel iemand die door eigen schuld is afgegleden van Christus, en die door de boze machten ver de wereld in is gesleept, met misschien nog maar een greintje geestelijkheid in zich. Kennen ook wij medelijden met dezulke? Of doen wij zo'n geval af met een: "Het is zijn (of haar) eigen schuld"? Of reageren wij erop met een: "Hij (of zij) kent de Weg; waarom zouden wij ons met hem (of haar) bemoeien"? Wij handelen dan net zo als die priester en die Leviet uit het verhaal van Jezus. Het is de houding van Kaïn, die, op de vraag van God, waar zijn broer Abel was, het antwoord bewust ontwijkt met een "ben ik mijns broeders hoeder"? (Gen. 4:9). Het is de houding van de natuurlijke (zondige) mens, die de liefde van God niet kent!

Vers 33: "Maar een zeker Samaritaan, reizende, kwam nabij hem, en hem ziende, werd hij met innerlijke ontfermingen bewogen".

In deze Samaritaan zien wij Christus in u en mij werken. De natuurlijke haat is uit deze man verdwenen en de liefde van God heeft, door Gods genade, woning gemaakt in zijn hart: hij kon oprecht medelijden hebben met een mens, die hem om zijn afkomst verachtte! Zijn hart was diep bewogen met zijn lot.

Slechts als Jezus Christus woning heeft gemaakt in ons hart – als Hij ons hart waarlijk bezit, en er Zijn liefde in heeft uitgestort – kunnen wij, in onze naaste, deze verloren staat zien; de onmacht van een medemens om zelf naar God (en Zijn Gemeente) terug te keren. Dan kan ons hart, net zoals dat van Jezus, worden bewogen met dezelfde innerlijke ontfermingen, vanwege de liefde van God!

Als het toch eens zo zou zijn dat alle predikers deze goddelijke liefde bezaten, hoe zouden hun predikingen dan geladen zijn met deze liefde van God, zodat een ieder die van het (ware) geloof in Christus is afgegleden (of dreigt af te glijden), die zich onder hun gehoor bevindt, spoedig teruggewonnen kan worden tot de ware vrijheid in Hem.

Wij kunnen alleen, van hart tot hart, tot zo'n ziel spreken, als wij die innerlijke bewogenheid van Christus in ons hebben, als de liefde van Christus ons dringt. Enkel en alleen de menselijke wil om te behouden kan zo'n ziel niet redden.

Vers 34: "En hij, tot hem gaande, verbond zijn wonden, gietende daarin olie en wijn; en hem heffende op zijn eigen beest, bracht hem in de herberg en verzorgde hem".

Deze Samaritaan goot olie en wijn in zijn wonden om die te ontsmetten en te verzachten. Olie en wijn staan hier voor het Woord van God, het Woord des kruises in de kracht en de liefde van de Heilige Geest. En hij verbond die wonden. Alleen het Woord, gebracht in de liefde van God, kan hetzelfde doen bij geestelijke wonden.

Daarna tilde hij hem op zijn eigen rijdier. Dit zal een ezel zijn geweest, want een ezel is een lastdier! Zo kan ook ons hart een gebedslast hebben vanwege een bepaalde zaak of een zeker persoon. Geestelijk gezien wil dit zeggen dat de Samaritaan hem bij God in voorbede bracht om zo Goddelijke barmhartigheid en genade af te smeken. Hij vervoerde hem naar de herberg en verzorgde hem aldaar. Dat betekent: hij bracht hem in een Gemeente, zodat hij verzekerd was van de nazorg van deze, eerst afgeleden ziel.

Vers 35: "En de andere dag weggaande, reikte hij twee penningen uit en gaf ze (aan) de waard, en zei tot hem: Draag zorg voor hem; en zo wat gij meer aan kosten voor hem zult hebben, dat zal ik u teruggeven, als ik wederkom".

Wij zien hier Christus, door die redder heen, twee penningen geven aan de herbergier. Geestelijk gezien staan die penningen voor geestelijke gaven en kracht van de Heilige Geest, die Christus aan de voorganger (de herder) van de Gemeente geeft, om voor die man, en voor een ieder die in zijn Gemeente komt, (vooral geestelijk) zorg te dragen.

Ook beloofde die Samaritaan aan de herbergier om hem alles terug te zullen geven, wat hij meer dan die twee penningen aan hem kwijt zou zijn. Hier spreekt eveneens Christus door die redder heen: Als Hij terugkeert op de wolken, dan zal Hij die herder (en ieder ander die Zijn wil heeft gedaan) zijn volle loon geven.

Vers 36-37: "Wie dan van deze drie denkt u dat de naaste geweest zal zijn van degene, die onder de moordenaars gevallen was? En hij zei: Die barmhartigheid aan hem gedaan heeft. Zo zei Jezus tot hem: Ga heen, en doe gij desgelijks".

Jezus bedoelde: "Ga heen en zie deze (goddelijke) liefde in je hart te ontvangen!"

En dit was werkelijk een probleem voor deze Wetgeleerde, want deze naaste was een Samaritaan! Hoe zou hij deze volmaakte liefde kunnen opbrengen voor een, door de Joden, zo veracht persoon?

Jezus dreef hem in de enige hoek, waar hij deze liefde kon vinden, omdat dit bij de natuurlijke mens onmogelijk was (en is): namelijk, het gebed tot God om genade... om óók hem te leiden tot de Goddelijke uitstorting van deze liefde.

Gemeenschap met het Brood des Levens brengt oprecht verlangen naar de diepten van Gods Woord en liefdevolle overgave

Vers 38: "En het geschiedde, als zij reisden, dat Hij kwam in een dorp; en een zekere vrouw, met name Martha, ontving Hem in haar huis".

Wij maken hier kennis met het gezin uit het kleine dorp Bethanië, hetgeen "Huis der Armoede" betekent. Martha met haar zuster Maria en haar broer Lazarus woonden daar. Geestelijk staan deze drie personen achtereenvolgens voor het lichaam, de ziel en de geest van de mens.

Jezus kwam in het huis van Martha. Dit wil in geestelijke zin zeggen, dat Jezus woning is gaan maken **in het lichaam** van die gelovige door de doop met de Heilige Geest.

Vers 39-42: "En deze had een zuster, genaamd Maria, welke ook, zittende aan de voeten van Jezus, Zijn Woord hoorde. Doch Martha was zeer (druk) bezig met het vele dienen, en daar bijkomende, zei zij: Here, trekt Gij U dat niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg haar dan, dat zij mij helpe. En Jezus antwoordende, zei tot haar: Martha, Martha, gij maakt u bezorgt en druk u over vele dingen. Maar één ding is nodig; en Maria heeft het goede deel uitgekozen, hetwelk van haar niet zal weggenomen worden".

Wij leren uit het bovenstaande deze les: Als Jezus, door de Heilige Geest, is binnengekomen in Zijn tempel, die ons lichaam is (zie 1 Kor. 6:19), laten wij dan niet (onnodig) bezig zijn met allerlei godsdienstige handelingen en bezigheden, die ons geestelijk en/of lichamelijk moe maken, en die enkel ons vlees bevredigen (Martha met al haar "dienen", al is dat ook nog zo goed bedoeld). Maar laat onze ziel, "onze Maria", aan Zijn voeten komen in aanbidding en liefdevolle overgave, om, in veel gebeds- en aanbiddingscontact, van Hem en Zijn Woord te leren, wat Zijn wil voor ons (en ons leven) is.

Dan zal onze ziel leren beseffen, dat wij in diepe (sabbats)rust aan Zijn voeten moeten blijven, zodat Hij in ons kan werken en bouwen met macht; ja, al Zijn beloften in ons waar kan maken. Hij zal dan voor ons deuren openen, waardoor wij kunnen gaan; en Hij zal voor ons de weg, waarop onze voet kan gaan, effen maken. Zo zullen wij op de vleugelen van Zijn Geest kunnen arbeiden en vrucht dragen naar de volmaakte wil van God.

"Onze Martha", onze vleselijke wil, kan het nog zo goed bedoelen, maar zal toch nooit de goedkeuring van de Geest kunnen wegdragen, want vlees en Geest staan altijd tegenover elkaar (en zijn dus met elkaar in strijd – zie Rom. 8:5-8). Ons lichaam, "onze Martha", kan slechts worden gebruikt, wanneer de Geest vaardig (en dus krachtig) in ons wordt, omdat "onze Maria", onze ziel, waarlijk heeft leren verlangen om alleen naar de wil van God te handelen. Dan zal de Geest door ons heen werken en zal Hij onze mond, onze handen en onze voeten, ons lichaam dus gebruiken om Zijn Goddelijk doel te bereiken, waarbij onze geest, "onze Lazarus", Hem dan tot een dienstknecht

zal (en moet) zijn.

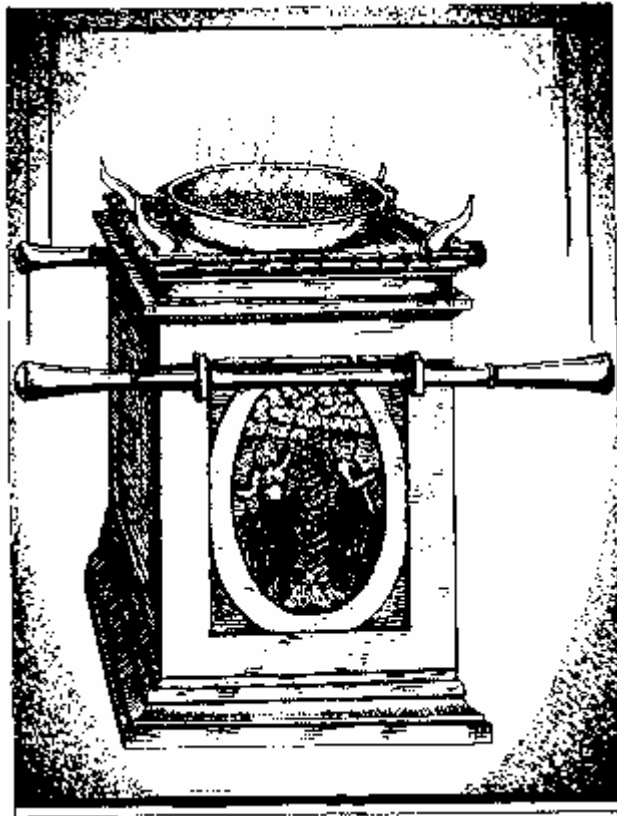
Nogmaals: onze ziel moet, aan Zijn voeten, die volkomen overgave (aan Hem) kennen, dan zal de Geest van God ons – naar lichaam, ziel en geest – in bezit kunnen nemen.

Wij zien deze familie van Bethanië nog eens, maar dan in de juiste geestelijke conditie; namelijk ná de opstanding van Lazarus, in Johannes 12:1-8. Nu kan Martha dienen naar de wil van God, omdat Lazarus na zijn opstanding (met genoeg) deelnam aan de maaltijd (geestelijk gezien: omdat hij vrijwillig deelneemt aan het Offer van het Lam van God; waarmee het afsterven aan het oude, zondige ik-leven bedoeld wordt) en omdat Maria Jezus in aanbidding verheerlijkt.

Wij hopen en bidden dat al Gods dienstknechten deze (sabbats)rust zullen gaan ervaren, waardoor de activiteit van de Heilige Geest kan heersen in en door allen heen; om hen te kunnen gebruiken als kanalen van Zijn grootheid. Dan zullen wonderen en tekenen niet uitblijven, die dan tot stand zullen komen in die wonderbare Naam van Jezus, in de kracht van die heerlijke Geest van God. Amen.

Hoofdstuk 11

Ons leven moet een lieflijke reuk – namelijk als wierook – voor Gods aangezicht zijn

**HET REUKOFFERALTAAR,
dat stond in 'het Heiligdom' van de Israëlitische Tabernakel**

Deel I

Dit hoofdstuk hebben wij in het licht van de Israëlitische Tabernakel te zien in het teken van het reukofferaltaar. Het reukofferaltaar is namelijk de plaats waar wij, in gebed en aanbidding, tot God en Zijn Christus komen.

Als wij alle hoofdstukken tot nu toe gelezen hebben, hebben wij de Goddelijke (op)gang (waarmee een hoger geestelijk peil bedoeld wordt) in de hemelse Tabernakel kunnen waarnemen. Van de zevenvoudige kandelaar, die de openbaring van Gods Blijde (Evangelie) Boodschap in de kracht van de LEVENDE Christus uitbeeldt, gaat het naar de tafel met twaalf toonbroden, die spreken van gemeenschap met dit machtige (en LEVENDE) Woord van God, waardoor de zondaar verandert in een kind van God, in een toonbrood van en voor God, in deze zondige wereld. Door deze ervaring van de inwonende Christus en Zijn machtige, innerlijke werkingen komt het kind van God tot ware aanbidding van zijn (of haar) grote Verlosser en Zaligmaker; van zijn (of haar) grote Heer en God, waarmee wij dan (in de geest) genaderd zijn tot het reukofferaltaar. En telkens als de openbaring van Zijn Woord in ons wonderlijker en heerlijker is, zo komen wij tot diepere ervaring van Zijn gemeenschap, die samen gaat met een toenemende afsterving van onszelf, waardoor wij komen tot heerlijker aanbidding van onze Heiland en God.

Zo maken wij dan, telkens en telkens weer en in toenemende mate, kennis met deze Goddelijke driehoek in het heiligdom van Zijn geestelijke Tabernakel: namelijk met de kandelaar, met de tafel met toonbroden en het reukofferaltaar. Het is deze Goddelijke driehoek, die ons heiligt door de kracht van Zijn Bloed, Zijn Woord en Heilige Geest.

Het is eveneens deze Goddelijke driehoek die ons – als wij uiteindelijk volkomen vrijgemaakt zullen zijn van alle vlees (namelijk van al onze zonden en zondige natuur) – binnenvoert, door het voorhangsel heen, in het volmaakte leven van Gods Allerheiligdom. En dit volmaakte (en dus goddelijke) leven zal Gods Bruidsgemeente **hier op aarde** reeds moeten bezitten, wil zij het Bruiloftsfeest kunnen ervaren met haar Hemelbruidegom, onze Here Jezus Christus.

Hoe wij tot God hebben te komen in het gebed

Vers 1-2a: "En het geschiedde, toen Hij in een zeker plaats was, biddende, als Hij ophield, dat één van Zijn discipelen tot Hem zei: Here, leer ons bidden, gelijk ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft. En Hij zei tot hen: Wanneer gij bidt, zo zegt: Onze Vader, Die in de hemelen zijt. Uw Naam worde geheiligd".

Punt 1: Wij hebben tot Hem te komen in de absolute aanvaarding van Zijn Vaderschap, in gehoorzaamheid en eerbied voor Hem. In de allereerste plaats dient ons reukofferaltaar (in de geest) dan ook te worden gekenmerkt door AANBIDDING VAN ONZE GROTE GOD EN ZIJN, VOOR ONS, ZO LIEFELIJKE NAAM.

Toen in die dagen Israëls hogepriester eens in het jaar het allerheiligdom in moest gaan, op de Grote Verzoendag, moest hij dit doen met in de ene hand het bloed van offerdieren (tot verzoening van zonden) en in de andere hand het rokende wierookvat (zie Lev. 16:12-14). Deze wierook staat voor onze aanbidding. Wij hebben, voor alles, tot Hem te komen in **lof, prijs en aanbidding!**

Wij zullen nu in totaal zeven punten gaan bekijken, om te zien hoe wij in (en door) ons gebedsleven tot Hem hebben te komen. Wij hebben gezien dat het eerste punt is: tot Hem komen in AANBIDDING, namelijk in overgave van ons zondig wezen op grond van het gestorte Bloed van het Lam van God.

Punt 2: Wij hebben tot Hem te komen in absolute aanvaarding van Zijn Goddelijke HEERSCHAPPIJ.

Vers 2b: "Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde".

Wij komen niet tot God om Hem in de eerste plaats iets te vragen, maar wij komen in de eerste plaats tot Hem om onszelf aan Hem te GEVEN. "Uw Koninkrijk kome". Waar? Daar diep in ons eigen hart! "Uw wil geschiede". Waar? Eveneens daar diep in ons eigen hart, in ons eigen leven! Want, **in ons eigen hart en leven** moet God, naar Zijn wil en welbehagen, Koning (en dus Heer(ser)) mogen zijn, opdat Hij Zijn wil – in ons en door ons heen – zal kunnen volbrengen, net zoals Hij dit kan doen in Zijn hemel!

Punt 3: Wij hebben tot Hem te komen PLEITEND OP ZIJN BLOED.

Vers 3: "Geef ons elke dag ons dagelijks brood".

Wij weten, dat dit "brood" niet alleen slaat op het brood in letterlijke zin, waarmee wij ons stoffelijk lichaam voeden, maar óók en in het bijzonder op de geestelijke spijs, die het "Brood des Levens" is. Want dit "Brood des Levens" is Zijn vlees, de ware geestelijke Spijs, en Zijn Bloed, de ware geestelijke Drank (zie Joh. 6:51-58). En dit wordt het Woord des kruises genoemd, waarmee Zijn Offer aan het kruis (tot verzoening van zonden) voor ons wordt bedoeld. Wij moeten dus zien op Zijn volbrachte werk op Golgotha en pleiten op Zijn (verzoenend) Bloed, maar ook één plant willen vormen met dit verzoenend offer van Hem, waarmee bedoeld wordt dat ook wij bereid moeten zijn om volkomen (af) te sterven aan ons oude, en dus zondig leven (zie Rom. 6:5, 2 Kor. 4:10-11).

Zoals wij nu weten, mocht Israëls hogepriester niet in het allerheiligdom komen zonder dit verzoenend bloed (van offerdieren), net zoals hij niet mocht komen zonder wierook. Deed hij dit toch, dan zou hij – net als Nadab en Abihu, Aärons zonen (zie Lev. 10:1-2) – worden gedood, getroffen door het oordeel van God!

"Geef ons elke dag ons **dagelijks** brood". Wij hebben dus tot Hem te komen in een DAGELIJKSE REINIGING IN ZIJN BLOED en een DAGELIJKSE EENWORDING, in de geest, MET ZIJN STERVEN OP GOLGOTHA. Dit is, wat wij van Hem behoeven VOOR HET HEDEN.

Punt 4: Wij hebben tot Hem te komen IN BELIJDENIS VAN AL ONZE ZONDEN (en met al onze noden) VAN HET VERLEDEN.

Vers 4a: "En vergeef ons onze zonden; want ook wij vergeven aan een ieder, die ons schuldig is".

Naast deze belijdenis van **onze** schuld moet er door God ook bereidheid in ons hart gevonden worden om anderen, die ONS schuldig zijn, te vergeven. En wel zulk een bereidheid dat, wanneer zij bij ons komen om vergiffenis te vragen voor hun misdaad, wij dit (op datzelfde moment) van ganser harte kunnen doen! Wij mogen als kinderen van God helemaal geen wrok en/of haat koesteren tegen wie dan ook, wat ze ons ook aangedaan hebben of nog aandoen. Wij moeten ze in ons hart reeds vergeven hebben, zodat wanneer zij hierom komen, wij ze ook, gedreven door Gods liefde, die vergeving kunnen schenken (zie Mark. 11:25-26).

Punt 5: Wij moeten komen tot een oprecht verlangen OM DOOR HEM (volkomen) GEREINIGD EN GEHEILIGD TE WORDEN!

Vers 4b: "En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze".

Hier gaat het om de behoeften VAN DE TOEKOMST; de tijd, die voor ons ligt. Vraag biddend aan de Here, om het diepe verlangen in uw hart te leggen naar volkomen reiniging en heiliging, een gebed dat God zeer behaagt. Dit zal ons tot een leven brengen waarin wij volkomen vrij zijn (van de macht) van de boze, waardoor wij dus ook volkomen vrij zullen zijn van de zonde en van de macht van ons zondige vlees en onze zondige begeerten! De bede: "Verlos ons van de boze!" wil zeggen: "Vader, verlos ons totaal van alle duistere begeerten, zodat de boze en zijn verleidingen geen vat meer op ons hebben, omdat dan ons zondige vlees en onze zondige begeerten, door U genadewerkingen, helemaal afgestorven zijn!" Dan kan ons vlees geen speeltuin van de boze meer zijn! Daarheen wil Hij ons brengen, en dit zal ook gebeuren als ons hart hier naar waarheid op gericht is.

Punt 6: Wij moeten tot Hem komen IN VOLHARDING EN VRIJMOEDIGHEID.

Vers 5-8: "En Hij zei tot hen: Wie van u zal een vriend hebben, en zal ter middernacht tot hem gaan, en tot hem zeggen: Vriend, leen mij drie broden, aangezien mijn vriend van de reis tot mij gekomen is, en ik heb niet(s), dat ik hem voorzette; en dat die van binnen antwoordende, zou zeggen: Doe mij geen moeite aan (d.i. val mij niet lastig); de deur is nu gesloten, en mijn kinderen zijn met mij in de slaapkamer; ik kan niet opstaan, om (het aan) u te geven. Ik zeg u: Hoewel hij niet zou opstaan en (het) hem geven, omdat hij zijn vriend is, nochtans om zijner onbeschaamdheid wil, zal hij opstaan en hem geven zoveel als hij er behoeft".

Wij moeten tot Hem komen met dezelfde volharding en dezelfde vrijmoedigheid als deze onbeschaamde (d.i. zonder schaamte zijnde) vriend. God zal ons dan geven wat wij (naar Zijn wil en welbehagen) verlangen. Wij mogen tot God komen en vrijmoedig aanspraak maken op Zijn, in Zijn Woord gegeven, beloften.

Deze vriend vroeg, zonder schaamte, om drie broden, en deze staan voor de VOLMAAKTHEID IN GOD! Hij is het beeld van de zondaar die tot God komt en aanspraak maakt op Zijn belofte van volmaaktheid in Hem, om, in deze volheid van Zijn natuur en Wezen, anderen van dienst te kunnen zijn in het middernachtelijke uur, in het uur waarin de duistere machten (als nooit tevoren) zullen heersen. Hij vroeg om die drie broden om zo te kunnen staan (en standhouden) als een pilaar van God temidden van de stormen van deze tijd – stormen van ongerechtigheid, omdat de meerderheid van de mensheid leeft zonder normen en waarden, zonder God en Zijn gebod – om voor anderen in deze wereld te kunnen zijn als Gods kanaal van verlossing en NIEUW LEVEN!

Punt 7: Wij hebben tot Hem te komen IN GELOOF!

Vers 9-13: "En Ik zeg u: Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden. Want een ieder, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, die zal opengedaan worden. En wat vader onder u, die de zoon om brood bidt zal hem een steen geven? Of ook om een vis (bidt), zal hem voor een vis een slang geven? Of zo hij ook om een ei zou bidden, zal hij hem een scorpioen geven? Indien dan gij, die (van nature) boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader **de Heilige Geest geven** degenen, die Hem (daarom) bidden?"

Wij kunnen zonder geloof God niet behagen. Wij moeten tot Hem bidden met de **zekerheid** in ons hart, dat het ons wordt gegeven. Wij moeten zoeken met de zekerheid in ons hart, dat wij het zullen vinden. Wij moeten kloppen met de zekerheid in ons hart, dat ons wordt opengedaan! Ziedaar, het geloofsvertrouwen dat een bidder en aanbieder hebben moet om in te kunnen gaan!

Wij hebben nu 7 punten nader bekeken, punten die ons tonen **hoe** wij tot God moeten komen. Laten wij dan ook zó, in geloofsvertrouwen, tot Hem komen, in de volharding van de schaamteloze vriend, in het allesoverheersende verlangen naar (volkomen) reiniging en heiliging door Hem; laten wij tot Hem komen in belijdenis van onze schuld, pleitend op Zijn gestort en kostbaar Bloed; **laten wij tot Hem komen in een totale overgave, met de bede: "Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede!"** Laten wij tenslotte tot Hem komen in die allesvervullende aanbidding van onze grote God. Wanneer wij zo tot Hem komen, dan zal Hij ons oprecht gebed verhoren; wanneer wij Zijn Hemelpoorten zo bestormen, dan zullen ze voor ons geopend worden en Hij zal Zijn zegen over ons uitgieten naar de volle rijkdom van Zijn goedertierenheid (d.i. barmhartigheid, zachtmoedigheid, genade en groot geduld)!

Laten wij nu het laatste punt wat nader in bekijken.

"Wie bidt, die ontvangt!" Zoals u hebt gelezen, wordt er hier om brood gebeden. En, er staat ook nog geschreven dat als wij om brood bidden, Hij ons geen steen zal geven. Wij hebben reeds eerder vermeld, dat het Brood des Levens ons vertelt van het voor ons gebroken Lichaam, en het voor ons gestorte Bloed. Het gebed wat hier dus bedoeld wordt, is een gebed om deelname aan Zijn dood, een verlangen om te mogen (af)sterven aan ons oude, zondige leven. En als wij hier oprecht voor bidden en dit ook echt willen, zo zal Hij ons dit geven!

"Wie zoekt die vindt!" Wat zoeken wij? Wij zoeken een vis te mogen ontvangen. De vis is Gods code voor de doop met de Heilige Geest. Indien wij in oprechtheid en reinheid om de Heilige Geest bidden, zo zal Hij ons geen slang geven; zo zal Hij niet toelaten, dat een duivelse geest bezit neemt van ons wezen! Wanneer wij om een ei zouden bidden, zo zal Hij ons geen scorpioen geven. Een ei staat voor een wedergeboren leven en een scorpioen voor een duivelse, of namaak-wedergeboorte. Wanneer wij oprecht bidden om deelname aan Zijn OPSTANDINGSLEVEN, zo zal Hij dat ons ook geven!

"Wie klopt, die zal opengedaan worden!" Waarvoor kloppen wij op Gods Deur (en de Deur is onze Here Jezus Christus – zie Joh. 10:9)? **Om de volheid van Zijn Geest en Zijn gaven!** Vergelijk deze teksten met de overeenkomstige teksten ervan in Mattheüs 7:9-11. **Zijn (geestes)gaven worden ons enkel gegeven tot bediening van Zijn Gemeente.**

De allesoverheersende basis van dit bidden, zoeken, en kloppen moet GELOOF zijn; geloof dat wij, als wij oprecht bidden, zeker zullen ontvangen. Wij weten dan zeker dat wij zullen vinden, wat wij zoeken; wij hebben dan de geloofszekerheid dat op ons kloppen zal worden opengedaan.

Wie zo tot God komt zal, op de vleugelen van de Geest van God, gedragen worden tot voor de troon van God, om daar zijn (of haar) bede te ontvangen; om daar bij Hem te vinden, wat hij (of zij) zoekt; om daar, binnengelaten zijnde, de intense vreugde van Zijn tegenwoordigheid en de majesteitelijkheid van Zijn almacht te ervaren!

Deel II: De obstakels in ons gebedsleven

Gebed en aanbidding worden door zonde verstoord

Wij hebben in het voorgaande gedeelte gezien, **hoe** wij tot God hebben te komen in gebed en aanbidding. Nu zullen wij in de volgende verzen zien, wat de obstakels zijn in deze dienst tot God. Wij zullen de redenen ontdekken, waarom wij zo weinig (waarachtig) tot de Here bidden en waarom wij zo weinig de Here aanbidden, loven en prijzen. Deze (vaak grote) obstakels worden gevormd door de zonde in al haar vormen. De zonde maakt namelijk

scheiding tussen ons en de Here. De Schrift begint met de allergrootste zonde te vermelden: namelijk de lastering (d.i. valse beschuldigingen) tegen God, tegen Zijn Heilige Geest!

Vers 14-20: "En Hij wierp een duivel uit, en die was stom. En het geschiedde, als de duivel uitgevaren was, dat de stomme sprak; en de menigten verwonderden zich. Maar sommigen van hen zeiden: Hij werpt de duivel uit door Beëlzebul, de overste van de duivelen. En anderen, Hem verzoekende, begeerden van Hem een teken uit de hemel. Maar Hij, kennende hun gedachten, zei tot hen: Een ieder koninkrijk, dat tegen zichzelf verdeeld is, wordt verwoest; en een huis, tegen zichzelf verdeeld zijnde, valt. Indien nu ook de satan tegen zichzelf verdeeld is, hoe zal zijn rijk (kunnen) bestaan? Omdat gij zegt, dat Ik door Beëlzebul de duivelen uitwerp. En indien Ik door Beëlzebul de duivelen uitwerp, door wie werpen uw zonen ze uit? Daarom zullen deze uw rechters zijn. Maar indien Ik door de vinger Gods de duivelen uitwerp, zo is dan het Koninkrijk van God tot u gekomen".

Hier stellen wij vast, dat Hij vals beschuldigd werd door de Farizeeën, namelijk de Heilige Geest in Hem, Gods Kracht, Die door Hem heen werkte. Zij wisten zeer goed, dat Hij de Zoon van God was. Dit heeft de Here ons geopenbaard in de gelijkenis van de boze wijngaardeniers (zie Matth. 21:33-46), waarin Hij ons de diepten van hun hart te kennen gaf en hun boos plan: "Deze is de erfgenaam, komt, laat ons hem doden, en zijn erfenis aan ons behouden" (Matth. 21:38). Ze wilden hun leiderspositie in Israël niet aan Jezus verliezen! Want indien ze in Hem zouden geloven, zo zouden zij Hem moeten gehoorzamen en Hem moeten volgen.

Wij kennen onder hen Nicodemus, die Jezus in het geheim opzocht, omdat hij de andere Farizeeën vreesde. Wij weten, dat hij uiteindelijk Jezus' zijde koos en dit te kennen gaf door Hem na Zijn dood openlijk, samen met Jozef van Arimathea, te begraven in het graf, dat van Jozef was. Nicodemus was een leraar onder de Farizeeën! Toch nam hij als discipel van Jezus kennelijk geen vooraanstaande plaats in. Jezus verkoos voornamelijk vissers, eenvoudige mensen, en maakte ze tot apostelen!

Hij gaf hun macht en kracht; Hij gaf hun wijsheid en inzicht in geestelijke zaken, terwijl Bijbelgeleerden uit het Oude Verbond, zoals Nicodemus, blijkbaar slechts volgelingen onder hen werden. Saulus van Tarsen, later Paulus genaamd, vormde in dit opzicht wel een uitzondering. Dit alles overwegende, kunt u wel begrijpen, waarom die Farizeeën helemaal niet van plan waren om hun leiderspositie te verliezen, vooral daar zij maar wat graag eer van mensen ontvingen en ook omdat ze geldwolven waren.

Ze uitten dus bewust deze valse beschuldiging tot Jezus, toen ze zeiden, dat Hij de duivelen uitwierp door Beëlzebul! Dit is de zonde tegen de Heilige Geest – omdat het Gods Geest is Die wonderen en tekenen enz. door Jezus heen deed – een zonde, die nooit vergeven wordt (zie Luk. 12:10, 1 Joh. 5:16). Iemand die zich hieraan schuldig maakt, zal ALLE lust verliezen om Hem verder in waarheid te dienen, omdat de Geest van God voorgoed van hem (of haar) is geweken! Deze zonde maakt een ABSOLUTE scheiding met God, en maakt elk verder gebedsleven ONMOGELIJK!

Laten wij verder zien, waarom er zo weinig wordt gebeden en zo heel weinig wordt aanbeden.

Vers 21-22: "Wanneer een sterke gewapende (d.i. de duivel) zijn hof bewaart, zo is al wat hij heeft in vrede. Maar als één daarover komt, die sterker is dan hij (d.i. Gods dienstknecht, gedreven door de Heilige Geest), en hem overwint, die neemt zijn gehele wapenrusting, daar hij op vertrouwde en deelt zijn roof uit".

Die eerste sterke is de boze, die menig hof van het diepe hart, ook helaas die van velen, die zich "kinderen Gods" noemen, bewaakt. U begrijpt natuurlijk wel, dat als de boze de hof van ons hart bewaakt en de zonde daarin doet heersen, dat dit hart Hem niet graag zoekt in waarachtig gebed, en zeker geen lust heeft in de aanbidding van Gods grootheid. Zo'n hart verlustigt zich vanzelfsprekend liever in wereldse lusten, begeerlijkheden en genoegens, en zal daardoor een **schijn**heilig geloofsleven onder geloofsgenoten openbaren.

Hoe is het met ons gesteld, geliefden? Waar staan wij in feite? Kennen wij dat hevige verlangen naar gebed of is ons leven nog steeds gevuld met dingen die Hem bedroeven?

Maar de Schrift vertelt ons van Eén, Die sterker is dan de boze, namelijk: de Geest van God, onze Here Jezus Christus. Als Hij in ons hart mag binnenkomen, dan zal Hij de boze overwinnen en ons reinigen in het Bloed van het Lam. Alleen zo, als ons hart is gereinigd door Deze genadegift van God, wanneer de Heilige Geest tot ons is gekomen door ons geloof in en onze bekering tot Jezus, dan zal onze levenshouding anders zijn, dan richten wij ons, in gebed, tot Zijn troon en zoeken wij de dingen, die boven zijn. Zijn wij dan toch, door de listen van de boze en door onze zwakheden, gestruikeld of gevallen, zo zal droefheid ons hart vullen, waardoor wij ons onmiddellijk, en vol berouw, opnieuw zullen bekeren tot God! Wij zullen ALLES wat van boven (en dus hemels) is, de voorkeur (moeten en willen) geven boven dat, wat van beneden (en dus aards) is.

Wanneer Zijn Goddelijke genade ons hart vervult, zo zal elke prikkel van de zonde in ons hart en leven niet kunnen blijven bestaan. Maar, als wij de zonde en de boze (nog steeds) toelaten in ons hart en leven, dan zal Gods genade van ons wijken! Langzamerhand zullen onze gebeden dan korter en korter worden en verschrompelen tot traditionele schietgebeden!

Een waarachtig gebedsleven vormt een getrouwe waardemeter van ons verlangen naar (contact met) God: En God zal ons Zijn zegen geven naar de mate van ons oprecht verlangen naar Hem.

Gebedloosheid doet ons geloofsleven schipbreuk lijden

Vers 23: "Wie met Mij niet is, die is tegen Mij; en wie met Mij niet vergadert, die verstroot".

"Wie met Mij niet is". Deze woorden houden een gebedloos leven in, en zo'n leven is altijd in meer of mindere mate antichristelijk door de meerdere of mindere inwerking van de boze en dus van de zonde(macht). Jezus getuigt: "Zo iemand is TEGEN MIJ!" Zo iemand is in feite een vijand van het kruis van de opgestane Christus! Want alleen als ook wij dit kruis (vrijwillig en volkomen) in ons leven toelaten, en daardoor afsterven aan onze zondige natuur, kunnen wij Christus waarlijk volgen. Een gebedloze of gebedarme mens is wereldsgezind. Zijn (of haar) leven kent een

gelijkvormigheid aan de handel en wandel van wereldse mensen.

Iemand die met Jezus is, en dus een waarachtig gebedsleven kent, heeft zijn (of haar) leven geheel aan Hem gegeven, opdat Hij daarin krachtig zal kunnen werken NAAR ZIJN WIL en Woord! En alle werken van de boze zullen op zo'n leven afketsen, zoals de golven op de sterke rotsen! Glorie voor God!

"Wie met Mij niet vergadert, die verstrooit". Als wij geen getrouw gebedsleven kennen, dan zal de boze ons, door middel van zijn verleidingen en listen, te pakken krijgen en wij zullen van God afgetrokken worden en uiteindelijk ook van Gods Gemeente. En ons gedachten- en begeerteleven zal (opnieuw) worden gevuld met aardgerichte zaken!

Een kind van God MOET een gebedsleven kennen, waardoor hij (of zij) een open kanaal kan zijn voor alle genadewerkingen van onze God, Die door Zijn Heilige Geest altijd bij en met ons wil zijn; ja, IN ons zoekt te zijn. Een waarachtig kind van God kent deze nieuwe **levenshouding**, waarbij het hart voortdurend de genadetroon van God zoekt! Hierdoor ervaart hij (of zij) Zijn gerechtigheden, Zijn vrede en Zijn blijdschap. God zij al de glorie! Samuël achtte een gebedloos leven zondig (zie 1 Sam. 12:23).

Is ons leven echter niet gevuld met zo'n waakzaamheid van het hart, dan zullen wij, zoals reeds opgemerkt, door de listen en verleidingen van de boze (opnieuw) in zijn macht komen, zoals ons ook in de volgende verzen uit de Schrift wordt verteld.

Vers 24-26: "Wanneer de onreine geest van de mens uitgevaren is, zo gaat hij door dorre plaatsen, zoekende rust; en die niet vindende, zegt hij: Ik zal terugkeren in mijn huis, daar ik uitgevaren ben. En komende, vindt hij het met bezemen gekeerd (d.i. geveegd) en versierd. Dan gaat hij heen, en neemt met zich zeven andere geesten, bozer dan hijzelf is, en ingegaan zijnde, wonen zij aldaar; en het laatste van die mens wordt erger dan het eerste".

Wanneer wij ons hebben bekeerd tot God, en door Zijn genadewerkingen zijn verlost van de boze, en in Zijn dierbaar Bloed zijn gewassen (en dus gereinigd) van elke vlek en elke rimpel van gedane zonden, dan zijn wij gelijk aan degene, die hier wordt vergeleken bij een huis, waaruit de duivelse macht is uitgedreven en dat daarna met bezemen is (schoon)geveegd en versierd. Maar daarna hebben wij onszelf, in alle waakzaamheid en getrouwheid, in en door het gebedsleven, tot Hem te richten om voortdurend zijn genadewerkingen en bewaring te (kunnen) ervaren. Want de uitgedreven, boze demon zoekt, zoals wij dat hier lezen, opnieuw in zijn "huis" (d.i. ons hart) te komen.

Vroeger was dat "huis" – naar zijn smaak – versierd met wereldsgezindheid en wereldse lusten, met zondige begeerten en driften, maar nu is dit "huis" gereinigd in en door Jezus' Bloed! Het is versierd met geestelijke versierse-len, die hem niet aanstaan. Het is gevuld met het Woord van God, dat hij haat! Satan wil het graag terug hebben en loert ernaar, wachtend op een gunstig moment.

Wanneer zo'n "harte-huis" niet wakend is en zich niet heeft gesteld in de schuilplaats van de Allerhoogste, dan zal hij aanvallen met andere, zeer listige demonen en met allerlei verleidingen, door mensen en/of dingen. Wanneer wij "ja" (of geen duidelijk "neen") zeggen tegen deze listen en verleidingen zijn wij verloren! Op datzelfde moment zal hij ons "harte-huis" in beslag nemen en het opnieuw verontreinigen, en wij zullen opnieuw de band en het verlangen naar wereldse dingen ervaren. Dan is als het ware "het zwijn teruggekeerd naar de wenteling in het slijk en de hond naar zijn eigen uitbraaksel!" (2 Petr. 2:22). Als dit (helaas) gebeurt is en God, in Zijn grote genade, weer tot ons spreekt, zo laten wij ons hart dan niet verharden, maar laten wij dan opnieuw, in berouwvolle bekering, tot Hem komen! Laten wij dan opnieuw Zijn genade (willen) ontvangen, die ons de kracht zal geven om "neen!" te zeggen tegen zonde en verleiding, en om verder op DE Weg te gaan in de kracht van Jezus. Ja, méér nog: om onze heilige God lichamelijk te ontvangen, opdat wij Hem, door Zijn zalvingen, kunnen dienen in heiligheid en kracht!

Deze "zeven andere geesten, bozer dan hijzelf is" zijn gehuld in een "christelijk" kleed. Ze verleiden u niet met grote en (naar de mens gesproken) heel erge zonden, maar met "christelijke zonden", als ik deze woordkeus mag gebruiken. Deze "christelijke zonden" moeten (en zullen) van u namelijk een **schijn**heilig christen maken. De boze weet, dat u geen zondaar meer wilt zijn en ook geen wereldling; u bent immers "christen" geworden. Welnu, hij zal u "christen" laten, maar met hem erbij. Zo wordt u door hem een **schijn**heilig christen! Paulus noemde dit in 2 Thessalonicenzen 2:7 "de verborgenheid der ongerechtigheid".

Over deze "zeven geesten" zal ons in het twaalfde hoofdstuk uitvoerig worden verteld. Vanaf vers 27 t/m 54 van dit hoofdstuk wordt ons de **schijn**heilige aanbidding en dienst aan God uitgebeeld.

Geen Roomse afgoderij!

Vers 27-28: "En het geschiedde, als Hij deze dingen sprak, dat een zekere vrouw, de stem verheffende (van)uit de menigte, tot Hem zei: Zalig is de buik, die u gedragen heeft, en de borsten, die Gij hebt gezogen. Maar Hij zei: Ja, zalig zijn degenen, die het Woord van God horen, en hetzelfde bewaren (d.i. gehoorzamen)".

Dit 11de hoofdstuk behandelt gebed en aanbidding en tot hertoe hebben wij de zonde leren kennen als **het** grote obstakel voor het gebedsleven.

Nu zien wij iets anders, een duivelse misleiding die al heel vroeg begonnen is, namelijk: de "Maria-verering". Een vrouw uit de menigte verklaarde de buik, die Hem gedragen heeft en de borsten, die Hij gezogen heeft "zalig". Hier wordt Maria verheerlijkt! De duivel begon, zoals wij hier zien, al heel vroeg met zijn duivelse misleidingen. En dit deed (en doet) hij om ons van Jezus en Zijn verlossend werk af te trekken. Maar de Here corrigeerde dit onmiddellijk en stelde het "horen naar en het bewaren van het Woord van God" in het centrum van de aandacht; waarmee Jezus, het vleesgeworden en dus LEVENDE Woord, bedoeld wordt, Die de genadegift van God is, waardoor de zondige mens wordt gereinigd en geheiligd, waardoor wij – enkel en alleen – zalig worden!

Het oordeel van God komt over hen, die het teken van het Kruis niet kennen

Vers 29-32: "En als de menigten dicht bijeenvergaderd waren, begon Hij te zeggen: Dit is een boos geslacht; het verzoekt een teken, en hetzelfde zal geen teken gegeven worden, dan het teken van Jona, de profeet. Want gelijk Jona de Ninevieten (tot) een teken geweest is, also zal ook de Zoon des mensen zijn voor dit geslacht. De koningin van het zuiden zal opstaan in het (eind)oordeel met de mannen van dit geslacht, en zal ze veroordelen; want ze is gekomen van de einden der aarde, om te horen de wijsheid van Salomo; en zie, meer dan Salomo is hier. De mannen van Ninevé zullen opstaan in het (eind)oordeel met dit geslacht, en zullen hetzelfde oordelen; want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona; en zie, meer dan Jona is hier!"

Door het teken van Jona, waarmee (de kracht van) Jezus' dood en opstanding bedoeld wordt, door dit teken van Jezus' kruisdood, moeten wij zijn verlost van (en dus afgestorven aan) ons oude, zondige leven. Onze "oude mens" moet, door de genadewerking van God, zijn (af)gestorven; de "NIEUWE MENS", in God, moet zich in ons leven ontwikkelen door de stroom van Gods voortdurende genade; door de gemeenschap met Hem, die wij verkrijgen door een leven in voortdurend (en dus aanhoudend) gebed.

Als het goed is, is er een voortdurende kruiswerking (nl. een afsterven aan de oude en zondige natuur) in het leven van een kind van God te ontdekken, van het begin van ons geloofsleven af tot de volmaking toe. Zo zullen wij straks, in de volmaakte gemeenschap van de Goddelijke Bruiloft, niet zijn geroepen tot het Avondmaal van de Bruiloft van de Zoon van God, maar tot het Avondmaal van de Bruiloft **van het Lam**³⁰ (zie Openb. 19:9). Omdat Jezus, **als Lam**, voor ons werd geslacht en wij Hem moeten volgen, óók in Zijn dood (nl. afsterven aan onze zondige natuur) om (ook) te kunnen komen tot de opstanding! Altijd zal het "scharlaken (d.i. zeer helder rode) snoer" van het Bloed van het Lam de kinderen Gods tot een teken zijn, en tot een bescherming voor terugval in de macht van zonde en duivel! Glorie voor God!

Welnu, dit Lam van God vraagt in uw leven de centrale plaats (zie 2 Kor. 4:10-11). En, als u Hem die centrale plaats geeft, dan zal Hij u het NIEUWE LEVEN in Zijn kracht en blijdschap geven. Maar weet, dat u hierdoor uw eigen zondig ik-leven, uw eigen aardse idealen, kwijt zult raken aan Jezus. Weet, dat dit alles door Zijn kracht (af)sterven zal, verdwijnen gaat. En u moet dit aanvaarden, want "wat baat het u, als u de rijkdommen van de gehele wereld gewint en u lijdt schade aan uw ziel" (zie Matth. 16:26). Daarom moeten wij dit alles gewillig aan Jezus geven, geliefden. Want alleen dan zullen wij ook van Hem een ander leven krijgen, een andere (nl. hemelse) ziel; andere idealen, andere krachten; namelijk, die van de Hemel, van Boven. Zo zal "dit teken van Jona" (nl. het verlangen om af te sterven aan onze oude en zondige natuur) diep in uw persoonlijk leven "gebrandmerkt" (en dus gekend) worden.

Wijzen wij dit teken van Jona, namelijk **deze** genadewerking van God, in ons leven af, dan zal het oordeel van God ons (wel moeten) treffen, omdat wij van nature behoren tot een boos geslacht en zullen wij, willen wij behouden blijven, veelvuldig in belijdenis van schuld tot Hem moeten komen, tot vergeving van onze zonden!

Open uw hart en innerlijk toch voor dit Goddelijk teken, dit Goddelijk brandmerk, en u zal een milde God ervaren, een barmhartige God, een God, Die rijk is aan zegeningen. U zal verlossing op verlossing ervaren; zalving op zalving. Geliefden, weest een kind van Hem dat het teken van Jona graag wil ontvangen; dat het kruisleven liefheeft! Zo zal het oude en zondige leven geheel en al van u afvallen en Hij zal van u een kind van God maken zonder enige vlek of rimpel.

Verlangt u naar deze genadestromen van God, geliefden? Als dit zo is, Hij is de Here in de hemelen en Hij zal Zijn Woord in uw leven waarmaken! Hij zal u kracht geven en dan, u kracht gegeven hebbende, zeggen: "Sta op... en wandel!" Dan moet u ook (in het geloof) opstaan en wandelen, om, met Hem, die wonderbaarlijke heilige weg te gaan (zie Jes. 35:8), die u anders te wonderlijk zou zijn, en die u leidt naar de volmaaktheid in Hem, **reeds hier op aarde!** U zal dan spreken, leven, en handelen in die wonderbare Naam van Jezus en niets zal u nog langer onmogelijk zijn, want... u spreekt, u leeft en handelt op aansporing van die grote en machtige "Ik Ben", u drijft op Zijn Almacht; u doet enkel, wat Hij wil!

De (dagelijkse) zorgen van het leven vormen obstakels in ons gebeds- en getuigenisleven

Vers 33: "En niemand, die een kaars ontsteekt, zet die in het verborgen, noch onder een korenmaat (d.i. een maatbeker om koren (af) te meten), maar op een kandelaar, opdat degenen, die inkomen, het licht zien mogen".

Hier ziet u, hoewel anders gezegd, toch dezelfde gedachte weergegeven. Het ontsteken van een kaars wil zeggen: een leven leiden tot eer en verheerlijking van Jezus. En dit mag niet worden verborgen, ook niet onder een korenmaat; dit is 'de maat' van ons dagelijks levensonderhoud.

Als het gebedsleven de basis is van een leven ter ere van Jezus, dan zal dat leven zich ook uiten in de verheerlijking van die zoete Naam van Jezus. Zo'n leven mag natuurlijk niet worden gehinderd door de zorgen van ons dagelijks levensonderhoud. Wanneer ons leven echter wel door dit alles beheerst wordt, zo zal ons oog afgewend worden van Gods genadetroon en zich (meer en meer) richten op de dagelijkse zorgen, bezigheden en omstandigheden van dit leven, waardoor het gebeds- en geloofsleven langzaam, maar zeker, achteruitgaat en sterft!

Welnu, deze kaars, dit leven tot eer en verheerlijking van Jezus, moet op een kandelaar gezet worden. De kandelaar is het beeld van Gods almachtige Geest, Die ons geloofsleven verhoogt en ons getuigenisleven versterkt. Hij zal u en mij de Goddelijke macht geven tot een leven in gebed en getuigenis! Hij zal ons lichaam, en onze ziel en geest reinigen en heiligen en ze stellen tot getuigenis van Zijn heilbrengende, heerlijke Naam; want de "Here Jezus Christus" Zelf is de kracht van ons kruis- en **Opstandingsleven** (zie 1 Kor. 1:30)!

³⁰ Zie eventueel de studie: "Door de Geest van God geroepen tot deelname aan het Avondmaal van de Bruiloft van Gods Lam en tot deze Goddelijke Bruiloft". GRATIS te downloaden op onze website www.eindtijdbode.nl

Vers 34a: "De kaars van het lichaam is het oog; wanneer dan uw oog eenvoudig is, zo is ook uw gehele lichaam verlicht".

Wanneer ons geestesoog gericht is op Gods genadetroon en wij open staan voor Zijn Goddelijke genade, dan zal ons gehele wezen door Hem verlicht worden. Dan wandelen wij in Zijn licht. Dan hebben wij deel aan de reiniging in en door Zijn Bloed; dan wandelen wij (werkelijk) in gemeenschap met Hem en met Zijn priesterlijk en koninklijk volk. Dan kunnen wij getuigen van dit Licht (d.i. Jezus), omdat dit Licht ons vervult!

Vers 34b: "Maar zo het (oog) boos is, zo is ook uw gehele lichaam duister".

Indien ons geestesoog niet gericht is op Zijn genadetroon en ons leven niet door onze gebedshouding wordt gevuld door Hem, namelijk met Zijn Natuur, zo is het boos. Het wordt door de boze gericht op de korenmaat, op de zorgen van ons dagelijks levensonderhoud, en door hem vervult met gedachten van afgunst, jaloezie of haat en soms zelfs met moordgedachten, zoals bij Kaïn (zie Gen. 4:3-8)!

Vers 35: "Zie dan toe, dat niet het licht, hetwelk in u is, duisternis zij".

O, het is hier zo subtiel gezegd! "Kijk toch uit!" waarschuwt Jezus ons hier. "Je denkt dat het van God is, en het is van de boze, van je eigenzinnig, egoïstisch hart, dat zijn beweegredenen en motivatie uit de hel (ontvangen) heeft!" Laten wij onszelf niet misleiden, geliefden, en laat de boze ons niet kunnen beetnemen, maar laat ons geestesoog toch waarlijk gericht zijn op Gods genadetroon, opdat Zijn licht ons zal kunnen verlichten met Zijn Waarheid, Zijn Genade en Zijn Vrede!

Ons hart is vaak zo bedrieglijk, vol met boze (bij)bedoelingen, en het laat zich vaak verleiden tot een "voorzichtig verbond met de hel"! Het wil de genade van de Here niet verliezen, maar toch werpt het zo nu en dan nog een begerige blik naar de begeerlijkheden van "het vlees" en de wereld en het wil vaak op een eigenwillige manier godsdienstig zijn. Doe dit niet, geliefden; denk aan het lot van Simson!

Vers 36: "Indien dan uw lichaam geheel verlicht is, niet hebbende enig deel, dat duister is, zo zal het geheel verlicht zijn, gelijk wanneer de kaars met het schijnsel u verlicht".

O, dat wonderbaar licht van boven, wanneer het teken van Jona geheel aan ons volbracht is (en wij dus afgestorven zijn aan de zonde(macht) in ons) en dit licht dan in ons woont! Dan zal Efeze 5:27 aan ons vervuld zijn: "Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft of iets dergelijks, maar dat zij zou **heilig** zijn en **onberispelijk**".

Dan is Gods werk in ons volmaakt geworden en zal Hij, Die Zelf het Licht is ook in al Zijn volmaaktheid in ons wonen! Glorie, ja glorie zij God!

Deel III: De valse aanbidding en dienst

Wij gaan nu nader kennismaken met een godsdienstige gemeenschap van mensen die, uiterlijk gezien, hun best doen om (zeer) godsdienstig te lijken, maar die in wezen vijandig staan tegenover God en Zijn Zoon. Wij gaan het hebben over Babel, de (afgodische) Babylonische eredienst (zie Jer. 50:8 en 51:6 en 45).

Wij hebben in de voorgaande teksten gezien hoe de zonde als dessem de gehele godsdienst verzuurt en daardoor gebed en aanbidding onmogelijk maakt. Het is deze zonde, in haar verschillende vormen, die haar wortels diep heeft zitten in deze godsdienstige gemeenschap: namelijk die van de Schriftgeleerden en Farizeeën in Jezus' dagen.

Laten wij daarom waakzaam zijn en inzien dat zondige situaties gevaarlijk en dodelijk voor ons zijn en zulke situaties daarom ontvluchten. Laten wij er niet mee spelen, gelijk Simson deed, anders zullen wij met hen in de zonde vallen.

Ook Eva ondervond hoe gevaarlijk een zondige situatie was. Het kijken naar de vrucht van "de boom van kennis van goed en kwaad", wekte, door de satanische influisteringen, haar begeerte ernaar en bracht haar tot die daad van ongehoorzaamheid tegen God. Laten wij daarom, hieruit lering getrokken hebbende, ALLE zondige situaties, in welke vorm ook, ontvluchten! Mijn oprechte bede is, dat God u en mij hierin wijsheid zal schenken.

Maar laten wij nu het geloofsleven van de Schriftgeleerden en Farizeeën nader onderzoeken, want hun godsdienst en aanbidding was ver af van de waarachtige geestelijkheid, en dit kwam vooral door hun verborgen, zondige levensinstellingen.

Vers 37-41: "Als Jezus nu dit sprak, bad een zekere Farizeeër, of Hij bij hem het middagmaal wilde eten, en ingegaan zijnde, zat Hij aan. En de Farizeeër, dat ziende, verwonderde zich, dat Hij niet eerst, voor het middagmaal, Zich gereinigd had. En de Here zei tot Hem: Nu, gij Farizeeër, gij reinigt het buitenste van de drinkbekers en de schotels; maar het binnenste van u is vol roof en boosheid. Gij onverstandigen! Die het buitenste heeft gemaakt, heeft Hij ook niet het binnenste gemaakt? Maar geeft tot aalmoes (hier: doe weg), hetgeen daarin is; en zie, alles is u rein".

Jezus at en had, voordat Hij aan het eten begon, Zijn handen niet gewassen. Dit ergerde de Farizeeën. Zij hadden een godsdienstig voorschrift, dat zij zelf ingesteld hadden; namelijk, dat men vóór het eten eerst de handen moest reinigen. Zij namen dit de Here Jezus vreselijk kwalijk en vonden Hem een zondaar!

Als wij dit nu met gezalfde ogen vanuit de hemelen bezien, dan kunnen wij vaststellen, dat de **reine** Zoon van God, door zondige Farizeeën, tot zondaar werd bestempeld! Deze, die alleen een **uiterlijke** godsdienst kenden, waren degenen, die hun zondig innerlijk nooit hadden willen (laten) reinigen in de genadestroom van hun barmhartige God, Die ook hun barmhartig wilde zijn, als zij maar oprecht tot Hem wilden komen. Uiterlijk gezien leken zij vroom, maar hun binnenste was "vol van roof en boosheid"!

Wanneer ook wij de zondewerkingen in ons leven niet willen mijden en uitbannen, wat eigenlijk betekent dat wij de

genadegift van het NIEUWE LEVEN in Jezus verwerpen, dan zullen ook wij, vroeg of laat, zo'n godsdienstig leven kennen, zo'n vroom gedoe, zonder enige, waarachtige geestelijkheid. Ook wij zullen ons dan (voornamelijk) richten op allerlei godsdienstige voorschriften en handelingen, waarbij wij (bewust of onbewust) alleen maar een uiterlijke vroomheid ten toon spreiden.

Paulus wees ons op deze (grote) groep van afvalligen en **schijnheiligen** die er in de laatste dagen zouden zijn, en dit is de tijd waarin wij nu leven; het zouden mensen zijn met "een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht van dezelve verloochend hebben" (zie 2 Tim. 3:5)! De kracht van het gezalfde Woord verloochenen zij en willen zij in feite niet kennen, omdat dit Woord de zonde in hen veroordeelt en wil uitbannen; daarom houden zulke "gelovigen" de schijn van godzaligheid (liever) op.

"Maar geeft tot aalmoes, hetgeen daarin is; en ziet, alles is u rein", was het advies van de Here. Met andere woorden: "Belijdt de ongerechtigheid, die in u is; legt het neer aan de voet van het kruis, leg alles op het altaar van Zijn genade, en Hij zal u reinigen in Zijn Bloed!"

Wij kunnen het NIEUWE LEVEN, dat ons door genade wordt geschonken in Christus, niet ervaren, als wij niet in waarheid zijn gewassen, en dus gereinigd in Zijn Bloed, als wij het verderf, dat er door de begeerlijkheid is, niet eerst zijn ontvlucht (zie 2 Petr. 1:4) door de verlossende kracht van Jezus' Bloed. Wij kunnen Hem niet dienen in Zijn kracht, als wij dit NIEUWE LEVEN niet eerst bezitten! Wij kunnen Hem niet aanbeddend dienen, als ons hart zich niet in waarheid tot Hem heeft gekeerd in geloof en overgave. De Farizeeën wilden God wel dienen, maar, zonder innerlijke verandering van hun hart en leven, vandaar deze klacht van de Here:

Vers 42: "Maar wee u, Farizeeën, want u geeft tienden (van de opbrengst) van munt en ruit (dit zijn planten), en van alle kruiden, en gaat voorbij (aan) het oordeel en de liefde Gods. **Dit moest men doen, en het andere niet nalaten**".

De Farizeeën en Schriftgeleerden waren zeer stipt in het betalen van tienden van alles, en dit deden zij zo opvallend mogelijk, zodat de mensen het zouden zien, want zij wilden maar wat graag door mensen geëerd te worden. Maar zij gingen voorbij aan het **oordeel van God**, waarmee de vrees om tegenover God (en Zijn gebod) te zondigen bedoeld wordt, en ze gingen ook voorbij aan de liefde van God, namelijk de natuur van God, die hun uit genade zou worden geschonken. Zo verkreeg Jakob – uit genade – Gods NIEUWE NATUUR, waardoor hij zich Israël (d.i. Strijder met [en voor] God) mocht noemen (zie Gen. 32:28).

Maar tot dit alles wilden de Farizeeën en Schriftgeleerden niet komen, want zij zochten, zoals eerder gezegd, de eer van mensen, hetgeen blijkt uit het volgende vers:

Vers 43: "Wee u, Farizeeën, want gij bemint het voorgestoelte (d.i. de voornaamste plaatsen) in de synagogen, en de begroetingen op de markten".

Hoeveel christenen handelen en wandelen niet net zo? Zij doen (soms vele) "goede werken", maar blijven rustig doorgaan met hun zondige handel en wandel, waardoor zij zichzelf op bedrieglijke wijze (proberen te) rechtvaardigen. Laten wij onszelf toch niet bedriegen, geliefden, enkel en alleen om in eigen (en/of andermans) ogen rechtvaardig te lijken. Wij kunnen beter, net als die tollenaar uit de Schrift, onze zonden voor God belijden, dan, net als die Farizeeër uit dezelfde gelijkenis, onszelf rechtvaardigen (zie Luk. 18:9-14)!

Onze juiste plaats is aan de voet van het kruis; want wij zijn, van nature, namelijk zondaren, die genade hebben gevonden bij God. Wij zijn uit onszelf onnutte dienstknechten, die slechts nuttig kunnen zijn als Zijn machtige zalving ons tot handelen en spreken drijft.

Een onbekeerde "christelijke" arbeider in de Gemeente van God zal de eer van mensen zoeken en is (meestal) een geldwolf. Want een mens dient, van nature, altijd zijn eigen ik. Laten wij zo niet willen zijn; laten wij geen hart hebben waarin nog steeds onze "ik wil" woont, maar een hart waarin voortaan de bede: "Wat wilt Gij Here, dat ik doen zal" zal overheersen.

Vers 44: "Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij geveinsden (d.i. huichelaars, **schijnheiligen**), want gij zijt gelijk de graven, die niet openbaar (nl. onzichtbaar, verborgen) zijn, en de mensen, die daarover wandelen, weten het niet".

Diep in hun (nog door en door zondig) hart, en dus ook in hun geestelijk leven, had de dood, de geestelijke dood wel te verstaan, reeds de overhand, maar ze verborgen dit voor de mensen. Daarom hadden zij deel aan de "verborgenheid der ongerechtigheid" (zie 2 Thess. 2:7); maar dit probeerden ze te verbergen door hun vrome gedrag! Ze wilden hun verborgen ongerechtigheid niet verlaten of uitleveren aan God, omdat zij deze, diep in hun hart, aanbaden als evenzovele afgoden. Maar Jezus had ze, natuurlijk, door.

Veel christenen handelen slechts vroom, als zij zich omringt weten door medechristenen. Maar zodra zij alleen of te midden van vreemden zijn, komt hun ware aard te voorschijn!

Laten wij zo niet zijn, geliefden. "Laat ons feest houden, niet in de oude zuurdesem (d.i. beeld van de zonde die zich steeds meer verspreid), noch in de zuurdesem van kwaadheid en boosheid (of slechtheid), maar in de ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid" (1 Kor. 5:8).

Laten wij een oprecht verlangen hebben om, door Jezus, te worden vrijgemaakt van alle zondedesem, zodat wij, in alle waarheid, gemeenschap zullen hebben met Hem, Die het ware Brood des Levens is. En, alleen zo kunnen wij Hem dienen en aanbidden in Geest en Waarheid!

Wij zullen zien dat de Farizeeën en Schriftgeleerden niet alleen in ongerechtigheid leefden (hoewel zij dit verborgen) maar dat ze ook vijandig stonden tegenover alles wat van God kwam, omdat hun beweegredenen voortkwamen uit de diepten van de geestelijke dood (dus uit de hel)!

Vers 45-46: "En één van de Wetgeleerden, antwoordende, zei tot Hem: Meester, als Gij deze dingen zegt, zo doet Gij ook ons smaadheid (d.i. oneer) aan. Doch Hij zei: Wee ook u, Wetgeleerden, want gij belast de men-

sen met lasten, zwaar om te dragen, en zelf raakt gij die lasten niet aan met één van uw vingers".

Deze Wetgeleerden maakten er aanspraak op de wijsheid van God te bezitten, maar omdat dit niet zo was, legden zij de mensen (zware) lasten op, namelijk door hun gemaakte, menselijke wetten, die de **schijn** van wijsheid bezaaten. Zij hadden zichzelf aangesteld als "de stem" van God en plaatsten zo "de wil van God" in een menselijk en ondragelijk licht; terwijl zij deze wetten zelf niet wilden naleven!

Niet alleen legden zij de mensen zware lasten op, maar de ware dienstknechten van God vielen zij (lichamelijk of met woorden) aan, en zij hadden zelfs een welbehagen aan hun dood!

Vers 47-51: *"Wee u! want gij bouwt (hier: verfraait) de graven van de profeten en uw (voor)vaderen hebben de-zelve gedood. Zo getuigt gij dan, dat gij mede behagen hebt aan de werken van uw (voor)vaderen; want zij hebben ze gedood, en gij bouwt hun graven. Waarom ook de wijsheid Gods zegt: Ik zal profeten en apostelen tot hen zenden, en van die zullen zij sommigen doden, en sommigen zullen zij uitjagen; opdat van dit geslacht afgeëist (zal) worden het bloed van al de profeten, dat vergoten is van de grondlegging van deze wereld af; van het bloed van Abel, tot het bloed van Zacharia, die gedood is tussen het altaar en het huis Gods; ja, zeg Ik u, het zal afgeëist worden van dit geslacht".*

Deze godsdienstige lieden stonden vijandig tegenover alles wat van God kwam of door Hem werd gezonden, omdat zij in wezen kinderen van de duivel waren. Daarom tastten zij ook Zijn gezalfden aan. Het is van dit (in wezen dus goddeloze) geslacht, namelijk van het geslacht van de kinderen van de duivel, dat al dit bloed (van profeten enz. die door hen, of met hun goedkeuring, gedood zijn) zal worden afgeëist!

Eens zal de valse gemeente (of kerk) van de eindtijd "dronken zijn van het bloed van de heiligen en van het bloed van de getuigen van Jezus" (Openb. 17:6), omdat ook zij behoort tot de "verborgenheid der ongerechtigheid". "En op haar voorhoofd was een naam geschreven, namelijk Verborgenheid; het grote Babylon, de moeder van de hoerrijen en van de gruwelen van deze aarde"³¹ (Openb. 17:5). Zo werden en worden de ware priesters van God vervolgd en, sommigen van hen, gedood door deze priesters van de duisternis, die zichzelf aangesteld hadden, en zich heden nog aanstellen, als engelen van het licht!

Deze groep van valse arbeiders maakte (en maken) hun eigen wetten en instellingen, en deden (en doen) het volk voorkomen alsof ze van God kwamen (en komen). Ook tastten (en tasten) zij, zoals wij reeds zagen, Gods gezalfden aan. Bovendien verdraaiden (en verdraaien) zij, door hun (valse) leer, het Woord van God zodanig dat het krachteloos werd (en wordt), waardoor het volk "de sleutel der zaligheid" niet meer vond (en vindt). Wij lezen dit in het volgende vers:

Vers 52: *"Wee u, gij Wetgeleerden, want gij hebt de sleutel der kennis weggenomen; gij zelf zijt niet ingegaan, en die ingingen, hebt gij verhinderd".*

Voor ons, christenen van de Nieuwe Bedeling³², is die "Sleutel der kennis" in de eerste plaats de Naam van Jezus Christus, onze Here, die wonderbare Naam. Ten tweede is die "Sleutel der kennis" het wonderbare licht (en dus inzicht) van Gods Heilige Geest op alles wat Jezus, Gods (LEVENDE) Woord, aangaat.

Hebben de "Farizeeën en Wetgeleerden" van onze eeuw ook niet deze Sleutel weggenomen, zodat velen werden en worden verhinderd om in te gaan in de beloofde zaligheid van God? Staan ook zij niet vijandig tegenover het VOLLE en EEUWIGE Evangelie in Jezus Christus (zie Openb. 14:6)?

Pas als wij, door ons geloof, Jezus in ons hart en leven ontvangen hebben, en – door Hem – de doop met de Heilige Geest, zo zal deze Geest ons leiden in alle waarheid (zie Joh. 16:13) en de wereld (ook die wereld, die er nog rest in onszelf) overtuigen van zonde, en van ongerechtigheid, en van oordeel (zie Joh. 16:8).

Laten wij deze genadegift (nl. Jezus, de Zoon) van de Vader toch van zéér nabij (willen) kennen, opdat wij tot de volle kennis zullen komen van Zijn overvloeiende genade!

"Ik ben de Weg en de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij" (Joh. 14:6). "Die de Zoon heeft, die heeft het leven; die de Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet" (1 Joh. 5:12). Laten wij ons hart niet ver van Hem afhouden, maar Hem er juist de ereplaats in geven! Hij is voor ons de ENIGE Sleutel, "de Sleutel Davids" Die ons toegang geeft tot **alle** Heiligheden van God!

Wij hebben in dit laatste gedeelte van Lukas 11 even de valse kerk, namelijk de "gruwelijke vleugel" van de kerk aangehaald (zie Dan. 9:27). Het is onze oprechte bede dat niemand van ons hier ooit toe gaat behoren. Maar indien wij niet waakzaam blijven, zullen wij door de listige omleidingen (d.i. het met opzet langs een andere, **verkeerde** weg leiden) van de duivel er langzaam maar zeker in getrokken worden!

Vers 53-54: *"En als Hij deze dingen tot hen zei, begonnen de Schriftgeleerden en Farizeeën hard aan te houden, en Hem van vele dingen te doen spreken; Hem (hinder)lagen leggende, en zoekende iets uit Zijn mond te bejagen (d.i. drijven tot het zeggen van standpunten), opdat zij Hem beschuldigen mochten".*

De Here had de Farizeeën en Schriftgeleerden hun ware (geestelijke) toestand laten zien. Dit was de enige kans om hen nog te redden. Maar zij verhardden zich en verzetten zich tegen Jezus, en zochten Hem te pakken op Zijn uitspraken.

Zo zullen ook de "Farizeeën en Schriftgeleerden" van de eindtijd prikkelbaar worden van gehoor, als de scherpe roep tot oprechte en volkomen bekering (naar de Schriften) tot hen doordringt; en zij zullen de samenkomsten verlaten om zich te begeven naar plaatsen waar zij geestelijk "in de watten" worden gelegd door een "evangelie", dat

³¹ Zie eventueel de studie: "De valse staatskerk van de laatste dagen – De grote hoer van Openbaring 17". GRATIS te downloaden op onze website www.eindtijdhode.nl

³² Nieuwe Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens na Christus' (1ste) komst aangeeft.

hun voortdurend genade toezegt, ondanks hun zondige levensomstandigheden!
Geliefden, laten wij onszelf ver afhouden van zulke christenen, predikers en leraren!

Hoofdstuk 12

DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot “het einde van alle vlees” (deel I)

Zeven “christelijke” demonen of “heilige” duivels

“Wanneer de onreine geest van de mens uitgevaren is, gaat hij door dorre plaatsen, zoekende rust; en die niet vindende, zegt hij: Ik zal terugkeren in mijn huis, daar ik uitgevaren ben. En komende vindt hij het met bezemen (schoon)geveegd en versierd. Dan gaat hij heen en neemt met zich zeven andere geesten, bozer dan hijzelf is, en ingegaan zijnde, wonen zij aldaar; en het laatste van die mens wordt erger dan het eerste” (Luk. 11:24-26).

Door het geloof in het Woord van God en het geloof in het offer van Zijn – voor onze zonden – gestorte Bloed op Golgotha (be)keert een mens zich tot de Here Jezus met zijn (of haar) gehele hart en door het Woord van God, in de kracht van de Heilige Geest, wordt de in hem (of haar) wonende demon, wie hij (of zij) veelal heeft gehoorzaamd, er uitgedreven! Halleluja! Zo werd deze mens innerlijk geheel gereinigd in Jezus' Bloed en, na verloop van tijd, versierd met de inwoning van de Heilige Geest. Deze mens werd een christen.

Maar deze uitgedreven demon van wereldlust, van wereldse begeerlijkheden (zie 1 Joh. 2:16), die in hem (of haar) heeft gewoond, keert terug omdat hij ernaar verlangt om weer in zijn vroeger “huis” te wonen. Maar deze mens, in wie deze demon heeft gewoond, is nu geestelijk gereinigd; hij (of zij) is nu een aan het Woord gehoorzaam christen en zelfs gedoopt met Gods Geest! En, je zou verwachten dat zo'n wereldse geest als deze demon, die zeer opstandig en vijandig tegen God is, nu wel geen toegang meer zal kunnen vinden in het leven van deze christen. Maar, als dit hem toch lukt, dan zal hij dit leven opnieuw kunnen verontreinigen met zijn wezen, zodat de Geest van God deze mens uiteindelijk zal moeten verlaten. Maar dan moet deze demon wel sluw, zéér sluw handelen! Want, deze mens wil zich niet onchristelijk gedragen. En, omdat deze demon dat weet, zal hij dat christelijke gedrag toelaten. Maar, hij gaat wel weg om zeven andere demonen te halen om hem te helpen het “huis” (nl. het hart), waarin hij vroeger woonde, te besluipen en opnieuw in bezit te nemen. Deze zeven andere demonen zijn sluwder dan hij. De eerste is zeer opstandig tegen God, maar de anderen doen het op een sluwere manier. Ze hebben alle zeven een witte, “christelijke” mantel aan. En deze mantel geeft hen een “christelijk” aanzien, waardoor ze gemakkelijker door christenen geaccepteerd worden. Zo komt de oude demon, verscholen tussen deze zeven “christelijke” demonen, tot deze christen terug.

Helaas denken (te) veel christenen dat hun nu, na de (innerlijke) vernieuwing door het Woord en de Heilige Geest, niets meer kan overkomen. God Zelf heeft hen immers verlost van de “oude mens”, zo denkt men.

Laten wij het werk van deze zeven “christelijke” demonen eens, stuk voor stuk, nader bestuderen. Gods Woord heeft ze ons geopenbaard in Lukas, hoofdstuk 12.

De eerste demon: het “Oog-van-de-mensen”

De eerste demon heet “Oog-van-de-mensen”, en hij zal christenen maar wat graag wijzen op medebroeders en zusters, op burens, op de mensen waarmee wij werken op kantoor of fabriek en hij fluistert ons in het oor: “Nu je bekeerd bent moet je je vooral christelijk gedragen, want er staat geschreven, dat je als christen werken moet doen die de bekering waardig zijn. Zorg er dus vooral voor, dat de mensen die je dagelijks zien, je geen rare bokkesprongen zien maken. Verkeerde woorden en/of daden, die je uit zwakheid nu eenmaal doet. Dek deze daarom zorgvuldig af en laat je naar buiten toe vooral als de stoere navolger van Christus zien. Ben je alleen of in een vreemde omgeving of in het buitenland, waar niemand je kent, dan is dat zo erg niet”.

Mijn broeder en zuster, hoort u zijn influisteringen ook in uw oor? Bestraf dan deze demon “Oog-van-de-mensen”. Bind hem in de Naam van Jezus en werpt hem dan uit in Diezelfde Naam, in de buitenste duisternis, waar hij thuis hoort! U hebt niets te maken met “Oog-van-de-mensen”. U hebt slechts te maken met het (ALLES ziende) oog van God! U heeft zich niet bekeerd tot de mensen, maar tot God. Niet uw houding ten opzichte van de mensen is alles bepalend, maar uw houding ten opzichte van God. Wij moeten onze **Here Jezus Christus** in alles (willen) behagen.

Deze demon leidt onze aandacht van onze wonderbare Heiland af en vestigt die op de mensen. Laten wij ons door hem misleiden, dan zal ons christelijk leven één kiekeboe spel zijn tussen u en uw bekenden, tussen u en uw broeders en zusters. Daarom zal Gods Geest u wel moeten verlaten, omdat u Zijn Goddelijke Stem, Die heel uw wezen wil doen keren naar uw Verlosser en Zaligmaker, niet meer verstaat. En in plaats van de Heilige Geest neemt deze christelijke demon van **schijn**heiligheid uw hart in bezit en gaat er in wonen.

Deze “christelijke” demon in ons zal ervoor zorgen dat wij in de buurt van bekenden, maar vooral in bijzijn van de voorganger en in de samenkomsten een “christelijk” masker dragen. U zult zich net als de Farizeeën en de Schriftgeleerden gaan gedragen. En omdat u zo gesteld geraakt bent op wat de mensen wel van u vinden, zult u, als vanzelfsprekend, de eer en dus de waardering van mensen zoeken, want u wilt in hun ogen de goede, gezegende christen zijn. En deze ‘eer-van-mensen’ zal ervoor zorgen dat, diep in ons hart, de oude hoogmoed, die wij bij onze bekering zo hebben leren verafschuwen, weer de kop opsteekt. En, het was ook door die hoogmoed, werkzaam in de Farizeeën, waardoor zij die voorname plaatsen in de synagogen en die begroetingen op de markten zo zeer beminden.

Nogmaals, mijn broeder en zuster, laat u niet misleiden door “Oog-van-de-mensen”, want eens, op de oordeels-

dag, zal ieder mens weten wat u hebt gedacht in de diepten van uw eigen hart; of wat u hebt gesproken, ook al was het in uw binnenkamer.

Vers 1-3: "Intussen, als vele duizenden van de menigte bijeenvergaderd waren, zodat zij elkaar vertraden, begon Hij te zeggen tot Zijn discipelen: Allereerst wacht uzelf (d.i. waak zelf) voor de zuurdesem (d.i. het beeld van de zonde, die zich steeds meer verspreid) van de Farizeeën, welke is geveinsdheid (d.i. schijnheiligheid). En er is niets bedekt, dat niet zal ontdekt worden, en verborgen, dat niet zal geweten worden. Daarom, al wat gij in de duisternis gezegd hebt, zal in het licht gehoord worden; en wat gij in het oor gesproken hebt, in de binnenkamers, zal op de daken gepredikt worden".

Laten wij ervoor zorgen om van "Oog-van-de-mensen" verlost te zijn, vóórdát wij geroepen worden tot het oordeel, anders zal hij onze aanklager zijn bij God en Hem te kennen geven, dat u hem altijd hebt gehoorzaamd en ge-diend!

De tweede demon: "Mensenvrees"

Vers 4-7: "En Ik zeg u, Mijn vrienden: Vreest niet voor degenen, die het lichaam doden en daarna niet meer kunnen doden. Maar Ik zal u tonen, Wie gij vrezen zult; vreest Die, Die, nadat Hij gedood heeft, ook macht heeft in de hel te werpen; ja, Ik zeg u, vreest Die! Worden niet vijf musjes verkocht voor twee penningen (d.i. geldstukje met weinig waarde)? En niet één van die musjes is voor God vergeten. Ja, ook de haren van uw hoofd zijn alle geteld. Vreest dan niet; gij gaat vele musjes te boven".

De tweede demon heet "Mensenvrees". Hij zal er vooral voor zorgen, dat u uw onbekeerde medemensen ziet als reuzen, als maatschappelijk-veel-in-de-melk-te-brokkelen-hebbend, waarvoor u dus bevreesd moet zijn. Deze zelfde demon heeft tien van de twaalf verspieters van Israël eveneens weten te beïnvloeden (zie Num. 13). Ook zal hij onze tong, dat onbedwingelijke kwaad, maar wat graag tot roddelen en ander kwaad aanzetten (zie Jak. 3:1-18). Laten wij maar eens bezien wat hij zoal in ons oor fluistert: "Je moet vooral uitkijken aan wie je het Evangelie verkondigt; want je weet, dat Gods Woord spreekt van "paarlen voor de zwijnen" gooien en dat deze zwijnen zich zullen omkeren om je te verscheuren. Zulke mensen begrijpen je toch niet en je zult dan tot een voorwerp van spot en hoon worden en dat wil je vast niet; wát een schande zou dat zijn! Zorg er vooral voor dat je niet teveel over het Evangelie met de mensen praat, ze zouden je fanatiek (nl. een godsdienstfanaat) kunnen noemen, of zelfs wel godsdienstwaan-zinnig! Stel je voor, dat ze dat aan je baas gingen vertellen. Nou, je zou toch in een slecht blaadje bij hem komen te staan! Nee, je moet het getuigen voor Jezus altijd van de nuchtere kant bekijken. De Heilige Geest zal de zielen, die (graag) naar je willen luisteren, wel naar je toe zenden om je te vragen hun méér van het Evangelie te vertellen. Ik geloof dat het beter is om, uit jezelf, altijd je mond te houden. Zo wordt je immers altijd door de mensen aanvaard. Waarom zou je méér vijanden maken dan nodig is? De Here heeft jou uitverkoren om het Evangelie te horen en het aan te nemen... en je bent hierdoor gered. En dat is héél fijn! De Here zal door Zijn Geest de anderen, die Hij hiertoe óók uitverkoren heeft, ook wel roepen. Hij heeft immers gezegd: "Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden!" Laat het dus aan Zijn Geest over, jij moet dat niet doen. Getuig liever, als je dat persé wilt, in de gemeente (of kerk), onder je broeders en zusters, die begrijpen je tenminste".

Zo zal ook "Mensenvrees" uw aandacht afleiden van (de ALmachtige) Jezus, en u op de macht en de kracht van de wereldse mensen doen zien, en ook op hun onbekeerlijke instelling.

Maar bedenkt dit goed, mijn broeder en zuster, ons getuigen voor Jezus mag daar helemaal niet afhankelijk van zijn. Wij moeten ons helemaal richten naar de Heilige Geest! Wij moeten arbeiden overeenkomstig Zijn wil en getuigen uit Zijn kracht. Zo zal Hij (d.i. de Heilige Geest), door ons heen, de Here Jezus verheerlijken.

Hij zal de mensen niet naar ons toebrengen, maar óns leiden naar mensen en plaatsen waar wij, in de Naam van Jezus, moeten spreken, en van Hem getuigen. Ook al is deze persoon ook onze baas op kantoor of fabriek; ook al zijn het hooggeplaatsten. Wij moeten (en mogen) ons niet schamen voor het Evangelie! Schaamte voor Jezus en Zijn Evangelieboodschap is het bedrieglijke gif dat "Mensenvrees" in ons hart stort. Want wij (moeten) weten dat de Heilige Geest ons, onder alle omstandigheden en bij alle mensen, wijsheid en dus de juiste woorden in de mond zal geven; maar hiervoor MOET onze instelling zijn, zoals de instelling VAN IEDERE CHRISTEN behoort te zijn, namelijk DAT WIJ GERED ZIJN OM ANDEREN TE REDDEN! Wij moeten de zachte drang van de Geest op dit punt leren verstaan en zo de, ons geschonken, bedieningsgave(n) leren ontwikkelen. Zo zal Hij ons kunnen leiden op onze (levens)weg om, in de eerste plaats, altijd een getuige van Jezus te zijn door onze handel en wandel, maar ook om, op Zijn bevel en leiding, te getuigen van Hem.

De demon "Mensenvrees" kan tenslotte zoveel vrees in ons hart leggen om te getuigen, dat wij niet alleen, vanwege deze vrees, zullen zwijgen over ons geloof, maar dat wij zelfs onze Heiland zullen gaan verloochenen, als de mensen ons rekenschap vragen van onze godsdienstige overtuiging!

Vers 8-9: "En Ik zeg u, een ieder die Mij belijden zal voor de mensen, die zal ook de Zoon des mensen belijden voor de engelen van God. Maar wie Mij zal verloochenen voor de mensen, die zal verloochend worden voor de engelen van God".

Laten wij daarom nooit meer op mensen, maar alleen op de Here Jezus zien. Wij moeten geen behagers van mensen meer (willen) zijn, maar behagers van Hem! Laten wij Hem (biddend) smeken om ons zodanig te vervullen met Zijn Geest, opdat Gods Woord in ons tot een Vuur zal zijn, dat in ons zal oplaaien tot een niet tegen te houden liefdesvlam tot redding en genezing van zielen. En, als wij zo in vuur en vlam voor Hem staan, dan zal Hij ons onweerstaanbare getuigen maken, door de grote bewogenheid voor zielen, die Hij in ons hart heeft uitgestort.

Alle kracht en liefde om te getuigen, alle bedieningsgaven komen van de Here Jezus Christus. Het is daarom dat Hij tot Zijn discipelen zei, dat ze in Jeruzalem moesten blijven, **totdat** zij de kracht, om het getuigen, van boven

zouden hebben ontvangen; en deze kracht en (bedienings)gaven ontvangen wij pas, als wij waarlijk vervuld zijn met de Heilige Geest.

Als wij de doop met de Geest ontvangen hebben – en dit is pas echt zo, als het Bijbelse zegel van **tongen(taal)** getuigenis hiervan geeft – laten wij dan daar niet bij blijven, maar meerdere zalving en kracht van de Heilige Geest van God vragen om van Jezus te kunnen getuigen, zodat wij, zonder weerstand te bieden aan Hem, in Zijn arbeidsveld kunnen worden uitgestoten vanwege de liefdesdrang van de, in ons wonende, Heilige Geest. En dit, enkel en alleen, tot redding van verloren zielen en tot verdere opbouw – namelijk groei, zowel in aantal, maar vooral meer geestelijke diepgang – van het Lichaam van Christus!

Niet alleen zal “Mensenvrees” onze mond snoeren, zodat wij niet of nauwelijks durven te getuigen van Hem aan deze, steeds zondiger wordende mensheid, maar het kan zelfs zover komen dat wij onze geliefde Heiland verloo-chenen, als maatschappelijk hoger geplaatsten ons rekenschap vragen van onze geloofsovertuiging, zeker als dit onze baan (of erger) kan kosten. Ook kunnen wij door hem zo vervuld worden met intense vrees voor (andersden-kende) mensen, dat wij tenslotte mee gaan doen met de bespotters van het Evangelie. Eerst zullen wij mee lachen en uiteindelijk meespotten. Iets wat de Here u nimmer vergeven zal, omdat dit de onvergeeflijke zonde is: namelijk de zonde tegen de Heilige Geest! In het licht van de genade van Jezus hebt u dan het allerheiligste vertreden.

Vers 10: “Een ieder die enig woord zal spreken tegen de Zoon des mensen, het zal hem (of haar) verge-ven worden; maar wie tegen de Heilige Geest gelasterd zal hebben, die zal het niet vergeven worden”.

In zo'n hart zal een blijvende verharding komen en niet de minste vorm van berouw, of verlangen naar herstelde gemeenschap met de Here Jezus Christus, zal in zo'n hart opkomen.

Bijzonder actief zal “Mensenvrees” zijn in tijden van vervolging. Laten wij, voordat die moeilijke tijden aanbreken, reeds geleerd hebben om te wandelen uit Zijn volheid en overeenkomstig Zijn wonderbaar Woord en onfeilbare Leiding, alles van Hem verwachtend. Zodat, als aardse of geestelijke vijanden ons, op wat voor manier ook, het le-ven zuur maken, Hij ons uit deze moeilijkheden zal verlossen.

Vers 11-12: “En wanneer zij u heenbrengen zullen in de synagogen en tot de overheden en de macht-hebbers, zo zijt niet bezorgd, hoe of wat gij tot verantwoording zeggen, of wat gij spreken zult. Want de Hei-lige Geest zal u IN DIE URE leren, HETGEEN GIJ SPREKEN MOET”.

De derde demon: “Jacht-naar-'t-goud”. De jacht naar meer geld en materie; de dans om het gouden kalf en dus de aanbidding van de Mammon

Vers 13-14: “En één uit de menigte zei tot Hem: Meester, zeg mijn broeder dat hij met mij de erfenis deelt. Maar Hij zei tot hem: Mens, wie heeft Mij tot een rechter, of scheidsman over u gesteld?”.

De volgende demon, van wie wij de werkwijze onder de loep gaan nemen, is “Jacht-naar-'t-goud”. Hij zal alles in het werk stellen om u te doen jagen naar meer inkomsten, naar meer bezit, naar een betere positie! Zodat u altijd maar druk bezig bent met werken (overwerk, bijklussen enz.), niet omdat het moet, maar voor de extra inkomsten die dat in het laatje brengt om luxe goederen te kunnen kopen, om fijn op vakantie te kunnen gaan. Waardoor zelfs man en vrouw beiden werken, zodat verwaarlozing van de opvoeding en verwildering van de kinderen hiervan het gevolg zijn.

Dit verlangen naar meer geld is meestal ook de reden dat man en vrouw (ook gelovigen!) ongehuwd samenwonen om het weduwepensioen van de vrouw, of een andere uitkering, te kunnen behouden.

Hoort, hij fluistert ook in uw oor: “Zie je die mooie auto van je buurman? Mooi hè? Jij wilt er natuurlijk óók zo één hebben. Trouwens al je buren hebben mooie auto's en jijzelf zo'n oud en lelijk ding, terwijl je salaris meer is dan dat van menige buur. Dat is eigenlijk wel een beetje beschamend. Dus, jij moet ook een nieuwe(re) hebben. Het Woord van God zegt wel, dat je niet jaloers mag zijn op het bezit van anderen, maar jij mag toch ook wel een goe-de auto hebben; eigenlijk heb je er allang recht op. Je wilt er vast wel hard voor werken. Ga dus nu flink veel over-werken, dat brengt veel geld in het laatje! En die Jansen op kantoor bijvoorbeeld; dat 's ook een mooie chef, hè? Die zou je gemakkelijk voorbij kunnen streven. Een beetje elleboogwerk mag er wel bij. Die man is eigenlijk te stom voor zijn positie, vind je ook niet? Als hij nu fouten maakt ten nadele van het kantoor, en je meldt dat bij de baas, dan doe je een goede daad voor de zaak Want, zulke fouten als Jansen af en toe maakt, brengen het bedrijf ver-lies en dat mag niet. Nee, het is een goede daad, als je elke fout van Jansen onder de ogen van de baas brengt en dan weet de baas meteen, dat je hart voor de zaak hebt, want het belang van het bedrijf is ook jouw belang. Want, als het bedrijf goede winsten maakt, kan zij haar personeel (en dus jou!) ook meer betalen. En als ik jou was, chris-ten, zou ik verder studeren, je verder bekwamen in je vak en diploma's halen. Je gezin wordt groter en heeft méér geld nodig. Al je beschikbare vrije tijd moet je nu geven aan studie. De Here vraagt wel getuigenis van jou, en werk in Zijn wijngaard, maar dat kun je ook doen als je die diploma's al hebt gehaald. Per slot van rekening moet je goed voor je gezin zorgen, want er staat in Gods Woord dat je anders erger bent dan een ongelovige. En wat denk je, als je vrouw óók eens ging werken? Sjonge, wat lekker ruim zou je het dan krijgen met zo'n dubbel inkomen! Je kunt dan véél luxe dingen gaan kopen. Een supersnelle computer bijvoorbeeld. En, wat denk je van een afwasma-chine? Dan ben je van dat ellendige afwassen af. En, elk jaar één (liefst twee maal) op vakantie is natuurlijk hard nodig. Dat geeft je lekker ontspanning en dat heb je na de inspanning van het dagelijkse werk wel hard nodig! Dus, dat moet je vóór alle dingen doen.”

De demon “Jacht-naar-'t-goud” probeert u helemaal voor zich in te palmen en de Geest van God wordt nu keer op keer bedroefd. De roepstem van de Heilige Geest, Die u wijst op de rijkdommen die Christus u biedt, hoort u nau-welijks meer. Aardse rijkdommen, die “Jacht-naar-'t-goud” u zo begeerlijk voor ogen stelt, hebben uw hart gewon-nen en u gaat hevig naar deze dingen verlangen, u gaat er fel naar begeren, ervan dromen. En onze demon zorgt ervoor dat deze begeerte hoe langer hoe feller wordt, onweerstaanbaar fel.

Zo is “Jacht-naar-’t-goud” in uw hart gaan wonen en uw eerste liefde, de liefde tot Jezus, uw felle begeerte naar Hem en naar het bezit van de Rijkdom van de hemel, is daarmee meteen gaan verflauwen... ja, waar is die nu eigenlijk gebleven?

Waar die nu is? Die is wèg, niet meer in uw hart! “Jacht-naar-’t-goud” is ervoor in de plaats gekomen en hij is voortaan uw leidsman. Zijn leuze: “Het doel heiligt de middelen” wordt zoetjes aan ook uw leuze. U leert langzamerhand, hoewel nog steeds op “christelijke” wijze, over “lijken te gaan”. Ja, zelfs een moord, als u hiertoe werkelijk zou worden gedreven, zou u zelfs nog kunnen goedpraten. Daarom, weg met “Jacht-naar-’t-goud”, in de Naam van Jezus!

Laten wij leren om tevreden te zijn met datgene wat wij van onze Hemelse Vader ontvangen, omdat Hij weet wat wij echt nodig hebben. En laten wij leren om onze tijd en ons hart te geven aan onze Heiland, opdat Hij met onze tijd kan doen naar Zijn wil en welbehagen en ons hart kan vullen met Zijn grote, reddende Liefde!

De vierde demon: “Rust-in-’t-goud”

De volgende demon, van wie wij vervolgens de werkwijze gaan bekijken, heet “Rust-in-’t-goud”. Hij zal alles in het werk stellen om uw blik af te wenden van Jezus, als de Here uit Wie alles is en aan Wie alles toebehoort (dus ook uw tijd en uw geld), om u blik vervolgens te richten op uw bezit, zoals uw spaargeld of eigen huis, of op uw goede positie in de maatschappij.

Vers 15-19: “En Hij zei tot hen: Ziet toe en wacht u van de gierigheid; want het is niet in de overvloed gelegen, dat iemand leeft uit zijn goederen. En Hij zei tot hen een gelijkenis en sprak: Het land van een rijk mens had wel gedragen (d.i. had veel opgebracht); en hij overlegde bij zichzelf: Wat zal ik doen? Want ik heb niet, waar ik mijn vruchten zal verzamelen. En hij zei: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken, en grotere bouwen, en zal daarin al mijn gewas verzamelen, en deze mijn goederen; en ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen die opgelegd (d.i. opgeslagen) zijn voor vele jaren, neemt rust, eet, drink, wees vrolijk”.

Dit is de gedachte die hem door “Rust-in-’t-goud” in het hart wordt gelegd. Laten wij zijn duivelse, listige influisteringen, in het hart van een christen, nog even verder vernemen: “Wat is het heerlijk, christen, jou kan niets overkomen; je hebt nu geld genoeg en je hebt een goede positie in deze maatschappij; je kunt alles betalen wat je nodig hebt en dat is wel zo gemakkelijk! En, gemak dient de mens. Je kunt ook de Gemeente (of Kerk) steunen als je dat wil. En je wilt het vast wel, want je bent een overtuigd christen. Maar... toch zou ik, wat deze steun betreft, niet met geld smijten als ik jou was. Met smijten kan je elk vermogen, hoe groot ook, opmaken. Denk maar eens aan die verloren zoon. Dus ik zou deze kwestie, als ik jou was, voorzichtig bekijken. Ja, ik weet het wel, het getuigen voor Jezus is een opdracht van de Heer voor elke christen, maar jij kunt die opdracht mooi met je geld opknappen. Je geeft je voorganger wat en je zult zien, dat hij je met alle respect behandelen zal, respect die een man zoals jij toekomt. Want, jouw voorganger draagt dan wel het Evangelie uit, maar jij zorgt er met jouw geld voor dat dit mogelijk is. Zo heb je dus deel aan het Evangeliewerk! Ook kun je wel wat geld zenden voor het zendingswerk en al die donaties bij elkaar moeten toch wel een grote som vormen, nietwaar? En zo heb jij op die manier iemand in jouw plaats gezonden; je hebt met je geld het getuigen van een zending mogelijk gemaakt. Zo heb jij God dus óók gediend. En dat is toch óók heel mooi, nietwaar? God zal jou daarvoor in Zijn hemel belonen, want je gelooft toch in Hem, dus ga jij daar natuurlijk óók naar toe. Want Gods Woord zegt, dat een ieder die gelooft het eeuwige leven heeft. Dat geldt dus ook voor jou! En nu je op deze wijze iemand, door middel van je geld, naar het zendingsveld gezonden hebt, hoeft je zelf niet te gaan en kan dus je geweten – wat de opdracht van Jezus, om te getuigen betreft – ook gerust zijn. Zelf ben je nu fijn in de gelegenheid om eens heerlijk van je geld te genieten, en ik haast me erbij om te zeggen: natuurlijk op gepaste wijze, een christen waardig. Maar, het lekkerste eten mag je toch wel hebben en de fijnste wijnen ook, als je er maar niet aan te buiten gaat. En zo’n villa in wat zonniger landen is toch ook geen buitensporige luxe, als je dat gure klimaat hier zo bekijkt. En als je hier op deze aarde zo’n rustig leventje hebt geleid, dan wacht je bovendien nog een heerlijk, eeuwig leven in het hiernamaals. Immers, je gelooft in Jezus Christus, dus zijn de paarden poorten van het Nieuwe Jeruzalem ook voor jou geopend. Je ziet het trouwens wel in de Gemeente (of Kerk), daar wordt je ook door Gods dienaar met alle respect behandeld. Dit is een voorsmaak van wat je in het hemelse Koninkrijk straks wacht.”

O laat, in Jezus’ Naam, de macht van “Rust-in-’t-goud” verbroken worden, zodat deze (en ieder andere) christen vrijgemaakt zal worden van zijn valse Mammonitische (d.i. afgodische, op geld belust zijnde) rust! Zo zullen wij, vrijgemaakt van deze banden van “Rust-in-’t-goud”, onze ogen kunnen richten op de Here Jezus alléén, om zo onszelf, en ons vermogen of positie, geheel en al op Gods altaar te kunnen leggen, zodat alles wat wij zijn en hebben in de handen van Jezus – de Verlosser en Zaligmaker van alle mensen – zal zijn. Immers alle dingen zijn mogelijk bij God, Die, door het (kruis)offer van Jezus, de ongerechtigheid van ALLE mensenkinderen op Zich heeft genomen! Zo zal ook deze christen, vrijgemaakt van de valse gerustheid door toedoen van deze demon, alles kunnen verwachten van de Here Jezus alléén, maar óók ALLES aan Hem kunnen offeren, alles wat de Here Jezus van hem (of haar) vraagt. Zo zal ook dit “huis”, dit leven, net als Zachéüs, zaligheid van Godswege ontvangen (zie Luk. 19:2-8)! Lukt het “Rust-in-’t-goud” echter om in het hart van deze christen te blijven wonen, dan zal God tot hem (of haar) moeten zeggen:

Vers 20: “Gij dwaas, in deze nacht zal men uw ziel van u afeisen; en hetgeen gij bereid hebt, voor wie zal het zijn?”

En dan geldt ook voor dit type christen de Goddelijke waarschuwing:

Vers 21: “Alzo is het met die, die voor zichzelf schatten vergadert en niet rijk is in God”.

De vijfde demon: “Bezorgdheid-voor-het-levensonderhoud”

Nu is het de beurt aan de vijfde demon. En mag ik hem aan u voorstellen? Zijn naam is “Bezorgdheid-voor-het-levensonderhoud”. Hij zal alles in het werk stellen om de blik van christenen op, en hun overgave aan Jezus te vertroebelen door middel van ontelbare grote en kleine zorgen. Ja, het is zijn bedoeling om deze zorgen voor de ogen van christenen uit te schilderen als een grote berg, of als een woeste zee, waar zij wel in móeten verdrinken! Zo probeert hij bij christenen de geloofsblik uit te wissen, hun geloof geheel teniet te doen of, zoals Gods Woord in Mattheüs 13:22 het zegt, te verstikken.

Laten wij ook zijn listig gefluister aan het oor van een christelijke huisvrouw eens beluisteren: “O, wat is het leven moeilijk, hè? Wat stijgen alle prijzen! Hoe moet je zo toch leven! Je kunt haast niets met je inkomen doen. En de kinderen vragen zoveel geld. Hun jassen zijn nu alweer te klein en hun schoenen trappen ze binnen twee maanden al stuk! En alsof dit alles nog niet erg genoeg is, moet je over enige maanden wéér zo’n nieuwe wereldburger ter wereld brengen; die je ook moet kleden en voeden! Ja, ja, ik beklaag je! En die man van jou, is hij wel helemaal te vertrouwen? Hij deed zo lief voor zijn secretaresse. Zag je dat? Moet je hem eens flink inpeperen als je dat nog een keer ziet! En wat een herrieschopster, hè, die benedenbuurvrouw van je. De kinderen kunnen tegenwoordig niets doen, of ze zit al boven op de kast! Zeg, en wat denk je nu wel van je belasting dit jaar? Ik geloof best dat die zeker weer verhoogd wordt. Wat heb je zo nu aan een salarisverhoging? Die wordt je door de duurdere artikelen en verhoogde belastingen weer dubbel en dwars afgenomen. Ik beklaag je werkelijk diep! En dan is er nog die rekening voor de afbetaling van je wasautomaat, waar je op dit moment helemaal geen geld meer voor hebt. O, het is om gek van te worden! En dan moet je die voorganger van je horen. Hij beweert zowaar, dat je 10% van je inkomen aan de Gemeente (of Kerk) moet afstaan! Ja, ja, hem vetmesten en jij maar armoede lijden, hè? Zeg, hoe vind je jouw Marietje er tegenwoordig uitzien? Ze heeft vast en zeker een ziekte onder haar leden. Ze heeft ook al geen eetlust, weet je wel? Ik zou maar met haar naar de dokter toe gaan, als ik jou was. En ‘s nachts even voor het slapen: Je bent moe, hè? O, zo moe! Nou, de Here weet dat ook wel, hoor! Vouw dan maar enkel je handen; zo is het goed, en ga nu maar gerust slapen. De Here zal het je niet kwalijk nemen”.

Wij zullen het maar hierbij laten. Eén zo’n gevalletje aanhoren is al erg genoeg. Laten wij de demon “Bezorgdheid”, als hij zijn zorgen-liedje in ons oor zingt, toch onmiddellijk van ons weggagen in de Naam van onze Here Jezus. Want als u hem toelaat in uw hart, dan zal Gods Geest van u (moeten) wijken, omdat u, gebukt onder de (vele) zorgen van het leven, Jezus niet meer ziet!

Blijven wij onze geloofsblik echter op Jezus houden en verwachten wij blijmoedig van Hem alle uitkomst, dan zal Hij ons zeker op wonderlijke wijze uit alle zorgen leiden, want Zijn Naam is “Wonderlijk”!

Maar, als onze geloofsblik op Hem blijft rusten, zal er, ondanks nog drukkende zorgen, spoedig een loflied in ons hart en onze mond opkomen, vanwege Zijn zorgzame liefde voor ons! Laten wij toch goed luisteren naar wat Hij zegt in de volgende verzen:

Vers 22-32: “Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten zult, noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleden zult. Het leven is meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding. Geeft acht op de raven, dat zij niet zaaien noch maaïen, welke geen spijkamer noch schuur hebben, en God voedt ze; hoeveel gaat gij de vogels te boven? Wie toch kan met bezorgd te zijn één el aan zijn lengte toevoegen? Indien gij dan ook het minste niet kunt, wat zijt gij voor de andere dingen bezorgd? Geeft acht op de leliën, hoe zij wassen. Zij arbeiden niet en spinnen niet en Ik zeg u, ook Salomo in al zijn heerlijkheid is niet gekleed geweest als deze. Indien nu God het gras, dat heden op het veld is en morgen in de oven geworpen wordt, alsoz bekleedt, hoeveel te meer u, gij kleingelovigen? En gij, vraagt niet, wat gij eten of wat gij drinken zult, en weest niet wankelmoedig (d.i. zonder vertrouwen); want al deze dingen zoeken de volkeren van deze wereld; maar uw Vader weet, dat gij deze dingen behoeft. Maar zoekt het Koninkrijk van God en al deze dingen zullen u toegeworpen worden. Vreest niet, gij kleine kudde, want het is uw Vaders welbehagen, u het Koninkrijk te geven”.

En wat satans vals gefluister aangaat over die 10% van uw inkomen, die behoren God echt toe voor de financiering van **Gods Werk** hier op aarde. Abraham gaf reeds aan Melchizedek, de priester van de Allerhoogste God, tienden van alles wat hij bezat. Dit was vóór de Mozaïsche wet³³ ingesteld. Door de dienst van Mozes werd het brengen van tienden voor de Here tot wet gesteld. Laten wij Maleachi 3:10 eens beluisteren: “Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis, en beproeft Mij nu daarin, zegt de Here der heerscharen (d.i. de Heer van het Goddelijk leger), of Ik u dan niet zal opendoen de vensters van de hemel en zegen over u afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen”.

Tijdens Zijn rondwandeling op aarde leerde de Here Jezus aan de Farizeeën en Schriftgeleerden om het geven van tienden te BLIJVEN doen, maar daarbij indachtig te blijven aan de andere, zwaardere eis van God, namelijk die met betrekking tot het oordeel, de barmhartigheid en het geloof! “Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeeën, gij **schijnheiligen**, want gij geeft 10% (van de opbrengst) van de munt, en de dille en de komijn, en gij laat na het zwaarste van de wet, namelijk het oordeel, en de barmhartigheid, en het geloof. **DEZE DINGEN MOEST MEN DOEN, EN DE ANDERE NIET NA LATEN**” (Matth. 23:23, Luk. 11:42).

In het Nieuwe Testament leert de Here Jezus ons zelfs ALLES, wat wij zijn èn hebben, aan Hem over te geven, opdat Hij erover kan beschikken naar Zijn wil. En wij dienen Hem overeenkomstig deze wil te gehoorzamen. Laten wij daarom (minimaal) deze tienden van alles wat wij verdienen en bezitten, en mogelijk nog méér, blijmoedig leren afstaan, omdat ze Hem toebehoren, daar ALLES wat wij zijn en hebben van Hem is. Wij zullen dan ervaren dat de belofte uit Maleachi 3:10, aan de Israëlieten gegeven, óók voor ons geldt. En als wij dit nog niet kunnen doen, bidt

³³ De Mozaïsche wet: Dit zijn wetten die God aan Mozes heeft gegeven.

de Here dan, dat Hij dit in ons leven mogelijk maakt, dat Hij ons leven zo leidt, dat wij dit met vreugde kunnen doen.

Het werk van de Heer heeft immers blijmoedige offers nodig om de vele kosten, zoals de vaste lasten en het onderhouden van o.a. zendingen, te betalen. Ook moeten Gods dienstknechten, die, omdat zij hiertoe geroepen zijn, AL hun tijd aan het werk voor de Heer geven, niet omkomen van de honger, maar het nodige voor het levensonderhoud ontvangen. Verder vragen zendingsvelden veel geld! Glorie voor Jezus!

Laten wij tot slot van dit gedeelte de woorden van Jezus Zelf beluisteren.

Vers 33-34: “Verkoopt hetgeen gij hebt, en geeft aalmoes (d.i. geld aan de armen). Maak voor uzelf buidels (bedoeld wordt: zorg voor hemelse rijkdommen), die niet verouderen, een schat die niet afneemt in de hemelen, waar de dief niet bij komt, noch de mot verderft. Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn”.

De zesde demon: “Slaap-zacht”

Nu is het de beurt voor de ontmaskering van de zesde demon. Hoe deze heet? Zijn naam is “Slaap-zacht”! Hij zal er alles aan doen om uw gebedsleven te verzwakken; om het contact met uw Heiland te verbreken. “Geestelijk slapen” wil dan ook zeggen, dat de innerlijke mens van het hart geen waarachtig gebedsleven, waardoor dood en opstanding IN en MET Jezus Christus ons deel wordt, meer kent, dat wij geen waakzaamheid meer kennen voor binnensluipende zonden en valse onderwijzingen.

Kende u vroeger de wonderlijke ervaringen van uren gebed, iets wat niet zonder vrucht zal zijn (geweest) in uw getuigenisleven, deze uren worden, langzaam aan, minder en minder. Eerst misschien nog één uur, dan een half uur, dan een kwartier, tot een schietgebed toe, totdat (regelmatig) vergeten wordt om te bidden.

Wat is de oorzaak hiervan? Hoe heeft “Slaap-zacht” dit gedaan gekregen? Wel, hij heeft u véle, véle bezigheden te doen gegeven; geestelijke zowel als aardse; hij heeft u hierdoor in beslag genomen. Hij heeft u “tijdnood” leren kennen. Maar ook op andere manieren valt hij onze gebedslust aan: door een golf van wereldlust en materiële overvloed. Ja, “Slaap-zacht” kent vele manieren om ons van het gebed af te houden.

Wij kunnen het werk van deze demon geopenbaard zien in de sluimer en slaap van de vijf wijze en vijf dwaze maagden, welke gelijkenis wij in Mattheüs 25:1-13 kunnen lezen. Besef goed, óók de wijzen weet hij te beïnvloeden!

Er was eens een prediker, die dit goed doorzag en die daardoor de levensregel ontwikkelde: Hoe meer bezigheden (in de Here), hoe meer de noodzaak van veel gebed!

De Schrift wijst ons op het stil-sluwe-optreden van deze demon door hem te vergelijken met een aansluipende, ons-huis-ondergravende dief, waardoor ons geestelijk leven verzwakt.

Vers 39: “Maar weet dit, dat, indien de heer des huizes geweten had, in welke ure de dief zou komen, hij zou gewaakt hebben, en zou zijn huis niet hebben laten doorgraven”.

U denkt dan nog te staan en te leven in Christus, maar u weet niet, dat u al lang niet meer de Zijne bent. Pas als wij door Gods genade verlicht worden door Zijn Woord en wij hierdoor ons eigen innerlijk zien in deze nimmer falende Spiegel van God, dan pas ontdekken wij, dat alle frisheid en eenvoud van waarachtige toewijding en gemeenschap met Hem bij ons ontbreekt. Hoe ontnuchterend klinken Zijn woorden tot de Gemeente van Laodicéa: “Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch koud noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen. Want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt, en heb aan geen ding gebrek; en **gij weet niet**, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt” (Openb. 3:15-17). Ook verklaart de Here van de Gemeente van Sardis het volgende: “Gij hebt de naam, dat gij leeft en gij zijt dood” (Openb. 3:1b).

Welke raad geeft de Here ons in Lukas 12 vers 35, om ons weerbaar te maken, waardoor wij in staat zijn om tegenstand te bieden tegen de misleidingen van deze demon?

Vers 35: “Laat uw lendenen omgord zijn (nl. met de waarheid van Gods Woord en met de Geest der Waarheid) en de kaarsen brandende (d.i. weest (geestelijk) wakker)”.

De Israëlieten droegen lange loshangende gewaden, die bij het dienen hinderden. Men trok daarom het bovenste kleed op en bond hiermee de kleding om de heupen vast. Wat wil dit ons geestelijk zeggen? Laten wij hiertoe eerst een ander Schriftwoord lezen. “Staat dan, uw lenden omgord hebbende MET DE WAARHEID” (Ef. 6:14a). En die Waarheid is Gods Woord, onze Here Jezus Christus, Die het vleesgeworden Woord van God is, dus de Geest der Waarheid. Wij moeten Hem dus willen dienen overeenkomstig Zijn gehele Woord en ter beschikking staan van Hem, om, onder Zijn leiding, in Zijn wijngaard te kunnen arbeiden. Dit houdt een waarachtige TOEWIJDING in, een openheid van het hart; om Zijn leiding en wil in het gebedsleven te kunnen ontvangen.

Dan pas kan Hij ons Zijn liefde en gaven tot de bediening geven, allemaal openbaringen van Zijn eigen Geest en Wezen, door de getrouwe arbeider heen. Zo kunnen wij voor Hem branden als een kaars, Zijn opstanding en Zijn kracht – tot verlossing van zonden door gemeenschap met Hem – uitdragen aan de mensen om ons heen.

Het gebedsleven houdt, door het Woord, de **Maranatha-verwachting** (dit is de verwachting dat de Heer spoedig terugkomt) levendig; omgekeerd houdt de Maranatha-verwachting ons in het gebed, opdat wij door Hem bereid mogen worden bevonden bij Zijn Wederkomst.

Toen de vijf wijze en vijf dwaze maagden³⁴ de Maranatha-verwachting verloren, hetgeen ons te kennen wordt gegeven door de woorden: “toen nu de bruidegom vertoefde (d.i. toen Zijn komst nog uitbleef), vielen zij in slaap” (Matth.

³⁴ Zie eventueel de studie: “De 5 wijze en de 5 dwaze maagden en hun eigen lotsbestemmingen in de eindtijd”. GRATIS te downloaden op onze website www.eindtijdbode.nl

25:5), ontviel hun het gebedsleven... met alle treurige gevolgen ervan! Het is hierom, dat de Schrift deze **waakzaamheid** aan de verwachting van een spoedige Wederkomst van de Here Jezus heeft gekoppeld.

Vers 36-38: *“En zijt gij de mensen gelijk, die op hun heer wachten, wanneer hij wederkomen zal van de bruiloft, opdat, als hij komt en klopt, zij hem terstond mogen opendoen. Zalig zijn die dienstknechten, welke de heer, als hij komt, zal wakende vinden. Voorwaar, Ik zeg u, dat hij zich zal omgorden, en zal hen doen aanzitten, en bijkomende, zal hij hen dienen. En zo hij komt in de tweede nachtwake,³⁵ en komt in de derde (nacht)wake, en vindt hen alzo, zalig zijn dezelve dienstknechten”.*

Vers 40: *“Gij dan, zijt ook bereid; want in welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen”.*

De zevende demon: “Werk-in-’t-vlees”

Het is maar een kleine stap om van geestelijke slaap te komen tot EIGENZINNIGHEID, tot een verder “dienen” van de Here in eigen kracht, dus in het “vlees”.

Het is daarom, dat wij deze demon “Werk-in-’t-vlees” noemen. “Werk-in-’t-vlees” zal u altijd brengen tot het dienen uit en voor uzelf, iets wat altijd tot nadeel en schade is van de ware mededienstknechten en van het Lichaam van de Here Jezus Christus! Deze demon is een ware jager die u opjaagt tot arbeid “voor Jezus”.

Handelen wij echter GETROUW – het tegenovergestelde van een eigenwillige dienst – dan putten wij uit Zijn volheid, iets dat alleen in een leven van (oprecht en voortdurend) gebed gebeuren kan. Dan zullen wij, zoals vers 42 het zegt, “te rechter tijd spijs (nl. geestelijk voedsel) kunnen geven” aan hen, die de Here ons heeft toevertrouwd om hen, in Christus, met het Woord te dienen.

Maar komen wij tot luisteren naar (en gehoorzamen aan) de influisteringen van “Werk-in-’t-vlees”, die altijd in samenwerking werkt met “Slaap-zacht”, dan zullen wij (in grote mate) ontrouw aan Christus worden. Wij putten dan niet langer uit de volheid van Gods liefde en kracht tot opbouw van Zijn Koninkrijk, maar gebruiken (leest: **misbruiken**) Gods Woord om er anderen mee te slaan en onze eigen bedoelingen na te streven. Wonderlijk is het, dat Gods Woord openbaart, dat zo’n “dienst” verbonden is aan vleselijke, seksuele uitpattingen:

Vers 45: *“Maar indien die dienstknecht in zijn hart zou zeggen: Mijn heer vertoeft te komen (d.i. Zijn (weder)komst blijft lang uit) en zou beginnen de knechten en de dienstmaagden te slaan, en te eten en te drinken, en dronken te worden.”*

“Want dezen zijn het, die de huizen insluipen, en nemen de vrouwtjes (hier: de geestelijk zwakken) gevangen, die met zonden beladen zijn, en door menigerlei begeerlijkheden gedreven worden; vrouwtjes, die altijd leren, en nimmermeer tot kennis van de waarheid kunnen komen” (2 Tim. 3:6-7). “Dezen zijn murmureerders, klagers over hun lot, WANDELENDE NAAR HUN BEGEERTEN, en hun mond spreekt zeer opgeblazen dingen, als zij, terwille van het voordeel, de mensen in hun gezicht vleien” (Judas 16).

Vers 46-48: *“Zo zal de heer van diezelfde dienstknecht komen ten dage, in welke hij hem niet verwacht, en ter ure, die hij niet weet; en zal hem afscheiden, en zal zijn deel zetten met de ontrouwen. En die dienstknecht, welke geweten heeft de wil van zijn heer, en zich niet bereid, noch naar zijn wil gedaan heeft, die zal met vele slagen geslagen worden; maar die dezelve (wil) niet geweten heeft en gedaan heeft dingen, die slagen waardig zijn, die zal met weinig slagen geslagen worden. En een ieder, wie veel gegeven is, van die zal veel geëist worden; en wie men veel vertrouwd heeft, van die zal men overvloediger eisen”.*

Laten wij daarom liever de Heer van de Oogst getrouw (willen) dienen en handelen naar Zijn leiding en stuwkracht (d.i. voortdurende kracht), zodat ook voor ons het volgende Schriftgedeelte geldt:

Vers 41-44: *“En Petrus zei tot Hem: Here, zegt Gij deze gelijkenis (alleen) tot ons of ook tot allen? En de Here zei: Wie is dan de getrouwe en voorzichtige huisbezorger, die de heer over zijn dienstboden zal zetten, om hun te rechter tijd het bescheiden deel spijs (nl. geestelijk voedsel) te geven? Zalig is de dienstknecht, welke zijn heer, als hij komt, zal vinden alzo doende. Waarlijk, Ik zeg u, dat hij hem over al zijn goederen zal zetten”.*

Mijn broeder en zuster, laten wij nu, gewaarschuwd zijnde, voorzichtig overeenkomstig Gods Woord wandelen, en waakzaam zijn voor deze “zeven” boze geesten (deze demonen). Want, zij zullen steeds weer, in samenwerking met elkaar, de diepten van ons hart proberen te overheersen, en als wij hiervoor niet waakzaam zijn – in voortdurend gebed en overgave, zodat wij, door de kracht van het Bloed van het Lam, in Christus mogen blijven – zo zullen zij ons hart bespringen en het (met geweld, dus zonder onze toestemming) overheersen, waardoor ze weer macht over ons hart en leven zullen hebben.

Als dat gebeurt dan zal “de-oude-Adam” – namelijk de duivelse geest die eerder, door ons geloof in het Bloed van Jezus, verdreven was – ons opnieuw in bezit nemen en Lukas 11:26 openbaart ons, dat “het laatste van die mens erger wordt dan het eerste” hetgeen zeggen wil, dat zo iemand, geestelijk gezien, uiteindelijk slechter af is dan vóór de bekering.

Geliefden, laten wij daarom (altijd en overal) waakzaam zijn voor het ongewenste en (vaak) ongemerkte binnendringen van deze “christelijke” demonen!

Het Vuur van de Heilige Geest zal ons van alle machten van de hel verlossen

Uit onszelf zijn wij niet opgewassen tegen de werkingen en krachten van deze demonische machten. Wij kunnen

³⁵ Nachtwake: d.i. één van de vier delen waarin men in de Oudheid de nacht verdeelde.

en moeten ervan vrij worden gemaakt en dit kan enkel en alleen maar gebeuren als wij hun werkingen, de werkingen in ons zondig vlees, in de hand van Gods Geest leggen om uitgebrand en dus door het goddelijk Vuur vernietigd te worden (zie Rom. 8:13) op grond van ons geloof in Zijn eeuwige verlossing, verkregen door het storten van Zijn Bloed op Golgotha (zie Hebr. 9:12).

De Here wil dat wij volmaakt vrijgemaakt worden (en blijven) van deze zeven zonden van **schijn**heiligheid. Hij wil niet dat wij **schijn**heilig zijn in ons geloof, leven en werken. Hij wil dat wij een oprecht geloof in Hem zullen naja-gen, dat niet zonder vrucht van de Geest zal zijn! Slechts in dit geval, waarbij bekering, overgave en toewijding aan Christus oprecht zijn, zal het heilige Vuur van de Geest ons (kunnen) verlossen van ALLE werkingen van het vlees tot in de diepste vezels van heel ons wezen, tot op de fundamenten ervan toe! Dan zal Hij ons met de Heilige Geest en met Vuur dopen en ons, iedere dag opnieuw, vervullen met Zichzelf; waarlijk vervullen, zodat wij tenslotte **volkomen** afgestorven zullen zijn aan ons (zondige) vlees, waardoor wij Hem zullen (kunnen) dienen en volgen naar **Zijn** wil en welbehagen! God zij al de glorie hiervoor!

Vers 49-50: "Ik ben gekomen, om vuur op aarde te werpen; en wat wil Ik, indien het reeds ontstoken is? Maar Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe word Ik geperst, totdat het volbracht zij!"

Wij zijn (of worden), in de eerste plaats, met de Heilige Geest gedoopt om door het Vuur van Zijn Wezen te worden verteerd; de oude en dus zondige mens in ons, wel te verstaan! Zowel de waterdoop als de geestesdoop is in de eerste plaats een deelname aan de dood van Jezus (zie Rom. 6:3). Als wij er oprecht naar verlangen om volkomen af te sterven aan onze oude en zondige natuur, dan zullen Zijn machtige, innerlijke werkingen deze oude mens in ons verteren tot as (zie Ps. 20:4, Jes. 4:4)!

In Mattheüs 13 kunnen wij lezen van de gelijkenis van het zaad en hoe het zaad, dat in goede aarde gevallen is, vrucht draagt: honderdvoud, zestigvoud en dertigvoud. Een honderdvoudige vruchtdracht is een beeld van de volmaakte werking van het Zaad, namelijk van het goddelijk Zaad van het Woord van God, dat in ons hart en wezen gezaaid èn volgroeid is. Anders gezegd: Hier is een 100%-werking van Gods Geest, in en door de gelovige, geopenbaard.

In die andere gevallen hebben wij dan een 60%-werking en een 30%-werking van Gods Geest in de gelovige. Want, door een (nog) onvolmaakte overgave en toewijding van de gelovige heeft de Heilige Geest hem (of haar) slechts daartoe kunnen brengen. Achtereenvolgens 40% en 70% zijn nog werkingen van het vlees en zijn voor God verwerpelijk, al zullen die nog zo goed bedoeld zijn! Deze laatste zijn werkingen en handelingen in **eigen kracht**!

Maar vóórdat de Here Jezus het Vuur van de Heilige Geest op aarde kon werpen, moest Hij eerst de doop van de kruisdood ondergaan (zie Luk. 12:50). Hiermee bedoelde Jezus, dat Hij hiertoe eerst voor ons moest sterven, Zijn Bloed moest storten op Golgotha.

Het Vuur van de Heilige Geest maakt scheiding tussen schijnheilig en oprecht geloof

Vers 51-53: "Meent gij, dat Ik gekomen ben om vrede te geven op de aarde? Neen, zeg Ik, maar veeleer verdeeldheid. Want van nu aan zullen er vijf in een huis verdeeld zijn, drie tegen twee, en twee tegen drie. De vader zal tegen de zoon verdeeld zijn, en de zoon tegen de vader; de moeder tegen de dochter; de dochter tegen de moeder; de schoonmoeder tegen haar schoondochter, en de schoondochter tegen de schoonmoeder".

Als wij onder vrede "hartevrede" bedoelen, **dan** is Christus gekomen om vrede te brengen. Maar hier wordt met "vrede" een onderlinge vrede door de Here bedoeld, een onderling kunnen optrekken (nl. in dezelfde geestelijke gesteldheid). In deze zin is Hij gekomen om verdeeldheid te brengen: verdeeldheid tussen gelovigen en ongelovigen; ja, zelfs een verdeeldheid tussen **schijn**heilige gelovigen en oprechte gelovigen. Want, de tempel van de Heilige Geest (d.i. degene waarin de Heilige Geest woont) heeft NIETS GEMEEN met de tempel toegewijd aan de afgoden (d.i. met degenen die de duivel dienen) (zie 2 Kor. 6:16)! De Here wil dat wij ons afscheiden, ons afzonderen, van al diegenen die de duisternis (en dus de duivel), op wat voor manier dan ook, willen blijven dienen. Een Nederlands gezegde leert: "Zeg mij wie uw vrienden zijn, en ik zal u zeggen wie u bent".

"Daarom, gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Here, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal u aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Here, de Almachtige" (2 Kor. 6:17-18).

Een (in geestelijke zin) ongelijk huwelijk is dan ook, vanaf het begin, door het Woord van God veroordeeld! En zulke mensen weten niet half, wat voor kruis zij in hun huis halen, wat voor zwaard van diepe verdeeldheid hun te wachten staat! Want wie zegt dat de ongelovige partner ooit tot geloof en gehoorzaamheid aan het Woord van God zal komen! Eerder zal de gelovige partner tot een wereldsgezind leven getrokken worden en dus tot een **schijn**heilig geloof!

Laten wij, nu wij dit weten, jagen naar de Goddelijke brand van dit reinigend Vuur; vooral als wij zien, dat Zijn Wederkomst nadert

Vers 54-55: "En Hij zei ook tot de menigten: wanneer gij een wolk ziet opgaan van het westen, terstond zegt gij: Er komt regen; en het geschiedt alzo. En wanneer gij de zuidenwind ziet waaien, zo zegt gij: Er zal hitte zijn en het geschiedt".

U weet waarschijnlijk wel dat de Middellandse Zee ten westen van Palestina (d.i. Kanaän, Land van Belofte) ligt en dat een zeewind altijd vochtig is, vol van regenwolken. Maar, ten zuiden van Palestina ligt de Negev woestijn, en als de zuidenwind komt waaien, is er vanzelfsprekend hitte.

Vers 56-57: "Gij geveinsden, het aanschijn (d.i. de aanblik) van de aarde en de hemel weet gij te beproeven

(d.i. te verklaren); en hoe beproeft (d.i. onderkent) gij deze tijd niet? En waarom oordeelt gij ook uzelf niet, hetgeen recht is?"

Van de natuurlijke dingen, de dingen van alle dag, zoals het voorspellen van het weer, hadden zij nog enigszins verstand, maar het ontbrak hun aan inzicht voor de geestelijke dingen, zoals het (h)erkennen van de tot hen gekomen Messias; hiervoor waren zij, door hun **schijn**heiligheid, ongevoelig en blind.

Wij, in onze dagen, staan voor Zijn (spoedige) Wederkomst. De tekenen ervan in deze wereld liegen er niet om! Wij kunnen dus, op grond van deze tekenen en de voorspellingen hiervan in de Bijbel, zeker weten dat Jezus spoedig Wederkomt; het kan al over een aantal jaren zover zijn! Vooral de jongeren onder ons kunnen het persé zeker weten: **in hun leven komt de Here terug!** Eerst onzichtbaar in en door de Heilige Geest en later lichamelijk zichtbaar op de wolken van de hemel in heerlijkheid. En toch, hoe weinig hunkert men ernaar om deel te hebben aan deze Goddelijke Brand in zijn (of haar) wezen: hoe weinig verlangt men oprecht naar het reinigend Vuur van de Heilige Geest! Waarom? Gods Woord verklaart het: Het noemt ze HUICHELAARS! Het zijn mensen met een **SCHIJNHEILIG** geloof; hun geloof is aangetast door de 7 demonen van **schijn**heiligheid! Voor de Rechterstoel van Christus zullen deze demonen optreden als de tegenpartij van zulke "christenen". Dit kunnen we lezen in de volgende verzen:

Vers 58-59: "Want als gij heengaat met uw tegenpartij voor de overheid, zo doet grote moeite op de weg, om van hem verlost te worden; opdat hij misschien u niet voor de rechter trekke, en de rechter u de gerechtsdienaar overlevere, en de gerechtsdienaar u in de gevangenis werpe. Ik zeg u: Gij zult vandaar geenszins uitgaan, totdat gij de laatste penning (d.i. de laatste cent) betaald zult hebben".

Laten wij zeer veel moeite doen om, door het Vuur van de Geest, deze band met de demonische machten kwijt te raken. En weet, dat we onze gebondenheden aan Jezus moeten geven, want om ze kwijt te raken moeten we onszelf geheel aan Jezus geven, zodat Hij ons – in en door Zijn Naam – kan verlossen van elke duistere macht!

En, wij moeten ook goed weten, dat als wij geen deel hebben aan de **volmaakte** verlossing van deze demonen, dat de Grote Verdrukking dan ons deel zal zijn, omdat het Bruiloftsmaal, de voorbereiding tot de grote en **heilige** gemeenschap met de Here Jezus Christus, de Bruidegom, aan ons is voorbijgegaan (zie Matth. 24:21, 25:1-13 en Openb. 19:9). Zo missen wij de boot, geliefden! Laten wij dit goed beseffen!

Maar als ook wij JAGEN naar de vrede met allen en de heiligmaking (zie Hebr. 12:4), dan zullen wij ook JAGEN naar het (reine) doel in Christus, tot wij de prijs van de volmaaktheid in Christus, waartoe God ons heeft geroepen, ook daadwerkelijk hebben verkregen door Zijn uitnemende GENADE (zie Filip. 3:14). Amen!

Hoofdstuk 13

DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot "het einde van alle vlees" (deel II)

Het onbekeerlijke Jodendom – tot de tijd van het einde – verworpen

De meerderheid van de Joden en hun leiders in Jezus' tijd leidden een onbekeerlijk leven

Vers 1-5: "En er waren op datzelfde tijdstip enigen aanwezig, die Hem boodschappen van de Galiléërs, welker bloed Pilatus met hun offeranden gemengd had. En Jezus antwoordde en zei tot hen: Meent gij, dat deze Galiléërs zondaars zijn geweest boven al de (andere) Galiléërs, omdat zij zulks geleden hebben? Ik zeg u: Neen; maar **indien gij u niet bekeert**, zo zult gij allen desgelijks vergaan. Of die achttien, op welke de toren in Siloam viel, en doodde ze; meent gij, dat deze schuldenaars zijn geweest, boven alle (andere) mensen, die in Jeruzalem wonen? Ik zeg u: Neen; maar **indien gij u niet bekeert**, zo zult gij allen net zo vergaan".

De Here verweet hier de Joden van Zijn dagen hun onbekeerlijkheid. Niet alleen waren **die** Galiléërs, die omkwamen door het zwaard van Pilatus, zondaars, maar **alle** Galiléërs! Niet alleen waren **die** inwoners van Jeruzalem, die bedolven werden onder de omgevallen toren van Siloam, zondaars, maar **alle** inwoners ervan!

Dat wil niet zeggen, dat de Joden uit Jezus' dagen niet godsdienstig waren. Ze waren dat zeer zeker. Maar hun godsdienstige beleving en handelen kwam voort uit hun (zondige) vlees; men deed alles door de eigen wil te volgen! En, al lijken de werken van het vlees in de ogen van de mens nog zo goed, ze staan **altijd** lijnrecht tegenover (en zijn dus in strijd met) Gods wil. God wil namelijk dat wij ons hartgrondig (d.i. tot in het diepst van ons hart en ziel) **tot Hem bekeren**, zodat wij open staan voor Zijn genadewerkingen, opdat wij (kunnen) komen tot de waarachtige reiniging en heiliging van ons leven en innerlijk. Is dit heden een geestelijke waarheid, in de dagen toen Jezus op aarde rondwandelde en onder de mensen verkeerde, was dit precies zo!

Wij moeten dus verlost (willen) worden van onze eigen wil! Want deze eigen wil voert **altijd** strijd tegen de wil van God, al lijkt die, soms, oppervlakkig gezien, overeen te komen met Gods wil (zie Rom. 8:5-8)!

Een leven zonder oprechte bekering is onvruchtbaar voor Gods Koninkrijk

Vers 6-9: "En Hij zei deze gelijkenis: Een zeker man had een vijgenboom geplant in zijn wijngaard; en hij kwam, en zocht vrucht daarop, en vond ze niet. En hij zei tot de wijngaardenier: Zie, ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht op deze vijgenboom, en vind ze niet; hak hem om; waartoe beslaat hij ook nutteloos de aarde? En hij antwoordende, zei tot hem: Here, laat hem ook nog dit jaar, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal

hebben; en indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult gij hem alsnog omhakken".

God de Vader wordt in bovenstaande tekst uitgebeeld als de eigenaar van die wijngaard, en die wijngaard is de wereld. En in die wereld had Hij een vijgenboom geplant en die vijgenboom is Gods typebeeld (van de 12 stammen) van Israël. De wijngaardenier staat hier voor de Here Jezus Christus.

De **drie jaren**, waarin de eigenaar (d.i. God de Vader) wachtte op de vruchtdracht van de vijgenboom (d.i. Israël), vormen een heenwijzing naar Gods genade-aanbod aan Israël. Ten tijde van het Oude Verbond was dit door middel van het gestorte bloed van offerdieren; en in het licht van het Nieuwe Testament is het een heenwijzing naar Gods genade-aanbod (in de eerste plaats aan de Joden – zie noot 1 op blz. 5) in en door het kruisoffer (en het gestorte Bloed) van het Lam van God. Alle bloedige offers uit het Oude Testament waren een heenwijzing naar het VOLMAAKTE Lam en dus VOLMAAKTE Offer van de Here Jezus Christus. Immers, Hij zou 3 dagen en 3 nachten "in het hart der aarde" zijn toen Hij dat offer moest volbrengen (zie Matth. 12:40).

Onze bekering en ons geloof in Gods VOLMAAKTE offer en in de Almacht van Jezus, Zijn Zoon, is voor God een noodzaak, en de Enige Weg, om een NIEUW LEVEN van geestelijke vruchtbaarheid in ons te doen ontstaan (en tot ontwikkeling te brengen). Zijn genadewerkingen moesten dit voor de Joden in die dagen doen en moeten het heden ook voor ons doen!

Maar, dit kan alleen als er een oprecht verlangen in ons is om ALLE eigenzinnigheid aan Jezus Christus uit te leveren, een verlangen om volkomen van deze eigen wil verlost te worden! Net zoals Jezus Christus aan het kruis gedood werd (en gedood moest worden) om onze zonden, zo moeten ook wij zeer begerig zijn naar (en bidden om) dit kruisproces in ons denken, hart en leven, waardoor wij te kennen geven dat ook wij bereid zijn om volkomen (af) te sterven aan ons oude en zondige (ik-gerichte) leven, aan ons zondige "vlees". En als de Here dit oprechte verlangen in ons zal zien, dan zal het ook in ons leven volbracht worden, zodat alle gedachten en begeerten, alle handel en wandel enz., die niet naar Zijn wil en welbehagen zijn, tenietgedaan zullen worden, steeds weer en steeds meer.

Maar, de vijgenboom (beeld van een gelovige Jood) droeg geen vruchten, maar enkel bladeren. En, bladeren dienen alleen maar tot het leven van de boom zelf, maar vruchten hebben voortplanting tot doel en dienen het leven van anderen.

Een eigenwillige godsdienst is daarom altijd ik-gericht, en zal altijd eigen voordeel en eer zoeken, al wordt dit vaak verborgen onder mooie schijnmotieven. Alleen de liefde van God, geplant in het gereinigde hart van de mens, brengt eeuwigheidsvruchten voort!

Wij zien ook in deze gelijkenis, dat onze Heiland zéér geduldig is en dat Hij er, enkel en alleen, op uit is om ons (alsnog) genade te verlenen. Dat is dan ook de reden dat de wijngaardenier (beeld van de Here Jezus Christus) aan de landman (beeld van God de Vader) om nog een jaar uitstel vroeg.

Hij wilde extra zorg aan de boom (beeld van de gelovige Jood) geven door om de boom te spitten en er mest omheen te leggen. Zoals u ziet, wij hebben een wonderbare (en zeer genadige) Hogepriester, Die voor ons bidt en pleit bij God en Die ons **tot bekering zoekt te brengen** door beproevingen in ons leven toe te laten en Die Zijn dierbaar Woord in ons hart zoekt te leggen. Deze beproevingen en dit Woord van God moeten ons doen inzien, hoe onbekeerlijk wij waren, en hoe eigenwillig wij ons gedroegen; ze moeten ons brengen tot bekering en overgave aan Hem, opdat Hij ons kan reinigen van alle dode werken en van alle zondige gedachten en begeerten.

Ook ten aanzien van de Joden, van die dagen, in Israël zien wij hetzelfde geduld. Het oordeel van God kwam niet onmiddellijk na de verwerping en kruisiging van de Zoon des mensen. God had nog circa 40 jaren gewacht en in die periode werd het Evangelie van Zijn genade onder de Joden verkondigd. Pas ongeveer in het jaar 70 na Christus werd Gods oordeel over dit volk voltrokken. Toen werd de stad Jeruzalem, door de Romeinse legers, verbrand en werden velen door het zwaard gedood. De overlevenden werden uit hun land verbannen en verstrooid over de gehele aarde!

Door het onbekeerlijke leven van de Joden destijds ontstond de Farizeeër, de onwaarachtige arbeider

Vers 10-17: "En Hij leerde op de sabbat in één van de synagogen. En zie, er was een vrouw, die 18 jaren lang een geest van krankheid gehad had en zij was samengebogen, en kon zich helemaal niet oprichten. En Jezus haar ziende, riep haar tot Zich, en zei tot haar: Vrouw, gij zijt verlost van uw krankheid. En Hij legde de handen op haar, en zij werd onmiddellijk weer recht, en verheerlijkte God. En de overste van de synagoge, kwalijk nemende, dat Jezus op de sabbat genezen had, antwoordde en zei tot de menigte: Er zijn zes dagen, in welke men moet werken; komt dan in dezelve en laat u genezen, en niet op de dag van de sabbat. De Here dan antwoordde hem en zei: Gij geeft (d.i. schijnheilige), maakt niet een ieder van u op de sabbat zijn os of ezel van de kribbe los, en leidt hem heen om (hem) te doen drinken? En deze, die een dochter (uit het geslacht) van Abraham is, welke de satan, zie, nu (al) achttien jaren gebonden had, moest die niet losgemaakt worden van deze band, op de dag van de sabbat? En als Hij dit zei, werden zij allen beschaamd, die zich tegen Hem stelden; en al de menigte verblijdde zich over al de heerlijke dingen, die van Hem geschiedden".

Wij zien hier een vrouw die, door een ziekte in de spieren, zeer krom was geworden en daardoor al achttien jaar lang gebogen leefde en zich niet kon oprichten. En zo is het ook met de zonde in ons gesteld. Deze kan ons zodanig binden, dat wij niet anders kunnen dan zondigen. Zo wordt de dronkaard gedreven naar zijn sterke drank, de druggebruiker naar zijn spuitje, de hoereerder naar de prostituée, de overspelige (en dus gehuwde) man naar zijn minnares, de gokker naar het gokhuis! Het is dan iets geworden in dat leven, buiten hetwelk men dan niet meer kan (en vaak ook niet meer wil) leven. Hoe ver kan iemand die zijn (of haar) eigen wil (graag) volgt, op welk terrein van het leven ook, daardoor niet weggevoerd worden van de (volkomen) vrijheid van zonde en gebondenheden,

die wij in Jezus Christus, onze Heiland, (kunnen) hebben. Daarom, geliefden, is het belangrijk dat wij Hem gehoorzaam willen zijn in alle dingen!

Laten wij daarom te allen tijde Jezus zoeken, opdat Hij, door ons geloof in Zijn kruisoffer, het voor ons mogelijk maakt om – in en door Hem – geheel en al vrij te komen van ELKE zonde en ELKE gebondenheid. Hij zal ons vrij maken van alle gebondenheden, net zoals Hij dat deed bij die vrouw op die sabbat.

Het was een sabbat, toen Jezus haar vrijmaakte. Zo zullen ook wij door Jezus (volkomen) vrijgemaakt worden, als wij in die geloofssabbat – waarmee die geloofsrust en overgave bedoeld worden, waarin wij ALLES van Hem verwachten – zijn en blijven, omdat Hij de EEUWIGE verlossing van alle werkingen van de duisternis voor ons, door Zijn kruisdood, heeft teweeggebracht (zie Hebr. 9:12).

En, net zoals het Jodendom door zijn onbekeerlijkheid Farizeeërs voortbracht, zo zullen u en ik in alle arbeid voor Jezus **SCHIJNHEILIGEN** zijn, als wij ons niet tot in het diepst van ons hart (en ziel) bekeren om zo, van Hem, al de nodige genadewerkingen te (kunnen) ontvangen in ons hart en leven.

De Farizeeërs hielden zich, met grote ijver, bezig met waardeloze godsdienstige handelingen, waardoor ze, uiteindelijk, en steeds dieper, in het verderf gestort werden, omdat deze godsdienstigheid niets te maken had met (de dienst en overgave aan) de LEVENDE God; met als gevolg, dat zij hierdoor gevangen bleven in de gebondenheid van de zonde(macht). De Farizeeën waren en bleven geldwolven en vol verlangen naar de eer (en waardering) van mensen! U ziet hoe gevaarlijk een godsdienst is, waarbij men zijn (of haar) eigen wil (graag) volgt, men bedriegt namelijk zichzelf!

Onbekeerlijkheid brengt ons tot eigenwillige inzichten aangaande Gods Woord en dus tot (het brengen van) een valse leer; het maakt ons tot werkers der ongerechtigheid

Wij gaan nu een beeld van een werker van God nader bekijken die, helaas, ondanks zijn geloof, niet voortdurend een goed geweten had, en dit kwam omdat zijn hart niet **grondig** bekeerd was!

Vers 18-19: "En Hij zei: Waaraan is het Koninkrijk van God gelijk, en waarbij zal Ik hetzelfde vergelijken? Het is gelijk aan een mosterdzaad, hetwelk een mens genomen en in zijn hof geworpen heeft; en het groeide, en werd tot een grote boom en de vogels van(uit) de hemel (hier: beeld van de demonische machten) nestelden in zijn takken".

Hier heeft men een mens die het zaad van Gods Woord heeft toegelaten in zijn (of haar) hart en die het met blijdschap heeft ontvangen. Het zaad begon in dat hart wortel te schieten en te groeien en te bloeien, waardoor zijn (of haar) leven in beslag werd genomen door het LEVENDE Woord van God. Het mosterdzaadje werd een machtige boom, beeld van een enthousiaste en ijverige werker van en voor God!

Maar ziet, "vogels" kwamen en bouwden nesten in het bladerdak van deze boom. In Mattheüs 13 legt Jezus uit, dat "vogels" de machten van de boze zijn (vers 4 in combinatie met vers 19). Vogels "van de hemel" staat er in bovenstaande tekst. Met "hemel" wordt zeer vaak "lucht" bedoeld. De apostel Paulus noemt de duivelen dan ook "de geestelijke boosheden in de lucht" (zie Ef. 6:12).

Wanneer een gelovige, een arbeider in Christus, een kind van God, het tenslotte niet zo nauw (meer) neemt met de zonde, en deze zondige werkingen in zijn (of haar) hart en leven toelaat, doordat hij (of zij) niet getrouw (meer) is in zijn (of haar) bekering tot zijn (of haar) Heer en God, dan kan men hem (of haar) vergelijken met deze mosterdboom, die – meer en meer – wordt besmet met nesten van de vogels van(uit) de hemel, namelijk beïnvloed door "de geestelijke boosheden (dit zijn: de boze machten) in de lucht". Zo'n arbeider zal, door de werkingen van de zonde(macht), de genade van een zuivere blik op (en dus inzicht in) Gods Woord en wil verliezen. Hij (of zij) komt tot dwaalleringen! Het is daarom heel begrijpelijk, waarom de Here op deze gelijkenis, de gelijkenis van de zuurdesem laat volgen, omdat die het beeld van de zonde(macht) weergeeft.

Vers 20-21: "En Hij zei nogmaals: Waarbij zal Ik het Koninkrijk van God (d.i. Gods gemeente hier op aarde) vergelijken? Het is gelijk aan een zuurdesem (d.i. het beeld van zonde en valse leringen), welke een vrouw nam, en verborg in drie maten meel, totdat het geheel gezuurd was".

Het "Koninkrijk van God" wordt in deze wereld gevormd door zijn aanhangers, het zijn de gelovigen (nl. de volgelingen van Jezus), de (geestelijke) kinderen van God, die tezamen Zijn Koninkrijk in deze wereld openbaar maken. Dit "Koninkrijk van God" werd in de tijd van de apostelen wonderbaar geopenbaard (lees het boek Handelingen); de heerlijkheid van God was duidelijk in hun aanwezig. Hoe anders was het gesteld met het "Koninkrijk van God" in die donkere Middeleeuwen, waar dwaalleringen en afgoderijen aan de orde van de dag waren.

In deze tweede gelijkenis werd het "Koninkrijk van God" met desem vergeleken! Desem of gist is een zwam of schimmel. Een met het blote oog onzichtbare spore (d.i. een voortplantingscel) zet zich op voedsel of drank en ontwikkelt in dat voedsel, of die drank haar zwamvlok of mycelium (d.i. weefsel waaruit een zwamvlok zich ontwikkelt): een haast onzichtbaar net van fijne draadjes weeft zich in dat voedsel, en ontwikkelt zich in die drank. Zo ontwikkelt zich ook de gistzwam in meel. Na enige tijd is er geen "gewoon" meel meer. De gist heeft zich ermee vermengd en er ontstaat een (totaal) verzuurd deeg, dat zuurdeeg wordt genoemd.

Met desem wordt in de gehele Schrift niets anders verstaan dan de zonde, die ALLE opstand en tegenstand tegen God en Zijn gebod zijn! Die "vrouw" in bovenstaande tekst is het beeld van de dan heersende Kerk; en zij vermengde deze zonde, dit zondige leven, met "drie maten zuiver meel"! En dit zuivere, witte meel is het beeld van het Woord van God. De "drie maten" wijzen heen naar de Goddelijkheid ervan.

Hier wordt dus verteld over dienstknechten van God **in naam**, het zijn dus **naamchristenen**, **schijnheiligen**. Want, diep in hun hart zijn ze werkers der ongerechtigheid, maar... dit houden zij diep in hun hart verborgen! Deze "dienstknechten" geven, door hun zondig leven, een verkeerd beeld (en voorbeeld) van God en Zijn Woord! En dit komt, doordat de Geest van God, Die de enige **juiste** Uitlegger van Gods Woord is, van hen geweken is, waardoor

zulke "dienstknechten" (en, door hun dwaalleringen, vele gelovigen) tot menselijke en dus foutieve inzichten en uitleggingen van het Woord van God komen!

De Bijbel wordt door zulke "dienstknechten" (nl. predikers enz.) "verklaard" en vervormd tot een "(kerk)leer", waaraan niets Goddelijks meer is! Men zal in zo'n verkeerde "leer" onmogelijk de weg tot het behoud kunnen vinden! Hoe weinig wordt door dezulken **benadrukt** dat Jezus de ENIGE en WAARACHTIGE weg tot het EEUWIGE LEVEN is, de **enige** Poort en Deur (en dus de enige weg en toegang) tot (het verkrijgen van) Gods zaligheid en dat men enkel door het geloof in het volbrachte werk van het Lam van God verlossing van zonde en vloek ontvangt (zie Hebr. 9:12 en 14)! Men vindt in hun "leer" soms hele erge afgodische en afwijkende leerstellingen, waardoor gelovigen afdwalen van God. Is het een wonder, dat de satan maar wat graag zulke werkers gebruikt om verwarring te brengen in de zuivere leer van God?

Net zo hebben ook de Schriftgeleerden en Farizeeën de Goddelijke Schrift verdraaid en uitgelegd naar hun menselijke inzichten en opvattingen, waardoor ze, mede door hun zondig leven, kwamen tot verwerping van de enige Poort, Die toegang gaf tot het LEVEN: namelijk onze Here Jezus Christus. Terwijl Hij de Enige was Die hen, als ze dit tenminste hadden gewild, had kunnen verlossen van al hun zonden en afdwalingen!

Vers 22-24a: "En Hij reisde van de ene stad en (het ene) gehucht tot de andere, lerende en richtende Zijn reis naar Jeruzalem. En er zei één tot Hem: Here, zijn er ook weinigen, die zalig worden? En Hij zei tot hen: Strijdt om in te gaan door de enge (d.i. smalle) Poort".

Wij moeten in dit leven komen tot de keuze van een leven in het genot en vermaak van de zonde – met, als gevolg, een afschuwelijk ontnuchterende kater erna (wat altijd het kenmerk zal zijn van een leven waarin men, op allerlei gebied, de eigen wil volgt) – of een leven, waarin wij God toelaten om Zijn heilige maatstaven, door Zijn uitnemende genade, in ons hart en leven te planten. En als wij eenmaal de keuze voor God (en Zijn gebod) genomen hebben dan moeten wij dit, iedere dag opnieuw, door onze handel en wandel tonen. Deze (bewuste) keuze voor Jezus en een leven naar **Zijn** maatstaven brengt vaak strijd met zich mee, een worsteling met zichzelf. Soms is de verleiding – die, door satan, via zondige mensen of via verleidelijke zaken op ons pad komen, en die door ons verachtelijk en zondig vlees als zeer begeerlijk of goed kunnen worden ervaren – zo groot, dat het kiezen voor Jezus, en het reine leven dat Hij biedt, hierdoor zeer bemoeilijkt wordt. Laten wij, als we in zo'n strijd gewikkeld zijn (of worden), leren om tot Hem te vluchten in het gebed, waardoor satan al gauw ontmaskerd zal worden als een leugenaar en een moordenaar van het begin af aan!

Wij hebben zo, strijdend tegen ons zondige "vlees", binnen zien te komen door de smalle Poort, waarmee de geestelijke ervaring van een wedergeboorte bedoeld wordt. De wedergeboorte is het begin van de verandering (namelijk de **HERSchepping**) van zondaar tot kind van God, door het geestelijk contact met Hem, Die ons heeft aanvaard door onze bekering tot Hem en door ons geloof in Hem en in Zijn verzoenend Bloed!

Wij moeten zo, strijdend tegen ALLES wat niet is naar Zijn wil en welbehagen, zien te blijven op het smalle Pad, op de (enige) Weg Die ons voert naar die geestelijke volmaaktheid in Hem, waartoe Hij ons geroepen heeft. En dat Pad, die Weg, is onze Here Jezus Christus, Die gezegd heeft: *"Ik ben DE Weg, DE Waarheid en HET Leven"* (Joh. 14:6). Als wij dit niet doen, zo zullen wij ten prooi vallen aan de verleidingen en misleidingen van satan, die geen ander doel voor ogen heeft dan de christen af te brengen van de ENIGE en JUISTE Weg die Christus waarlijk is – en waarvan de Bijbel ons toont, hoe wij die Weg (in het geloof) hebben te bewandelen – en dan zal ons einde zijn, zoals geschreven staat in de volgende verzen. Wij zullen dan in het oordeel van God vallen.

*Vers 24b-28: "Want velen zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen, namelijk nadat de Heer des huizes zal opgestaan zijn en de deur zal gesloten hebben, en gij zult beginnen buiten te staan en aan de deur te kloppen, zeggende: Here, Here, doe ons open! En Hij zal antwoorden, en tot u zeggen: Ik ken u niet, van waar gij zijt. En alsdan zult gij beginnen te zeggen: Wij hebben in Uw tegenwoordigheid gegeten en gedronken en Gij hebt in onze straten geleerd. En Hij zal zeggen: Ik zeg u, Ik ken u niet, van waar gij zijt; **wijkt van Mij af, alle gij werkers der ongerechtigheid!** Aldaar zal zijn weining (d.i. gehuil) en knarsen met de tanden, wanneer gij zult zien Abraham en Izak en Jakob, en al de profeten in het Koninkrijk van God, maar u buiten uitgeworpen".*

Geliefden, eens zal de deur van Gods genade voor de ongelovigen en onbekeerlijken worden gesloten; namelijk wanneer de Grote Verdrukking begint. Slechts voor de Joden zal er nog een 3½-jarige genadetijd zijn onder de bediening van de "twee getuigen van God" (zie Openb. 11:1-13). Nieuwe bekeringen komen gedurende de Grote Verdrukking in de zgn. heidenvolkeren NIET meer voor, namelijk, nadat de Bruid(sgemeente) zal zijn gegaan naar de plaats in de woestijn, waar zij bewaard zal worden voor de verschrikkingen van de antichrist gedurende de 3½ jaar van de Grote Verdrukking (zie Openb. 12:6, 14; 2 Thess. 2:7).

Alle andere (oprechte) gelovigen, die dus wel echt bekeerd zijn, maar die de Here Jezus achter heeft moeten laten, omdat zij niet vol zijn bevonden door Hem (zie Matth. 25:10-12, Luk. 17:34-37, Openb. 12:17), zal Hij gedurende deze Grote Verdrukking door Zijn Geest sterken, opdat zij kunnen blijven getuigen van hun geloof in Jezus Christus, ondanks de antichristelijke tijd, opdat zij zodoende toch in kunnen gaan in Gods Koninkrijk, al moeten zij dit wel bekopen met hun martelaarsbloed. Zij zullen namelijk hun leven voor (het geloof in) Jezus moeten geven (zie Openb. 7:9-17)!

Allen die echter onbekeerlijk van hart zijn (en blijven), al de werkers der ongerechtigheid, zullen altijd buiten de genadedeur **blijven** en onder de oordelen van God vallen, al denken en beweren zij het tegendeel en al hebben zij ook wonderen gedaan in de Naam van Jezus, zoals dit in Mattheüs 7:21-23 duidelijk is vermeld: *"Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar **die daar doet de wil van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in Uw Naam geprofeeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u NOOIT gekend; gaat weg van Mij, gij, DIE DE ONGERECHTIGHEID WERKT!"*** (Vergelijk deze verzen met Lukas 13:25-27).

Vers 29-30: "En daar zullen komen van oost en west en van noord en zuid, en zullen aanzitten in het Koninkrijk van God. En ziet, er zijn laatsten, die de eersten zullen zijn; en er zijn eersten, die de laatsten zullen zijn".

De hoogste en wonderbaarste beloften worden door de Here gegeven aan de Gemeente van de laatste dagen, "de Gemeente van Laodicéa", zoals deze wordt genoemd in Openbaring 3:14-22. Het is een lauwe en diep in zonden gevallen Gemeente, maar haar overwinnaars zullen, door hun volmaakte gemeenschap met Christus, als een deel van de Bruidsgemeente, **met Hem mogen zitten in Zijn troon!**

Onbekeerlijke arbeiders groeien uit tot vervolgers van de ware kinderen van God

Vers 31-35: "Op diezelfde dag kwamen er enige Farizeeën, zeggende tot Hem: Ga weg, en vertrek van hier; want Heródes wil U doden. En Hij zei tot hen: Gaat heen, en zegt die vos: Zie, Ik werp duivelen uit, en maak gezond, heden en morgen, en ten derden dage worde Ik voleindigd (d.i. ben Ik gereed: nl. om te sterven). Maar ik moet heden en morgen, en de volgende dag reizen; want het gebeurt niet, dat een profeet gedood wordt buiten Jeruzalem. Jeruzalem, Jeruzalem, gij, die de profeten doodt en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe vaak heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kuikens onder de vleugelen vergadert; en gij hebt (het) niet gewild. Ziet, uw huis wordt u woest gelaten. En voorwaar zeg Ik u, dat gij Mij niet (meer) zult zien, totdat de tijd zal gekomen zijn, dat gij zult zeggen: Gezegend is Hij, Die komt in de Naam van de Here".

In deze verzen komt de vijandschap tegen al Gods profeten, die er in de loop van de geschiedenis onder het merendeel van de leiders van Israël en het Jodendom was, tot uitdrukking. Jeruzalem, het godsdienstig centrum van alle Israëlieten, had, in haar opstand tegen God, de door God gezonden profeten gedood en gestenigd!

Heródes Antipas, die viervorst was van Galiléa en Perea (d.i. vorst over één vierde deel van de Romeinse provincie Palestina), wilde Jezus (de Profeet der profeten) eveneens doden. Deze Heródes was ook de moordenaar van de profeet Johannes de Doper. Maar Jezus, de Zoon van God, was helemaal niet bang voor hem en zijn dreigende taal. Want, Jezus wist precies hoeveel tijd Hem nog door God de Vader gegeven was, voordat Hij Zijn Offer aan het kruis moest volbrengen, vandaar het zekere antwoord, dat wij hierboven in vers 32-33 lazen.

Maar ook de Farizeeën en Schriftgeleerden, de geestelijke leiders van de Joden uit die dagen, waren Jezus zeer vijandig gezind, zozeer zelfs dat ze Hem tenslotte lieten doden. Zij waren het die, onder Gods bewuste toelating (zie Jes. 53:10), Jezus aan het kruis lieten slaan! U ziet dat onbekeerlijke, geestelijke arbeiders instrumenten zijn van de boze. Het zijn deze onwaarachtige arbeiders die zich vergripen aan de levens van waarachtige kinderen Gods, heel de geschiedenis door!

Ook als de genadetijd, waarin wij nu (nog) leven, ten einde loopt, zal men hetzelfde zien gebeuren. Dan zal men de valse kerk (gemeente) – in Openbaring 17 de grote hoer genaamd,³⁶ waarmee dat duivelse en grote Babylon bedoeld wordt – dronken zien van het bloed van de heiligen (zie Openb. 17:6)!

Door deze onbekeerlijke houding van de Joden toen, die het toppunt bereikte in de moord op de Zoon des mensen, viel Gods oordeel over hen en keerde God Zijn genade-aanbod definitief van dit volk af! Niemand van dit volk, dat zich van God heeft afgekeerd, zou met zijn geloofsoog de Heiland nog zien (zie hierboven: vers 35). En dit zou zo blijven tot de tijd nadert van het einde van deze huidige wereld! Dit verklaart het hardnekkige ongeloof onder de Joden, tot op deze dag, met betrekking tot Jezus Messias.

Wij naderen heden de dag van het einde: de Joden als volk zijn teruggekeerd in het land Palestina. En nog steeds is men daar blind voor Jezus Messias, de weinige, persoonlijke bekeringen buiten beschouwing gelaten. Maar eens zal dit volk, gedreven door de benauwdheid, waarin het zal worden gebracht en vanwege de prediking van de 2 getuigen van God (zie Openb. 11:1-13), komen tot de genade van het zien van Hem, Die zij hadden laten doorsteken, en aan het kruis laten hangen, omdat zij Hem toen, in hun (voor)vaderen, hadden verworpen.

Dan, bij de Wederkomst van Jezus op de wolken met grote kracht en heerlijkheid, zal dit volk (één derde deel van hen – zie Zach. 13:8-9) reeds zodanig geestelijk zijn voorbereid, dat het als uit één mond tot de komende Heer zal zeggen: "Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heren".

God zij hiervoor al de glorie!

Met het Joodse volk als waarschuwend voorbeeld wordt de Gemeente van de Here Jezus Christus hier getoond, dat zij waakzaam moet zijn voor een onbekeerlijk hart, voor alle vormen van onbekeerlijkheid, omdat zij anders de o zo nodige en dus onmisbare werkingen van de Geest van God – op grond van hun geloof in het volbrachte werk van Jezus Christus – tot verlossing, vernieuwing en bekrachtiging zal missen, iets wat zij, om tot haar recht (en doel) te komen, absoluut nodig heeft, vooral in de eindtijd.

In het vorige hoofdstuk hebben wij laten zien, dat ook de Gemeente moet worden gereinigd van de 7 "christelijke" demonen, omdat deze anders, als zij (kunnen) komen tot heerschappij in het hart van christenen, hen zullen brengen tot een voor God en voor henzelf waardeloze godsdienst.

Bovendien vertelt het getal 7 (het getal van Gods heiligheid) ons, dat deze "christelijke" demonen, werkzaam in en door christenen heen, God imiteren (d.i. nadoen), zelfs tot in Zijn wonderen en tekenen toe!

Ook vertelt dit getal ons, dat hun optreden met wonderen en tekenen (welke uit satan voortkomen), aan het einde van de genadetijd, zeer sterk zal toenemen (zie Matth. 24:11).

³⁶ Zie eventueel de studie: "De valse staatskerk van de laatste dagen – De grote hoer van Openbaring 17". GRATIS te downloaden op onze website www.eindtijdbode.nl

Hoofdstuk 14

DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot “het einde van alle vlees” (deel III)

Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van de verderfelijke aardsgerichte en wereldsgezinde levensvisie(s)

Dit nieuwe hoofdstuk handelt over de noodlottige, wereldse invloed(en) in het leven van christenen; een invloed, die wordt ondergaan naar lichaam (zie vers 1-6 hieronder), geest (zie vers 7-11) en ziel (zie vers 12-24). Het is de invloed, die op elke wereldsgezinde mens (dus ook op elke wereldsgezinde christen) uitgeoefend wordt door de geest van deze wereld, door de (duivelse) machten in de lucht, waardoor er, in onze menselijke natuur, opstand leeft tegen God en Zijn wil vanaf het moment van onze geboorte. En door deze invloed, door de verleidende en misleidende krachten die van satan uitgaan, vervallen vele christenen in de geestelijke dood, in een leven zonder God en gebod, doordat de kracht die uit satan gaat, hen vervult.

Maar, God wil ons reinigen van elke zondige begeerlijkheid in onze natuurlijke geest, ziel en lichaam, die deze demonische, wereldse geest zoekt te bewerken door middel van zijn verleidingen en misleidingen. Dat is ook de reden, waarom Hij tot ons zegt: *“Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal u aannemen en Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn”* (2 Kor. 6:17-18; vergelijk ook Jes. 52:11 en Openb. 18:4). En, als wij echt doen, wat Hij van ons vraagt, zal Hij ons vervullen met Zijn Natuur en Geest, zodat wij ook werkelijk kinderen van de almachtige God zullen zijn (of worden).

Aan het einde van dit hoofdstuk (vers 25-35) raadt Hij ons aan om, voorzichtig en met overleg, in te gaan op de reinigende en heiligende werking van Zijn genadekracht, omdat, enkel en alleen, deze kruisweg – namelijk de weg die wij, in en door Christus, moeten gaan om volledig af te (kunnen) sterven aan de zonde(machten) in ons eigen IK – ons zal leiden naar de zalige tegenwoordigheid van de volheid van Zijn Geest in ons.

De geestelijke dood brengt ziekte in het lichaam

Vers 1-6: *“En het geschiedde, als Hij gekomen was in het huis van één van de oversten van de Farizeeën, op de sabbat, om brood te eten, dat zij Hem waarnamen (d.i. dat zij nauwlettend acht op Hem sloegen). En zie, er was een zeker mens met waterzucht (of: oedeem) voor Hem. En Jezus antwoordende, zei tot de Wetgeleerden en Farizeeën, en sprak: Is het ook geoorloofd op de sabbat gezond te maken? Maar zij zwegen stil. En Hij nam hem en genas hem, en liet hem gaan. En Hij, hun antwoordende, zei: Wiens ezel of os van u zal in een put vallen, en die hem niet onmiddellijk zal uittrekken op de dag van de sabbat? En ze konden (beter gezegd: wilden) Hem daarop niet terug antwoorden”.*

Hier openbaart zich de geestelijke dood in de waterzucht³⁷ van die mens, die ook uitgenodigd was in het huis van die overste van de Farizeeën. Zo kan de geestelijke dood zich openbaren in allerlei soorten van ziekte in ons lichaam en het verzwakken, soms tot de dood toe.

Maar, Jezus is gekomen om ons (volkomen) te verlossen van deze geestelijke dood en van al zijn uitwerkingen in ons lichaam, onze ziel en geest. En Hij zal ons genezen, wanneer wij ons (volkomen) aan Hem overgeven, zodat wij die wonderbare (ziele)rust (zie Matth. 11:28-29), die er in Hem is, zullen ervaren.

Maar, om (volkomen) door Hem genezen te worden moeten wij ons totaal hebben bekeerd (en afgekeerd) van al het oude en zondige in ons hart en leven. Ook zal er in ons, naast het geloof in Hem, **de begeerte moeten zijn om (totaal) verlost te worden van alle invloed(en) van de geestelijke dood**, de veroorzaker óók van ziekte.

De geestelijke dood brengt hoogmoed en het verlangen naar eer en/of roem in onze geest

Vers 7-11: *“En Hij zei tot degenen die (mede) uitgenodigd waren een gelijkenis, omdat Hij bemerkte, hoe zij de beste plaatsen verkozen: zeggende tot hen: Wanneer gij door iemand op de bruiloft uitgenodigd zult zijn, zo zet u niet in de eerste plaats; opdat niet misschien één waardiger dan gij door hem uitgenodigd zal zijn. En hij, komende, die u en hem uitgenodigd heeft, tot u zou zeggen: Maak plaats voor deze; en gij dan met schaamte de laatste plaats zou moeten innemen. Maar wanneer gij uitgenodigd zult zijn, ga heen en zet u in de laatste plaats; opdat, wanneer hij komt, die u uitgenodigd heeft, tot u zal zeggen: Vriend, ga hoger op, alsdan zal het u (tot) eer zijn voor degenen, die met u aanzitten. Want een ieder die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden; en die zichzelf vernedert, die zal verhoogd worden”.*

De Here vertelt ons hier een gelijkenis van iemand, die uitgenodigd werd tot een bruiloftsfeest. Zo zijn wij allen uitgenodigd tot HET bruiloftsfeest van het Lam van God (zie Openb.19:6-10). Elke eredienst of (openbare) uiting van onze godsdienst moet in het licht worden gezien van dit geestelijke feest.

De mens vindt zichzelf, van nature, dus onder invloed van de geestelijke dood, altijd erg belangrijk en bedeeft zichzelf maar wat graag een belangrijke plaats toe, bij welke gelegenheid dan ook. En dit is helaas ook het geval bij al de godsdienstige gelegenheden, waar men graag gezien en, nog liever, gehoord wordt.

Alle op deze wijze ingenomen posities in de Gemeente (of Kerk), waarbij men gedreven werd door hoogmoed en het verlangen naar eer en/of roem, hebben helaas al vele samenkomsten verstoord en/of bedorven, soms zo erg, dat

³⁷ Waterzucht = Oedeem; dit is een ziekelijke ophoping van vocht in het lichaam.

hierdoor Gemeenten zelfs uit elkaar werden geslagen. Wanneer leren wij toch om ons over te geven aan die machtige leiding van Gods Geest? Wanneer gaat de oprechte bede in ons hart leven, die enkel en alleen vraagt: "Here, wat wilt **Gij**, dat ik doen zal?" Aan de andere kant maken ook vele leidinggevende geestelijken zich schuldig aan eigenzinnigheid, aan de (vaak sterke) neiging om te willen heersen en aan kortzichtigheid, waardoor zij, en niet de Geest van God, de dienst uitmaken.

Allen die, door hun eigenzinnigheid, dus gedreven door hoogmoed of het verlangen naar eer en/of roem, posities in de Gemeente van God hebben ingenomen (of zelfs veroverd) of die door mensen of door zichzelf (en dus **niet** door God!) geroepen zijn om zekere posities in de Gemeente (of Kerk), te bekleden en dus eigenwillig optreden, staan de Geest van God **altijd** tegen en brengen zodoende schade aan het Lichaam van Christus!

Is het niet Christus alleen, Die de ENIGE Bouwheer is van het Nieuwe Jeruzalem (zie Hebr. 11:10, Ps. 127:1-2)? Dus wij allen behoren, enkel en alleen, door Hem geroepen te zijn, om zo, als **levende** instrumenten, in en door Zijn bouwende Hand, gebruikt te worden (zie 1 Kor. 3:10)! Is niet Christus alleen de ENIGE goede Herder (zie Joh. 10)? Dus allen, die door **Hem** tot het herderlijk ambt geroepen zijn, behoren, enkel en alleen, **levende** verlengstukken te zijn van Zijn herderlijk hart!

De satan, de veroorzaker van de geestelijke dood in ons, wil ons altijd een geweldige bediening in de Gemeente en in de wereld voorspiegelen. Laten wij daarom die stem van satan leren verstaan en bestraffen om zodoende nederig plaats te (kunnen) nemen aan Zijn voeten, Hem alle eer gevende, om daar Zijn liefdevolle bevelen te (kunnen) horen aangaande onze bediening in Hem, zodat wij die, in Zijn kracht, uit kunnen voeren (zie Rom. 12:3).

Zo zullen wij elkaar leren eren; namelijk de zalving die (ook) door onze broeder en/of zuster heen werkt. Ook zullen we zo leren om elkaar uitnemender te achten dan onszelf (zie Filip. 2:3)!

Als in ons hart de oprechte begeerte leeft om **Hem** te dienen en als Hij ons dan ook **persoonlijk** hiertoe geroepen heeft, zo zal Hij ons ook **persoonlijk** leiden tot die (door Hem bepaalde) positie in Hem. Hij zal ons **persoonlijk** voorbereiden om goede werken te (kunnen) doen (zie Ef. 2:10). Als christenen hebben wij niet met onze ellebogen te werken, maar God zal persoonlijk elk obstakel opruimen! Op die wijze heeft Hij ook David op de troon van Israël gebracht! Hier past het Woord van God: "*Wie gelooft, die zal niet haasten*" (Jes. 28:16)!

Als wij echter toch een positie in de Gemeente van God innemen, terwijl wij hiertoe niet geroepen en geleid zijn door de Geest van God, zo kunnen wij, als wij een innemende, menselijke persoonlijkheid zijn, misschien wel velen tot ons trekken en boeien, maar dezen zullen door ons toedoen, tijdens hun aardse leven, geen "HEMELBURGERS" (waarmee een leven van volkomen overgave en toewijding aan God bedoeld wordt) worden. Want dit is iets wat alleen de Geest van God kan doen. En als wij niet geroepen zijn, missen wij de o zo nodige zalving van God, terwijl alleen Zijn zalving krachtig en machtig kan werken in de harten van de toehoorders, waardoor zij, als ze dit echt willen, door Zijn kracht, (volkomen) verlost en vernieuwd worden. "Want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden; en die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden".

Door de geestelijke dood zal onze ziel sterk verlangen naar aards bezit

Vers 12-14: "En Hij zei ook tot degene, die Hem uitgenodigd had: Wanneer jij een middagmaal of avondmaal zult houden, zo roep niet uw vrienden, noch uw broeders, noch uw mageren (d.i. bloedverwanten, familie), noch uw rijke burenen; opdat dezelve u ook niet te eniger tijd weer uitnodigen, en u vergelding geschiede. Maar wanneer jij een maaltijd zult houden, zo nodig armen, verminkten, kreupelen en blinden uit; en jij zult zalig zijn, omdat zij niet hebben om u te vergelden; want het zal u vergolden worden in de opstanding van de rechtvaardigen".

Hier beschrijft de Here wat de beweegredenen zijn van de ziel, die beheerst wordt door de geestelijke dood: zo iemand is uit op een beloning. Zo iemand wil graag, in de één of andere vorm, terugontvangen wat hij (of zij) de ander heeft gegeven. Maar alleen als wij tegenovergesteld handelen, zullen wij door de Here zalig geprezen worden, omdat het een bewijs is dat wij door Jezus en Zijn Evangelie vernieuwd zijn. Het NIEUWE LEVEN in ons zal niet uit zijn op een beloning, maar zal, gedreven door de liefde van God, geven zonder enig verlangen om ook maar iets terug te ontvangen.

Uit bovenstaande wordt ons duidelijk wat een hemelsbreed verschil er ligt tussen het verlangen naar (meer en meer) aards bezit, en het oprechte verlangen naar steeds meer van het Brood (d.i. het geestelijke voedsel) van het Koninkrijk van God. Zoals wij in het volgende vers kunnen lezen, maakte één van de toehoorders van Jezus, tijdens die maaltijd in dat huis van die overste van de Farizeeën, hier een toespeling op.

Vers 15: "En als één van degenen, die mede aanzaten, deze dingen hoorde, zei hij tot Hem: Zalig is hij, die brood eet in het Koninkrijk van God".

En zoals wij hieronder kunnen lezen, haakte Jezus op deze opmerking in en liet zien, hoe alle verlangen naar het Brood des Geestes geleidelijk aan kan verdwijnen, zelfs uit het hart van kinderen Gods, wanneer deze, doordat ze niet waakzaam (genoeg) geweest zijn, de geestelijke dood in hun leven hebben toegelaten. Dan zal het hebben van (vele) aardse bezittingen hun belangrijker lijken, dan het eten van dit Goddelijk Feestmaal, waarmee de gemeenschap met het Lam van God op Zijn bruiloftsfeest bedoeld wordt!

Vers 16-24: "Maar Hij zei tot hem: Een zeker mens bereidde een groot avondmaal, en hij nodigde er velen uit. En hij zond zijn dienstknechten uit ter ure van het avondmaal, om hen die uitgenodigd waren te zeggen: Komt, want alle dingen zijn nu gereed. En zij begonnen zich allen eendrachtelijk (d.i. op dezelfde wijze) te verontschuldigen. De eerste zei tot hem: Ik heb een akker gekocht, en het is nodig dat ik uitga, en hem bezie; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zei: Ik heb vijf juk ossen gekocht en ik ga heen, om die te beproeven (d.i. te keuren); ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zei: Ik heb een vrouw getrouwd, en daarom kan ik niet komen. En dezelve dienstknecht teruggekomen zijnde, boodschapte deze dingen aan zijn

heer. Toen werd de heer des huizes toornig, en zei tot zijn dienstknecht: Ga haastelijk (d.i. met grote haast) uit in de straten en wijken van de stad, en breng de armen en verminkten, en kreupelen en blinden hier in. En de dienstknecht zei: Here, het is geschied, gelijk gij bevolen hebt... en nog is er plaats. En de heer zei tot zijn dienstknecht: Ga uit in de wegen en paden (van de dorpen en gehuchten) en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde; want **ik zeg u, dat niemand van die mannen, die (als eerste) uitgenodigd waren, mijn avondmaal smaken zal**".

In het hierboven beschreven avondmaal, wordt het grote Avondmaal van de Bruiloft van het Lam door de Here uitgebeeld. Het is een profetisch typebeeld ervan.

Hier wordt het dieptreurende feit tot uitdrukking gebracht, dat degenen die uitgenodigd zijn tot dit avondmaal, ten tijde dat de Bruiloft van het Lam zal worden gevierd, meer interesse zullen hebben voor hun bezittingen in deze wereld, dan voor deelname aan dit (goddelijk) feestmaal! Zij geven hogere prioriteit aan aardse belangen dan aan de geestelijke en hemelse.

Degenen die door God uitgenodigd (zullen) zijn tot het Avondmaal van de Bruiloft van het Lam zijn kinderen Gods; het zijn degenen die gereinigd zijn in Zijn Bloed en vervuld met Zijn Heilige Geest.

Maar we zien wat er gebeuren zal, onder invloed van de (steeds meer) toenemende ongerechtigheid, in de eindtijd: de liefde voor hun Heer en Heiland zal bij velen verkillen door de (vaak onbewuste) toegelaten insluipingen van de geest van deze wereld (zie Matth. 24:12).

Daarom moeten wij, vooral in deze eindtijd, de zonde in al haar vormen, dus ook wereldsgezindheid, te vuur en te zwaard bestrijden, om die buiten de poorten van ons hart te houden (zie Jak. 4:4)! De profetie van de gelijkenis van de 5 wijze en 5 dwaze maagden³⁸ (zie Matth. 25:1-13) vertelt ons, dat de geest van deze (huidige) wereld zo'n grote invloed zal krijgen op **geheel** het Koninkrijk van God (namelijk op **alle** 10 maagden), dat het **geheel en al** (geestelijk) in slaap zal vallen!

De Pinksterbeweging heeft in het begin van de 20ste eeuw, geleid door de Heilige Geest, luid zijn Maranatha-roep (d.i. de roep dat de Heer spoedig wederkomt) laten horen en daardoor was er overal opwekking. Als 10 maagden zijn zij er in deze wereld op uitgetrokken, vol (geestes)vuur en in de kracht van Zijn getuigenis. Maar... hoe is – door onwaakzaamheid voor deze geest van de wereld – geleidelijk aan deze getuigeniskracht ook weer uit deze Pinksterbeweging verdwenen. De 10 vurige lampen gingen uit. Het merendeel van de Pinksterkinderen (waarmee christenen bedoeld worden die vervuld zijn met Zijn Heilige Geest, net als op die Pinksterdag waarvan wij kunnen lezen in Handelingen 2) verkeert op dit ogenblik in een geestelijke slaap en in krachteloosheid. De Geest van God heeft Zijn kracht aan deze kinderen Gods moeten onttrekken, omdat daar wereldse interesses in het hart zijn gekomen.

De eerste groep, uit bovenstaande verzen, die uitgenodigd is en tot wie Gods Dienstknecht, de Heilige Geest, Zich richt, is verstrikt geraakt in aardse rijkdommen. "Ik heb een akker gekocht, en het is nodig, dat ik uitga en hem bezie". Het bezit van een akker staat hier voor (hun begeerte naar) rijkdom en een goede baan in deze wereld. Vele christenen, en helaas ook vele Pinksterkinderen, hebben hierdoor hun eerste liefde verloren, omdat ze de Here niet **boven alles** bleven liefhebben en aan dit aardse bestaan alle prioriteit hebben gegeven, waardoor hun ziel hierin verstrikt is geraakt!

De tweede groep die uitgenodigd is en tot wie de Heilige Geest Zich richt, is verstrikt geraakt in lichamelijke lusten. "Ik heb vijf juk ossen gekocht, en ik ga heen om die te beproeven". "Vijf juk ossen". Het getal 5 vertelt ons van onze 5 zintuigen, die ons met 'ossekracht' van Jezus en Zijn Koninkrijk, en dus van Zijn verlossingsmacht, wegtrekken om als (lust)slaven de vleselijke lusten te dienen!

De derde groep tot wie de Heilige Geest Zich richt heeft de wil van de medemens, van zijn (of haar) echtgenote (of echtgenoot) van hoger waarde geacht dan de gemeenschap met het Lam van God! "Ik heb een vrouw getrouwd, en daarom kan ik niet komen". Hoevele kinderen Gods zijn er na hun huwelijk niet weggebleven van samenkomsten en bidstonden! Hoevele van hen hebben de Here niet de rug toegekeerd of stellen Hem op de achtergrond van hun leven, omdat zij de omgang met hun (ongelovige -?-) vrouw (of man) (hun levend 'bezit') van veel meer waarde achten dan de gemeenschap met het Lam van God?

De Geest van God is door dit alles zeer bedroefd. Daarom heeft Hij de Pinksterkinderen Zijn wonderbare getuigeniskracht ontnomen, waardoor voorheen vele wonderen en tekenen werden verricht in Zijn Naam. De Pinksterkinderen slapen... en het wordt hard tijd dat ze uit deze geestelijke slaap ontwaken, want anders bestaat er een grote kans dat ze de Bruiloft van het Lam zullen missen! Want, er staat geschreven: "Ik zeg u, dat niemand van die mannen, die genood waren, mijn avondmaal smaken zal". De vijf dwaze maagden zullen hiertoe behoren, want zij zijn degenen voor wie de deur tot de bruiloftszaal gesloten werd (zie Matth. 25: 10-12).

Laten wij onszelf liever afkeren van onze materialistische droom, van ons zondige lustenleven en van zondige levensverhoudingen, en terugkeren tot onze Heer en God en Hem opnieuw boven alles liefhebben in die wonderbare eerste liefde. Laten wij liever Hem weer (willen) dienen in die wonderbare (getuigenis)kracht van voorheen om, zodoende, te jagen naar de ons beloofde volmaaktheid in Hem, naar een leven in Zijn volmaakte reinheid en gerechtigheid! Als wij zo, in het geloof, handelen dan zal Hij ons aannemen en ons bekrachtigen met Zijn Geest!

Maar, de Schrift voorspelt ook een grote afval van Christus in de eindtijd, en dit is de tijd waarin wij NU leven. Vele christenen worden Hem ontrouw en keren tot de wereld en haar gezindheid terug.

Een geestelijke vergelijking valt er te trekken met de Joden in Jezus' dagen: een gedeelte hing Hem (als de Christus) aan, maar het overgrote deel verwierp Hem. Maar, vele heidenen bekeerden zich toen tot God en Zijn Koninkrijk! Glorie voor God!

In deze eindtijd is er dan weliswaar de grote afval van de christenvolkeren, maar een nieuw volk zal door de Poort

³⁸ Zie eventueel de studie: "**De 5 wijze en de 5 dwaze maagden en hun eigen lotsbestemmingen in de eindtijd**". GRATIS te downloaden op onze website www.eindtijdbode.nl

van Gods Koninkrijk ingaan en zal, door de Geest van God, in elk opzicht waardig gemaakt en volkomen geheiligd worden om deel te hebben aan het Avondmaal van de Bruiloft van het Lam! Dit laatste wordt in de profetie van het avondmaal in de verzen 21-23 vermeld. Gods Geest keert Zich dan tot de (geestelijk) armen, verminkten, kreupelen en blinden, en roept hen deel te nemen aan de Bruiloft van het Lam van God. Dit is een Heilige-Geest-opwekking onder die leden van Gemeentes en Kerken, van wie het inzicht aangaande Gods Woord nu (nog) arm, verminkt, kreupel, en blind is. Hij roept ze eruit en doet hen deelnemen aan de geestelijke feestvreugde van de Bruiloft van het Lam!

Ook zal Gods Geest Zich tot de wereld wenden en, door een wereldwijde opwekking en door de dwang der omstandigheden, véél **nieuw volk** binnenbrengen. Hij zal ze inwaarts leiden in de volmaakte vreugde van de Bruiloft van het Lam! Maar degenen die reeds eerder voor het Bruiloftsfeest uitgenodigd waren, en hier (als het moment daar is) geen gehoor aan geven, zullen **buiten de ware geestelijke vreugde, die de gemeenschap met het Lam brengt, blijven**. Hun deel zal straks de Grote Verdrukking zijn! We zijn hiervoor gewaarschuwd, en een gewaarschuwd mens telt voor twee!

De verzen 34 en 35 benadrukken ditzelfde nog eens:

Vers 34-35: "Het zout is goed, maar indien het zout smakeloos geworden is, waarmee zal het smakelijk gemaakt worden? Het is noch tot het land, noch tot de mesthoop bekwaam; men werpt het weg!" (Vergelijk Matth. 5:13; Mark. 9:49-50). "Wie oren heeft om te horen, die hore!"

Zout staat in de Schrift voor de zalving van God, voor de doop en vervulling met de Heilige Geest. "Want een ieder zal met vuur gezouten worden en ieder offer zal met zout gezouten worden" (Mark. 9:49). Een kind van God wordt dan ook, juist door zijn (of haar) zalving "het zout der aarde" genoemd (zie Matth. 5:13).

Zout heeft waarde zolang het smaak aan het eten geeft en zolang het een bederfwerende en reinigende werking heeft. De zalving heeft in het leven van een kind van God enkel waarde als het, in of door hem (of haar) heen, krachtig kan werken tot getuigenis en het zijn (of haar) leven reinigt en heiligt! Maar als het zout ONzout (dit is smakeloos en werkingsloos) wordt, dan gooit men het weg!

Zo gaat ook dat kind van God, van wie de zalving, door zijn (of haar) wereldsgezindheid, krachteloos geworden is, de Grote Verdrukking in. Hij (of zij) zal niet waardig geacht worden om met de Bruid(sgemeente) van Christus in de woestijn te worden bewaard onder Gods overkoepelende kracht, buiten het gezicht van de slang (waarmee de antichrist bedoeld wordt, in wie de satan dan woont en troont – zie Openb. 12:14)!

Gods oproep tot geestelijke HERbewapening

Vers 25-27: "En vele menigten gingen met Hem; en Hij, Zich omkerende, zei tot hen: Indien iemand tot Mij komt en niet haat³⁹ zijn (of haar) vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders en zusters, ja, ook zelfs zijn (of haar) eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn. En wie zijn (of haar) kruis niet draagt en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn".

God vraagt van Zijn kinderen een **volkomen** toewijding uit een hart, dat Hem **boven alles** heeft leren liefhebben; ja, **boven allen**, die ons na aan het hart liggen... zelfs boven ons eigen leven!

Dit "haten" wil zeggen "een minder liefhebben", "een stellen op de tweede plaats". Want Hijzelf wil dat wij onze eigen vrouw (of man), vader en moeder, kinderen, onze naaste, ja, zelfs onze vijand, (leren) liefhebben!

Indien wij Hem, door ons geloof, echt hebben leren kennen en liefhebben, zo zal er in deze hele wereld niets zijn, wat belangrijker voor ons is dan het (persoonlijk) kennen van onze liefdevolle Heiland en God! Want, als het goed is, vulde Zijn zaligheid onze ziel, toen wij ons tot Hem bekeerden en Hij ons aanraakte, en smaakten wij, in de geest, iets van de bijzondere krachten van het NIEUWE LEVEN uit Hem.

God vraagt ons om in deze eerste liefde te blijven, en om, vanwege deze grote liefde tot Hem, de kruisweg te gaan, waarmee het oprechte verlangen bedoeld wordt om **volkomen** verlost te worden van onze oude, zondige mens door de kracht van Zijn Bloed, Zijn Woord en Zijn Geest! Op deze kruisweg (waar ons oude leven – vrijwillig – gekruisigd wordt) moeten wij Hem boven alles blijven liefhebben, waarbij het van groot belang is dat wij niet, om wat voor reden dan ook, ter rechter- of ter linkerzijde worden afgetrokken door de liefde tot onze vrouw (of man), door de liefde tot onze vader en/of moeder, door de liefde tot onze kinderen, of door de liefde tot welke naaste ook! Wij mogen ons op deze kruisweg niet laten verleiden door materiele zaken en bezittingen of door onze maatschappelijke positie, maar moeten slechts Hem alleen voor ogen houden, Die onze overste Leidsman en Voleinder van ons geloof is (zie Hebr. 12:2). Ja, zelfs als satan ons op deze weg lijden, vervolgingen en/of martelaarschap brengt, dan nog hebben wij, uit liefde tot Hem, deze weg getrouw te volgen.

En met onze vordering op deze kruisweg, met het minder worden van onze eigen-ik en onze eigen ik-wil leren wij Hem meer en meer kennen in al Zijn liefelijke heerlijkheid; wij gaan dan – in en door Hem – van zalving naar zalving, van heerlijkheid tot heerlijkheid door de machtige, innerlijke werkingen van de Geest van God!

Ja, geliefden, daar is niets wonderlijkers in dit leven, dan het leven te leiden van een getrouw kind van God, dat Hem in diezelfde trouw heeft leren dienen in Zijn kracht! Hij (of zij) mag leven in de schaduw van Zijn almachtige, verkwikkende tegenwoordigheid.

Vers 28-33: "Want wie van u, willende een toren bouwen, zit niet eerst neder en berekent de kosten, of hij ook heeft, hetgeen tot volmaking nodig is? Opdat niet misschien als hij het fundament gelegd heeft, en niet kan voleindigen, allen, die het zien, hem beginnen te bespotten, zeggende: Deze mens heeft begonnen te bouwen

³⁹ Bedoeld wordt: **Jezus meer liefhebben dan** "vader, moeder, vrouw, kinderen etc." Maar ook: **de zonde haten in het hart en leven van** "vader, moeder, vrouw, kinderen etc."

en heeft niet kunnen voleindigen. Of wat koning, gaande naar de krijg (d.i. strijd, oorlog), om tegen een andere koning te slaan, zit niet eerst neder en beraadslaagt, of hij machtig is met tien duizend te ontmoeten degene, die met twintig duizend tegen hem komt? En zo niet, dan zendt hij gezanten uit, terwijl diegene nog verre is en begeert, hetgeen tot vrede dient. Alzo dan een ieder van u, die niet verlaat alles, wat hij heeft, die kan Mijn discipel niet zijn".

Wij moeten ons bewust zijn, wat de prijs is, die Jezus van ons **persoonlijk** vraagt. Wij moeten namelijk de gehele oude mens, die geleid en beheerst wordt door de machten van de duisternis, aan Jezus kwijt! En, willen wij dit echt, met al de consequenties die eraan verbonden zijn? Als wij dit echt willen, dan kunnen wij met Jezus in zee gaan. Dan willen wij ook oprecht deelnemen aan Zijn dood en opstanding en bewaren hiertoe, als bewijs dat wij dit oprecht willen, Zijn kruisbeloften in ons hart (zie 2 Kor. 4:10-11). Hij gaat met ons dan een (geestelijke) toren bouwen, die waarlijk tot in de hemel reikt.

Jakob droomde hiervan toen hij op weg was naar zijn oom Laban te Beth-El (zie Gen. 28:10-15). Het is een heel ander leven, dat **verticaal** (namelijk op God) gericht is, terwijl het oude leven horizontaal (en dus op onszelf en de wereld) gericht is.

Laten wij nu **bewust** ALLES, wat ons (oude, huidige) leven betreft, aan Jezus (over)geven, zodat Hij voor ons – in het NIEUWE LEVEN, dat Hij geeft – een Hoog Vertrek zal zijn, een wonderbare Schuilplaats, wanneer de vijand om ons heen tekeer gaat! Want, wij hebben een tegenstander tegenover ons, die wij niet moeten onderschatten: namelijk satan en zijn helpers, de wereld, en ons eigen vlees!

Maar, de gehele macht van de duisternis heeft de Here aan het kruis overwonnen (zie Kol. 2:15), en ook de machten van de wereld belacht Hij (zie Ps. 2:4, Joh. 16:33); ja, ook de wereldse machten in ons eigen vlees heeft Hij overwonnen! Wat willen wij nog meer? Zo God voor ons is, wie zal tegen ons (kunnen) zijn (zie Rom. 8:31)? Want Hij, Die IN ons is (en IN ons zal blijven, wanneer wij Hem getrouw blijven), is méér dan die in de wereld is; waarmee de machten van satan, die in de wereld tekeer gaan, bedoeld worden (zie 1 Joh. 4:4).

Zo laten wij dan **bewust** voor Hem en Zijn (kruis)weg kiezen, geliefden, en Hem getrouw dienen!

De verzen 34-35 zijn behandeld op blz. 99.

Hoofdstuk 15

DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot “het einde van alle vlees” (deel IV)

Een 3-delig beeld van Gods reddende liefde

Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van elke geestelijke dwaling en eigenzinnigheid in de dienst van de Here

Hoe vaak gebeurt het niet, dat kinderen van God de stem van hun eigen zondig hart nawandelen en dat zij eigenzinnig handelen in het dienen van hun Heer en Heiland. Vele christenen vragen zich vaak helemaal niet af of zij wel wandelen en handelen in en door de Geest van de Here. Hoe vaak wordt de Here, door dit eigenzinnig handelen van menig kind van God, niet bedroefd, omdat men zich, verleid door het eigen bedrieglijk hart, voor God en mensen altijd maar weer probeert te rechtvaardigen.

Treffend vertelt de Here Jezus Christus ons in dit hoofdstuk, door middel van drie uitbeeldingen, van een geestelijk volwassen arbeider en kind van God, dat ook zo eigenzinnig (en dus verkeerd) handelt, maar – en God alleen kunnen en moeten wij hiervoor alle dank geven – ook van Zijn reddende liefde, waardoor het weer wordt gevonden en het weer Thuis (bij God en Zijn Gemeente) kan worden gebracht, omdat het zich door die goddelijke liefde heeft laten vinden!

Het 1ste beeld: Het verloren schaap

Vers 1-7: *"En al de tollenaars en zondaars naderden tot Hem, om Hem te horen. En de Farizeeën en Schriftgeleerden murmureerden, zeggende: Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen. En Hij sprak tot hen deze gelijkenis, zeggende: Wat mens onder u, hebbende 100 schapen; en één van die verliezende, verlaat niet de 99 in de woestijn, en gaat naar het verlorene, totdat hij hetzelfde zal vinden? En als hij het gevonden heeft, legt hij het op zijn schouders, verblijd zijnde. En thuis komende, roept hij de vrienden en de burensamen, zeggende tot hen: Weest blijde met mij; want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was. Ik zeg u, dat er alzo blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over 99 rechtvaardigen, die de bekering niet van node hebben".*

Hier lezen wij van **de reddende liefde van DE ZOON VAN GOD**. In deze gelijkenis is er sprake van de verhouding van Herder tot schaap. De Heiland heeft zo'n 2000 jaar geleden Zijn (aardse) leven gegeven op het kruis van Golgotha, maar nu is Hij, door Zijn Opstanding in het NIEUWE (hemelse en eeuwige) LEVEN, in de geest, verbonden met Zijn geestelijk Lichaam, namelijk met de Gemeente, met al haar leden. VOOR EEUWIG is Hij nu, in de geest, verbonden aan de mensheid, aan allen, die Hem in hun hart hebben aangenomen als hun Heer en Heiland.

Wat is een herder zonder schapen; wat is een hoofd zonder het lichaam? Door (lichamelijk) te sterven en op te staan is de Zoon van God, door Zijn (Heilige) Geest, het Hoofd geworden van de Gemeente, van Zijn (geestelijk) Lichaam. Wat is een wijnstok zonder de ranken? Wat is de bruidegom zonder zijn bruid? In deze wonderbare ge-

meenschap met hen, die oprecht geloven is Hij – door Zijn dood en opstanding, die ons (en anderen die willen) verzoening brengt – voor eeuwig ingegaan. Deze gemeenschap met de (gelovige) mens heeft Hij gezocht; deze gemeenschap is Hem (door de Vader) voorgesteld, en de vreugde hierover moet zo onmetelijk groot geweest zijn, dat Hij ten volle bereid was om hiervoor de schande en de kruisdood te ondergaan, waardoor Hij dit lijden ook moedig tegemoet kon treden.

Hij is de Vorst des Levens, maar stelde Zich toch, om de mensheid te redden, onder de hiel van de vorst van de dood. Hij gaf Zich (vrijwillig) over aan de macht van de duisternis, aan satan. Satan is (en blijft) Zijn vijand, maar Hij stelde Zich, door deel te nemen aan het voor de zonde kwetsbare, menselijke lichaam (Hij had op aarde als Zoon des mensen een eigen wil), vrijwillig onder zijn hiel tot redding van u en mij, van Zijn Gemeente, Zijn Lichaam en Zijn Bruid. En de vreugde van deze (geestelijke) rijkdom zou, zo wist Hij, geweldig groot zijn, zowel voor Hemzelf maar ook voor Zijn Bruid(sgemeente)!

Het schaap in deze gelijkenis is geen lammetje, maar een volwassen schaap uit een (speciale) groep van honderd! Dit heeft een diepere betekenis, want het getal honderd kan men splitsen in 2 x 50, waarbij het getal 50, in Bijbels licht gezien, Gods code is voor de vervulling met de Heilige Geest. Deze 2 groepen van 50 schapen slaan op Gods kinderen en arbeiders uit de zgn. "Vroege Regen" (waarmee de eerste "Pinkster"-uitstorting van de Heilige Geest, zie Hand. 2:1-4, bedoeld wordt) en die uit de zgn. "Spade (of: Late) Regen" (waarmee de uitstorting van de Heilige Geest **in de eindtijd** bedoeld wordt), die nu op het punt staat om door te breken. Dus, om kort te zijn: dit schaap behoort tot de Bruidsgemeente. Het is dus een christen, vervuld met de Heilige Geest van God; een christen die behoort tot het "keurkorps" van Jezus!

Wat bezielde dit schaap om zich te verwijderen van de kudde (de Gemeente) en van zijn Herder? Hij had de zoete gemeenschap met Jezus ervaren; hij had de zoete leiding naar de grazige weiden van Gods Woord, naar de zeer stille wateren van de troostende gemeenschap met de Heilige Geest, ervaren. Wat bezielde hem, dat hij wegtrok van Herder en kudde? Wat was de oorzaak hiervan?

Langzaam, heel langzaam, ongemerkt voor een niet wakend oog, was het zondegif, beetje bij beetje, binnengedrongen in het eens, door Jezus' Bloed, gereinigde hart. Dit hart had voorheen, door de reiniging in het Bloed van het Lam van God, in vurige toewijding voor Jezus en Zijn Koninkrijk geleefd. Er was duidelijk sprake van een vurige "eerste liefde". Maar door de haast onmerkbaar binnengedrongen zonde was het (geestes)vuur gedoofd. **Innerlijk** beleefde dit schaap daardoor een afdwaling van de ENIGE en JUISTE WEG, zodat het zich niet meer thuis voelde bij Herder en kudde. Het eigenzinnige ik-leven bloeide weer op, waardoor het zelfs tot een punt kwam dat hij zich van Herder en kudden afscheidde.

Er zijn hiervoor allerlei oorzaken te noemen, maar in wezen zijn ze alle door toedoen van een driekoppig monster veroorzaakt, namelijk door het (zonde)monster van de begeerlijkheid. Dit monster verleidt ons met een mooie man en/of vrouw en zondige seksverslaving; met (jagen naar) rijkdom of de zorgen en vele bezigheden van het (dagelijkse) leven; een eigenwillige arbeid voor Jezus of hoogmoed; een verlangen naar eer, roem en het applaus van mensen.

Het wordt ons niet verteld, waardoor dit schaap afgetrokken werd van Herder en kudde. Wat we wel weten is, dat dit driekoppig monster voorzichtig en vastberaden zal proberen om binnen te sluipen in harten die God toegewijd zijn. En als hem dit lukt, dan zal het eigen-ik-leven, op diverse terreinen van het leven, weer boven komen en voor men het goed en wel beseft, is men (alweer) een gevangene van de één of andere begeerlijkheid, die tot zonde dwingt! Langzaam maar ZEKER komt deze macht van zondige begeerlijkheid dan WONING MAKEN in dat leven, en dwingt de menselijke geest om aan haar begeerte te voldoen, waardoor de mens, die eerst een dienstknecht van de gerechtigheid was, nu weer een dienstknecht van de zonde geworden is.

Men kan de Here ook afvallig worden door (de wil van) een ander mens te volgen, terwijl die wil in diepste wezen in strijd is met de wil van God! En die mens kan zijn: een in wezen afvallige voorganger, een vriend of vriendin, de eigen man of vrouw. Ook kan men van de voorganger, van eigen man, vrouw of kind, of van een ander mens, een afgod maken, met als triest resultaat dat men hierdoor, als vanzelf, van de Heiland af zal dwalen! Want, als wij Jezus Christus niet langer liefhebben boven alles en allen, als wij Hem niet langer (de plaats op) de troon van ons hart geven, maar iets of iemand anders die plaats geven, dan zal alle genade van ons (moeten) wijken en zullen wij de band met Zijn Geest en Zijn Woord verliezen! Dan zullen wij wijken van de Herder en wijken van Zijn kudde. We zien heden ten dage velen afwijken van de kudde, ze bezoeken niet langer de onderlinge samenkomsten. En, u kunt er vast van op aan, al beweren zij het tegendeel, dat zij de Herder hebben verlaten! Hun hart is niet meer het eigendom van Jezus; hun hart heeft de eerste liefde tot Hem niet meer, want als dat wèl zo was, zo zouden zij, ondanks alles, te vinden zijn in de kring van de kudde en, boven alles, aan Zijn voeten!

Afgetrokken door begeerlijkheid en eigenzinnigheid gaat het schaap hoe langer hoe verder weg van Herder en kudde, en raakt het dieper en dieper verward in de doornen van de woestijn van dit leven. Maar, halleluja (d.i. prijs de Heer!) er is Eén, Die gekomen is om het verlorene te zoeken; de reddingsactie komt **van Hem** uit, van Hem persoonlijk. Ze komt voort uit het bewogen hart van de Herder: "Hij verlaat de 99 en gaat naar het verlorene, totdat Hij hetzelfde vindt!" De Geest van de Here is zoekende naar de levens van hen, die eens tot Zijn kudde hebben behoord! Hij zoekt hen in Zijn zoekende Liefde; Hij roept hen met een wonderbaar Woord van genade. Hij gaat naar hen toe, Hij komt tot hen, Hij roept hen, waarvan de harten haast geheel verwoest zijn door de zonde!

Gezegend dat schaap, dat gehoor geeft aan de roepstem van de roepende Herder. Er zijn zovele gelovigen verloren gegaan in de woestijn van het aardse leven. Sommigen hadden voorheen zelf het Woord vol vuur gebracht; namelijk de boodschap van Hem, Die op Golgotha stierf voor ons, om ons, hier op aarde, een NIEUW LEVEN te geven en het EEUWIGE LEVEN in het Koninkrijk van God. Maar velen hebben de roepstem van de Herder (opnieuw) gehoord, maar zij hebben Hem niet willen beantwoorden; ze zijn weggebleven en **voorgoed** verloren gegaan!

Maar dit schaap werd gezegend, omdat het gehoor gaf aan de roepstem van de Herder! Het blaatte, het riep om

hulp! Glorie voor Jezus! *"Roep Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal u er uithelpen, en gij zult Mij eren"* (Ps. 50:15). Zo is het, geliefden, wanneer wij gehoor geven aan die roepstem van die almachtige Herder der Liefde. Wanneer wij dit doen, en in alle oprechtheid zeggen: "Ja Here, hier ben ik, de verloren en afgedwaalde zondaar!", dan zal Hij ons op Zijn schouders nemen. Voor het Thuiskomen hebben wij niet te zorgen, dat zal Hij voor ons doen! Hij zal in orde maken, wat wij hebben verbruid (d.i. verknald), zonder enig verwijt, als wij Hem onze zonden hebben beleden (zie Spr. 28:13). Hij is het Die ons dan **terugbrengt** in de veilige kring van de kudde (de Gemeente des Heren), waardoor we opnieuw één van de 100 (de 2 x 50) zullen zijn. Glorie voor Gods grote genade!

Hij is het Die ons op Zijn schouders draagt, Die ons hart vervult met nieuwe blijdschap en moed, waardoor wij kracht ontvangen om te strijden in ons kruisleven (d.i. het afstervingsproces van ons oude leven) en om in te gaan in Zijn Koninkrijk. Het is Jezus Die, als wij Hem opnieuw toelaten in ons hart, alle dingen voor ons zal herstellen, omdat voor Hem alle duisternis wijken moet.

Dan zal in ons hart weer diezelfde eerste liefde ontvlammen, die David deed uitroepen: "Met Hem spring ik over een muur! Met Hem ga ik door een bende (d.i. met Hem versla ik de [leger]macht van de vijand)!" (zie 2 Sam. 22:30, Ps. 18:30). Het is genade van God als deze eerste liefde (opnieuw) ontbrandt in ons hart en leven, maar deze eerste liefde **MOET** branden in elke arbeider van Jezus! O, die eerste liefde, die liefde tot Jezus, die liefde, die zo nodig en noodzakelijk is, ook voor alle arbeid voor Hem. Maar, deze eerste liefde moet samengaan met de "VREZE GODS", waarmee de vrees bedoeld wordt om weer van God af te dwalen in de zonde-woestenij van dit leven; de vrees die ons waakzaam houdt om elk deurtje en kiertje voor satan toe te sluiten, waardoor we weer tot afdwaling zouden kunnen geraken.

Laten wij deze eerste liefde onderhouden, geliefden! Zij brandt in de harten van hen, die pas de grote liefde en genade van Jezus en Zijn kruisoffer hebben ontdekt. Maar, hebt ù deze eerste liefde nog? Want bij allen, die niet waakzaam genoeg zijn, die niet wandelen in de vreze Gods, zal deze eerste liefde geleidelijk aan, door de machten van die monsters van begeerlijkheid en eigenzinnigheid, verdwijnen. Wij moeten er dus voor zorgen, dat wij in deze eerste liefde, in de vorige liefde tot Jezus, blijven. Wij moeten dit brandend verlangen naar Jezus blijven voelen in ons hart en leven! Ook nog na dertig, veertig of vijftig jaar. Want, hoe lang wij ook tijdens ons aardse leven al (in het geloof) mogen wandelen met Jezus, deze eerste liefde moet ons leiden en de basis zijn van ons leven van alle dag. Deze eerste liefde moet de motivatie zijn van al onze arbeid, van al ons spreken. Het is de liefde, waarmee wij GOD liefhebben met geheel ons hart, met geheel ons verstand en met al onze krachten. Het is door deze liefde, dat wij de eindfase van onze heiligmaking en onze rechtvaardigmaking kunnen bereiken; waardoor wij ook die volmaakte liefde tot de naaste zullen ervaren; ja, zelfs tot hen, die ons haten! Het is door deze liefde tot Jezus, waardoor wij als overwinnaars zullen staan aan de oevers van de glazen zee (zie Openb. 15:2)!

Zo is dan dit schaap weer teruggekeerd in de kudde; zo is dan dit kind van God gelukkig weer teruggekeerd in de kring van zijn (of haar) broeders en zusters; in die kring, waar het zijn (of haar) Heer en Meester lief kan hebben en kan dienen, doordat hij (of zij) verlost is van alle eigenzinnigheid en zondige begeerlijkheid! Glorie voor Jezus!

Het 2de beeld: De verloren penning

Vers 8-10: "Of wat vrouw, hebbende tien penningen, indien zij een penning verliest, ontsteekt niet een kaars en veegt het huis met bezemen, en zoekt zorgvuldig, totdat zij die vindt? En als zij die gevonden heeft, roept zij de vriendinnen en de buurvrouwen samen, zeggende: Weest blijde met mij; want ik heb de penning gevonden, die ik verloren had. Alzo zeg ik u, is er blijdschap onder de engelen Gods over één zondaar, die zich bekeert".

Hier hebben wij hetzelfde verhaal, als dat wat wij zojuist bekeken, maar nu gezien vanuit **de reddende liefde van DE HEILIGE GEEST VAN GOD**.

De vrouw hier is het beeld van de Gemeente, de Bruid(sgemeente) wel te verstaan, want zij heeft het snoer met de 10 penningen om. Het snoer met de 10 penningen is in Israël HET teken dat men (een aanstaande) bruid is. De penning is een Bijbelse uitdrukking van de krachtige openbaring van de Heilige Geest, door het kind van God heen (zie Matth. 20:1-16). Het is de geestelijke kracht waardoor alles, wat het Koninkrijk van God betreft, tot stand wordt gebracht. Ook is die penning hier een arbeider (man of vrouw) van God, vervuld met Zijn Geest! Wat het verloren schaap was in de vorige gelijkenis, is de verloren penning in dit verhaal.

Was voor de Here Jezus, de Zoon van God, een "schaap" verloren, één uit de 100; voor de Heilige Geest is hier een penning verloren, één uit de 10, waardoor de Gemeente het teken van het Bruid-zijn heeft verloren, en waardoor de Heilige Geest één van de mogelijkheden heeft verloren om Zich in deze wereld te openbaren.

Zoals u weet moeten ALLE arbeiders van Jezus (tezamen) meewerken om Zijn Lichaam volmaakt te maken. ALLEN zijn nodig om tezamen de Bruid(sgemeente) te kunnen vormen. Ieder heeft, in Jezus' Naam, het zijne (of het hare) te doen om die Gemeente "zonder vlek en rimpel", dus zondeloos te maken. Maar hier is er één uit Zijn "keurkorps" weg! U begrijpt de zorg van de Heilige Geest! Eén van de kanalen waar Hij door heen heeft kunnen werken is niet (meer) op zijn (of haar) plaats! Die penning is afgefallen van dat snoer! En dat snoer beeldt de LEVENDE gemeenschap uit met de Heilige Geest.

U weet vast wel, waarom bladeren van een boom afvallen. Wanneer de sapstroom vermindert, vergeelt zo'n blad. Zolang die leven-gevende sapstromen door die boom konden stromen, was dat blad groen... maar nu zijn die sapstromen verminderd, om tenslotte op te houden. Het blad wordt dan, door de steeds heviger wordende wind en stormen, meegevoerd; daarheen, waar de wind en storm het naar toe blaast.

Zo is het ook in de geest, en dit is dan ook geschied met deze "penning", met deze ziel die vervuld was met de Heilige Geest. Als deze zich door eigenzinnigheid en zonde aan de leiding van de Heilige Geest van God onttrekt, als die levende gemeenschap, die stroom van LEVEND WATER (beeld van de Heilige Geest) er dus niet meer is, dan zal deze arbeider, langzaam maar zeker, uit de kring van zijn medearbeiders afvallen. En deze afval gebeurt niet zo maar. Deze, uiterlijk waarneembare, afval wordt voorbereid door een innerlijk voortschrijdend proces. Iets wat

wij ook bij de afdwaling van dat schaap konden waarnemen. Wij weten, dat het is gebeurd door de inwerking van het driekoppig monster van de begeerlijkheid. Deze arbeider heeft de satanische inwerking, bewust of onbewust, **toegelaten** in zijn (of haar) hart en leven! En voor hij (of zij) het goed weet, zit die begeerte op de troon van zijn (of haar) hart! Het zijn dezelfde begeerlijkheden, die (vooral) in de wereldse mens leven, die langzaam maar zeker zijn (of haar) hart hebben HERoverd, al kunnen zij wel eens een "christelijk" kleed dragen. Zij hebben het hart waarin Jezus "woonde en troonde" opnieuw gemaakt... tot een MOORDENAARSKUIL, tot een HUIS VAN KOOPHANDEL, tot een "ommuurde woning" van eigenzinnigheid en ongerechtigheid.

En zo ging het ook met deze "penning". Hij is onder het "stof" van de zonde gekomen en daardoor verloren geraakt! En opnieuw zien wij hier de actie uitgaan van God, de Heilige Geest, alléén! Elke actie om een ziel te redden gaat van God uit. Ging de reddingsactie in het geval van het verloren schaap van God uit, namelijk van de ZOON VAN GOD als de Goede Herder, in het geval van de verloren penning gaat de actie eveneens van God uit, namelijk van de HEILIGE GEEST VAN GOD, Die in en door de vrouw, Zijn Bruid(sgemeente), heenwerkt. "De Here (d.i. God) nu is de Geest" (2 Kor. 3:17a), leert ons het Woord van God; **het is één en dezelfde God!**

Door de innerlijke aandrang van de roepstem van de Geest van God wordt de Gemeente tot actie gedreven: zij wordt gedreven om voorbede voor zielen te doen en tot het brengen van het ZONDE-OPENBAREND Woord. Zoals we gelezen hebben steekt de "vrouw" een kaars aan en reinigt zij het huis (met een bezem). Dit huis (Gods tempel in de geest) is een beeld van de zondaar; het is vol met "het stof van de zonde". De "vrouw" hanteert hier een bezem, waarmee het werkzame geloof, op grond van het Woord, wordt uitgebeeld. Het kaarslicht is het zonde-openbarende Woord van God, dat gebracht wordt aan die zondaar en – prijs de Heer – God schenkt genade, namelijk actief geloof, om te (kunnen) komen tot (totale) reiniging en verlossing van elke zonde(macht). Het Woord is actief geworden in dat hart... en heeft alle zonde aangetoond en "weggeveegd" door de aanvaarding van de kracht van het Bloed van Jezus en van Zijn sterven aan het kruis. Zalig die "penning", zalig die ziel, die arbeider, die zijn (of haar) hart niet verhardt, maar die zich laat vinden. Zoals het schaap blaatte op de roepstem van de Herder, zo laat deze penning zich, bij het bezemen, vinden. Met andere woorden: hij (of zij) beantwoordde de roepstem van de Geest. En nu hij is gevonden, wordt hij opnieuw toegevoegd aan het snoer bij de andere negen. Opnieuw ervaart hij nu de gemeenschap met de Heilige Geest en wordt hij door de Geest in zijn functie hersteld, temidden van de 9 medearbeiders. "Zo is er blijdschap", staat er geschreven, "onder de engelen Gods". De "engelen Gods" zijn hier het beeld van de (oprechte) arbeiders van de Here. Allen die Hem oprecht dienen, zullen zich verblijden om de terugkeer **en het herstel** van hun medearbeider in hun midden.

In dit verhaal zien wij duidelijk de zoekende liefde van de Heilige Geest. Het is in wezen hetzelfde verhaal als dat van de zoekende liefde van de Zoon van God, dat wij hiervoor hebben onderzocht in de gelijkenis van "het verloren schaap". Wij vinden hier onderstreept, dat het een arbeider van God betrof, die vervuld was met de Heilige Geest. De verleidingen van satan zijn echter zo sluw, dat zelfs een met de Heilige Geest vervulde arbeider, als hij (of zij) niet waakzaam is, weggelokt kan worden van de plaats van Gods zegeningen. Weggelokt van de plaats waar hij (of zij), in de Naam van de Here, zijn (of haar) arbeid heeft kunnen uitoefenen.

Geliefden, de Pinksterbeweging van voorheen was één juichende gemeenschap, waarbij haast een ieder vervuld was met Gods Geest! Als ik mij die samenkomsten van vroeger, in het voormalige Nederlands-Indië, in herinnering roep en in het bijzonder die "fellowshipdiensten" (de gezamenlijke diensten van diverse Pinkstergemeenten), dan zie ik een gemeenschap van vele kinderen Gods en hoor ik hun aanbidding en lofprijs in "vele tongen, zoals de Geest die gaf uit te spreken". Ze klonken tezamen "als het ruisen van vele wateren en van sterke donderslagen"! Glorie voor God! Waar is dit alles gebleven? Vele kinderen Gods gaan nu onvervuld door het leven. De lofprijs en aanbidding van vele christenen is, geleidelijk aan, uit het hart verdwenen, waardoor het overwinnend gebed plaats heeft gemaakt voor het smekend gebed. Waar is die grote liefde tot God, waardoor deze openbaring van de Geest van God mogelijk was, gebleven? Gods Woord vertelt ons dat, door het binnendringen van de (steeds meer) toeneemende ongerechtigheid van dit driekoppig monster, de liefde van velen zal verkillen, waardoor de Gemeente ook in haar zondeslaap is gevallen (zie Matth. 25:5)! En, als wij niet langer dat Goddelijk Vuur bezitten, waar zijn wij dan, geliefden? Wij zullen de goddelijke kracht en het enthousiasme voor de dingen van Boven verliezen. O, laten wij die macht van satan toch niet onderschatten, maar laten wij bidden om wijsheid om die macht te (kunnen) herkennen. Wij moeten de Geest van God toelaten om ons voortdurend van zonden, die ons aankleven, te overtuigen. Wij moeten voortdurend voor Zijn RECHTERSTOEL durven staan, opdat Hij ons zal kunnen overtuigen van elke zonde (zie Joh. 16:8). Laten wij, voortdurend en gewillig, komen tot een grondig ZELFONDERZOEK en laten wij er oprecht naar verlangen om, door de genade en macht van Jezus' verzoenend Bloed, (volkomen) verlost te worden van AL onze zonden en onze eigenzinnigheid.

Laten wij JAGEN naar volkomen verlossing, reiniging en heiliging en naar de VREDE met ALLEN! Laten wij toch TERUGKEREN tot het samenbindend Snoer van de Heilige Geest!

Het 3de beeld: De verloren zoon

Wij vinden hier nogmaals hetzelfde verhaal, maar dan gezien vanuit de liefde, namelijk de (VER)WACHTEN-DE liefde van onze VADER-GOD. De Vader zoekt niet, Hij gaat er niet op uit, zoals de Zoon en de Heilige Geest, maar Hij (ver)wacht.

Vers 11-32: "En Hij zei: Een zeker mens had twee zonen. En de jongste van hen zei tot de vader: Vader, geef mij het deel van het goed (d.i. de erfenis), dat mij toekomt. En hij deelde hun het (erf)goed. En niet vele dagen daarna, de jongste zoon, alles bijeenvergaderd hebbende, is weggereisd in een ver gelegen land, en heeft aldaar het (erf)goed doorgebracht, levende overdadiglijk. En als hij het alles verteerd had, kwam er een grote hongersnood in datzelfde land, en hij begon gebrek te lijden. En hij ging heen, en voegde zich bij één van de burgers van dat land; en die zond hem op zijn land, om de zwijnen te weiden. En hij begeerde zijn buik te vullen met de draf (d.i. vloeibaar varkensvoer), die de zwijnen aten; en niemand gaf hem die. En tot zichzelf gekomen zijn-

de, zei hij: Hoe vele huurlingen (d.i. voor loon ingehuurd arbeiders) van mijn vader hebben overvloed van brood, en ik verga van de honger! Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel, en voor u, en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als één van uw huurlingen. En opstaande, ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag zijn vader hem, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toelopende, viel hem om zijn hals, en kuste hem. En de zoon zei tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. Maar de vader zei tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleed, en doet het hem aan, en geeft een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; en brengt het gemeste kalf en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. Want deze mijn zoon was dood en is weer levend geworden en hij was verloren, en is gevonden! En zij begonnen vrolijk te zijn. En zijn oudste zoon was in het veld en als hij kwam, en het huis naderde, hoorde hij het gezang en het gerei (d.i. een rondedans); en tot zich geroepen hebbende één van de knechten, vroeg, wat dat mocht zijn. En deze zei tot hem: Uw broe(de)r is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond terug ontvangen heeft. Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit en bad hem (d.i. drong bij hem aan). Maar hij, antwoordende, zei tot de vader: Zie, ik dien u nu zovele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht. En hij zei tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weer levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden".

De arbeider, van wiens (geestelijk) leven wij ook al in de vorige gelijkenissen een indruk kregen, komt hier voor in de gelijkenis van de verloren (en tevens jongste) zoon. Deze jongste zoon vroeg aan zijn vader om het erfdeel, DAT HEM TOE KWAM. Geliefden, hebt u wel eens Handelingen 2:39 gelezen, waar staat: "Want u KOMT DE BELOFTE TOE, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zovelen als er de Here, onze God, toe roepen zal"?

"U komt de belofte toe!" En dus vroeg deze jongste zoon, geestelijk gezien, datgene aan zijn hemelse Vader, wat hem volgens die belofte toekwam; namelijk zijn erfdeel. Met andere woorden: hij bad om de gave van de Heilige Geest, hij vroeg om gedoopt te (mogen) worden met de Geest van God. En dit erfdeel kwam hem toe door de (goddelijke) belofte en genade, nadat hij was wedergeboren (zie Rom. 8:17). En God de Vader gaf het hem ook: Hij doopte hem met de Heilige Geest! De oudste zoon vroeg niets, hoewel het hem ook toekwam, daarom ontving hij deze Geestesdoop dus ook niet; maar de jongste zoon vroeg er dus wel om; hij bad erom, en ontving de doop met Gods Geest!

"Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven degenen, DIE HEM BIDDEN?" (Luk. 11:13). De jongste zoon ontving dus deze belofte, doordat hij er om bad. Maar er was iets (wat wij ook al in de twee voorgaande beelden hebben gezien) dat langzaam zijn hart binnen was geslopen; langzaam maar zeker! Langzaam was in deze toegewijde ziel, die gezegend was met de geestelijke gave van Gods Heilige Geest, alle (geestelijke) frisheid en de oprechte liefde tot Jezus weggeëbd. Langzaam, maar zeker werd deze, o zo nodige, liefde tot Jezus en de Vader minder en minder. En, dit gebeurt bij velen zo, omdat velen slechts om deze gave van de Heilige Geest bidden tot kracht om te GETUIGEN, terwijl deze gave ook bedoeld is tot HEILIGMAKING van ons **eigen** zondig wezen. Dezulken bidden hier slechts om kracht om van Jezus te kunnen GETUIGEN (zie Hand. 1:8), maar niet om Zijn louterend Vuur, dat de dorsvloer⁴⁰ van ons hart en denken "doorzuivert" (zie Matth. 3:11-12).

Wij hebben gezien dat eigenzinnigheid en de begeerlijkheden van deze wereld zich meester hebben gemaakt van dit hart, waardoor hij een sterk (innerlijk) verlangen kreeg "om weg te trekken naar dat land zijner begeerte", om zijn begeerte(n) te volgen! En toen hij alles bijeenvergaderd had GING hij weg van het ouderlijk huis, om zich helemaal uit te (gaan) leven in alles wat hem zo begeerlijk leek.

Hij was weggegaan van de zoete gemeenschap met zijn Heiland. Eerst was hij nog wel temidden van zijn broeders en zusters in de samenkomsten te vinden, maar zijn hart had de Heiland niet meer (opr)echt lief. Misschien was hij nog wel actief in de Gemeente, maar dan toch zeker **zonder** de zalvende kracht van de Heilige Geest! Alle geestelijkheid ebde, langzaam maar zeker, in hem weg... gedood door de groeiende, zondige begeerlijkheden en eigenzinnigheid in zijn hart en leven. En zoals wij in Markus 4:18-19 kunnen lezen: "En deze zijn (het), die in de doornen (beeld van de zonde) bezaaid worden: namelijk degenen, die het Woord horen; en de zorgvuldigheden (nl. de zorgen en (dagelijkse) bezigheden) van deze wereld, en de verleiding van de rijkdom en de begeerlijkheden omtrent de andere dingen, inkomende, verstikken het Woord, en het wordt onvruchtbaar".

Zo'n arbeider kan dus nog prediken, terwijl hij met zijn hart en leven (door gedachten, handel en wandel) zijn begeerten al nawandelt. Zo'n arbeider zal dan ook wereldse middelen gebruiken om zijn doel te bereiken! Ja, daar zijn arbeiders, die hun leven lang blijven prediken, terwijl hun hart (en leven) zich wentelt in de zonde! Gods Woord waarschuwt ons voor zulke valse "arbeiders".

Geestelijk gezien ging deze jongste zoon weg van zijn Vader-God en van Zijn (goddelijke) liefde, waardoor hij al spoedig al zijn geestelijkheid, al zijn geestelijk kapitaal verloor, dat hij van zijn Vader had ontvangen. En dit kwam omdat hij in zijn hart "hoereerde" (d.i. zich van God afkeerde) en hij zich overgaf aan vleselijke uitspattingen, omdat zijn hart verlangde naar de begeerlijkheden van deze wereld. Hij was begonnen in de Geest, maar hij eindigde (duidelijk) in het vlees! Het "vlees" kreeg opnieuw heerschappij in zijn hart en leven! Tenslotte kwam er in zijn hart een grote geestelijke (HONGERS)NOOD. En in plaats dat hij terugkeerde naar zijn Vader, verhuurde hij zich aan een zwijnenboer. Deze "zwijnenboer", geliefden, is een beeld van satan. Hij werd een knecht van satan: hij ging zwijnen

⁴⁰ De dorsvloer is: De vloer waar het koren (beeld van ons leven), met een daartoe geschikt instrument, van zijn onbruikbare delen wordt ontdaan.

hoeden, hij diende de zonde; hij werd er een slaaf van.

Toen begeerde hij zijn buik te vullen met het voer van de zwijnen; dingen dus, wat "het zwijn in hem" kan verlevendigen; wat de zonde in hem kan doen groeien. Dan staat er geschreven: "En niemand gaf hem die". U moet hier de liefdevolle Hand van de Vader zien. Deze "zoon" wilde zich helemaal uitleven in de macht van de zonde, maar God weerhoudt hem hiervan in Zijn, op redding zoekende, liefde!

In het eerste en tweede beeld hebben wij gezien, dat Gods liefdesroep deze afgedwaalde zoon van Hem hier, in deze toestand, TOT BEZINNING heeft gebracht: "Hij kwam tot zichzelf". Glorie voor God! Hij werd wakker geschud door Gods reddende Woord. Verbijsterd heeft hij zich afgevraagd, hoe diep hij wel gezonken was, hoeveel minder hij was geworden dan de "huurlingen" (dit zijn gelovigen in hun beginfase, gelovigen die nog niet wedergeboren zijn). En toch hebben zij overvloed van Brood, van geestelijke spijs, door hun aanwezigheid in het Huis van de Vader (d.i. de Gemeente). Maar hij verging van de (geestelijke) honger! Alles was weggeëbd, verdwenen! Hier hebben wij de eerste stap van een waarachtige terugkeer tot God: het BESEF VAN AFDWALING in de machten van de zonde!

Dan volgt de tweede stap van een waarachtige terugkeer: Het INNERLIJKE, VASTE BESLUIT OM TERUG TE KEREN TOT GOD, om daar te komen tot belijdenis van schuld, dus een waarachtige BEKERING. *"Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u; en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als één van uw huurlingen"* (vers 18-19 uit bovenvermelde tekst).

"Maak mij tot één van uw huurlingen!" wil hij tegen de Vader zeggen. Hij dacht door zijn daad van afdwaling het zoonschap van God wel verloren te hebben; hij wilde dan wel één van de "huurlingen" zijn, één van de "gewone" gelovigen.

Zo vele zondaars en zondaressen, zo vele afgedwaalden zijn, net als deze verloren zoon, tot DIT BESEF en tot DIT BESLUIT gekomen, maar nimmer tot de verlossende DAAD! U weet het wel: De weg naar de hel is geplaveid met de beste voornemens. U wilt het wel doen, maar... U KOMT NIET TOT DE DAAD ZELF! Maar deze, voorheen verloren zoon, deed het wel, wat u kunt lezen in het volgende vers: *"En opstaande, GING hij naar zijn Vader!"* (vers 20 uit bovenvermelde tekst).

U ziet het, deze verloren zoon kwam tot de reddende GELOOFSDAAD!

En, ondanks dat hij nog redelijk ver van zijn Vaders huis verwijderd was, zag zijn Vader hem al (aan)komen en, naar hem toe lopende, viel Hij Zijn teruggekomen zoon om de hals! Nog voor deze zoon zijn belijdenis van schuld had gedaan, was alles al vergeven! Toen kuste Hij hem als een zoon.

In vers 21 volgt de belijdenis van schuld: "Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden".

Maar voordat de Vader hoorde wat hij zei, kwam Hij al tot Zijn daad van overvloeierende genade; Hij zei tot Zijn dienstknechten (hier het beeld van de Heilige Geest): "Breng het beste kleed en doet het hem aan!" Het beste kleed, dat God de Vader ons geeft, is het kleed van het NIEUWE LEVEN, van het OPSTANDINGSLEVEN. De zoon, die eerst verloren was, werd hierdoor weer hersteld in zijn relatie tot de Vader; hij werd weer een NIEUWE MENS, weer een kind van God! In hem was weer een nieuw hart, bruisend van liefde, dat de Vader oprecht wilde dienen! De Vader heeft hem zo opnieuw gesteld in de heerlijkheid en (geestelijke) frisheid van het NIEUWE LEVEN!

Ook kreeg hij een zegelring van de Vader. Deze zegelring is het beeld van de verzegeling met de Heilige Geest, Die zijn hart en leven opnieuw doorstroomde, waardoor hij opnieuw kwam tot lof, prijs en aanbidding!

Daarna werden zijn (voorheen) blote voeten opnieuw van schoenen voorzien; dit betekend dat hij bereid gemaakt werd om het Evangelie van Gods vrede opnieuw te brengen aan alle mensen, waar maar ook, aan allen die God door hem toeroepen wil (zie Ef. 6:15)! Hij werd weer bereidwillig om te arbeiden voor Jezus en Zijn Koninkrijk; om de roepstem van de Heer van de Oogst te volgen.

Tot slot volgde het grootste, geestelijke geschenk: Hij mocht eten van, en zich tegoeddoen aan het gemeste KALF! En met dit feestmaal wordt, geestelijk gezien, een TOTALE VERLOSSING van WERELDSE BEGEERLIJKHEDEN bedoeld! Een BLIJVENDE GEMEENSCHAP MET JEZUS – Die het voor ons gebroken Brood des Levens en het voor ons geslachte Lam van God is – in Zijn dood en opstanding, die ook wij, geestelijk gezien, moeten ondergaan. Het is EEN EEUWIG FEEST(MAAL), EEN BRUILOFTSMAAL, EEN BLIJVENDE GEMEENSCHAP MET JEZUS, GODS DIERBAAR LAM, EN DE VERVULLING MET ZIJN GEEST!

Een blijvende vervulling met de kracht van de Heilige Geest vervulde deze jongste zoon zo, dat er een feest, een geestelijk feest ontsprong in zijn hart! Hij ondervond, in overvloedige mate, die wonderbare genade van God! Hij arbeidde opnieuw in die overvloedige en volmaakte (geestes)stromen van Gods liefde en genade. Glorie, glorie voor Jezus! Volkomen eerherstel, omdat hij daadwerkelijk terugging naar de schoot van de liefhebbende God, Die Zich drievoudig openbaart!!

Ook is het nog belangrijk om de eigenzinnigheid en jaloezie van de oudste zoon nader te bezien. Hier heeft men dan trouw, maar... ZONDER DE ERVARING VAN EEN FEESTMAAL, zonder de ervaring van gemeenschap. Hij arbeidde wel, maar deed dit enkel uit gewoonte, uit traditie. Elke dag deed hij traditiegetrouw zijn plicht, maar hij beleefde er innerlijk geen enkele vreugde bij. Daar was in zijn hart niet die bruisende heerlijkheid, die hem bij tijden deed opspringen van vreugde! Hij had zijn (hemelse) Vader, zolang hij Hem diende, niets van dit alles gevraagd, hoewel alles wat zijn Vader had, ook hem toebehoorde!

En toen de jongste zoon bij zijn terugkeer – nadat hij, door zijn (zondig) gedrag, de Vader schande had aangedaan – alles kreeg, kwam van de oudste zoon, vol jaloezie, het verwijt over zijn lippen: *"Zie, ik dien U nu zovele jaren en ik heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn"* (vers 29 uit bovenvermelde tekst).

Maar dit kwam omdat zijn (hemelse) Vader wilde hebben dat hij erom VROEG, erom BAD! "Al het Mijne is het uwe; vraag er dan om, en je krijgt het! Vraag om een bokje om feest te kunnen vieren, vraag om die bruisende heerlijk-

heid in het hart, en ik zal het je geven! Vraag om die vervulling met Mijn Geest, vraag om die gemeenschap met Mij! Sluit je op in de binnenkamer en zoek naar (vraag om) die gemeenschap met Mij, met heel je hart (zie Jer. 29:13)! **En ik zal het je geven!"**

De jongste zoon kreeg het erfdeel, omdat hij erom vroeg. Dat hij dit erfdeel verspilde en er verkeerd mee handelde, was een geheel andere zaak en niet de schuld van de Vader. Deze jongste zoon moest leren, dat niet hij over deze geestelijke "erfenis" (nl. de gave[n] van Gods Heilige Geest) moest heersen, maar dat deze geestelijke "erfenis" heerschappij over **hem** moest hebben.

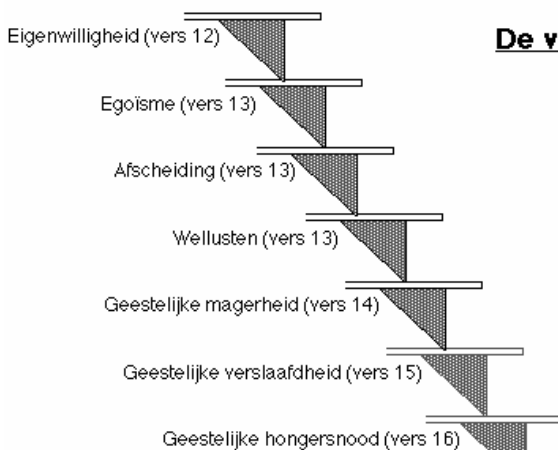
Wij moeten de Heilige Geest niet willen gebruiken; wij moeten niet willen arbeiden met de Heilige Geest; de Heilige Geest moet ons kunnen gebruiken als Zijn instrument; Hij moet ons naar Zijn hand kunnen zetten! Wij moeten werktuigen (kunnen en willen) zijn in Zijn machtige Hand. Hij alléén is de Bouwheer, wij mogen Hem, **naar Zijn wenken en leiding**, helpen door Zijn krachtige zalving door ons heen te laten gaan!

De oudste zoon was jaloers op het (geestelijk) feest, dat zijn jongere broer mocht ervaren; een broeder nota bene die eerst was afgedwaald! En, als wij dit feest, in de geest, zelf nog niet ervaren hebben – als wij nog niet tot het punt zijn gekomen, dat wij deze geestelijke rijkdom, namelijk de Geest van God, hebben ontvangen – laten wij dan niet jaloers zijn (of worden) op anderen – die weliswaar zondaren geweest waren, maar teruggekeerd zijn èn (daarna) opnieuw gekomen zijn tot deze volheid van vreugde – omdat God hun genadig is geweest. Laten wij ons liever met God verheugen, dat een zondaar is teruggekeerd en laten wij zelf óók vragen om deze rijkdom van gemeenschap met Hem in ons eigen hart, opdat ook wij die geestelijke feestvreugde mogen beleven.

Tot zover, geliefden, de oudste zoon!

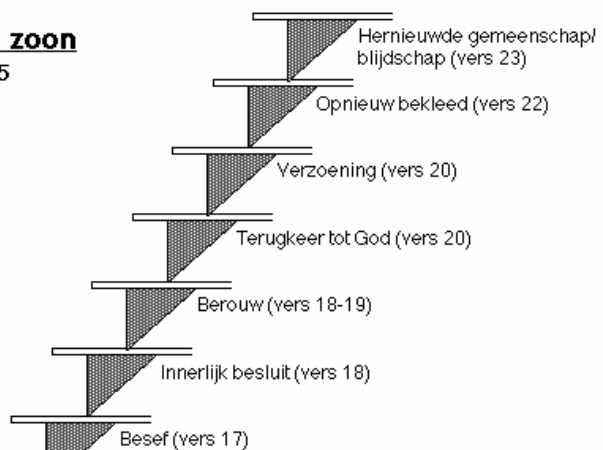
In dit hoofdstuk van Gods reddende liefde zien wij hoe noodzakelijk het is om die overgave en die eerste liefde, namelijk de liefde tot onze Heiland en God, onze Here Jezus Christus, te behouden. Mocht deze liefde, door ingeslopen zonde(n) en eigennuttigheid, in ons hart bekoeld zijn, dan is het onze oprechte bede, dat dit Woord van God ons zal brengen tot een waarachtige terugkeer in de schoot van de Herder en tot het Geestelijke Bruidssnoer, waarmee de Bruidsgemeente bedoeld wordt, en in de schoot van onze Vader-God. Wij verlangen ernaar dat God ons dit geeft! Amen.

De 7 stappen naar de verloren staat:

De verloren zoon Lukas 15

De 7 stappen naar hernieuwde redding:

De eeuwige geestelijke dood!

Hoofdstuk 16

DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot "het einde van alle vlees" (deel V)

Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van al het onheilig verlangen naar aardse zaken (zoals: geld, onheilige seks, roem)

Ook dit hoofdstuk hebben wij te zien in het licht van het voorhangsel (d.i. het gordijn dat scheiding maakte tussen het Heiligdom en het Allerheiligdom) van de Israëlitische Tabernakel: hiermee wordt het MET en IN Christus verbreken van alle zonde(machten) van ons vlees – door de gemeenschap met Zijn voor ons verbroken lichaam èn Zijn voor ons gestorte Bloed – in de kracht van de Heilige Geest bedoeld.

Nu zullen wij die zonden nader gaan bekijken die het (zondig) vlees altijd zal openbaren door het onheilige verlangen naar (veel) geld en bezit, naar onheilige en ongeremde seksbeleving en naar het verlangen om roem en eer

(en dus applaus) van mensen te ontvangen.

Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle Mammonistische afgoderij

De Schrift begint met de allergrootste en de meest bedreven zonde: namelijk het verlangen naar (veel) geld, rijkdom en bezit. Het is de dans om het gouden kalf, de aanbidding van de Mammon, die in deze wereld op vele manieren en in alle hevigheid wordt bedreven. De Schrift waarschuwt ons hier met nadruk voor: *"Want de geldzucht is een wortel van alle kwaad"* (1 Tim. 6:10).

Vers 1-8: "En Hij zei ook tot Zijn discipelen: Er was een zeker rijk mens, welke een rentmeester had; en deze werd bij hem verklaagd (d.i. beschuldigd), als (één) die zijn goederen doorbracht. En hij riep hem, en zei tot hem: Hoe hoor ik dit van u? Geef rekenschap van uw rentmeesterschap; want gij zult geen rentmeester meer kunnen zijn. En de rentmeester zei bij zichzelf: Wat zal ik doen, daar mijn heer dit rentmeesterschap van mij neemt. Graven kan ik niet; voor bedelen schaam ik mij. Ik weet, wat ik doen zal, opdat, wanneer ik van het rentmeesterschap afgezet zal wezen, zij mij in hun huizen ontvangen. En hij riep tot zich een ieder van de schuldenaars van zijn heer, en zei tot de eerste: Hoeveel zijt gij mijn heer schuldig? En hij zei: 100 vaten olie. En hij zei tot hem: Neem uw handschrift, en nederzittende, schrijf snel 50. Daarna zei hij tot een ander: En gij, hoeveel zijt gij schuldig? En hij zei: 100 mud tarwe. En hij zei tot hem: Neem uw handschrift, en schrijf 80. En de heer prees de onrechtvaardige rentmeester, omdat hij voorzichtig gedaan (d.i. doordacht gehandeld) had; want de kinderen van deze wereld zijn voorzichtiger, dan de kinderen van het licht, in hun geslacht".

Hier beeldt de Here de handel en wandel uit van een oneerlijke rentmeester. Het was een man die er geen moeite mee had om het geld van zijn heer voor zichzelf te gebruiken. Maar, deze duistere praktijken van hem werden echter ontdekt en zijn heer ontsloeg hem en vroeg hem rekenschap van zijn rentmeesterschap af te leggen. Maar, egocentrisch en onrechtvaardig als hij was, zocht hij naar een manier om, na zijn ontslag, toch nog in zijn onderhoud te kunnen voorzien, zij het op oneerlijke wijze. Hij maakte zelfs de schuldenaars van zijn heer medeplichtig aan zijn oneerlijke praktijken, zodat hij hen straks, als hij in geldnood zou zijn, kon chanteren met de door hen zelf getekende papieren in handen. Hij deed dit om te bereiken dat deze schuldenaars hem het nodige geld, als een deel van de buit, niet zouden onthouden, uit vrees om door hem te worden beschuldigd van medeplichtigheid aan het bedrog. En die heer prees het doordachte handelen van die ontslagen rentmeester, waarmee hij voor zichzelf de toekomst verzekerde.

Dan trekt de Schrift een overeenkomst, en vergelijkt de handelwijze van de kinderen van deze wereld, met betrekking tot hun toekomst, met die van de kinderen Gods. En de Schrift concludeert dat wereldse mensen zich met meer voorzichtigheid verzekeren van een "goede" (aardse) toekomst, dan dat kinderen Gods dit doen met betrekking tot hun eeuwige toekomst.

Kinderen Gods moeten hun geldzaken zó voorzichtig en eerlijk mogelijk, maar toch ook weer met "losse hand" beheren, opdat hierdoor noch de "100 vaten olie", namelijk de 100% bediening in de Geest, die zij hun hemelse Heer schuldig zijn, noch de "100 mud tarwe", namelijk de 100% bediening van het Woord, ongunstig worden beïnvloed. Veel meer moet het kind van God zijn (of haar) geld weten te besteden voor het Werk van de Here. En degenen die dit geld ontvangen zullen God danken voor de (gulle) gave en om de genade en zegen van de Here bidden voor de (gulle) gever. Dit laatste staat met andere woorden in het volgende vers:

Vers 9: "En Ik zeg u: Maakt uzelf vrienden uit de onrechtvaardige Mammon, opdat, wanneer u ontbreken zal, zij u mogen ontvangen in de eeuwige tabernakelen".

Volgens de Here is het wezen van de Mammon (daar hij de [af]god van geld en bezit is) onrechtvaardig en in de praktijk merken wij ook dat dit zo is. Vaak is "handel" in diepste wezen oplichterij; men beconcurrereert elkaar vaak op een oneerlijke manier en men prijst dingen als "fantastisch" aan, terwijl men ze zelf niet zou willen kopen.

Aan geld kleeft de smet van onrechtvaardigheid. Daarom geeft de Here ons het advies om liever vrienden te maken met deze "onrechtvaardige Mammon". Waarmee bedoeld wordt dat we liever, door middel van giften, uit een liefdevol hart, zo met ons geld kunnen handelen, dat, als het ons ontbreken zal (dit is: wanneer wij geestelijk gezien het Koninkrijk van God tekort doen), God ons genadig zal willen zijn om ons (opnieuw) te roepen tot bekering en tot Zijn barmhartigheid. Het spreekt vanzelf dat zo'n kind van God toch nog verloren kan gaan, als het zich niet wil bekeren op Gods genadige roepstem tot terugkeer.

Vers 10-13: "Die getrouw is in het minste, die is ook in het grote getrouw; en die in het minste onrechtvaardig is, die is ook in het grote onrechtvaardig. Zo gij dan in de onrechtvaardige Mammon niet getrouw zijt geweest, wie zal u het ware toevertrouwen? En zo gij in eens anders goed niet getrouw zijt geweest, wie zal u het uwe geven? Geen huisknecht kan twee heren dienen; want of hij zal de ene haten en de andere liefhebben, of hij zal de ene aanhangen en de andere verachten; gij kunt God niet dienen en de Mammon".

God vergelijkt hier twee dingen met elkaar, namelijk het aardse bezit en het hemelse (en dus Goddelijke) bezit. Geld en goederen aan de ene kant, en de Goddelijke, hemelse gaven aan de andere kant. Hij noemt dan het goud (of geld), dus alles wat met de onrechtvaardige Mammon bedoeld wordt, "het minste" in het leven van een kind van God! En zo moet het ook zijn! God, Zijn Woord en Zijn arbeid, in en door ons heen werkend door de Geest, moeten voor ons "het grote" (nl. het meest belangrijke) in ons leven zijn en geldzaken "het minste" (nl. het minst belangrijke). Handelen wij echter onrechtvaardig (dus oneerlijk) in geldzaken, dan zijn wij duidelijk (nog) gebonden aan de Mammon, en dan kan (en zal) de Here ons ook niet doen delen in Zijn geestelijke gaven en rijkdommen. De Here heeft ons rentmeesters gemaakt over al het geld, dat Hij ons toevertrouwt. Het geld behoort deze wereld toe omdat het er nodig is om te kunnen kopen en verkopen; het is niet iets speciaals dat toebehoort aan het Koninkrijk van God. Daarom zegt het Woord, dat het geld "eens anders goed" is, dat wij, die ons hart en leven aan Hem en Zijn Koninkrijk hebben (over)gegeven, goed moeten besteden! Als wij oneerlijk zijn in geldzaken, dan zal Hij ons het

erfdeel in Hem, dat Hij ons in Zijn Woord reeds heeft geschonken, niet toebedelen! Want als Hij ons toch die hemelse en Goddelijke zaken zou toevertrouwen, dan zouden wij – doordat wij nog niet verlost zijn van deze Mammon, van het onheilige verlangen naar (meer) geld en bezit – deze (goddelijke) krachten voor eigen gewin gebruiken, en niet ten bate van Zijn Koninkrijk. Als wij nog zo'n verkeerde (nl. egocentrische) hartsgesteldheid hebben dan zal een ander (in dit geval satan) gereed staan om ons zijn geestelijke krachten en anti-zalvingen te geven. Laten wij daarom deze waarschuwing ter harte nemen!

Daarom is het zeer noodzakelijk dat wij, als kinderen van God, in dit leven overtuigend en scherp onze voorliefde tonen ten aanzien van onze God en ALzegenaar, ten aanzien van onze Heiland en Zaligmaker, terwijl wij "het slijk van deze aarde" met losse hand hebben te gebruiken. Wij kunnen niet God dienen en de Mammon!

Vers 14-15: "En al deze dingen hoorden ook de Farizeeën, die geldgierig waren, en zij dreven de spot met Hem. En Hij zei tot hen: Gij zijt het, die uzelf rechtvaardigt voor de mensen; maar God kent uw harten; want dat hoog is onder de mensen, is een gruwel voor God".

"Geldzucht" of "gierigheid" is, zoals wij reeds zagen "een wortel van ALLE kwaad!" Het is namelijk een allesbeheersend verlangen naar (meer) geld. Bij de Farizeeën zat deze duistere begeerte diep in hun hart verankerd, waardoor zij een slecht voorbeeld waren als godsdienstbeoefenaars en leiders van het toenmalige Jodendom! Maar God laat Zich niet met het goud (met de geldzucht in een mensenhart) verbinden, omdat de duisternis geen enkel deel heeft aan het Licht (zie 2 Kor. 6:14).

Wee die dienstknecht van God, die valt door de insluipingen van deze Mammon. Want, als men bijzondere geestsgaven ontvangen heeft, zoals die van gezondmakingen, dan kunnen grote bedragen aan collecte toestromen. En in plaats dat deze collecte(s) met een wijs hart aan de opbouw van het Koninkrijk van God worden besteedt, bouwen zulke "werkers Gods" villa's (met alles erop en eraan) voor zichzelf en zorgen ook nog eens voor hoge privé-bankrekeningen. Ze zijn in de Geest begonnen, maar zij eindigen duidelijk in het vlees.

Laten wij hen niet nawandelen! Laten wij onszelf in acht nemen voor het verlangen naar (veel) geld, want dit is een afgodische en magische macht. Alleen als wij oprecht en standvastig zijn in de Here, kan de Mammon (d.i. de [af]god van geld en bezit) ons niet in zijn macht krijgen.

Als een godsdienstige leider (duidelijk) schuldig is aan een afgodische vorm van geldverering en hiervan wordt beschuldigd, dan is zijn reactie vaak gelijk aan die van de Farizeeën in Jezus' dagen: "Zij dreven de spot met Jezus!" als antwoord op Zijn beschuldiging, in een poging om zichzelf te rechtvaardigen (zie vers 15 hierboven).

En "zelfrechtvaardiging" is een vorm van hoogmoed, wat dan ook de reden was dat de Here zei: "Gij zijt het, die uzelf rechtvaardigt voor de mensen; maar God kent uw harten; want dat hoog is onder de mensen, is een gruwel voor God".

Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle onheilige en ongeremde seksbeleving

Vers 16-17: "De wet en de profeten zijn tot op Johannes; van die tijd af wordt het Koninkrijk van God verkondigd, en een ieder doet geweld op hetzelve. Het is lichter, dat de hemel en de aarde voorbijgaan, dan dat er een tittel (d.i. een punt: nl. van de i) van de wet valle".

De Schrift leert ons, in bovenstaand vers, dat: "de wet en de profeten zijn tot op Johannes", maar ook dat "Christus het einde van de wet is" (zie Rom. 10:4); en dat "het handschrift dat tegen ons was, in inzettingen (d.i. wetten of geboden) bestaande door Hem is uitgewist en uit het midden is weggenomen en aan het kruis is genageld" (Kol. 2:14); en dat "wij zijn vrijgemaakt van de wet" (Rom. 7:6a). Helaas leggen sommige gelovigen dit uit, alsof wij, in deze tijd van genade, er maar op los kunnen leven, omdat God toch wel genade geeft, als we erom bidden. Maar zij lezen de Bijbel niet goed! Wij worden namelijk alleen maar – in en door Christus – van deze wet vrijgemaakt, als wij aan de verlangens, die in deze wet verboden zijn, (af)gestorven zijn (zie Rom. 7:6), om voortaan in het NIEUWE LEVEN uit Hem te wandelen, in de geest der opstanding!

Als wij echter weer gehoor geven aan de verlangens van het (zondige) vlees, DAN ZAL DE VOLLE ZWAARTE VAN DE WET WEER GELDEN (zie Matth. 5:17-18)! In het NIEUWE LEVEN moet Gods wet (d.i. de wet van Zijn gerechtigheid, heiligheid en liefde) in het hart van Zijn kinderen gegraveerd zijn (zie Jer. 31:33), waardoor wij – IN en DOOR Hem – hiernaar (willen) handelen en leven. Wij zullen dan ook als vanzelfsprekend de wet (nl. Gods geboden) gehoorzamen, en deze niet meer als een verbod, als een "Gij zult niet...!" ervaren. En zo is het leven in het Koninkrijk van God dan ook bedoeld: men gehoorzaamt God als vanzelfsprekend!

De Here zei ook nog, dat "een ieder geweld doet op (de wetten van) het Koninkrijk van God", en Hij waarschuwt hierbij, dat "geen tittel van de wet zal vallen". Helaas overtreedt iedere gelovige van het Nieuwe Verbond (in meer of mindere mate) de wetten van het Koninkrijk van God door tegen deze wetten (de zgn. GE- en VERboden) te handelen, door er tegen te zondigen, omdat men zich in slaap sust met de gedachte, dat wij in Gods GENADETIJD leven en alles al door de Here aan het kruis is volbracht (zie Kol. 2:14). Het is een klacht van de Here, Die niets anders wil, dan dat de mens, door Zijn genade, leert leven in de absolute reinheid en heiligheid van Zijn Wezen!

De Persoon van de Here Jezus Christus vormde, in die dagen na Johannes, het Koninkrijk van God, omdat de Gemeente toen nog "geboren" moest worden. Hier voorspelde de Here Zijn dood aan het kruis, door de geweld-daad gepleegd door het Sanhedrin (d.i. de Hoge Raad; de Joodse rechtbank in de dagen van Jezus) en de Joden.

Het komt helaas ook veel voor, dat er onder de kinderen Gods geweld gepleegd wordt tegen (de wetten van) het Koninkrijk van God, vooral ten aanzien van het huwelijk en de huwelijksrouw, en tegen de reine seksbeleving – iets wat alleen binnen het verbond van het huwelijk gebeuren kan – in het algemeen. Daarom vervolgt dit hoofdstuk met:

Vers 18: "Een ieder, die zijn vrouw verlaat, en een ander trouwt, die doet overspel; en een ieder, die de

verlatene van de man trouwt, die doet ook overspel".

Ook staat er nog in Hebreeën 13:4 geschreven: *"Het huwelijk zij eerlijk onder allen, en het bed onbevlekt"*. Dan vervolgt dit vers met: *"Maar hoereerders en overspelers zal God oordelen"*.

In deze enkele tekst van Lukas 16:18 wordt al het onheilige verlangen naar levend bezit (naar een andere man en/of vrouw) en de ongeremde seksbeleving (zelfs met kinderen!) aangestipt, maar tegelijkertijd ook de dieptreurige huwelijks tragedies die er in de wereld zijn en, helaas, ook de voortijdige beëindiging van het (voor Gods Aangezicht gesloten!) huwelijk van vele christenen.

In Gods wet, die Mozes moest doorgeven, staan de GEboden: *"gij zult niet echtbreken"* en *"gij zult niet begeren de vrouw (of man) van uw naaste"* (Exod. 20:14 en 17). In Gods ogen is een huwelijk een levenslange zaak. In Mattheüs 19:4-6 lezen we: *"Maar Hij, antwoordende, zei tot hen: Hebt gij niet gelezen, Die van den beginne de mens gemaakt heeft, dat Hij ze gemaakt heeft man en vrouw? En heeft gezegd: Daarom zal een mens vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn; also dat zij niet meer twee zijn, maar één vlees. Hetgeen God dan samengevoegd heeft, scheidt de mens niet". "Een vrouw is door de wet (aan haar man) verbonden, zo lange tijd als haar man leeft; maar indien haar man ontslapen is, zo is zij vrij, om te trouwen, die zij wil, alleenlijk in de Here"* (1 Kor. 7:39).

Gaan huwelijkspartners, die beiden in Christus zijn, een echtscheiding aan, dan zondigen zij tegen dit gebod van de Here. Wel maakt Mattheüs hierbij een uitzondering, namelijk als er sprake is van "hoererij" (d.i. overspel) (zie Matth. 5:32). Is dit **niet** het geval, dan mag geen van beide partijen hertrouwen, omdat ze anders zondigen tegen hetgeen geschreven staat in Lukas 16:18. En dit is geldend totdat één van beiden is gestorven.

Paulus maakt een uitzondering in het geval, dat één van beide partijen ongelovig is (en dit "ongelovig" dient men in de ware zin van het woord te nemen). *"Maar de anderen zeg ik, niet de Here: Indien enig broeder een ongelovige vrouw heeft, en dezelve tevreden is bij haar te wonen, dat hij ze niet verlate; en een vrouw, die een ongelovige man heeft, en hij tevreden is bij haar te wonen, dat zij hem niet verlate. Want de ongelovige man is geheiligd door de vrouw, en de ongelovige vrouw is geheiligd door de man; want anders waren uw kinderen onrein, maar nu zijn zij heilig. Maar indien de ongelovige scheidt, dat hij scheidde. De broeder of zuster wordt in zodanige gevallen niet dienstbaar gemaakt; maar God heeft ons tot vrede geroepen"* (In de Engelse vertaling staat, vertaald zijnde: "De broeder of zuster is in zo'n geval niet gebonden" (zie 1 Kor. 7:12-15). In het laatste geval moet de echtscheiding echter worden geëist door de ongelovige partij, dus niet door de gelovige partij. Dit is dus het geval indien één van de partijen, reeds getrouwd zijnde, tot geloof gekomen is, niet als een gelovige een ongelovige trouwt, want dan heeft de gelovige **tegen de wil van de Here in** (zie 2 Kor. 6:14) die band zelf verkozen.

Onenigheden in het huwelijk van kinderen Gods mogen dus niet op een scheiding uitlopen, maar moeten in de geest van verzoening worden geregeld. *"Wordt toornig, en zondigt niet; de zon ga niet onder over uw toornigheid; en geeft de duivel geen plaats"* (Ef. 4:26-27).

Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle verlangen naar eer, roem en het applaus van de mensen

Deze zonde is in de volgende verzen niet direct duidelijk te zien, maar als Gods Geest onze ogen ervoor heeft geopend, zullen wij het verstaan.

Was het verlangen naar geld en bezit een kwestie van de **ziel**, het verlangen naar een andere vrouw (of man) is een **lichamelijke** kwestie, terwijl het verlangen naar eer en/of roem een kwestie is van de menselijke geest.

Vers 19-31: *"En er was een zeker rijk mens, en (die) was gekleed met purper en zeer fijn linnen, levende alle dagen vrolijk en prachtig. En er was een zeker bedelaar, met name Lazarus, welke lag voor zijn poort vol zweren, en begeerde verzadigd te worden van de kruimels, die van de tafel van deze rijke (man) vielen, maar ook de honden kwamen en likten zijn zweren. En het geschiedde, dat de bedelaar stierf en van de engelen gedragen werd in de schoot van Abraham. En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij in de hel zijn ogen ophief, zijnde in pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijn schoot. En hij riep en zei: Vader Abraham, ontferm u over mij, en zend Lazarus, dat hij het uiterste van zijn vingers in het water dope, en verkoele mijn tong; want ik lijd smarten in deze vlam. Maar Abraham zei: Kind, gedenk, dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven, en Lazarus desgelijks het kwade; en nu wordt hij vertroost en gij lijdt smarten. En bovendien, tussen ons en u is een grote kloof gevestigd, zodat degenen, die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, noch ook die daar zijn, van daar tot ons overkomen. En hij zei: Ik bid u dan, vader, dat gij hem zendt tot mijn vaders huis, want ik heb vijf broeders (hier: broers), dat hij hun dit betuige, opdat ook zij niet komen in deze plaats van pijniging. Abraham zei tot hem: Zij hebben Mozes en de profeten; dat zij die horen. En hij zei: Neen vader Abraham, maar zo iemand van de doden tot hen heenging, zij zouden zich bekeren. Maar Abraham zei tot hem: Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zo zullen zij ook, al ware het, dat er iemand uit de doden opstond, zich niet laten zeggen"*.

Op het eerste gezicht ziet men hier de beschrijving van een man die, naar de mens gesproken, zeer goed gekleed was. Hij droeg namelijk kleding van purper (d.i. een paarsrode [verf]stof) en fijn linnen. Purper is een **koninklijke kleur**. Kleding in die kleuren werden door koningen, vorsten en andere mensen in "hoge", vaak leidinggevendende posities gedragen. Deze rijke man droeg ook nog kleding van fijn linnen. In de Tabernakel van Israël was het fijne (**WIT** getweerde – d.i. dubbeldraads geweven) linnen, het beeld van **gerechtigheid**. Dus ook hier lijkt het de indruk te wekken van gerechtigheid. Maar er staat ook nog dat hij elke dag vrolijk leefde, in luxe en overdaad, want hij was zeer rijk! Het betreft hier natuurlijk een gelijkenis, want dat het niet gaat om de letterlijke situatie is duidelijk, als men bedenkt, dat het absurd is om ook maar even te denken, dat elke rijke in deze wereld de hel ingaat, enkel en alleen omdat hij (of zij) het zo goed heeft gehad op aarde. Net zoals het absurd is om te denken dat elke arme in deze we-

reld in de hemel komt, enkel en alleen omdat hij (of zij) het op deze aarde zo beroerd heeft gehad. De rijke man en Lazarus beelden dus (twee) typen van gelovigen uit. Wij zullen in dit licht dieper op deze gelijkenis ingaan.

De rijke man laat, geestelijk gezien, een overvloed aan goede daden zien, waarmee "het werk des Heren", namelijk zijn werken van goedheid en vroomheid bedoeld worden. Hij is, in de ogen van mensen, een blij en geweldig christen, en zo doet hij zich dan ook (graag) voor onder zijn geloofsgenoten.

Maar God beziet hem anders, dat blijkt wel uit vers 23 en verder. De Here moest hem in de hel werpen. Welke gedachte dringt hier naar voren? Dat heel zijn godsdienstig leven een schijnvertoning was. Hij kende geen (oprechte) overgave en belijdenis van schuld. Immers is elke natuurlijke mens een zondaar. Ook kende hij geen nederigheid en waarachtige dienstbaarheid ten aanzien van God, waardoor de genade, barmhartigheid en kracht van God, om **Zijn** arbeid te kunnen verrichten, dit menselijk hart niet kon binnenvloeien.

Neen, dit godsdienstig leven kwam niet voort uit een hart dat overvloedig door GOD gezegend was, maar het was een vrucht van "heilig" (beter gezegd: **schijn**heilig!) vlees, dat met veel uiterlijk vertoon zocht naar de verering en het applaus van zijn geloofsgenoten.

Men heeft hier te maken met de derde zonde (namelijk "de grootsheid van het leven" – zie 1 Joh. 2:16): dit is de (zondige) begeerte om eer van mensen te willen ontvangen. Het is een monster uit de duisternis, een satanische macht, die maar al te graag een blokkade opricht tussen de gelovige en zijn (of haar) God, en zodoende de weg tot God **on**mogelijk maakt. Want, de genade van God maakt ons, als het goed is, dankbaar en nederig. Hoogmoed en het verlangen naar eer en/of roem maken het voor God onmogelijk om ons genadig te zijn. Vandaar dat deze "rijke" man, na zijn aardse leven, zijn ogen opende in de hel!

Lazarus echter is het tegenovergestelde type(beeld) van die rijke man. Zijn naam betekent: "knecht van God", een "hulpe van God". Lazarus was bedekt met zweren, hetgeen, in beeldspraak, zeggen wil, dat hij zich bewust was van zijn zonden en tekortkomingen. "En de honden lekten zijn zweren"! Dit wil zeggen dat zijn medezondaars en -zondaressen hem (ver)troostten. Deze man lag aan de poort van het huis van de rijke man, en begeerde verzadigd te worden van de kruimels, die van de tafel van de rijke man vielen.

Als bovenstaande beeldspraak voor ons duidelijk is, dan zien wij de rijke man als een uitdeler van het Brood des hemels, namelijk als een Schriftgeleerde, een (Bijbel)leraar of een evangelist. Zijn poort krijgt dan de betekenis van Jezus Christus, de enige Poort tot het EEUWIGE LEVEN. Lazarus zocht zich dan te verzadigen met de kruimels van de geestelijke spijs, die hij tot zich kon en mocht nemen.

Lazarus vormt hier dus het beeld van een gebroken en teneergeslagen geest, die genade zoekt in Jezus Christus en die ernaar verlangt om Hem, in al zijn zwakheid, van dienst te zijn. "*De offeranden Gods* (waarmee de waarachtige offers voor God bedoeld worden) *zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen* (d.i. teneergeslagen) *hart zult Gij, o God, niet verachten*" (Psalm 51:19). Is het een wonder dat hij, na zijn dood, in de hemel werd gevonden, "liggende in Abrahams schoot"? Waarmee bedoeld wordt dat hij ingegaan is in die EEUWIGE rust van God!

Deze "rijke" man zag Lazarus, ondanks de grote kloof die hen scheidde, in Abrahams schoot liggen. Deze aanblik zal uiterst kwellend voor hem (geweest) zijn, en een aanhoudende smart en berouw veroorzaakt hebben. Maar, er staat niet geschreven dat Lazarus de rijke man ook zag. Naar mijn mening zal niemand, die de hemelse zaligheid in zal mogen gaan, de plaats van de verdoemden (dit zijn degenen die tot de helse straf veroordeeld zijn) zien. Abraham, hier het beeld van onze Vader-God, zag hem echter wel.

Deze verdoemde noemde hem: VADER Abraham. Hij **WAS** namelijk een kind van God, maar helaas een verleid en afgedwaald kind. Hij vroeg dus in feite aan de Vader-God om Lazarus te zenden, om hem, in zijn smarten, de tong te verkoelen met het water, dat hij zag. Dit Water in de hemel is het Water des Levens. Hij vroeg in feite **te laat** om genade, waardoor dit hem niet meer kon worden gegeven. De kloof was, letterlijk en figuurlijk, onoverbrugbaar! "*Gelijk het de mens gezet is, eenmaal te sterven, en **daarna** het oordeel*" (Hebr. 9:27). Er is na de dood geen genade meer mogelijk, maar enkel een verschrikkelijk oordeel, als wij de genade van God, tijdens ons aardse leven, hebben geweigerd of verspeeld!

Toen de "rijke" man de onmogelijkheid van zijn eigen redding inzag, dacht hij aan zijn vijf broeders (echte broers of broeders [en/of zusters] in het geloof), die hetzelfde lot als hij zouden ondergaan, indien zij tijdens hun aardse leven geen genade aan God zouden vragen en het dus ook niet zouden ontvangen. De vijf broeders en hijzelf vormden een 6-tal. En 6 is in de getallensymboliek het getal van de (zondige) mens.

Deze verdoemde vroeg aan Abraham (hier het beeld van God de Vader) om Lazarus weer uit de doden te doen opstaan, om zo zijn broeders te kunnen waarschuwen zodat zij niet verder zouden gaan met hun vleselijke levenswandel, waarvan het einde deze plaats van pijniging zou zijn. Maar God wees hem erop, dat zij het Woord van God hadden (in die dagen: de boeken van Mozes en de profeten), en dat zij toch niet zouden geloven, zelfs al zou het zo zijn, dat iemand, opgestaan uit de dood, het hun zou vertellen.

Laten wij door deze gelijkenis gewaarschuwd zijn, en niet leven en handelen als deze "rijke" man, maar laten wij nederig (willen) leven, in volle onderworpenheid aan God, om van Hem Zijn rijke genadegaven te verwachten.

Hoofdstuk 17

DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot "het einde van alle vlees" (deel VI)

Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle zondige woorden en handelingen die er van mens tot mens kunnen geschieden. Wij moeten leven in die overvloedige liefde van God, waardoor ook wij barmhartig en genadig worden voor onze medemens.

Dit nieuwe hoofdstuk handelt over de ergernissen en verleidingen, die onze oude natuur aan kan richten in het hart en leven van medebroeders en -zusters. Wij moeten, in en door Christus, totaal verlost (willen) worden van onze oude natuur, in het bijzonder van alle handelingen en/of woorden die aanleiding geven tot ergernis en verleiding, waarmee wij (o.a.) onze broeders en zusters kunnen krenken, waardoor hun voortgang (of groei) in Gods eeuwig Koninkrijk gehinderd of verhinderd kan worden.

Vers 1-2: "En Hij zei tot de discipelen: Het kan niet (zo) wezen, dat er geen ergernissen komen; doch wee hem door welke zij komen; het zou hem nuttiger zijn, dat een molensteen om zijn hals gedaan was, en hij in de zee (werd) geworpen, dan dat hij één van deze kleinen zou ergeren".

Met "één van deze kleinen" bedoelt de Here Jezus een oprecht kind van God; een mens (groot of klein, jong of oud) die weet, net als een kind, in alles afhankelijk te zijn van de Vader. Niet voor niets heeft de Here Jezus Zijn grootste Evangelieboodschappers als kleine kinderen voorgesteld: "En zo wie zodanig een kind ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij" (Matth. 18:5). "Zo wie één van zodanige kinderen zal ontvangen in Mijn Naam, die ontvangt Mij; en zo wie Mij zal ontvangen, die ontvangt Die, Die Mij gezonden heeft" (Mark. 9:37). Vergelijk ook Lukas 9:48. "En zo wie één van deze kleinen te drinken geeft alleenlijk een beker koud water, in de naam van een discipel, voorwaar zeg Ik u, hij zal zijn loon geenszins verliezen" (Matth. 10:42). "Ziet toe, dat gij niet één van deze kleinen veracht, want Ik zeg u, dat hun engelen in de hemelen, altijd zien het aangezicht van Mijn Vader, Die in de hemelen is" (Matth. 18:10).

Met "hun engelen" wordt "de wedergeboren, aan God dienstbare geest" van de gelovige mensen bedoeld. Als het goed is moet de gelovige mens, die waarlijk uit God is wedergeboren, net zo nederig zijn als Hij, Die gezegd heeft: "Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en NEDERIG van hart" (Matth. 11:29b).

Toen Jezus, onze Hemelkoning, hier op aarde was, wandelde Hij niet als een vorst in Palestina (d.i. het huidige Israël), maar als een nederige **Dienstknecht** van God de Vader, met als enige en grootste verlangen: zondaren te redden voor de eeuwigheid. Heel anders, ver afgedwaald van dit goddelijke voorbeeld, wandelen tegenwoordig vele christenen en predikers, die Gods Woord brengen, onder hun geloofsgenoten en medemensen!

Laten wij onze medemensen, en zeker niet die "kleinen" (nl. onze broeders en zusters), niet tot ergernis en verleiding brengen, waardoor we hen, als het ware, tot wrevel en zonde brengen. Dat is dan ook de reden dat God zegt, dat het voor zulke gelovigen nuttiger zou zijn om "een molensteen om hun hals gebonden te krijgen en in de diepten van de zee geworpen te worden"; waarmee bedoeld wordt, dat het beter is, dat zulke gelovigen (eventueel met geweld) verwijderd worden uit de broederschap (d.i. de gemeenschap van broeders en zusters; gemeente of kerk), opdat zij niet langer de weg van anderen tot zaligheid, heiligheid en gerechtigheid verhinderen of blokkeren.

God zegt niet voor niets: "Tast Mijn gezalfden niet aan, en doet Mijn profeten geen kwaad" (1 Kron. 16:22; Ps. 105:15). "Die u aanraakt, die raakt Zijn oogappel aan" (Zach. 2:8b).

Christus wil juist het tegenovergestelde zien van de (zondige) houding die aanleiding geeft tot zonde en verleiding in de Gemeente; namelijk, de vrucht van de Heilige Geest, die in de NIEUWE MENS moet groeien tot volheid; dit is de ware BROEDERLIEFDE! Liefde tot onze broeders (en zusters) is namelijk HET kenmerk, dat wij kinderen van de Here Jezus zijn. "Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkaar liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkaar liefhebt. Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkaar" (Joh. 13:34-35).

Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van alle haatdragendheid

De eerste houding die, volgens de Here, oorzaak is van zonde onder geloofsgenoten is de **haatdragendheid** of **onverzoenlijkheid**, ondanks het feit dat de andere, schuldige partij mogelijk reeds om vergeving heeft gevraagd.

Vers 3-4: "Let op uzelf. En indien uw broeder tegen u zondigt zo bestraf hem en **indien het hem leed is, zo vergeef het hem**. En indien hij zevenmaal per dag tegen u zondigt en zevenmaal per dag tot u terugkeert, zeggende: Het is mij leed, **zo zult gij het hem vergeven**".

De Here verkondigt namelijk een Evangelie van VERZOENING. "Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het Woord van verzoening in ons gelegd" (2 Kor. 5:19).

Hij, Die ons een ONbetaalbare schuld heeft vergeven, wil hebben, dat wij in dezelfde geest zullen leven ten opzichte van elkaar. Dit heeft Hij tot uitdrukking willen brengen in de gelijkenis van de onbarmhartige dienstknecht, wat wij kunnen lezen in Mattheüs 18:23-35 en dat eindigt met deze woorden: "En de heer, vertoord zijnde, leverde hem (aan) de pijnigers over, totdat hij zou betaald hebben al wat hij hem schuldig was. Alzo zal ook Mijn hemelse Vader u doen, indien gij niet van harte vergeeft een ieder zijn (of haar) broeder (of zuster) zijn (of haar) misdaden".

Leert "het Onze Vader", het modelgebed dat de Here ons heeft gegeven, niet hetzelfde? "En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren" (Matth. 6:12). En dan vervolgt de Schrift in de verzen 14 en 15 (van Matth. 6) met: "Want indien gij de mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven."

Maar indien gij de mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven".

Wij dienen een barmhartige God, Die wil dat Zijn kinderen eveneens barmhartig zijn als gevolg van de machtige, innerlijke werkingen van Zijn Geest. *"Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden"*, leert ons één van de basisregels van Jezus' Bergrede (zie Matth. 5:7). Het is hierom, dat Hij ons ook de gelijkenis heeft gegeven van "de barmhartige Samaritaan" in Lukas 10:25-37. Terwijl Zijn uitdrukkelijke eis met betrekking tot Zijn kinderen is: *"Weest dan barmhartig, gelijk ook uw Vader barmhartig is"* (Luk. 6:36).

Terugkerend tot ons onderwerp zien wij de reactie van de discipelen, die, Zijn leer horende, antwoordden met:

Vers 5-6: *"En de apostelen zeiden tot de Here: Vermeerder ons het geloof. En de Here zei: Zo gij een geloof had als een mosterdzaad, gij zoudt tegen deze moerbeiboom zeggen: Word ontworteld, en in de zee geplant, en hij zou u gehoorzaam zijn".*

Inderdaad, geen mens kan in eigen kracht deze levensregel volbrengen. Hij (of zij) moet, door zijn (of haar) geloof in God, zodanig gerechtvaardigd zijn, dat hij (of zij) dit kan doen, want "de rechtvaardige zal uit het geloof leven" (zie Rom. 1:17, Gal. 3:11, Hebr. 10:38). Geloof in God en in Zijn wonderschone beloften maken het onmogelijke mogelijk!

Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van alle inbeelding, dat wij reeds ZELF héél wat zijn

Als er iets is dat de gemeenschap onder broeders en zusters verstoort, dan is dit zeker de ergerlijke zonde van hoogmoed: namelijk te denken, dat wij al héél wat méér zijn dan de anderen.

Vers 7-10: *"En wie van u heeft een dienstknecht ploegende, of de beesten hoedende, die tot hem, als hij van de akker inkomt, terstond zal zeggen: Kom (er)bij, en zit aan? Maar zal hij niet (eerder) tot hem zeggen: Bereid, dat (wat) ik vanavond zal eten en omgord u en dien mij, totdat ik zal gegeten en gedronken hebben; en eet en drink gij daarna? Dankt hij ook dezelfde dienstknecht, omdat hij gedaan heeft, hetgeen hem bevolen was? Ik meen, neen. Alzo ook gij, wanneer gij zult gedaan hebben al hetgeen u bevolen is, zo zegt: **Wij zijn onnutte dienstknechten, want wij hebben (alleen) maar gedaan, hetgeen wij schuldig waren te doen**".*

Als wij, door de genade van onze hoge God, dienstbaar mogen zijn, doordat Hij ons (persoonlijk en voor die "speciale" taak) geroepen heeft, laten wij ons dan niet inbeelden, beter of geestelijker te zijn dan de andere, "gewone" broeders en zusters, denkende reeds "goede maatjes" te zijn met onze God en reeds te behoren tot de groep van Zijn "uitverkoren vertrouwelingen"!

Het past ons, als GEREDDE ZONDAREN, onszelf "te voegen tot de nederige" (zie Rom. 12:16b), want hoe gemakkelijk kan "de oude mens" in ons, als die nog niet geheel door de innerlijk werkende kracht van de Geest is gedood, weer in ons opstaan en al het geestelijke werk van de Heilige Geest in ons te niet doen! Laten wij daarom de raad van Jezus opvolgen en tot onszelf zeggen: "Wij zijn **onnutte** dienstknechten; want wij hebben maar gedaan, hetgeen wij schuldig waren te doen".

Eens zal alle zwakheid en al ons zondige "vlees", door Zijn werkingen in ons, zijn afgestorven (zie 1 Petr. 2:24) en dan zullen wij geheel en al mogen leven en wandelen in Zijn opstandingskracht. En zelfs, of juist, als wij waarlijk nederig van hart zijn, en **alles** van Hem verwachten, dan kunnen wij, door het geloof (en die juiste hartsgesteldheid), reeds nu juichend zeggen: *"Wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is"* (1 Joh. 3:2). God zij hiervoor al de glorie!

Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van de zonde van ondankbaarheid

Hoe gemakkelijk komen wij, wanneer wij Gods genade in ons hart en leven (meer en meer) ervaren, tot de gedachte, dat alles wat ons door Zijn genade, iedere dag weer, wordt geschonken, iets vanzelfsprekend is. Iets, waarvoor wij Hem niet (meer) hoeven te danken! Deze ondankbaarheid is natuurlijk kwetsend voor het liefdevolle hart van God, maar... een ondankbare houding is ook kwetsend, soms zelfs aanstootgevend, voor onze broeders en zusters en kan de onderlinge gemeenschap verstoren!

Vers 11-19: *"En het geschiedde, als Hij naar Jeruzalem reisde, dat Hij door het midden van Samaria en Galiléa ging. En als Hij in een zeker gehucht kwam, ontmoetten Hem tien melaatse mannen, welke stonden van verre; en zij verhieven hun stem, zeggende: Jezus, Meester, ontferm U over ons! En als Hij hen zag, zei Hij tot hen: Gaat heen en vertoont uzelf de priesters. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden. En één van hen, ziende, dat hij gereinigd was, keerde terug, met luider stem God verheerlijkende. En hij viel op het aangezicht voor Zijn voeten, Hem dankende; en dezelfde was een Samaritaan. En Jezus antwoordende, zei: Zijn niet de tien gereinigd geworden en waar zijn de (andere) negen? En zijn er niet meer (gereinigden) gevonden, om God eer te geven, dan deze vreemdeling? En Hij zei tot hem: Sta op, en ga heen, uw geloof heeft u behouden".*

Laten wij bidden om bescherming tegen en verlossing van al de verleidingen (nl. satanische machten, krachten en zonden) van de laatste dagen

In de eindtijd zullen er specifieke verleidingen zijn, zowel voor de Gemeente als geheel alsook IN de Gemeente. Maar de Here heeft ons hier Zelf voor gewaarschuwd: *"En omdat de ongerechtigheid (ook in de Gemeente!) vermenigvuldigd zal worden, zo zal de liefde van velen verkillen"* (Matth. 24:12). Op deze verleidingen tot ongerechtigheid zullen wij straks terugkomen.

De Farizeeën, ja zelfs Zijn eigen discipelen, dachten dat Jezus het Koninkrijk van God in hun dagen zou oprichten. Maar, er was een groot verschil: De Farizeeën waren hiervoor bevreesd, omdat zij beseften dat zij dan hun leidersfunctie temidden van het volk zouden verliezen, maar... de discipelen van Jezus keken er vol verlangen naar uit.

Vers 20-22: "En gevraagd zijnde van de Farizeeën, wanneer het Koninkrijk van God komen zou, heeft Hij hun geantwoord en gezegd: Het Koninkrijk van God komt **niet met uiterlijk gelaat** (of: uiterlijk vertoon). En men zal niet zeggen: Zie hier, of zie daar, want, zie, het Koninkrijk van God is binnen (in) u. En Hij zei tot de discipelen: Er zullen dagen komen, wanneer gij zult begeren één van de dagen van de Zoon des mensen te zien, en gij zult die niet zien".

Jezus sprak hier, alhoewel dit toen nog niet werd begrepen, over de periode die wij "de Gemeentelijke tijdsbedeling" noemen en die spoedig na Zijn dood en opstanding zou beginnen; namelijk de periode, waarin het Koninkrijk van God, weliswaar verborgen, namelijk in en door Zijn Heilige Geest, in het wedergeboren hart zou heersen. Ook vertelde Jezus Zijn toenmalige discipelen dat zij "de dagen van de Zoon des mensen" – dat zijn: de dagen voorafgaande aan Zijn Wederkomst – niet zouden zien, omdat die (dit weten wij nu) bijna 2000 jaren later komen zouden. Jezus profeteerde toen voor de mensen van de eindtijd; dus voor ons, "op wie de einden der eeuwen gekomen zijn".

1.

De verleiding die er zal zijn vanwege de (vele) valse profeten; hun valse zalving zal uitlopen op (de aanbidding van) de antichrist

Vers 23-25: "En zij zullen tot u zeggen: Zie hier, of zie daar is Hij; gaat (er) niet heen, en volgt (hen) niet (na). Want gelijk de bliksem, die van het ene einde onder de hemel bliksemt, en tot het andere (einde) onder de hemel schijnt, also zal ook de Zoon des mensen wezen in Zijn dag. Maar eerst moet Hij veel lijden en verworpen worden van dit geslacht".

De overeenkomende teksten in Mattheüs 24:23-27 luiden als volgt: "Alsdan, zo iemand tot u zal zeggen: Ziet, hier is de Christus, of daar, geloof het niet. Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan, en (deze) zullen grote tekenen en wonderheden doen, also dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkoren zouden verleiden. Zie, Ik heb het u voorzegt! Zo zij dan tot u zullen zeggen: Ziet, Hij is in de woestijn; gaat niet uit; ziet, Hij is in de binnenkameren; geloof het niet. Want gelijk de bliksem uitgaat van het oosten, en schijnt tot het westen, also zal ook de toekomst van de Zoon des mensen wezen". Vergelijk dit ook met datgene wat geschreven staat in Markus 13:21-23.

Deze verleidingen worden dus veroorzaakt door de satanische zalvingen, die door "de verborgen ongerechtigheid" in de Gemeente, tot versterking (en dus tot belemmering van de groei, zowel in aantal als in diepgang) van de Gemeente worden teweeggebracht door satan en zijn antizalvingen (nl. charisma's uit de hel).

Deze "verborgen ongerechtigheid", waar Jezus ook van sprak in Zijn Bergrede (zie Matth. 7:15-23), bestond al in de dagen van de apostelen, maar zal zich in "de laatste dagen" (van de eindtijd) bijzonder krachtig doen gelden. Zelfs in zo'n hevige mate, dat de uitverkorenen van God **bijna** zouden worden verleid (zie Matth. 24:24)!

Paulus waarschuwde ons voor deze lieden: "Want zulke valse apostelen zijn bedrieglijke arbeiders, zich veranderende in apostelen van Christus. En het is geen wonder, want de satan zelf verandert zich in een engel des lichts. Zo is het dan niets groots, indien ook zijn dienaars zich veranderen, als waren zij dienaars van de gerechtigheid; van welke het einde zal zijn naar hun werken" (2 Kor. 11:13-15). "Want de verborgenheid der ongerechtigheid is reeds in werking; alleen, Die hem nu weerhoudt (nl. Gods Heilige Geest), Die zal hem weerhouden, totdat Hij uit het midden zal weggedaan worden. En alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden, dewelke de Here doden zal door de Geest (lees: adem) van Zijn mond, en te niet maken door de verschijning van Zijn toekomst; hem, zeg ik, wiens toekomst is naar de werking van de satan, in alle kracht; en tekenen en wonderen van de leugen; en in alle verleiding van de ongerechtigheid in degenen, die verloren gaan; daarvoor, dat zij de liefde van de waarheid niet aangenoemen hebben, om zalig te worden" (2 Thess. 2:7-10).

Is dit "vals Pinksteren" – namelijk een valse of antizalving en dus GEEN vervulling met Gods Heilige Geest – in feite al een ergerlijke zaak, vooral als het te midden van de eigen Gemeente optreedt; in de laatste dagen zal deze misleiding alleen maar toenemen, vooral omdat er een vreselijke lauwheid en geestelijke slaap in Gods Gemeente zal zijn, waardoor (innerlijke) afval van (en dus ontrouw aan) God aan de orde van de dag zullen zijn! Daardoor zal dit optreden van de LEUGEN(AAR), met wonderen en tekenen, verleidelijker en dodelijker zijn dan ooit, waardoor velen in de ban (en dus in de macht) van de antichristelijke zalving zullen geraken!

Maar, pas als de Wederhouder, namelijk Gods Heilige Geest, met Zijn genadebrengende werkingen, uit de wereld zal zijn weggenomen, zal de antichrist zich ten volle kunnen openbaren en zijn godslasterlijk werk kunnen doen. En dat zal hij ook doen gedurende de 3½ jaar van de Grote Verdrukking. Het feit, dat Gods Heilige Geest, Die harten opent, dan niet meer met Zijn genadewerkingen aanwezig zal zijn is DE reden, dat er in de Grote Verdrukking géén **nieuwe** bekeringen meer voor zullen (kunnen) komen, Gods genade deur zal dan voor de heidenen (d.i. voor de ongelovigen) gesloten zijn!

Als Jezus wederkomt, zal het niet zijn zoals bij de komst van de antichrist, voor wie geldt: "Ziet hier!" of "zie daar", en "een zekere plaats op aarde" (wat verwarring zal brengen), maar Hij zal komen als de bliksem, die uitgaat van het oosten naar het westen (duidelijk zichtbaar)! Hij zal komen op de wolken van de hemel, met grote kracht en heerlijkheid! (zie Mark. 13:26; Matth. 16:27, 26:64, 24:30; Luk. 21:27 en andere gelijklopende teksten).

De verleiding van de steeds maar toenemende (zich vermenigvuldigende) ongerechtigheid

Vers 26-30: "En gelijk het geschied is in de dagen van Noach, also zal het ook zijn in de dagen (van de wederkomst) van de Zoon des mensen. Zij aten, zij dronken, zij namen ten huwelijk, zij werden ten huwelijk gegeven, tot de dag, op welke Noach in de ark ging, en de zondvloed kwam, en **verdiert ze allen**. Desgelijks ook, gelijk het geschiedde in de dagen van Lot; zij aten, zij dronken, zij kochten, zij verkochten, zij plantten, zij bouwden; maar op de dag, op welke Lot van Sódóm uitging, regende het vuur en zwavel van de hemel, en **verdiert ze allen**. Even also zal het zijn in de dag, op welke de Zoon des mensen geopenbaard zal worden".

Laten wij een kijkje nemen in de tijd waarin Noach leefde. In Genesis 6:1-5 lezen we: "En het geschiedde, als de mensen op de aardbodem begonnen te vermenigvuldigen, en hun dochters geboren werden, dat Gods zonen de dochters van de (goddeloze) mensen aanzagen, dat zij schoon waren, en zij namen zich vrouwen uit allen, die zij verkozen hadden. In die dagen waren er reuzen op de aarde, en ook daarna, als Gods zonen tot de dochters van de mensen ingegaan waren, en zich kinderen gewonnen hadden; deze zijn de geweldigen (d.i. machthebbers), die van oudsher geweest zijn, mannen van naam. En de Here zag, dat de boosheid van de mensen menigvuldig was op de aarde, en al de overleggingen van hun harten te allen dage alleen maar boos was".

In de tijd vóór Noach ontwikkelden zich twee, streng gescheiden, groepen van mensen: **de kinderen Gods**, nakomelingen van Seth, de derde zoon van Adam en Eva, die hun door God werd gegeven in plaats van de rechtvaardige Abel, die door Kaïn was vermoord; en **de kinderen der mensen**, de nakomelingen van Kaïn, die de goddeloze voetstappen drukten van hun stamvader Kaïn. Die strenge scheiding was het gevolg van het waarachtige, godsdienstige leven van de eerstgenoemde groep van mensen.

Maar in de dagen van Noach was er lauwheid in het godsdienstige leven; ja, afval van (en dus ontrouw aan) God! Het was hierdoor dat die duidelijke scheidsmuur, die er eerst was tussen de levensvisies van beide groepen van mensen, langzaam maar zeker verdween!

Zij trouwden vrouwen uit de (goddeloze) wereld, met als gevolg dat daardoor de levensvisie van de "zonen Gods" zeer wereldsgezinnd beïnvloed werd! Door het toelaten van die wereldse denk- en levenswijze verdween de godsdienstige (innerlijke) beleving helemaal of was alleen nog maar een uiterlijk vertoon!

Deze wereldse denk- en leefwijze, waardoor alle Goddelijke "leefregels" aangaande het huwelijk met voeten werden getreden, werd door Jezus even aangestipt, toen Hij Noach's tijd vergeleek met onze laatste dagen. Tenslotte kreeg deze goddeloze levensvisie van "de kinderen der mensen" in (zo goed als) alle mensen de overhand, waardoor misdaad en geweld hand over hand toenamen. De Schrift vertelt ons, dat hun boze daden MENIGVULDIG waren op de aarde, terwijl in hun gedachtenwereld NIETS ANDERS DAN BOOSHEID was.

Wat is dit treffend uitgebeeld, óók voor onze huidige wereld, waarin de ongerechtigheid zeer toeneemt. Een treffende, overeenkomende bijkomstigheid tussen de tijd van Noach en die van ons is verder, dat velen toen in lichaamslengte toenamen, zoals ook nu weer velen in lengte toenemen. Er waren REUZEN onder de mensen, en ook hun gewelddadige handelingen waren reusachtig; door hun gewelddadigheid werden ze beroemd en berucht! Een treffende overeenkomst, nietwaar?

Laten wij nu een blik werpen in de tijd waarin Lot leefde. In Genesis 18:20-21 lezen we: "Voorts zei de Here (tot Abraham): Omdat het geroep van Sódóm en Gomórra groot is, en omdat haar zonde zeer zwaar is, zal Ik nu afgaan en bezien, of zij naar hun geroep, dat tot Mij gekomen is, het uiterste gedaan hebben, en zo niet, Ik zal het weten". En in Genesis 19:4-9 lezen we verder nog: "Eer zij (d.i. het huisgezin van Lot en zijn 2 Gasten, nl. 2 engelen) zich te slapen legden, zo hebben de mannen van die stad, de mannen van Sódóm, van de jongste tot de oudste toe dat huis omsingeld, het ganse volk, van het uiterste einde af. En zij riepen Lot toe, en zeiden tot hem: Waar zijn die mannen, die deze nacht tot u gekomen zijn? Breng hen uit tot ons, opdat wij ze bekennen (d.i. seksuele omgang hebben met hen). Toen ging Lot uit tot hen aan de deur, en hij sloot de deur achter zich toe; en hij zei: Mijn broeders, doet toch geen kwaad! Ziet toch, ik heb twee dochters, die geen man bekend hebben; ik zal haar nu tot u uitbrengen, en doet haar, zoals het goed is in uw ogen; alleenlijk doet deze mannen niets; want daarom zijn zij onder de schaduw van mijn dak ingegaan. Toen zeiden zij: 'Kom nou!'. Voorts zeiden zij: Deze ene (nl. Lot) is gekomen, om als vreemdeling hier te wonen en zou hij als een rechter (over ons) zijn? Nu zullen wij u meer kwaad doen, dan hun. En zij drongen zeer op (tegen) de man, op Lot, en zij traden toe om de deur open te breken".

Uit de voorbede die Abraham deed voor Sódóm en Gomórra, terwille van Lot, verstaan wij dat er (in Gods ogen gezien) in deze beide steden totaal geen rechtvaardige mensen woonden, op het gezin van Lot na! Beide steden werden beheerst door een waanzinnige vorm van homoseksualiteit, zowel van mannen, alsook van vrouwen (ook wel lesbo's of lesbiennes genaamd), die hun levensvisies misvormden, en die hun stempel sterk drukte op het dagelijkse en economische leven. Jezus verwees hiernaar in Lukas 17 vers 28.

En we zien dat ook in onze dagen homoseksualiteit, van zowel mannen als vrouwen, in aantal ongekende vormen aanneemt, en ook dat het (meer en meer) in het openbaar en via openbare kanalen schaamteloos wordt beleden. De zedeloosheid en de immoraliteit uit de dagen van Lot grijpen in groeiende mate om zich heen, tot ze straks dezelfde waanzinnige climax zullen hebben bereikt, waarop God vanuit de hemel zal moeten ingrijpen door middel van Zijn felle oordelen, waarbij deze zondige wereld (tezamen met de zondige bewoners) vernietigend zal worden! Met zekerheid kunnen we zeggen dat de ongerechtigheid (op allerlei gebied) in onze dagen enorm toeneemt! Want, we horen (en zien) heden ten dage immers niets anders dan dat de mens zich op allerlei manieren misdraagt: Misdaad en geweld is aan de orde van de dag; vele mensen zijn werkelijk **beestachtig** geworden in hun doen en laten!

En deze extreme denk- en leefwijze van de huidige mens dringt ook binnen in de Gemeente. Door onwaakzaamheid van de Gemeente van Jezus Christus worden, helaas, ook vele christenen hiermee besmet, waardoor zij de ware liefde voor hun Heer en Heiland verliezen. Voorwaar, deze (zeer) toenemende ongerechtigheid vormt een

3.

De geestelijke druk van de toenemende vervolgingen en verdrukkingen

Vers 31-33: *"In diezelfde dag, wie op het dak zal zijn, en zijn huisraad in huis, die kome niet af, om hetzelfde weg te nemen; en wie op de akker zijn zal, die kere desgelijks niet naar hetgeen, dat achter is. Gedenkt aan de vrouw van Lot. Zo wie zijn leven zal zoeken te behouden, die zal het verliezen; en zo wie hetzelfde zal verliezen, die zal het in het leven behouden".*

Laten wij de overeenkomende teksten van dit Schriftwoord in de Evangeliën naar Matthéüs en Markus eveneens onderzoeken om de bedoeling van de Here met dit advies te (kunnen) verstaan. *"Wanneer gij dan zult zien de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet, staande in de heilige plaats; (die het leest, die merke daarop!) dat alsdan, die in Judéa zijn, vlieden (d.i. vluchten of toevlucht zoeken) op de bergen; die op het dak is, kome niet af, om iets uit zijn huis weg te nemen; en die op de akker is, kere niet weer terug, om zijn klederen weg te nemen. Maar wee de bevruchte en de zogende vrouwen in die dagen! Daarom bidt, dat uw vlucht niet zal geschieden in de winter, noch op een sabbat. Want alsdan zal **grote verdrukking** wezen, hoedanige niet is geweest van het begin van de wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal. En zo die dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden"* (Matth. 24:15-22). *"Wanneer gij dan zult zien de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniël gesproken is, staande waar het niet behoort (die het leest, die merke daarop!), alsdan die in Judéa zijn, dat zij vlieden op de bergen. En die op het dak is, kome niet af in het huis, en ga niet in, om iets uit het huis weg te nemen. En die op de akker is, kere niet weer terug, om zijn kleed te nemen. Maar wee de bevruchte en de zogende vrouwen in die dagen! Daarom bidt, dat uw vlucht niet zal geschieden in de winter. Want die dagen zullen zulke verdrukking zijn, welker gelijke niet geweest is van het begin van de schepselen, die God geschapen heeft, tot nu toe, en ook niet zijn zal. En indien de Here de dagen niet verkort had, geen vlees zou behouden worden; maar om de uitverkorenen wil, die Hij heeft uitverkoren, heeft Hij de dagen verkort"* (Mark. 13:14-20).

Het betreft hier dus een tijd, waarin "de gruwel der verwoesting" zal (over)heersen "in de heilige plaats". Wat is de "gruwel der verwoesting"? Wat wordt er bedoeld met "in de heilige plaats"? Zal dit een door de Joden herbouwde tempel zijn? Voor God is het een "gruwel" wanneer iemand, die heilig geweest is (opnieuw) in de zonde valt en dan, willens en wetens, volhardt in die zonde.

Zo vormden de Joodse leiders "een gruwelijke vleugel" (zie Dan. 9:27), namelijk een gruwelijk deel van Zijn volk, omdat zij bleven volharden in het (vol)brengen van de Oudtestamentische offers, ondanks de bovennatuurlijke tekenen, die de Here God ook aan hen te kennen gaf: namelijk het scheuren van die hele dikke voorhang (d.i. het gordijn dat [voorheen] scheiding maakte tussen het Heilige en het Allerheilige) in de tempel, op het moment dat Jezus (tot verzoening van onze zonden) stierf aan het kruis van Golgotha; alsook de grote aardbeving (zie Matth. 27:51); en natuurlijk Zijn opstanding uit de doden, waarvan zij, door het getuigenis van de Romeinse wachters, hoorden (zie Matth. 28:11-15). Maar ondanks al deze bovennatuurlijke tekenen bleven zij, willens en wetens, volharden in hun verwerping van het Bloed van HET LAM van God (dat een ieder die wil kan reinigen van alle zonden), en bleven zij de voorkeur geven aan (het offer van) het bloed van ossen en bokken; en dit is in Gods ogen een grote gruwel!

Maar ook de antichrist is een gruwel in Gods ogen, omdat hij een "christ" (namelijk een gezalfde van God) geweest zal zijn, die in de zonde gevallen is, al zal hij deze zonde eerst nog verbergen. Dit is dan ook de reden dat de Schrift hem rekent tot al die lieden, die "verborgen ongerechtigheid" bedrijven (zie 2 Thess. 2:7), waarmee zij te kennen geven dat zij, willens en wetens, het (Nieuwtestamentische) offer van Jezus en de reiniging van Zijn Bloed verwerpen en dus de dienst aan satan verkiezen!

De hier behandelde teksten, van dit hoofdstuk in Lukas, betreffen dus hoofdzakelijk de dagen waarin de antichrist zal (over)heersen en, volgens de profetie van Paulus, als een god zal zitten in de dan herbouwde tempel te Jeruzalem (zie 2 Thess. 2:4).

Het zal een tijd zijn van (zeer zware) verdrukkingen, waar God ons hier dus ook duidelijk voor waarschuwt, een tijd die uitgroeit tot die nooit eerder gekende "Grote Verdrukking", de "korte" tijd van 3½ jaar waarin de antichrist zal heersen over de gehele wereld!

Het is belangrijk, dat Zijn volk dan reeds vrij zal zijn gemaakt van elke materiële band, zodat er bij hun vlucht voor de vervolger helemaal geen verlangen meer zal bestaan, om terug te keren, om hun (waardevolle) bezittingen te redden. Hoe vreselijk moet zo'n (plotselinge) vlucht zijn, wanneer moeders in de grootste wanhoop verkeren om trent het lot van hun baby's en/of (kleine) kinderen, die zij overhaast achter moe(s)ten laten. "Bidt", zegt de Here, "dat uw vlucht niet zal geschieden in de winter", namelijk onder barre weersomstandigheden!

Jezus waarschuwt ons, opdat ons niet hetzelfde zal overkomen, wat Lots vrouw overkwam, omdat haar hart achterbleef bij haar bezittingen in Sódóm! Zij werd tot straf een zoutpilaar (zie Gen. 19:26).

Laten wij er daarom naar verlangen om, voordat die verschrikkelijke tijd aanbreekt, door de Here te zijn vrijgemaakt van elke band met dit aardse leven, zodat wij, geheel en al, zijn ingesteld om te leven uit Hem!

In Mattheüs 24:9-10 worden wij ook nog gewaarschuwd voor deze vreselijke tijd, met als gevolg daarvan de (grote) verdrukkingen, die over de gehele wereld komen zal, en die nu al ondervonden wordt door christenen in o.a. communistisch en islamitisch geregeerde landen: "Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u doden, en **gij zult gehaat worden** van alle volken, **omwille van Mijn Naam**. En dan zullen er velen geërgerd worden, en zullen elkaar overleveren, en elkaar haten!"

De ontcoming van de volmaakten

Voordat deze zware tijd aanbreekt, is het nodig dat wij, door de werkingen van de Heilige Geest, reeds zó gereinigd en geheiligd zijn, dat wij – ondanks alle verleiding, misleiding en verdrukkingen – toch mogen behoren tot

Gods **volmaakte** Bruidsgemeente (zie Ef. 5:27 en Openb. 12:1), want alleen degenen, die “zonder vlek en rimpel” zijn, zij die heilig en onberispelijk zijn, zullen bewaard (kunnen) worden in en door Gods Almacht, in de door God bepaalde plaats in die woestijn, waar de slang (d.i. de duivel) haar niets meer kan doen (zie Openb. 12:6 en 14); zij zal daar “bewaard” worden voor de periode dat die gruwelijke tijd van de Grote Verdrukking duurt! (Vergelijk ook hiermee de beloften gegeven aan Filadelfia – zie Openb. 3:10).

Al de overige (oprechte) gelovigen, namelijk “de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren, en het getuigenis van Jezus Christus hebben” (zie Openb. 12:17), maar die nog beneden de maat van Gods volmaaktheid vallen; al die ontelbaar velen, zullen als martelaren gedood worden onder de (duivelse) regering van de antichrist (zie Openb. 7:9-17)!

In de laatste verzen van Lukas 17 wordt ons over de AANNAME verteld van hen, die de Here volmaakt heeft kunnen verlossen, namelijk de AANNAME tot lid van de Bruid van het Lam, anders gezegd: tot deelname aan Zijn Bruiloft. Hij heeft hen door Zijn genadewerkingen kunnen verlossen van elke vlek of rimpel van de zonde (zie Ef. 5:26-27), omdat zij hier geheel en al voor open hebben gestaan door hun geloof in het volbrachte werk van Golgotha.

Vers 34-37: “Ik zeg u: In die nacht zullen twee op een bed zijn; de één zal aangenomen, en de ander zal verlaten worden. Twee vrouwen zullen tezamen malen; de één zal aangenomen, en de andere zal verlaten worden. Twee zullen op de akker zijn: de één zal aangenomen, en de ander zal verlaten worden. En zij antwoordden en zeiden tot Hem: Waar Here? En Hij zei tot hen: Waar het lichaam is, aldaar zullen de arenden vergaderd worden”.

De één zal aangenomen, en de ander zal verlaten worden... en dit geschiedt (tegelijktijd) over de gehele aarde, waar het aan één kant dag en aan de andere kant nacht zal zijn. Dit is dan ook de reden dat er sprake is van een bed (nacht), en tegelijktijd van arbeid (dag).

Waar degenen zijn, die verlaten worden, weten we, namelijk in die wereld waarin de antichrist dan heerst, maar het gaat er hier om waar degenen die aangenomen zijn tot leden van de Bruid **vergaderd** zullen worden. De Here Jezus zegt ons hier, dat ze “als arenden” vergaderd zullen worden in Zijn geestelijk Lichaam, in de Bruid van het Lam, zij hebben deel aan de Bruiloft van het Lam.

Hoofdstuk 18

DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot “het einde van alle vlees” (deel VII)

Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van de zonde van gebedloosheid

Wij hebben in de hoofdstukken 12 t/m 17 gezien hoe de zonde zich nestelt tot in de diepste en fijnste vezels van ons wezen; en dit geldt voor elke christen! Maar wij weten ook, dat onze Here Jezus Christus, door het offer van Zijn lichaam aan het kruis van Golgotha, **eens en voor altijd** de verlossing heeft gebracht voor alle zonden en zondemachten (zie Hebr. 10:10b, 1 Petr. 2:24). Door dit offer heeft Hij ons een DE weg ten leven gegeven, zodat wij aan alle zonde en duisternis kunnen ontkomen en gemeenschap met God kunnen hebben, doordat het voorhangsel – wat in de Tabernakel de scheiding aangaf tussen God en mens, en een heenwijzing was (en is) naar ons zondig vlees – scheurde, door het offer van Zijn verzoenend sterven (zie Hebr. 10:19-20, Matth. 27:51a), waardoor (rechtstreeks) contact met God weer mogelijk werd voor een ieder die in Jezus en Zijn offer voor ons gelooft.

Deze hoofdstukken moeten wij, in het licht van de Israëlitische Tabernakel, zien in het teken van dit **voor ons** verbroken voorhangsel (wat wijst op Jezus, Die Zijn leven voor ons heeft gegeven). Ook wij hebben deze “kruisweg”, namelijk de verbreking van ons oude, zondige ik-leven – door de innerlijke, krachtige werkingen van Zijn Geest en Bloed – gewillig en dankbaar te ondergaan, opdat Romeinen 6:5 ook in ons leven een levende realiteit zal worden: “Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking van Zijn dood, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking van Zijn opstanding”.

Wij zullen nu de laatste van alle zonden, waarvan een christen gereinigd moet worden, nader bekijken. Deze zonde is in ongezalfde ogen misschien wel klein, maar voor God is het een heel belangrijk obstakel, want hierdoor kan Hij ons niet de VOLHEID van de heerlijkheid van Zijn Natuur geven; namelijk gemeenschap met Zijn heilig, waarachtig en barmhartig Wezen. Want zonden, hoe klein ook in onze ogen, brengen scheiding tussen ons en onze God! “Maar uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen u en tussen uw God, en uw zonden verbergen het aangezicht van u, **dat Hij niet hoort**” (Jes. 59:2).

En, de bedoelde laatste zonde is de zonde van GEBEDLOOSHEID! Het is namelijk een zaak van de hoogste urgentie om dit hele zondige wezen van ons, TOTAAL in handen te leggen van onze trouwe Verlosser en Zaligmaar. Wij moeten, met David, bidden: “Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijn gedachten. En zie, of bij mij een schadelijke weg zij; en leid mij op de eeuwige weg” (Ps. 139:23-24).

Als wij dit oprecht verlangen dan zal Hij ons gehele wezen doorlichten en ons onze zonden en tekortkomingen tonen, zodat wij ze zullen ervaren **als een last**, waardoor wij ze maar wat graag aan Zijn voeten zullen willen neerleggen; opdat Hij ons rein kan wassen in Zijn kostbaar en dierbaar Bloed! Dan zullen wij Zijn verlossing ervaren in ons hart en leven en juichen voor Zijn aangezicht, omdat wij dan weten, dat we verlost zijn van de druk en de afgodische dwang van de zonde! Want, “indien de Zoon ons vrijgemaakt zal hebben, zo zullen wij waarlijk vrij (van de zonde[macht]) zijn” (Joh. 8:36).

Laten wij nu zien, **hoe** wij tot God hebben te komen in het gebed en welke obstakels er (kunnen) zijn, waardoor

onze gebeden verschrompelen tot schietgebeden. Ja, waardoor wij zelfs gebedloos, dus zonder God, door het leven kunnen gaan.

Ondanks dat dit onderwerp in hoofdstuk 11 reeds uitgebreid behandeld is, blijkt, dat de Heilige Geest het toch noodzakelijk vindt om dit hier nogmaals aan te stippen.

Wij hebben volhardend te bidden, net zo lang tot het antwoord komt

Vers 1-8: *“En Hij zei ook een gelijkenis tot hen, daartoe strekkende, dat men altijd bidden moet, en niet (geestelijk) verslappen: Zeggende: Er was een zeker rechter in een stad, die God niet vreesde, en geen mens ontzag. En er was een zekere weduwe in dezelfde stad, en zij kwam tot hem, zeggende: Doe mij recht tegen mijn tegenpartij. En hij wilde (haar) voor een lange tijd niet (helpen); maar daarna zei hij bij zichzelf: Hoewel ik God niet vrees, en geen mens ontzie; nochtans, omdat deze weduwe mij moeilijk valt, zo zal ik haar recht doen, opdat zij niet (uit)eindelijk kome, en mij het hoofd breke. En de Here Jezus zei: Hoort, wat de onrechtvaardige rechter zegt. Zal God Zijn uitverkorenen dan geen recht doen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig (d.i. geduldig, verdraagzaam) is over hen? Ik zeg u, dat Hij hun haastelijk recht doen zal. Maar de Zoon des mensen als Hij komt, zal Hij ook (het ware) geloof vinden op de aarde?”*

In deze gelijkenis worden wij geconfronteerd met een weduwe die naar de rechter gaat om recht te zoeken, omdat haar onrecht aangedaan is door haar tegenpartij. Maar de rechter was onrechtvaardig en wilde haar niet horen. Maar, deze weduwe klampte zich als een buldog vast aan deze rechter. En, tenslotte sprak hij recht, moe geworden van deze volhardende vrouw! Door deze gelijkenis wil de Here ons leren om in onze gebeden net zo'n volharding te (be)tonen, totdat ons, in antwoord op onze gebeden, genade wordt geschonken door onze God.

Wij moeten de zonden, die de Here in ons geweten heeft belicht, aan de voet van Zijn kruis leggen, God confronterend met de beloften van Zijn eigen Woord. Laten wij zo, vervuld van een oprecht verlangen naar de gerechtigheid van God, met volharding blijven bidden tot God, met de vraag of Hij ons, naar Zijn Eigen heilige belofte, wil verhooren, omdat wij volkomen gereinigd willen worden, en net zo rein willen zijn als Hij. En wij moeten net zolang blijven bidden, totdat Hij ons vervult met juichend geloof, door de zekerheid, dat Hij ons aanhoudend gebed heeft verhoord! Als wij Hem getrouw blijven, zullen wij ondervinden, hoe Hij ons leidt in de volle verhoring van ons oprecht gebed. Want, Hij wil ons rein maken, zo wit als sneeuw, zo rein als witte wol (zie Jes. 1:18)!

Er zal (zeer spoedig) een tijd komen dat christenen, met zo'n volhardend geloofsleven, zullen worden vervolgd. De “wijzen” onder hen zullen worden weggevoerd naar (en bewaard in) de woestijn (zie Openb. 12:6 en 14), maar de “dwazen” onder hen (de overigen van haar zaad – zie Openb. 12:17) zullen door de Grote Verdrukking moeten, omdat zij niet de volmaaktheid in Christus bereikt hebben. En tijdens deze Grote Verdrukking zullen zij door de antichrist worden gedood (zie Openb. 11:1-2, 20:4). Toen Jezus hieraan dacht, verzuchtte Hij: *“Maar de Zoon des mensen, als Hij komt, zal Hij ook (het ware) geloof vinden op de aarde?”*.

Vaak zondigen wij nog door het tegendeel te betonen van volhardend gebed, misschien wel, omdat we al gauw ontmoedigd zijn, als ons gebed niet direct wordt verhoord. Mede hierdoor verschrompelen onze gebeden vaak tot schietgebeden! Laten we de Here bidden om net zo'n volhardend hart als de weduwe uit bovenstaande gelijkenis. Leert de natuur ons niet, dat er geen nieuw leven komt zonder geduldige dracht (of zwangerschap) en barensweeën? Zo zal dan ook dat NIEUWE LEVEN uit God ons niet gegeven worden zonder dit geduldige (ver)wachten en de gebedsweeën, waarmee het worstelend bidden bedoeld wordt zoals Jakob dit deed (zie Gen. 32:24-26)!

Wij hebben te bidden met een berouwvol hart

Vers 9-14: *“En Hij zei ook tot sommigen, die bij zichzelf vertrouwden, dat zij rechtvaardig waren, en de anderen niets achtten, deze gelijkenis: Twee mensen gingen op in de tempel om te bidden, de één was een Farizeeër, en de ander een tollenaar. De Farizeeër, staande, bad dit bij zichzelf: O God, ik dank U, dat ik niet ben gelijk de andere mensen, (zoals) rovers, onrechtvaardigen, overspelers of ook gelijk deze tollenaar. Ik vast tweemaal per week; ik geef tienden van alles wat ik bezit. En de tollenaar van verre staande, wilde ook zelfs de ogen niet opheffen naar de hemel, maar sloeg op zijn borst, zeggende: O God, wees mij zondaar genadig! Ik zeg u: Deze ging af gerechtvaardigd in huis, meer dan die (Farizeeër); want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden, en die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden”*.

De beide gebeden doen ons denken aan de offers van Kaïn en van Abel (zie Gen. 4:3-5). Zoals Kaïn de (beste) vruchten van **zijn** oogst aan God offerde, zo pleitte deze Farizeeër op de (“goede”) werken van **zijn** gerechtigheid. En zoals Abel, juist vanwege zijn zondebesef, slechts pleitte op het bloed van het **plaatsvervangend offer** van het offerdier, zo bad deze tollenaar slechts tot God om genade, omdat hij zich bewust was van zijn zondige staat.

Door het (in onze Bijbelvertaling) door de vertaler toegevoegde woordje “meer” in vers 14 wordt de indruk gewekt, alsof de Farizeeër, die zo hoogmoedig bad, óók door God werd gerechtvaardigd. Maar dit is onmogelijk; want zo'n hoogmoedig gebed zal NOOIT Gods instemming en zegen kunnen verkrijgen, net zoals Kaïn die niet kreeg! En ook wij mogen **nooit** voor Gods aangezicht staan met een “heiliger-dan-gij-houding” ten opzichte van onze medebroeders of -zusters. Zijn wij niet ALLEN getrokken uit de poel van de zonde? Er staat niet voor niets geschreven dat, degene, die (geestelijk sterk) meent te staan, moet oppassen, dat hij (of zij) zelf niet valt! Is niet alles, wat echt goed is, wat echt rechtvaardig is, wat echt edel is en wat echt liefdevol is, uit Hem? Zou het goed zijn als wij onszelf verheffen aangaande de dingen, die niet uit onszelf zijn, maar die ons, door Gods genade, zijn geschonken? Het is Jezus Christus en Hij alleen, Die alle eer en heerlijkheid moet ontvangen. Want, als wij de geur van (goddelijke) gerechtigheid verspreiden, dan is dit niet uit onszelf (anders zou het **eigengerechtigheid** zijn), maar het is de geur van de Roos van Saron (zie Hoogl. 2:1), waar Jezus, onze Hemelbruidegom mee bedoeld wordt, Die door Zijn gena-

de IN ons bloeien (en groeien) wilt!⁴¹

Laten wij altijd in een “Lazarus-conditie” voor onze God willen staan – namelijk “bedelend” om geestelijk voedsel, zodat wij geestelijk zullen groeien, waardoor Hij ons zal kunnen doen wandelen in en uit Zijn genade – maar nooit met (geestelijke) hoogmoed, zoals ook die rijke dwaas uit de gelijkenis van “de rijke man en de arme Lazarus” uit Lukas 16:19-25, die daarom zijn ogen wel moest openen in de hel!

Wij hebben te bidden als een kind

Vers 15-17: “En zij brachten de kinderen tot Hem, opdat Hij die zou aanraken; en de discipelen, dat ziende, bestraften dezelve. Maar Jezus riep dezelve kinderen tot Zich en zei: Laat de kinderen tot Mij komen, en verhinderd hen niet; want dezulken is het Koninkrijk van God (gegeven). Voorwaar zeg Ik u: Zo wie het Koninkrijk van God niet zal ontvangen als een kind, die zal geenszins in hetzelfde komen”.

Wij moeten, net als een kind, alles geloven, wat het Koninkrijk van God aangaat. Wij moeten het geloof en vertrouwen hebben, dat een kind heeft in zijn of haar ouders! Hoe blij en vol vertrouwen kan een kind zijn op een aan hem of haar gegeven belofte! Ook onze relatie met God moet er één zijn van kinderlijke afhankelijkheid en afhankelijkheid. Want, als het goed is, vertrouwt een kind blindelings datgene, wat zijn of haar vader zegt of belooft! “Mijn vader heeft het gezegd, en daarom IS DAT ZO!” Als wij **zo’n hartsgesteldheid** hebben ten aanzien van onze Hemelse Vader, zullen wij alle beloften van God ontvangen!

Wij moeten ervoor waken, dat ons bezit en alle andere zaken, die betrekking hebben op dit aardse leven, geen verhindering vormen in ons gebedsleven

Vers 18-30: “En een zeker overste (d.i. een leidinggevend persoon) vroeg Hem, zeggende: Goede Meester, wat moet ik doen om het EEUWIGE LEVEN te beërven? En Jezus zei tot hem: Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed, dan Eén, namelijk God. Gij weet de geboden: Gij zult geen overspel doen; gij zult niet doden; gij zult niet stelen; gij zult geen vals getuigenis geven; eer uw vader en uw moeder. En hij zei: Al deze dingen heb ik onderhouden van jongs af aan. Maar Jezus dit horende, zei tot hem: Nog één ding ontbreekt u; verkoop alles wat gij hebt, en deel het (uit) onder de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom herwaarts, volg Mij. Maar als hij dit hoorde, werd hij heel erg droevig, want hij was zeer rijk. Jezus nu ziende, dat hij heel erg droevig geworden was, zei: Hoe moeilijk zullen degenen, die het goed hebben, in het Koninkrijk van God ingaan! Want het is lichter, dat een kameel door het oog van een naald gaat, dan dat een rijke het Koninkrijk van God ingaat. En die dit hoorden, zeiden: Wie kan dan zalig worden? En Hij zei: De dingen die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God. En Petrus zei: Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U gevolgd. En Hij zei tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat er niemand is, die verlaten heeft huis of ouders, of broeders, of vrouw, of kinderen, om het Koninkrijk van God; die niet zal veelvoudig terug ontvangen in deze tijd, en in de toekomstige eeuw het EEUWIGE LEVEN”.

Hoewel Jezus Zelf de Zoon van God was, en dus (een deel van) God Zelf was, stelde Hij toch Zichzelf op het standpunt van een mens. Als “Zoon des mensen”, was Hij naar deze aarde gekomen en noemde Zichzelf daarom niet goed, maar zei, dat God alleen (in de ware zin van het woord) goed was.

En hoewel deze rijke overste zich, van jongs af aan, aan de wet der naastenliefde gehouden had, voelde hij toch dat hij iets miste om het EEUWIGE LEVEN te beërven. God had die wet in het Oude Verbond (nl. de 10 geboden volgens Exod. 20:1-17 en Deut. 5:6-21) ook niet aan Zijn volk gegeven om zalig te worden door het volbrengen van die wet (anders zou Jezus' offer aan het kruis van Golgotha niet nodig zijn geweest), maar opdat Zijn volk, door die wet, tot verootmoediging (d.i. nederigheid; onderworpenheid) en zondebesef zou komen, zodat het, langs de weg van symbolische dierenoffers, die alle heenwezen naar het grote offer van Jezus, Gods Lam, toch Zijn genade konden ontvangen.

Om tot deze verootmoediging te komen moest Jezus deze rijke overste wel wijzen op de zonde, die hem, zonder dat hij dit zelf in de gaten had, in de greep had, namelijk zijn aanbidding van de Mammon (d.i. de [af]god van geld en bezit), zijn voorliefde tot de Mammon. Hij putte de zekerheid van zijn aardse leven niet uit de rijke Bron van Gods genadewerkingen – die reeds in het Oude Verbond, langs de weg van dierenoffers, het volk van God ten deel vielen – maar uit het besef van zijn (aardse) rijkdom, zijn vele geld en bezittingen. Hoe geheel anders was het gesteld met de rijke Abraham, die niet zag op zijn bezittingen, maar die de stad van God, met het vaste (en dus betrouwbare) fundament, verwachtte, waarvan God Zelf de Architect en Bouwer is (zie Hebr. 11:10, Openb. 21:10-27).

De geest van deze “rijke” overste moest los komen van deze grote gebondenheid aan geld en goed. En, omdat hij dacht dat hij dit in eigen kracht moest doen, ging hij teleurgesteld heen. Ook de discipelen dachten hetzelfde en uitte hun teleurstelling met de woorden: “Wie kan dan zalig worden?” Maar Jezus had, óók tegen deze “rijke” overste, gezegd: “Neem uw kruis op!” (Mark. 10:21). Maar deze woorden van Jezus werden toen nog niet door hen begrepen. Pas toen, na Jezus dood en opstanding, de Heilige Geest was nedergedaald in Zijn Gemeente – waardoor de Geestesgaven van o.a. wijsheid en kennis (aangaande Gods Woord) openbaar werden (zie 1 Kor. 12:4-11) – kon (en kan) de diepte van dit genadewoord worden begrepen. Want alleen door gehoorzaamheid aan de opdracht: “neem uw kruis op” – waarmee bedoeld wordt, dat wij (af) moeten sterven aan ons oude en zondige ik-leven en begeerten, en dit kan alleen door de genadevolle werkingen van Zijn Geest, onze bekering en ons geloof in Zijn **voor ons** gestorte Bloed – kunnen wij vrijgemaakt worden van alle (zondige) werkingen, banden en begeerten van het vlees. Wel is het natuurlijk zo, dat wij deze Goddelijke werkingen in ons hart en leven bereidwillig en dankbaar

⁴¹ Zie eventueel de studie: “Beschouwingen over het boek Hooglied”. GRATIS te downloaden op onze website www.eindtijdbode.nl

moeten aanvaarden.

Maar niet alleen dit, de gelovige mens moet óók deel willen hebben aan het NIEUWE (OPSTANDINGS)-LEVEN van de, uit de doden opgestane, Here Jezus Christus en een leven in gemeenschap met Hem willen leiden, zoals het hoofd dat heeft met het lichaam; zoals de bruid dat heeft met haar bruidegom!

Jezus heeft de (vaak) afgodische band van geld en materieel bezit benadrukt door te zeggen: "Het is lichter dat een kameel door het oog van een naald gaat, dan dat een rijke het Koninkrijk van God ingaat". Met andere woorden: deze demonische macht is zéér sterk. Er zijn niet veel rijke mensen die de rijkdom van Jezus verkiezen boven hun aardse bezittingen! Daarom zegt Jezus hier dan ook, dat de kans, dat een kameel door het oog van een naald⁴² gaat groter is, dan dat een rijk mens (geestelijk gezien) loskomt van zijn of haar rijkdom. Laten wij bidden of God dezulken extra genadig wil zijn, opdat ook hun ogen open mogen gaan voor de rijkdommen van Gods genade, die wij kunnen vinden en ontvangen in de Here Jezus Christus!

Eenmaal losmaakt van (de macht van) hun aardse bezit zullen ook zij de Here Jezus willen dienen en hun bezittingen met vreugde willen inzetten ten dienste van het Koninkrijk van God! En voor zo'n veranderd mensenleven kunnen en moeten wij God alleen maar danken en prijzen, want het is Zijn werk in het hart en leven van (ons) mensen!

Slechts door een innig en oprecht gebedsleven, belijdenis van zonden en totale overgave kunnen wij werkelijk deel hebben aan de Dood en Opstanding van de Here Jezus Christus

Vers 31-34: "En Hij nam de twaalf (discipelen) bij Zich, en zei tot hen: Zie, wij gaan op naar Jeruzalem, en alles wat geschreven is door de profeten, zal volbracht worden aan de Zoon des mensen. Want Hij zal (aan) de heidenen overgeleverd worden, en Hij zal bespot worden, en smadelijk behandeld worden en bespuwd worden. En Hem gezeseld (d.i. met een soort zweep geslagen) hebbende, zullen zij Hem doden; maar op de derde dag zal Hij weer opstaan. En zij verstonden geen van deze dingen en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet, hetgeen gezegd werd".

Jezus wist, tot in elk detail, wat Hem te wachten stond en dit zal, ook voor Hem, niet gemakkelijk geweest zijn, ook al wist Hij, waarom Hij dit alles moest ondergaan. Hij, Die zonder zonde was, moest, weliswaar vrijwillig, voor **onze** zonden aan het kruis sterven, opdat wij het EEUWIGE LEVEN in Hem (zouden) kunnen beërven. Hij, Die zonder zonde was, moest de afschuwelijke gevolgen van **onze** zonden in Zijn lichaam ervaren, **letterlijk** tot de dood erop zou volgen. De spottende en voldane blik van Zijn (door satan geïnspireerde) beulen grijnsde Hem reeds tegemoet. Hij, de Vorst van het LEVEN, moest Zich namelijk overgeven in de klauwen van hem die (letterlijk) dood en verderf zaait. Maar Hij zou, juist door dit offer van Zijn leven, de dood en óók satan, de meester van de dood, de genadeslag toebrengen om zodoende allen die, door Zijn genade-offer, kinderen van God worden, te kunnen brengen in de (eeuwige) overwinning over zonde en dood, die Hij, door het offer van Zijn leven, voor hen allen zou behalen. Daarom kon Hij, met diepe gelatenheid, ja zelfs met vreugde, dapper Zijn kruisdood tegemoet gaan, in absolute gehoorzaamheid aan God, de Vader! Zoals wij ook kunnen lezen in Hebréeën 12:1-2: "Daarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk van getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen alle last en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is; ziende op de overste Leidsman en Voleinder van het geloof, Jezus, **Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van de troon van God**".

Dit afleggen van (nl. het – vrijwillig – af willen sterven aan) alle zonde en begeerlijkheden van ons zondige "vlees", dit lijdzaam (d.i. geduldig en gelaten) gaan op de (kruis)weg, die ons – in Jezus Christus – voorgesteld is, dit werkelijk deel hebben aan Zijn lijden en dood, maar ook aan Zijn opstanding, kan nimmer ons deel worden zonder een hartgrondig gebedsleven, zonder belijdenis van zonden, overgave en toewijding met geheel ons hart en geheel onze ziel! Laten wij Jezus, Zijn grote genade en wondervolle werkingen in ons hart en leven, (willen) zoeken in diepgaand gebed (en vasten)!

Slechts door een oprecht en volhardend gebedsleven kunnen wij inzicht verkrijgen aangaande het EEUWIG Verlossingsplan en Woord van God

Vers 35-43: "En het geschiedde, als Hij nabij Jericho kwam, dat een zeker blinde aan de weg zat, bedelende. En deze horende de menigte voorbijgaan, vroeg, wat dat was. En zij boodschapten hem, dat Jezus, de Nazaréner, voorbijging. En hij riep, zeggende: Jezus, Gij Zoon van David, ontferm U over mij. En die voorbijgingen bestraften hem, opdat hij zwijgen zou. Maar hij riep zoveel te meer: Zoon van David, ontferm U over mij! En Jezus, stilstaande, beval, dat men dezelve tot Hem brengen zou; en als hij nabij Hem gekomen was, vroeg Hij hem, zeggende: Wat wilt jij, dat Ik u doen zal? En hij zei: Here, dat ik ziende mag worden. En Jezus zei tot hem: Word ziende; uw geloof heeft u behouden. En terstond werd hij ziende, en volgde Hem, God verheerlijkende. En al het volk, dat ziende, gaf God lof".

Hier lezen wij van een blinde man die, als bedelaar, aan de weg naar Jericho zat. Hij riep volhardend om Jezus Messias (Zoon van David), ondanks dat men hem tot zwijgen probeerde te brengen. Wij zien hier zijn **volhardend** geloof in Jezus, in het feit dat Hij de (beloofde) Messias was, en in Zijn Macht om hem van zijn blindheid te genezen. Doordat hij Jezus dringend en volhardend bleef bidden (smeken) om genezing, werd hij ziende. Laten wij net zo handelen om genezen te worden van onze geestelijke blindheid aangaande het EEUWIG Ver-

⁴² Het "oog van een naald" is de kleine deuropening naast de grote stadsdeur. Als deze grote stadsdeur 's nachts gesloten werd, werd deze kleine deur geopend en bewaakt.

lossingsplan van God en de verborgenheden van Zijn Woord, zodat Hij onze ogen kan zalven met ogenzalf, opdat wij (de geestelijke dingen van God) zien mogen (zie Openb. 3:18b). Is de Heilige Geest ons niet gegeven als een Leraar om ons te leren hoe wij tot gerechtigheid mogen komen? (zie Joël 2:23a; Joh.14:26).

Wij hebben nu de 7-voudige reiniging van Gods Heiligdom (nl. onze geestelijke Tempel, zie o.a. 1 Kor. 3:16, 6:19; Ef. 2:21), die ons in deze 7 hoofdstukken van het Lukas-Evangelie getoond zijn, nader bekeken. Een reiniging die ook al door Daniël (8:14) werd geprofeteerd, maar pas in de eindtijd werkelijkheid zal worden in de harten en levens van Zijn Bruid(sgemeente).

En, wij leven nu in de tijd, dat deze reiniging (of rechtvaardiging) van Gods Heiligdom plaats heeft in de harten en levens van hen, die hier oprecht naar verlangen. De Heilige Geest is nu broedend (zoals een vogel doet, om het **nieuwe leven** te doen uitkomen) over de harten van Gods kinderen om uit hen, uit allen, die dit oprecht willen, een Gemeente te bouwen, zonder “vlek en zonder rimpel” (zie Ef. 5:27) en om deze groep van Gods volmaakten – in wie het einde van al het (zondige) “vlees” wordt bereikt door de krachtige (in)werkingen van Zijn Geest, Zijn Bloed en Woord, en in wie ook “de mate van de grootte van de **volheid** van Christus”, door Zijn heerlijke inwoning en openbaring van Zijn Natuur en Wezen wordt aangebracht (zie Ef. 4:13) – als een reine maagd te leiden tot haar Bruidegom, de Here Jezus Christus (zie 2 Kor. 11:2), opdat Hij haar kan huwen op die wonderbare Goddelijke bruiloft, allen die zullen behoren tot de Bruid van Christus, hier op aarde, in deze eindtijd (zie Matth. 25:10, Openb.19:7).

Laten we bidden dat onze Here Jezus Christus – door Zijn Heilige Geest en Woord – spoedig Zijn Bruid(sgemeente) zal (kunnen) vormen, en dat zij gereed zal zijn voor de taak waarvoor zij geroepen is!

M A R A N A T H A !!

(d.i. de Heer komt spoedig)

Het verband (dat er is) tussen Lukas hoofdstuk 12 t/m 18 en de 7 Gemeenten van Openbaring hoofdstuk 2 en 3			
Lukas 12	I	Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle schijn heiligheid in ons hart en leven en ernaar jagen om “de eerste liefde” tot Jezus opnieuw te ervaren.	Efeze (Openb. 2:1-7) Ze hebben de eerste liefde verlaten.
Lukas 13	II	Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle gedeeltelijke of algehele onbekeerlijkheid en ontrouw.	Smyrna (Openb. 2:8-11) Ze zijn getrouw.
Lukas 14	III	Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle wereldsgezindheid.	Pergamus (Openb. 2:12-17) Ze zijn wereldsgezind.
Lukas 15	IV	Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle eigenzinnigheid en alle afgodische dwalingen aangaande Zijn dienst en leer.	Thyatira (Openb. 2:18-29) Ze zijn afgodisch.
Lukas 16	V	Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van al het onheilig begeren naar aardse zaken en bezittingen (zoals geld, vrouwen, roem enz.).	Laodicéa (Openb. 3:14-22) Ze zijn materialistisch en tevreden over zichzelf.
Lukas 17	VI	Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle zondige handelingen en/of woorden die wij plegen ten aanzien van de naaste en die aanleiding geven tot zonde en ergernis; wij moeten van Hem leren om te leven naar Zijn liefde, barmhartigheid en genade.	Filadelfia (Openb. 3:7-13) Ze hebben (oprechte) broederliefde.
Lukas 18	VII	Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle gebedloosheid.	Sardis (Openb. 3:1-6) Ze zijn geestelijk dood en leiden een gebedloos leven.

Deel III

Het Allerheiligdomsleven van het Bruilofts-kind van God

DE VOORHANG of HET VOORHANGSEL:

Het gordijn dat hing vóór het Allerheiligdom (of 'Heilige der Heiligen'), en dat scheiding maakte tussen het Heiligdom (of 'Heilige') en het Allerheiligdom.

Hoofdstuk 19

Gods (Koninklijke) priesters kennen een absolute toewijding aan hun Koning

Aardsgerichtheid moet voor een arbeider van God een overwonnen zaak zijn

De mens is van nature aardsgericht. Daarom kan een ongelovige alleen maar de zienlijke en de materiële dingen waar nemen met zijn (of haar) zintuigen. Voor de bovennatuurlijke dingen, het gebied van de geest, zijn hun zintuigen blind. Hun denkvermogen, hun "gezond" verstand, berust enkel en alleen op deze zintuiglijke waarnemingen. Dit is dan ook de reden dat zij, met hun verstand alleen, God en de dingen van het bovennatuurlijke NOOIT kunnen vinden. Hun geest kan echter, als ze (gaan) geloven in de waarheid aangaande deze geestelijke wereld en de bovennatuurlijke dingen van God, contact maken met God en Zijn Zoon, de Here Jezus Christus, Die hen (totaal) kan verlossen van alle vormen van gebondenheid aan stoffelijke (en dus zichtbare) zaken en van een levensinstelling, die zich enkel en alleen op deze aarde richt. Door het geloof kan de wedergeboren en nu geestelijke mens een geheel NIEUW bestaan ontvangen uit God, alsook Goddelijke krachten en inspiraties van de Heilige Geest tot het leven en de bediening, waartoe hij (of zij) wordt geroepen.

In 1 Korinthe 1:30 lezen wij het volgende: "Maar uit Hem (d.i. God) zijt gij IN Christus, Die ons geworden is: **wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing**".

Wij weten dat onze Here Jezus Christus ons, door Zijn offer aan het kruis van Golgotha, in eerste instantie VERLOSSING heeft gebracht. De "verlossing" (van zonde en schuld) geschiedt dus niet door de één of andere handeling, maar door een PERSOON; namelijk door de tweede openbaringsvorm van God: de Zoon van God. Ja, ALLE Goddelijke genadewerkingen worden ons in en door Hem gegeven en dit is dan ook de reden dat Johannes ons, in zijn 1ste algemene zendbrief, schrijft: "**Die de Zoon heeft, die heeft het leven; die de Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet**" (5:12)!

Nogmaals: Jezus alleen kan ons verlossen van alle materiële banden, van alle aardegebonden handelingen en van

alle nadruk, die een mens pleegt te leggen op de schatten van deze aarde. En dit niet alleen, maar Hij geeft ons ook een EEUWIGE schat in het **kennen van Hem** en in de **gemeenschap met Hem**, waardoor wij die (goddelijke) liefde, vrede en blijdschap ontvangen, maar ook Zijn Goddelijke kracht om te kunnen leven in die Goddelijke gerechtigheid en barmhartigheid.

"Vrees niet, Abram! Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot" (Gen. 15:1b), waarmee bedoeld wordt, dat God onze Beschermers wil zijn en ons tot een eeuwig Bezit wil zijn.

"Ja, zeker, ik acht ook ALLE DINGEN schade te zijn, om de UITNEMENDHEID DER KENNIS (nl. het echt kennen) van Christus Jezus, mijn Heer; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek (d.i. vuilnis) te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen" (Filip. 3:8).

In dit licht moeten wij het nieuwe standpunt, dat Zachéüs ten aanzien van het aardse bezit had ingenomen, bezien, nadat onze Here Jezus hem had gevonden en hem godzaligheid had kunnen schenken.

Vers 1-9: "En Jezus, ingekomen zijnde, ging door Jericho. En zie, er was een man, met name geheten Zachéüs; en deze was een overste van de tollenaars, en hij was rijk; en zocht Jezus te zien, wie Hij was; en (dit) kon niet vanwege de menigte, omdat hij klein van persoon was. En vooruitlopende, klom hij op een wilde vijgenboom opdat hij Hem mocht zien; want Hij zou door die weg voorbijgaan. En als Jezus aan die plaats kwam, opwaarts ziende, zag Hij hem, en zei tot hem: Zachéüs, haast u en kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven. En hij haastte zich en kwam af, en ontving Hem met blijdschap. En allen, die het zagen, murmureerden, zeggende: Hij is tot een zondige man ingegaan, om te herbergen. En Zachéüs stond op en zei tot de Here: Zie, de helft van mijn goederen, Here, geef ik de armen; en indien ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel terug. En Jezus zei tot hem: Heden is dit huis zaligheid geschied, omdat ook deze een zoon (uit het geslacht) van Abraham is".

Hier zien wij Zachéüs, met een sterk verlangen om Jezus te zien. God had hem, omdat Hij zijn diepste wezen kende, tot Zich getrokken. Want, niemand komt tot Jezus, tenzij de Vader hem heeft getrokken (zie Joh. 6:44).

Om Jezus goed te kunnen zien was Zachéüs in een wilde vijgenboom geklommen. Héél toepasselijk, want ook zijn leven was als die wilde vijgenboom: wild door zonden en eigenzinnigheid. Dat was dan ook de reden, dat Jezus hem verzocht om uit die vijgenboom te komen! Ook wij moeten ons, als Jezus ons tot Zich roept, vernederen in belijdenis van onze zondeschulden, opdat Hij ons ervan kan verlossen. En als wij hieraan gehoor geven dan zal Hij ons ook tot een Verlosser (van zonde en schuld) worden.

"Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij (van zonde en schuld) zijn" (Joh. 8:36).

Laten ook wij persoonlijk ervaren hebben, dat Jezus Christus onze Verlosser is; doordat de last (en de macht) van de zonde van ons afgevallen is! Eerst moeten wij geloven in het verzoenend offer van Jezus, en ook dat dit voor ons **persoonlijk** is geschied. Ook moeten wij geloven in Jezus' almacht om ons (totaal) van onze zonden te verlossen. Dat is de LEGALE zijde (de belofte) van onze verlossing. Dan zal, door de genadewerking van God, de VERLOSSING, als een reële ervaring, over ons komen. Dit is de WERKELIJKE zijde van onze verlossing. Eerst was er GELOOF, nu REALITEIT!

Als discipel van Jezus had Zachéüs zijn leven op het brandofferaltaar gelegd, om (af) te sterven aan zijn oude leven. Zo kon zijn oude tollenaarleven, een leven vol van gierigheid en bedrog, door God worden **verteerd tot as**; waardoor Zachéüs vernieuwd werd, en een zoon van Abraham genoemd kon worden, een zoon aan wie zaligheid is geschied door de genadewerking(en) van God!

Vers 10: "Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was".

Jezus zei tegen Zachéüs dat Hij heden in zijn huis moest verblijven; zo komt Jezus ook, nadat Hij ons heeft vrijgemaakt van alle aardse begeerlijkheden, woning maken in ons hart en leven.

Hij had Zachéüs vrijgemaakt van de afgod Mammon; en net zo zal Hij ons, tenminste als wij dit oprecht willen, vrij maken van elke afgod en elke afgodische zuigkracht van zonde, vrees en wereldsgezindheid! Wanneer Hij binnenkomt in ons hart en leven, moet de geestelijke dood (en dus satan) wijken! "De wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrij gemaakt van de wet van zonde en dood" (Rom. 8:2).

Een ware arbeider van God ontvangt van Hem het geestelijke vermogen (zoals gaven, krachten enz.) om hier – in en door Hem – mee te werken

Vers 11-13: "En als zij dat hoorden, voegde Hij daarbij nog een gelijkenis; omdat Hij nabij Jeruzalem was, en omdat zij meenden, dat het Koninkrijk van God terstond openbaar zou worden. Hij zei dan: Een zeker welgeboren man reisde in een ver gelegen land, om voor zichzelf een koninkrijk te ontvangen, en dan terug te keren. En geroepen hebbende zijn tien dienstknechten, gaf hij hun tien ponden en zei tot hen: Doet handeling (d.i. drijft hier handel mee), totdat ik (terug)kom".

Jezus was dichtbij Jeruzalem en Zijn discipelen dachten, dat Hij op het punt stond om, als Koning, te gaan regeren over het aardse Jeruzalem. Daarom vertelde Hij hun de gelijkenis van een aanstaande Koning, Die EERST WEG MOEST GAAN naar een ver land (nl. de hemel) om daar het Koningschap te ontvangen (van Zijn Vader) om daarna TERUG TE KEREN als regerend Koning.

Deze aanstaande Koning had tien dienstknechten. Het getal 10 is in de Bijbel het getal van **vol(komen)heid**; AL Zijn dienstknechten van ALLE eeuwen worden ermee bedoeld. (Vergelijk: "Het Koninkrijk der hemelen zal gelijk zijn aan TIEN MAAGDEN" – zie Matth. 25:1a).

Elke dienstknecht, die Hij tot Zich geroepen had, ontving een pond, typebeeld van de Goddelijke Gave (de openbaringen van de Geest – zie 1 Kor. 12:1-11) om tot de werkelijke bediening in Hem te kunnen komen.

Vers 14-27: "En zijn burgers haatten hem, en zonden hem gezanten na, zeggende: Wij willen niet, dat deze

over ons koning zij. En het geschiedde, toen hij terugkwam, als hij het koninkrijk ontvangen had, dat hij zei, dat die dienstknechten tot hem zouden geroepen worden, die hij het geld gegeven had; opdat hij weten mocht, wat een ieder met handelen gewonnen had. En de eerste kwam en zei: Here, uw pond heeft tien pond daartoe gewonnen. En hij zei tot hem: Wel, gij goede dienstknecht, omdat gij in het minste getrouwd zijt geweest, zo hebt (gij) macht over tien steden. En de tweede kwam en zei: Here, uw pond heeft vijf pond gewonnen. En hij zei ook tot deze: En gij wees (heer) over vijf steden. En een ander kwam, zeggende: Here, zie hier uw pond, hetwelk ik in een zweetdoek weggelegd had; want ik vreesde u, omdat gij een streng mens zijt; gij neemt weg, wat gij niet gelegd (d.i. gegeven) hebt en gij maait, wat gij niet gezaaid hebt. Maar hij zei tot hem: Uit uw (eigen) mond zal ik u oordelen, gij boze dienstknecht! Gij wist, dat ik een streng mens ben, nemende weg, wat ik niet gelegd (d.i. gegeven) heb, en maaiende, wat ik niet gezaaid heb. Waarom hebt gij dan mijn geld niet in de bank gegeven, en ik, komende, had hetzelfde met rente mogen eisen? En hij zei tot degenen, die bij hem stonden: Neemt weg dat pond van hem en geeft het degene, die de tien ponden heeft. En zij zeiden tot hem: Here, hij heeft (reeds) tien ponden. Want ik zeg u, dat een ieder die heeft, zal gegeven worden; maar van degene, die niet heeft, van die zal genomen worden ook wat hij heeft. Maar deze, mijn vijanden, die niet hebben gewild, dat ik over hen koning zou zijn, brengt ze hier, en slaat ze hier voor mij dood".

Om tot een bediening in de dienst van God te komen, hebben wij de Goddelijke Gave van deelname aan Zijn zalving – namelijk de openbaring van de inwonende Geest van God – nodig om tot opbouw en volmaking van de Gemeente te komen. Maar, voordat er van openbaring van de inwonende Geest van God sprake kan zijn, moet Gods Geest eerst woning kunnen maken in Zijn tempel, Zijn woonstede, waarmee eerst het lichaam van de gelovige bedoeld wordt. Dit kunnen wij lezen in 1 Korinthe 6:19-20: "Of weet gij niet, dat **uw lichaam** een tempel is van de Heilige Geest, Die in u is (of: woont), Die gij van God (ontvangen) hebt en dat gij niet van uzelf zijt? Want gij zijt duur gekocht; zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke van God zijn".

Ook waarschuwt de Here ons in Johannes 15:5b: "**Zonder Mij kunt gij niets doen!**" Niets, wat de eeuwige dingen van God betreft. Wij zijn slechts MEDEarbeiders van God (zie 1 Kor. 3:9). Hij bepaalt het werk, wat wij in Hem te doen hebben. Ons past een eeuwig: "**Wat wilt Gij, Here, dat ik doen zal?**" (Luk. 17:10).

De grote lijn in deze arbeid (IN, DOOR en VOOR God) vinden wij in Efeze 4 vers 11-13: "En **Dezelfde** (d.i. God) heeft gegeven **SOMMIGEN** tot apostelen, en **SOMMIGEN** tot profeten, en **SOMMIGEN** tot evangelisten, en **SOMMIGEN** tot herders en leraars, (1) tot de volmaking van de heiligen, (2) tot het werk van bediening, (3) tot opbouw van het lichaam van Christus; (4) totdat wij **allen** zullen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte van de volheid van Christus".

De werking van de Heilige Geest, in en door Gods arbeiders heen, moet de Gemeente van de LEVENDE God brengen tot EENHEID VAN LEER (namelijk: het kennen van de **waarachtige waarheid** met betrekking tot Gods plan van verlossing, vernieuwing en volmaking van de mensheid), en door de kennis hiervan tot GEMEENSCHAP MET GOD (namelijk: het kennen van Hem, doordat Hij in ons is en wij in Hem) en wel totdat "de mate van de grootte van de volheid in Christus" in allen is bereikt, waarmee de VOLMAAKTHEID in Christus wordt bedoeld, waar Efeze 3:18-19 van spreekt: "Opdat gij ten volle kunt begrijpen, met al de heiligen, welke de breedte en lengte en diepte en hoogte zij. En bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, **opdat gij vervuld wordt tot AL DE VOLHEID GODS**".

Laten wij nu terugkeren tot bovenstaande gelijkenis.

De Geest van Christus, getypeerd door het pond, is in Zijn tempel (die ons lichaam is en moet zijn – zie 1 Kor. 6:19-20) gaan wonen. Wat doet u met Hem? Laat u Hem en Zijn leiding vrij in u werken, of bindt u Hem? Wij laten Hem vrij, als onze geest hem dienstbaar blijft door het oprechte gebed van onze ziel: "**Wat wilt Gij, Here, dat ik doen zal?**"... zonder Hem voor de voeten te lopen. Wij binden Hem, als wij ons door onze eigen wil in de arbeid voor Hem laten leiden of blijven leven naar de lusten en verlangens van ons zondige vlees! Dit leven naar het vlees kan dus ook betrekking hebben op godsdienstig werk. Wij doen dan eigengereid en eigenwillig iets voor Hem. Iets wat voor God wel waardeloos MOET zijn! Door zo'n leven in het vlees kan God ons niet heiligen, laat staan door ons heen werken! Als wij Hem echter de vrije hand geven in ons hart en leven, omdat ons hart hier oprecht naar verlangt, zo zal Hij krachtig door ons heen kunnen werken, zowel om onszelf te heiligen, alsook met Zijn Goddelijke arbeid door ons heen, om tot zegen voor anderen te kunnen zijn. "Want de Here aangaande, Zijn ogen doorlopen de gehele aarde om Zich sterk te bewijzen aan degenen, welker hart volkomen is tot Hem" (2 Kron. 16:9a). Zo vol doen wij ook aan Efeze 2:10.

En, zo handelde de eerste (getrouwe) dienstknecht, die ter verantwoording werd geroepen door zijn Koning, dan ook. Het pond, dat hem werd toevertrouwd groeide aan tot tien ponden. Dit wil zeggen, dat de mate van de Geest in hem 10x zo groot is geworden. En wij weten dat, in de Bijbel, 10 het getal is van de volkomenheid, van de volmaaktheid.

Wilt u dat? Wilt u Gods Geest vrij in u laten groeien en werken, net zo lang totdat Hij u heeft kunnen brengen in Zijn volmaaktheid; totdat Gods Geest u heeft kunnen brengen "tot de mate van de grootte van de volheid van Christus"? Dit betekent, dat God het uiteindelijk voor het zeggen krijgt in **heel** uw verdere leven; dat God, in Zijn volheid, woning komt maken in uw hart en leven (zie Ef. 3:19b)! Hij zal dan in uw leven het stempel leggen van Zijn liefde en barmhartigheid en door u heen werken in Zijn volmaakte, verlossende en heiligende kracht! Dan zult u met Paulus kunnen zeggen: "**Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, maar niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft**" (Gal. 2:20).

Spoedig zal een volmaakte openbaring van Christus, in en door ons heen, werkelijkheid worden: Zijn begeren is ons begeren geworden; Zijn wil onze wil; Zijn gedachten onze gedachten. Dit zal namelijk gebeurd zijn wanneer Hij Zijn Bruid(sgemeente) zonder vlek of rimpel (dit is: volmaakt) zal hebben gemaakt (zie Ef. 5:27). Het is hierdoor dat

Obadja, sprekende over deze tijd, profeteerde: *"Er zullen heilanden op de berg Sions opkomen, om Ezau's gebergte (d.i. beeld van de wereldsgezinde christen) te richten; en het Koninkrijk zal des Heren zijn"* (Obadja 21).

Christus zal zo krachtig IN en DOOR dezulken heen Zich kunnen openbaren en kunnen werken, dat zij, als heilanden, Zijn volk het volle heil in God kunnen en zullen brengen! Zo zullen zij, in de kracht en in de Naam van de Here Jezus, de Grote Opwekking (namelijk de zgn. Spade-Regen-opwekking van de eindtijd) leiden, die over de gehele aarde rond zal gaan. God zij alle glorie hiervoor!

Laten wij wel bedenken, dat deze volmaakte heiliging in Christus een PROCES is. Laten wij **onszelf** daarom NU helemaal, met hart en ziel, aan Christus geven!

Bij de tweede (getrouwe) dienstknecht groeide het pond aan tot VIJF ponden. Het getal 5 is in de Bijbel het typebeeld dat staat voor de VERZOENING met God, maar ook van de VERLOSSING van alle machten van de duisternis en van alle zondige en dode werken (werken in **eigen** kracht) van de "oude mens". De 5 ponden van deze 2de (getrouwe) dienstknecht beelden hier een wonderbare staat van HEILIGHEID uit, dat door het volle **Vuur** van de Heilige Geest tot stand is gebracht (zie Jes. 4:4 van de Statenvertaling, en Matth. 3:11-12), maar nog niet van VOLMAAKTHEID (d.i. getal 10) in Hem.

Is, in het licht van de Israëlitische Tabernakel, het ALLERHEILIGDOM het typebeeld voor de groepering, vertegenwoordigd door de eerste dienstknecht, het HEILIGDOM is dit voor de groepering van kinderen Gods, vertegenwoordigd door deze tweede dienstknecht. Er waren **5** pilaren, die de "deur" van de Tabernakel (beeld van de Here Jezus Christus en Zijn 5 wonden) droegen. En deze "deur" gaf toegang tot het Heiligdom van de Israëlitische Tabernakel.

De 3-delige indeling en volgorde van de Israëlitische Tabernakel is als volgt: Eerst het Voorhof, dan het Heiligdom, en vervolgens het Allerheiligdom. Ze zijn het typebeeld voor achtereenvolgens: Het Paradijs (waar alle gestorven gelovigen na hun dood heen gaan), het Hemels Kanaän (Gods ware Gemeente hier op aarde, d.i. Gods Hemel op aarde), en het Nieuw Jeruzalem (de Bruid (of: Bruidsgemeente), de Vrouw van het Lam, nederdalende van de Hemel – zie Openb. 21:9-27). Dat wat wij gewoonlijk "hemel" noemen, betreffen dus in feite deze drie (verschillende) gebieden van het Koninkrijk van God.

Wij moeten de Geest van God, als Hij in ons leven komt, ons laten reinigen van alle dode werken van de oude, zondige mens, opdat wij, gereinigd zijnde in Hem, **Zijn licht** in deze wereld kunnen uitstralen, net zoals de 7-voudige gouden kandelaar dat deed in het Heiligdom van de Israëlitische Tabernakel.

Laten wij de van God ontvangen gave (nl. het "pond") niet in een zweetdoek wegleggen, net zoals die derde (ontrouwe) dienstknecht dat deed, waardoor wij de Heilige Geest in ons leven wegduwen om zelf, in eigen kracht, in het zweet van ons aangezicht voor de Here te werken en Gods Geest zodoende werkloos maken door de (geestelijk gezien) dode werken van ons "vlees", namelijk werken in zonde en eigengereidheid!

Hoeveel kinderen van God, gedoopt met Gods Geest, doen toch hun **eigen** werken, en arbeiden in eigen, menselijke kracht! Zulke christenen laten zich ook niet door Hem heiligen, maar "doen hun best" om rechtvaardig te lijken in de ogen van hun medemensen, alsof zij door **hun** werken (in eigen kracht en naar eigen inzicht) de hemel zouden kunnen verdienen!

In Romeinen 10:2-4 kunnen wij lezen: *"Want ik geef hun getuigenis, dat zij een ijver tot God hebben, maar niet met verstand. Want omdat zij de rechtvaardigheid van God niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten, zo zijn zij aan de rechtvaardigheid van God niet onderworpen. Want het einde van de wet is Christus, tot rechtvaardigheid een ieder die GELOOFT (zoals de Bijbel ons leert!)"*.

Vele christenen proberen met de tanden op elkaar de "heilige weg van Christus" (zie Jes. 35:8) te bewandelen, terwijl Hij heeft getuigd: *"Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht"* (Matth. 11:30). Deze eigenwilligheid in de dienst van de Heer wordt ook uitgebeeld door de Gemeente van Efeze in het boek Openbaring (zie hoofdstuk 2:1-7).

Wij moeten onszelf enkel en alleen overgeven aan Hem, met een volkomen oprecht hart, en ons leven volkomen aan Hem toewijden. Dan zal HIJ in en door ons heen (kunnen) werken (zie Ef. 2:10). Daarom is er ook geen roem voor ons. Het is NIET onze gerechtigheid, maar **ZIJN** gerechtigheid, NIET onze liefde, maar **ZIJN** liefde, die in ons moet werken. Zoals Paulus getuigde: *"De liefde VAN CHRISTUS dringt ons"* (2 Kor. 5:14).

Als u ZELF werkt, dan zweet (of transpireert) u. Het "pond" werd door de derde (ontrouwe) dienstknecht in een zweetdoek gewikkeld. Hij ontving Gods Heilige Geest, maar ging toch in **EIGEN KRACHT** te werk. En, zoals we hebben gelezen, de teruggekomen Koning sprak Zijn oordeel over hem uit; hij had het "pond", als hij er geen raad mee wist, aan de **bank** moeten geven. De BANK staat hier als typebeeld voor God Zelf. Hij had tot God moeten komen en deze Gave van de Geest in Gods handen moeten leggen, in absolute overgave. Dan had God hem in deze rust kunnen leiden in het werk voor Hem, met dit pond "woekerende", namelijk zielen winnen enz.!

Ook weten wij wat er met de vijanden van Koning Jezus gebeuren zal: zij zullen de eeuwige dood smaken, de eeuwige verdoemenis, net als satan en zijn engelen!

Daarom, geliefden, laten wij, nadat Hij ons heeft verlost van de begeerlijkheden van deze wereld, ernaar jagen om vervuld te worden met Zijn Heilige Geest, laten wij een MEDEwerker van God willen zijn, dan zal Hij met ons zijn tot aan de voleinding van deze wereld toe!

Typebeeld van de volmaakte dienstbaarheid aan Jezus Christus

Vers 28-31: *"En dit gezegd hebbende, reisde Hij voor hen heen, en ging op naar Jeruzalem. En het geschiedde, als Hij nabij Bethfagé en Bethanië gekomen was, aan de berg, genaamd de Olijfberg, dat Hij twee van Zijn discipelen uitzond, zeggende: Gaat heen in dat gehucht, dat (hier) tegenover is; in hetwelk inkomende, zult gij een veulen gebonden vinden, waarop geen mens ooit heeft gezeten; ontbindt hetzelve en brengt het (Mij). En indien iemand u vraagt: Waarom ontbindt gij dat? Zo zult gij tot hem zeggen: Omdat de Here het van node heeft"*.

Jezus richtte Zijn schreden naar Jeruzalem, waar Hij, vrijwillig, als het Pascha-Lam van God, zou worden geofferd! Hij deed dit in ABSOLUTE GEHOORZAAMHEID aan Zijn Vader. Dit kunnen wij lezen in Hebrëen 10 vers 5: *"Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offers hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid; brandoffers en offers voor de zonde hebben U niet behaagd; toen sprak Ik: Zie, Ik Kom (in het begin van het (Bijbel)boek is van Mij geschreven), om Uw wil te doen, o God!"*.

Zo trok Hij de Olijfberg over en zag de stad Jeruzalem voor Zich liggen; alleen het Kidron-dal scheidde Hem nog van deze stad. Dichter bij Hem, op de helling van de Olijfberg, lag Bethfagé voor Hem. Hij wist dat daar een discipel woonde die een ezelsveulen had, en dat veulen had Hij nodig omdat Hij, vóór Hij gekruisigd werd, een triomfale intocht wilde houden, als Koning, zoals voorspeld was door Zacharia: *"Verheug u zeer, gij dochters van Sion, juich, gij dochters van Jeruzalem! Zie, uw Koning zal (tot) u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, op een veulen, een jong van een ezelin"* (Zach. 9:9).

Onze aandacht wordt in dit verhaal getrokken door dit ezelsveulen, een veulen waar nog nooit een mens op had gezeten. Dit dier is het typebeeld van de Bruid(sgemeente) van Christus, die enkel en alleen Christus op haar hart draagt, omdat ze Hem alleen wil dienen met de totale overgave van haar hart en leven.

"Eer ik het wist, zette Mij Mijn ziel op de wagens van Mijn vrijwillig" (d.i. "prinselijk", volgens de letterlijke Hebreeuwse vertaling) **volk**" (Hoogl. 6:12). Met deze "wagens" worden de STRIJDWAGENS bedoeld, waarop de Strijder (d.i. de Geest van de Here) staat, als Hij, door ons heen, de zonde in Gemeente en wereld bestrijdt.

De Bruid(sgemeente) zal met Christus verheerlijkt worden, maar zij zal eerst, net als Hij, door het kruisproces van "Golgotha" heen moeten gaan. Er staat de Gemeente een zware taak van beproevingen en martelaarschap te wachten (zie Openb. 6:9-11 en 17:6), maar óók een kroon van 12 sterren (zie Openb. 12:1), beeld van (godelijke) arbeid in apostolische kracht, als ze de overwinning van het Lam leert delen. Dan heeft ze de gehele geestelijke wapenrusting aangedaan (zie Ef. 6:10-18) en wordt ze bij de Bruiloft gekroond met de Goddelijke kroon van het Lam, samen met Hem! Deze heerlijkheid en kroon die ze met het Lam spoedig mag delen, dit weet de Bruidsgemeente en ze verwacht die ook, omdat het Woord van God dit heeft voorspeld (zie Jes. 60:1-2, Openb. 12:1).

Maar eerst zal ze, net als het Lam van God, zware beproevingen en lijden moeten doorstaan om hierdoor gelouterd er doorheen te komen.

Vers 32-35: "En die uitgezonden waren, heengegaan zijnde, vonden het (veulen), gelijk Hij hun gezegd had. En als zij het veulen ontbonden, zeiden de heren (hier: de eigenaren) van hetzelfde: Waarom ontbindt gij het veulen? En ze zeiden: De Here heeft het van node. En zij brachten hetzelfde tot Jezus. En hun kleding op het veulen geworpen hebbende, zetten zij Jezus daarop".

De eigenaren van het ezelsveulen zijn in dit beeld het kenmerk van de machten van de duisternis, waarin de mens geboren is en waardoor hij (of zij) aan satan, en dus aan de macht van de geestelijke dood gebonden is. Maar als Christus ons mensen – door ons geloof in Hem en in Zijn verlossingswerk op Golgotha, naast onze oprechte bekeering en overgave – van ze af eist, dan zullen ze ons moeten laten gaan. Want Hij heeft hen overwonnen en is dan onze nieuwe Levensheer! En Hij zal ons – rechttoe, rechtaan – naar het hemelse Jeruzalem leiden.

Vers 36-38: "En als Hij voortreisde (naar Jeruzalem), spreidden zij hun kleding onder Hem op de weg. En als Hij nu dichterbij kwam, aan de helling van de Olijfberg, begon de gehele menigte van discipelen zich te verblijden, en God te loven met luider stem, vanwege al de krachtige daden, die zij gezien hadden; zeggende: gezegend is de Koning, Die daar komt in de Naam van de Here! Vrede zij (er) in de hemel, en heerlijkheid in de hoogste plaatsen!"

Als de menigte van discipelen dit zagen, werden zij vast en zeker de profetie van Zacharia indachtig (zie Zach. 9:9), een reden temeer dat hun zeer hooggespannen harten losbarstten in een blij en luid gejuich van "Hosanna's (wat betekent: 'geef heil' of 'behoedt ons')!" Ze dachten dat nu eindelijk, het lang beloofde Koninkrijk van God aan zou vangen en dat Jezus, de Messias, hun nieuwe Koning zou worden; ze verwachtten dat Hij spoedig een einde zou maken aan de Romeinse overheersing en onderdrukking en dat Hij de nieuwe heerser zou worden over de gehele, toenmalige wereld. Ze verwachtten echter een aardsgericht (politiek en economisch) koninkrijk in plaats van het Hemelse Koninkrijk van God, dat harten en levens verandert.

Dit dachten ze, omdat ze (nog) blind waren voor het HEMELSE Koninkrijk van God en voor het verzoenend offer aan het kruis, dat Jezus, Gods Lam, nog moest brengen.

Maar, bovenstaand beeld kent toch ook nog een wonderbaar facet. Want, als wij – door onze bekeering, overgave en toewijding – gehoorzaam Zijn leiding hebben gevolgd en zodoende alsmaar dichter zijn genaderd tot Gods genadetroon, dan zal onze lof en prijs, als vanzelf, aanzwellen tot een geweldige blijdschap en een luid gejuich. Daar waar waarachtige lof en prijs ontbreken, is het geestelijk NIET IN ORDE! Want voor Zijn troon van genade is er VERZADIGING VAN VREUGDE (zie Ps. 16:11)! Een opr(echt) christen zal zijn (of haar) Heer zelfs onder zeer moeilijke omstandigheden (kunnen) loven en prijzen. Net zoals Paulus en Silas. Dit kunnen wij lezen in Handelingen 16 vers 25: "En omtrent middernacht baden Paulus en Silas (gevangen in de donkere kelder van Thyatira), en zongen God lofzangen, en de gevangenen hoorden naar hen".

Hoe meer HIJ ù bezit, hoe wonderlijker zal uw leven zijn, namelijk vol van lof en prijs tot God!

Vers 39-40: "En sommigen van de Farizeeën uit de menigte zeiden tot Hem: Meester, bestraf Uw discipelen. En Hij antwoordende, zei tot hen: Ik zeg u, dat, zo deze zwijgen, de stenen haast roepen zullen".

Hier heeft men een groep godsdienstige mensen, die, uiterlijk gezien, vroom LIJKEN maar toch kritiek hebben op andere gelovigen, als zij hun Heer en Heiland uitbundig loven en prijzen. Zij vinden die lof en prijs al gauw overdreven, vaak omdat hun eigen hart kil en droog is.

De Farizeeën waren duidelijk bang, dat deze triomfantelijke ontvangst van Jezus, binnen de muren van Jeruzalem, het begin zou zijn van het einde van hun macht. En dit was tevens een duidelijk teken dat zij, ondanks hun gods-

dienstigheid, niet voor maar TEGEN Jezus waren! Zij waren ontzettend bang en jaloers voor alle aandacht voor Jezus Christus. Zijn (het menselijk) vlees en (de goddelijke) geest niet altijd met elkaar in strijd? (zie Rom. 8:5-8).

Vers 41-44: "En als Hij nabij (Jeruzalem) kwam, en de stad zag, weende Hij over haar. Zeggende: Och, of gij ook nog op deze dag verstond, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen. Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een begraving (d.i. loopgraven of een wal) rondom u zullen opwerpen, en u zullen omsingelen, en u van alle zijden benauwen; en (zij) zullen u tot de grond nederwerpen, en ook uw kinderen. En zij zullen in uw (stad) de ene steen niet op de andere laten; daarom (om)dat gij de tijd van uw bezoeking (d.i. de tijd dat God naar u omzag) niet bekend hebt".

Jezus had groot verdriet over het Joodse volk, omdat zij Gods oordeel over zich heen hadden gehaald, door Hem, als hun Messias, te verwerpen.

"Hij (d.i. Jezus) was in de wereld, en de wereld is door Hem gemaakt; en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij is gekomen tot het Zijne (nl. tot Zijn volk), en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen" (Joh. 1:10-11). "En dit is het oordeel, dat het licht (nl. Jezus) in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis (nl. het eigen ik-leven, satan en zijn duistere praktijken) liever gehad dan het licht, want hun werken waren boos" (Joh. 3:19).

Zo was het gesteld met het Joodse volk uit Jezus' dagen. Hun leiders lieten zich liever leiden door duistere motieven (nl. door satanische influisteringen en eigen inzichten) en het volk liet zich door hun leiders misleiden. En deze misleiding kwam voort uit het feit dat zijzelf ook niet voor het Jezus, het licht der wereld, hadden gekozen. Slechts een klein deel van dit volk kon God gebruiken, omdat zij God oprecht zochten; zij kwamen dan ook tot het (ware) geloof in Jezus Christus.

De leiders van de stam Juda (de zgn. Joden – zie noot 1 op blz. 5) wisten, dat zij met de Zoon van God te maken hadden. Dit kunnen wij opmaken uit Jezus' woorden van de gelijkenis van de boze wijngaardeniers (zie Matth. 21:37-39). Maar we kunnen het ook opmaken uit de houding van de overpriesters en van de leiders van het Sanhedrin (d.i. de Hoge Raad; de joodse rechtbank ten tijde van Christus) bij Zijn opstanding; het feit dat zij, voor veel geld, met de van schrik weggelopen krijgsknechten de afspraak maakten dat zij niets over Zijn opstanding mochten zeggen, bewijst dit. Zij hadden de duisternis (nl. satan en zijn leugens) liever gehad dan het licht (nl. Jezus en de waarheid)!

Daarom kwam in het jaar 70 na Christus het oordeel van God: Titus, de opperbevelhebber van het Romeinse leger, kwam met zijn legers naar Israël. Hij verdreef en vermoordde vele Joden en maakte van de overgebleven Joden een veracht zwerfvolk, ook verbrandde hij hun stad en de tempel en hij liet, zoals voorgezegd door Jezus, geen één steen op de andere.

Bovenstaande profetie van Jezus werd toen vervuld. En, pas in de eindtijd, in de laatste jaarweek (d.i. een periode van 7 jaren), als de volheid van de heidenen ingegaan zal zijn, zal God opnieuw bemoeienis hebben met het Joodse volk. En dit zal mede geschieden door middel van Zijn twee getuigen, namelijk Mozes en Elia, die terug zullen keren naar deze aarde (zie Openb. 11:3-13). Vergelijk ook nog Matth. 23:38-39, Amos 9:11-12, Matth. 17:10-11 en Mal. 4:5-6.

Ook over òns zal Gods oordeel vroeg of laat komen, als wij de duisternis (dit zijn de werken en invloed van satan in ons hart en leven) liever hebben dan het licht (dan het goddelijk leven van Jezus in ons hart en leven); als wij het leven in de duisternis liever hebben dan het leven **in het licht van God!** Laten wij ons hart en leven liever, door een oprechte en volledige bekering en overgave, toewijden aan het werk van God en Zijn Koninkrijk!

Laten wij, in volledige afhankelijkheid aan en eenheid met Jezus, werken aan de reiniging van Zijn (geestelijke) tempel, namelijk ons hart en leven

Toen Jezus Jeruzalem binnenkwam, rijdend op het ezelsveulen, werd Hij omringd door een juichende menigte, die meende, dat Hij op dat moment Zijn Koninkrijk zou oprichten.

Hij ging het terrein van de tempel op, en het volk verwachtte, dat Hij daar, in het openbaar, (de aanvang van) het Koninkrijk van God zou afkondigen, en dat Hij Zijn volk op zou roepen tot een heilige strijd tegen de Romeinse overheersers! Maar... Hij deed niets van dit alles! Wel maakte Hij een zweep en dreef de koophandelaren, die nota bene in de tempel handel dreven, de tempel uit.

Vers 45-46: "En gegaan zijnde in de tempel, begon Hij uit te drijven degenen, die daarin verkochten en kochten, zeggende tot hen: Er staat geschreven: Mijn huis is een huis van gebed; maar gij hebt dat tot een kuil van moordenaars gemaakt".

Het volk was duidelijk in hun verwachtingen teleurgesteld! Ze hadden namelijk een Messias (een Verlosser) verwacht Die hun op politiek en economisch gebied een beter leven zou geven; een Messias Die militair op zou treden tegen de Romeinse bezetter. Maar Jezus ijverde voor de reinheid van de Tempel (in onze dagen: de Gemeente of Kerk), alsook voor de reinheid van de tempel van ons hart. Ons hart moet Hem namelijk volkomen toebehoren, zodat Hij erin kan wonen en tronen (nl. heersen, daar Hij onze Heer en Meester is).

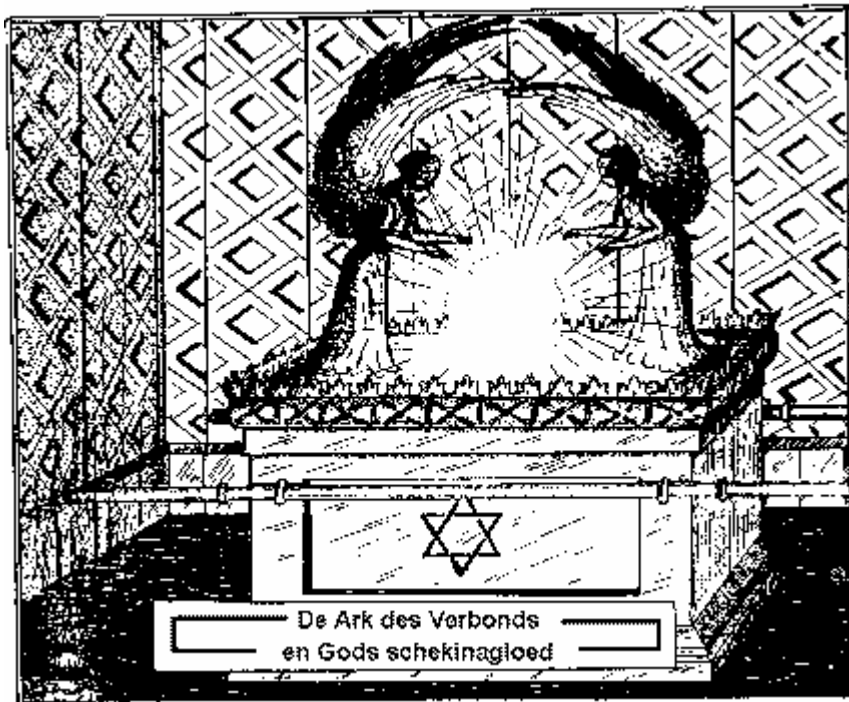
Laten wij, in hechte eenheid met Hem (wij in Hem en Hij in ons), net zo handelen. Laten ook wij geen ander doel zoeken dan Zijn Gemeente, in en door Zijn kracht, te leiden tot de volmaaktheid in Hem. En dit kan alleen als degenen die Zijn Gemeente, door Gods genade en roeping en dus door Zijn leiding en wijsheid, voorgaan, deze brengen tot de totale verlossing in en overgave aan Hem (zie Ef. 3:11-16).

Vers 47-48: "En Hij leerde (de resterende dagen vóór Zijn gevangenne en kruisiging) dagelijks in de tempel; en de overpriesters en Schriftgeleerden, en de oversten van het volk zochten (gelegenheid om) Hem te doden. En zij vonden niet, wat zij doen zouden; want al het volk hing Hem aan, en hoorde Hem".

Zo zal Jezus ook, ondanks alle tegenstand van de machten van de duisternis en van de mensen die ons (door de macht van satan in hun leven) tegenstaan, Zijn Gemeente – met en door Zijn Heilige Geest, door Zijn dienstknechten heen werkend – leren en onderrichten om haar te leiden tot de volle en volmaakte kennis van het heil in Hem.

Hoofdstuk 20

Het leven van de Bruid van Christus zal in diepe en volmaakte gemeenschap met God zijn

**DE ARK DES VERBONDS,
die stond in het 'Heilige der heiligen' van de Israëlitische Tabernakel**

Wij moeten dit hoofdstuk zien in het licht van de Ark des Verbonds (ook wel de Verbondskist genoemd) die stond in het Allerheiligdom van de Israëlitische Tabernakel. Het deksel van de Ark (of kist) heet het "verzoendeksel", waar tevens twee cherubs (d.i. afbeelding van Engelen) op stonden. Dit deksel, met de beide cherubs, was uit één brok puur goud gevormd. De beide cherubs en het verzoendeksel staan als typebeeld van onze Almachtige God. Het verzoendeksel als beeld van de Zoon en de beide cherubs als beeld van de Vader en de Heilige Geest. Dit deksel vormt een volkomen en goed sluitend geheel met de kist zelf, die weliswaar van acaciahout was gemaakt, maar overtrokken was met bladgoud, wat een heenwijzing vormt naar de Bruid(sge-meente) van Christus, die **UITERLIJK** gezien in diepe en volmaakte gemeenschap leeft met God in Zijn 3-voudige openbaring. Een gemeenschap, die versterkt wordt uitgebeeld doordat de 2 stenen tafelen van de wet, de 10 geboden (beeld van de innerlijke werkingen van de gerechtigheid van de Vader-God), en de gouden kruik met manna (beeld van de innerlijke werkingen van de genade van de Zoon van God) en ook de staf van Aäron, die gebloeid had (beeld van de innerlijke werkingen van de almachtige gemeenschap met de Heilige Geest van God) in de Verbondskist lagen. Deze 3 voorwerpen beelden de diepe **INNERLIJKE** gemeenschap van de BRUID met de almachtige God uit. Een beschrijving van het één en ander kan men vinden in Exodus 25:10-22 en Hebreeënen 9:3-5.

Het is zoals het Woord in Mattheüs 9:15 zegt, dat wij in deze donkere wereld hebben te leven als "kinderen van de Bruidskamer" (letterlijke vertaling uit het Grieks), namelijk **in absolute gemeenschap met Hem alleen!**

Christus, de Hogepriester, leeft in diepe en volmaakte EENHEID met de Vader en handelt uitsluitend naar de wil van Zijn Vader

Vers 1-8: "En het geschiedde in één van die dagen, als Hij in de tempel het volk leerde, en het Evangelie verkondigde, dat de overpriesters en Schriftgeleerden, met de ouderlingen daarover kwamen, en spraken tot Hem, zeggende: Zeg ons, door wat macht Gij deze dingen doet; of wie Hij is, Die U deze macht heeft gegeven? En Hij, antwoordende, zei tot hen: Ik zal u ook een woord vragen, en zegt Mij: De doop van Johannes, was die uit de hemel, of uit de mensen? En zij overlegden onder zich, zeggende: Indien wij zeggen: Uit de hemel; zo zal Hij zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd? En indien wij zeggen: Uit de mensen, zo zal ons het volk stenigen; want zij houden voor zeker, dat Johannes een profeet was. En zij antwoordden, dat zij niet wisten, vanwaar die was. En Jezus zei tot hen: Zo zeg Ik u ook niet, door wat macht Ik deze dingen doe".

In het vorige hoofdstuk zagen wij Jezus, gedreven door het heilige (en reinigende) Vuur van Zijn Vader, de tempel van de Joden reinigen – omdat zij, door hun (onheilige) verlangens naar materiele winst, zelfs in de tempel, dus in Gods Huis, handel dreven – om zo deze tempel weer te brengen tot zijn oorspronkelijke doel, zodat het opnieuw een **HUIS VAN GEBED** zou worden!

Hij handelde in deze tempel duidelijk als iemand die Macht had, dit tot grote ergernis van degenen die er de leiding hadden. In hun ogen was de handelwijze van Jezus zeer ongepast. De gepikeerde en woedende overpriesters en

ouderlingen, die deze handel oogluikend hadden toegestaan en daar naar alle waarschijnlijkheid ook zelf nog geld aan verdienden, vroegen aan de Here Jezus om aan hen rekenschap van Zijn handelwijze af te leggen, ze wilden wel eens weten wie Hem de macht tot dit optreden gegeven had.

De Here wilde hun vraag echter alleen beantwoorden, als zij antwoord zouden geven op Zijn wedervraag. Hij bracht het door hen aan de orde gebrachte probleem in verband met de doop van Johannes. Want, als zij in deze doop geloofden, als zijnde van God, dan zouden zij ook het gebeurde bij Jezus' waterdoop in acht hebben genomen, waarbij een stem uit de hemel getuigde: *"Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen"* (Luk. 3:22). Dan zouden zij wel hebben geweten, dat Hij handelde in volmacht van Zijn hemelse Vader.

Maar, vanwege van hun listige overdenkingen, die wij in bovengenoemde Bijbelverzen hebben gelezen, zeiden zij: *"Wij weten niet van waar deze (nl. de doop van Johannes) is"*. Daarom gaf de Heiland deze (geestelijk) afgedwaalde leiders ook niet te kennen, dat het Vuur van Gods heilige toorn Hem hiertoe dreef!

Onze Heiland had (en heeft) geen ander verlangen dan ALTIJD te leven in diepe en volmaakte gemeenschap met de Vader. *"Gelijkerwijs Mij de LEVENDE Vader gezonden heeft en IK LEEF DOOR DE VADER; alzo, die Mij eet"⁴³, die zal leven door Mij"* (lees Joh. 6:27-58).

Op gelijke wijze hebben ook wij te leven in diepe en volmaakte gemeenschap met onze Here Jezus Christus.

De Here Jezus leefde in zo'n diepe afhankelijkheid van de Vader, dat Hij getuigde: *"De Zoon kan niets van Zichzelf doen, tenzij Hij de Vader dat ziet doen; want zo wat Die doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks"* (Joh. 5:1). *"Ik kan van Mijzelf niets doen. Gelijk Ik hoor, oordeel Ik en Mijn oordeel is rechtvaardig; want Ik zoek niet Mijn wil, maar de wil van Mijn Vader, Die Mij gezonden heeft"* (Joh. 5:30). *"Want Ik ben uit de hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijn wil doen zou, maar de wil van Degene, Die Mij gezonden heeft"* (Joh. 6:38).

Zo hebben ook wij te leven, in dezelfde afhankelijkheid en dienstbaarheid aan onze Here Jezus Christus. Nooit moet onze wil geschieden, maar altijd de Zijne!

Gods arbeiders moeten Hem dienen in diepe gemeenschap met en toewijding aan Hem en in Zijn (volmaakte) liefde

Jezus wilde (en wil nog steeds) hebben, dat al Gods arbeiders in dezelfde liefde, toewijding en gemeenschapszin van Hem zouden (en zullen) werken. Hoe ver van dit volmaakte beeld stonden echter de geestelijke arbeiders in de dagen van Jezus! Hij toonde hun diepe (geestelijke) verval, hun werken vol egocentrische motieven en hun opstand tegen God, in de volgende gelijkenis.

Vers 9-17: "En Hij begon tot het volk deze gelijkenis te zeggen: Een zeker mens plantte een wijngaard, en hij verhuurde die aan landlieden, en trok (voor) een lange tijd buiten het land. En als het de tijd (om te oogsten) was, zond hij tot de landlieden een dienstknecht, opdat zij hem van de vrucht van de wijngaard geven zouden, maar de landlieden sloegen dezelve, en zonden hem ledig (nl. zonder vruchten) heen. En opnieuw zond hij nog een andere dienstknecht; maar ook die geslagen en smadelijk behandeld hebbende, zonden zij hem ledig heen. En opnieuw zond hij een derde; maar zij verwondden ook deze, en wierpen hem uit. En de Heer van de wijngaard zei: Wat zal ik doen? Ik zal mijn geliefde Zoon zenden; mogelijk als zij Deze zien, zullen zij Hem ontzien. Maar als de landlieden Hem zagen, overlegden zij onder elkaar, en zeiden: Deze is de Erfgenaam; kom, laten wij Hem doden, opdat de erfenis van ons zal worden. En als zij Hem buiten de wijngaard uitgeworpen hadden, doodden zij Hem. Wat zal de Heer van de wijngaard hun doen? Hij zal komen en deze landlieden verderven en (Hij) zal de wijngaard aan anderen geven. En als zij dat hoorden, zeiden zij: Dat zij verre (d.i. dat nooit)! Maar Hij zag hen aan, en zei: Wat is dit dan, hetwelk geschreven staat: De Steen (d.i. beeld van Jezus), die de bouwlieden verworpen hebben, Deze is tot een hoofd des hoeks (nl. een onmisbare Hoeksteen) geworden?"

Deze (geestelijk) afgedwaalde arbeiders van Gods wijngaard dienden ZICHZELF in plaats van de Here! Zij wilden aan hun "godsdienstige" arbeid (goed) verdienen! Aan het belangrijkste doel, namelijk om de mensen te brengen tot bekering, overgave en gehoorzaamheid aan God, gingen zij voorbij, en in plaats daarvan zochten ze egoïstische doeleinden zoals materieel gewin en macht, een goede positie, eer en applaus onder hun geloofsgenoten.

De profeten die door God gezonden waren, legden zij op een verachtelijke manier het zwijgen op! En tot slot kruisigden zij Gods enige Zoon, Die God hun had gezonden! Daarom heeft God hun Zijn "wijngaard" (hier: Zijn arbeidsveld) afgenomen en hen in Zijn oordeel geworpen. Door dit oordeel werd (o.a.) Jeruzalem vernield en in brand gestoken door de Romeinse legers. Velen van hen werden gedood, of als slaaf verkocht en verbannen van hun huis en land. Palestina (d.i. het huidige Israël) zou door de eeuwen heen worden vertreden (en dus in bezit genomen) door de heidenen, tot tegen de tijd van het einde van deze huidige wereld.

God gaf toen Zijn "wijngaard" aan Zijn volk, (geestelijk gezien) verwekt uit de heidenen, uit al de volkeren van deze wereld, waartussen zich ook de 10 "verloren stammen" bevonden en nog steeds bevinden (zie noot 1 op blz. 5). Dit nieuwe volk heeft Hij gevormd tot een Woonstede (d.i. woonplaats) van God in de Geest (zie Ef. 2:22), waarvan Hij de Hoeksteen is (zie vers 17) en het Fundament, waarop dit geestelijke gebouw rust. Met andere woorden: Met dit volk heeft Hij gemeenschap kunnen maken, zodanig, dat Hij IN en DOOR hetzelfde heeft kunnen leven en werken. En wanneer de Joden zich zouden bekeren zouden zij hierbij worden toegevoegd (zie Rom. 11:11-29).

Vers 18: "Een ieder, die op die Steen (d.i. beeld van Jezus) valt, zal verpletterd worden, en op wie Hij valt, die zal Hij vermorzelen".

Wie de Zoon van God niet aanneemt, struikelt over Hem, over deze "Steen", diegene zal onder het verpletterend

⁴³ "Die Mij eet" = Die deelheeft aan het Heilig Avondmaal (beeld van het eten van (d.i. deelhebben aan) Zijn vlees en bloed), waarmee wij te kennen geven dat ook wij (af) willen sterven aan ons oude, aardsegerichte leven.

oordeel van God komen! En als Gods oordeel over hen valt, dan zal Hij ze (moeten) vermorzelen! “Vreselijk is het te vallen in de handen van de **LEVENDE God!**” (Hebr. 10:31), “want onze **God is een verterend Vuur!**” (Hebr. 12:29). Maar DITZELFDE Vuur van God kan ons (volkomen) reinigen en is barmhartig voor en over allen, die zich waarachtig tot Hem bekeren en die zich, in het geloof in Hem, aan Hem overgeven, om voortaan in diepe gemeenschap met Hem te leven en om Hem oprecht te dienen.

Dat onze **geest** Hem altijd en alleen zal (willen) dienen en toegewijd zal (willen) zijn!

De tweestrijd (TWEESLACHTIGHEID) in de ziel van het volk van God

Vers 19-26: “En de overpriesters en de Schriftgeleerden zochten op datzelfde uur de handen aan Hem te slaan, maar zij vreesden het volk; want zij verstonden, dat Hij deze gelijkenis tegen hen gesproken had. En zij namen Hem waar en zonden verspieters uit, die zichzelf veinsden (d.i. voordeden) rechtvaardig te zijn; opdat zij Hem in Zijn woorden vangen mochten, om Hem aan de heerschappij en de macht van de stadhouder over te leveren. En zij vroegen Hem, zeggende: Meester, wij weten, dat Gij recht spreekt en leert, en de persoon niet aanneemt, maar de weg van God leert in alle waarheid. Is het ons geoorloofd de keizer schatting (d.i. belasting) te geven, of niet? En Hij, hun arglistigheid bemerkende, zei tot hen: Wat verzoekt gij Mij? Toon Mij een penning; wiens beeld en opschrift heeft hij? En zij antwoordende, zeiden: Van de keizer. En Hij zei tot hen: Geef dan de keizer, dat van de keizer is, en God, dat van God is. En zij konden Hem in Zijn Woord niet vatten (d.i. vangen) voor het volk; en zich verwonderende over Zijn antwoord, zwegen zij stil”.

Gods volk kent in deze wereld een zekere tweestrijd. Want, levend in deze wereld, moet ook Gods volk de over hen gestelde overheid gehoorzamen, ook wat de belastingplicht betreft. “Alle ziel zij de machten over haar gesteld, onderworpen; want er is geen macht dan van God, en de machten, die er zijn, die zijn van God geordineerd (d.i. door God ingesteld en/of toegelaten). Alzo dat die zich tegen de macht stelt, de ordonnantie (d.i. het bevel, voorschrift) van God weerstaat en die ze weerstaan, zullen over zichzelf een oordeel halen. Want de oversten zijn niet tot een vreze de goede werken, maar de kwade. Wilt gij nu de macht niet vrezen, doe het goede, en gij zult lof van haar hebben; want zij is Gods dienaar, een wreekster tot straf degene, die kwaad doet. Daarom is het nodig onderworpen te zijn, niet alleen omwille van de straf. Want daarom betaalt gij ook belasting; want zij zijn dienaars van God, in dit-zelve voortdurend bezig zijnde. Zo geeft dan een ieder, wat gij schuldig zijt; belasting, die gij belasting, tol, die gij tol, vreze, die gij vreze, eer, die gij eer schuldig zijt” (Rom. 13:1-7).

Maar, **de geest** van het kind van God moet óók zijn HEMELSE Koning gehoorzamen en Hem (volkomen) toegewijd zijn. Onze geest moet Hem de geestelijke tempelbelasting betalen. En de tempelbelasting onder het volk van Israël – die een halve sikkil bedroeg, de zgn. sikkil van het heiligdom – beeldt de gemeenschap uit, die het volk van God moet hebben met het (verzoenend) offer van Christus aan het kruis van Golgotha.

Hierover kunnen wij lezen in Exodus 30:11-16: “Verder sprak de Here tot Mozes, zeggende: Als gij de som van de kinderen van Israël opnemen zult, naar de getelden onder hen, zo zullen zij een ieder de verzoening van hun ziel aan de Here geven, als gij hen tellen zult; opdat onder hen geen plaag zal zijn, als gij hen tellen zult. Dit zullen zij geven, al degenen die tot de getelden overgaan, de helft van een sikkil, naar de sikkil van het heiligdom (deze sikkil bedroeg 20 gera); de helft van een sikkil is een heoffer voor de Here. Al wie overgaat tot de getelden, van 20 jaren oud en daarboven, zal het heoffer des Heren geven. De rijke zal het niet vermeerderen, en de arme zal niet verminderen van de helft van de sikkil, als gij het heoffer des Heren geeft, **om verzoening voor uw zielen te doen**. Gij dan zult het geld der verzoeningen van de kinderen Israëls nemen, en zult het leggen tot de dienst van de tent der samenkomst (d.i. de tabernakel of de tempel, nu de Gemeente des Heren); en het zal de kinderen Israëls ter gedachtenis zijn, voor het aangezicht van de Here, **om voor uw zielen verzoening te doen**”.

Deze verzoening met God valt ons ten deel, als de totale mens in ons, naar lichaam, ziel en geest, deel gaat nemen aan het offer van Golgotha en aan Zijn opstanding. De zgn. sikkil van het heiligdom vormt hier een typebeeld van. Wij moeten werkelijk gemeenschap met dit offer van Jezus Christus willen hebben, deel (willen) hebben aan het lijden en sterven van Christus en dus (af) willen sterven aan ons oude en zondige leven. En dit kan alleen als wij onze zonden (telkens weer) belijden, met daarbij het oprechte verlangen om voortaan (volkomen) uit Hem te leven. “Want indien wij **één plant** worden, samen groeien met Zijn dood, zo zullen wij het ook zijn met Zijn opstanding” (Rom. 6:5).

Laten wij er oprecht naar verlangen om elke aardse gebondenheid – dus elke gebondenheid aan materie en geld, elke wereldse zin en elke wereldgelijkvormigheid in onze omgang met anderen – door Zijn innerlijke, krachtdadige werkingen, te verliezen; opdat wij Hem mogen kennen in Zijn Opstandingskracht, in Zijn Hemelse wandel (en in AL Zijn Hemelse zegeningen, **reeds hier op aarde!**

Laten wij dus de keizer geven, wat van de keizer is en laten wij God geven, wat van God is. En mocht er een **MO-TIEVENSTRIJD** in onze **ziel** woeden, zo laten wij aan Hem de kracht en de moed vragen om **ALTIJD** voor Hem en Zijn Koninkrijk te kiezen!

Óók ons lichaam moet zich aan Gods (reinigend) Vuur onderwerpen

Vers 27-40: “En tot Hem kwamen sommigen van de Sadduceeën welke tegensprekende, zeggen, dat er geen opstanding is en vroegen Hem, zeggende: Meester! Mozes heeft ons geschreven: Zo iemands broeder sterft, dat zijn broeder de vrouw nemen zal en zijn broeder zaad verwekken. Er waren nu zeven broeders; en de eerste nam een vrouw, en hij stierf zonder kinderen. En de tweede nam die vrouw, en ook hij stierf zonder kinderen. En de derde nam dezelfde vrouw; en desgelijks ook de zeven, en hebben geen kinderen nagelaten, en zijn gestorven. En ten laatste na allen stierf ook de vrouw. In de opstanding dan, wiens vrouw van dezen zal zij zijn? Want die zeven hebben dezelfde tot een vrouw gehad. En Jezus, antwoordende, zei tot hen: De kinderen van deze eeuw (d.i. van deze huidige wereld) trouwen en worden ten huwelijk uitgegeven; maar die waardig geacht

*zullen zijn die (toekomstige) eeuw te verwerven en de opstanding uit de doden, zullen noch trouwen, noch ten huwelijk uitgegeven worden; want zij kunnen niet meer sterven, want zij zijn de engelen gelijk; en zij zijn kinderen van God, omdat zij kinderen van de opstanding zijn. En dat de doden opgewekt zullen worden, heeft ook Mozes aangewezen (d.i. ons doen weten) bij het (brandende) braambos, als Hij de Here noemt de God van Abraham, en de God van Izak, en de God van Jakob. God nu is niet een God van de doden, maar van de levenden; want zij **leven** Hem allen. En sommigen van de Schriftgeleerden, antwoordende, zeiden: Meester, Gij hebt wel gezegd. En zij durfden Hem niets meer te vragen”.*

De Sadduceeërs vormden een priesterlijke sekte, van voornamelijk en rijke Joden uit Jezus' dagen, die alleen geloofden in het aardse leven, in het leven in dit lichaam. Gods zegen hield voor hen in: geldelijk gewin, voorspoed en gezondheid. Zij ontkenden het bestaan van de opstanding uit de doden. Daarom kwamen zij met hun verhaal van die vrouw en die zeven mannen tot Jezus om te tonen, hoe absurd een opstanding in hun ogen was. Omdat het leven in dit lichaam voor hen HET leven was, had het **seksleven**, als logisch gevolg hiervan, een voornaam plaats in hun leven.

Maar Jezus corrigeerde hun dwaling. Het (stoffelijke) lichaam vergaat weliswaar door de dood, maar de menselijke geest, **de eigenlijke mens**, is een EEUWIG schepsel. Abraham, Izak en Jakob zijn voor God geen doden, maar voor Hem zijn zij levende geesten. Hun geesten leven namelijk in Zijn Koninkrijk en wachten het moment van de opstanding van het lichaam af, dat bij de Wederkomst van Jezus geschieden zal. En de opstandingsmens is niet onderworpen aan seksuele gemeenschap, maar zal aan de engelen gelijk zijn.

Deze seksdrift, die God in de mens gelegd heeft, hebben wij, evenals ALLE andere dingen, in handen te leggen van onze Heiland, opdat die geen obstakel zal vormen bij onze reiniging en heiliging en bij onze toewijding aan Hem. En, opdat die geen afgod in ons hart en leven zal worden, moet Hij de heerschappij ervan, met alle andere begeerlijkheden van het lichaam, doen afsterven door Zijn louterend en reinigend Vuur. Menselijke kracht en inspanning moet hier niet de toon aangeven (al moeten we er wel oprecht naar verlangen), maar het moet enkel en alleen geschieden, net als alle andere dingen, door het louterend Vuur van de Heilige Geest, door Zijn innerlijke, Goddelijke werkingen. *“Niet door kracht of door geweld, maar door Mijn Geest!”* (Zach. 4:6).

“Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zo zult gij leven” (Rom. 8:13). *“Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en God welbehaaglijk offer, welke is uw redelijke godsdienst”* (Rom. 12:1).

Door de gemeenschap met Christus worden wij volmaakt

Vers 41-44: “En Hij zei tot hen: Hoe zeggen zij, dat de Christus Davids Zoon is? En David zelf zegt in het boek van de psalmen: ‘De Here (God) zegt tot mijn Here (nl. tot Christus, Gods Zoon): Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank voor Uw voeten’. David dan noemt Hem zijn Here; en hoe is Hij zijn Zoon?”

Christus is de Zoon van David voor zover het Zijn vlees aangaat (nl. via [de voorouders van] Maria), maar Hij is óók de Zoon van God, omdat Hij uit Hem is voortgekomen uit **de eeuwigheid** van het verleden. Hij is daarom zowel voor David de Here, alsook voor IEDER kind van God.

Hoewel David (door Goddelijke openbaring) wist, dat Christus uit zijn nageslacht voort zou komen, wilde hij niet roemen op zijn (voor)vaderschap ten aanzien van Christus, maar hij wilde Hem enkel en alleen alle Goddelijke eer toebedelen (die Hem ook toekomt!) en noemde Hem daarom zijn Here, wat Hij ook in waarheid was en is. David erkende zo Zijn Heerschappij, Zijn Koningschap, ook over zijn eigen hart en leven.

Laten wij, in dezelfde toewijding en afhankelijkheid, gemeenschap met de Here Jezus Christus zoeken, opdat onze hemelse Vader ons zal kunnen zegenen met ALLE geestelijke zegeningen van(uit) de hemel, in en door Christus (zie Ef. 1:3).

Laten wij daarom Christus niet willen dienen op onze eigen wijze, ONafhankelijk van Hem, want dit zou aan de ene kant geen eeuwige resultaten geven, en aan de andere kant zouden wij de geestelijke zegeningen in Christus, die ons tot de volmaaktheid in Hem leiden, moeten missen!

Als wij echter die diepe gemeenschap met Christus hebben, dan zullen wij met Hem mogen zitten aan de rechterhand van de Vader, om daar door Zijn Geest verlost te worden van al de (demonische) machten in ons hart en leven die ons tot zonde aanzetten, om zo door Hem te worden vervolmaakt.

Onze vijanden, de machten der duisternis (zie Ef. 6:12), worden door de Here onderworpen aan zelfs diegenen, die het minste in Christus zijn, die geestelijk gezien de voeten van het lichaam van Christus vormen, die dus het verst zijn gesteld van ons aller Hoofd, Jezus Christus. *“En gij zijt het Lichaam van Christus, en leden in het bijzonder”* (1 Kor. 12:27).

Wij moeten in waarheid gemeenschap met Hem hebben

Vers 45-47: “En terwijl al het volk het hoorde, zei Hij tot Zijn discipelen: Wacht u van de Schriftgeleerden, die daar willen wandelen in lange klederen, en beminnen de begroetingen op de markten en de voorgestoelten (d.i. de voorste zitplaatsen) in de synagogen, en de vooraanzittingen (d.i. de voornaamste zitplaatsen) in de maaltijden; die de huizen van de weduwen opeten (d.i. die de weduwen (financieel) uitmelken), en onder een schijn lange gebeden doen; deze zullen zwaarder oordeel ontvangen”.

De Schriftgeleerden zochten zowel materieel gewin, alsook de eer, roem en het applaus van de mensen. Daarom deden zij hun best om zo waardig mogelijk te wandelen onder het volk, opdat zij achting en eerbied verkregen! Zij kenden de waarachtige, geestelijke hartsgesteldheid, die alleen verkregen wordt door de ware gemeenschap met God, niet! Daarom deden zij hun best om te wandelen en te arbeiden in de gedaante van godzaligheid, maar het was duidelijk dat zij de kracht van God (zie 2 Tim. 3:5), die hen moest leiden uit alle duisternis tot Zijn wonderbare

Licht, niet kenden!

Laten wij zo niet zijn en handelen, maar laten wij in alle waarheid "IN God" zijn en "Hij IN ons"! *"Blijft in Mij en Ik in u. Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft, also ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. Ik ben de Wijnstok, en gij zijt de ranken; die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt véél vrucht (d.i. de vrucht van de Geest [zie Gal. 5:22]; dezulken smaken de volwassenheid in Christus); want zonder Mij kunt gij niets doen"* (Joh. 15:4-5).

Hoofdstuk 21

Gods gerechtigheid is als een tweesnijdend zwaard; het brengt de (oprechte) gelovige volkomen genade, maar alle anderen oordeel

Dit hoofdstuk toont ons, gezien in het licht van de Israëlitische Tabernakel, de symboliek die er gelegen is in de twee wetstafelen met daarop de 10 geboden, die verborgen lagen in de Ark des Verbonds. Ze beelden de volle gerechtigheid van God uit, vertegenwoordigd in de tien geboden, hoewel deze "volle gerechtigheid van God" natuurlijk pas echt in volheid aan ons wordt geopenbaard in het VOLLE (en dus volledige) WOORD (nl. de Bijbel) van de LEVENDE God. Wij kunnen over deze volmaakte 10 geboden van God voor het Koninkrijk der hemelen (op aarde) lezen in Mattheüs 5:17-48, 6:1-34 en 7:1-29.

Dit Woord van God is als een scherp tweesnijdend zwaard (zie Hebr. 4:12). Voor degenen die zich, door de aanvaarding van dit (Goddelijk) Woord, berouwvol tot God (be)keren en hun hart en leven aan Hem overgeven, naast een oprecht **geloof** in het Woord des kruises en in Zijn almacht om dit Woord in ons in te planten, brengt het volkomen genade te weeg en vormt het een kracht van God om ons tot kinderen Gods te maken (zie Joh. 1:12). Maar voor al de onwilligen, de ongehoorzamen, de onbekeerliken en de zondaren vormt het echter een volkomen en vreselijk oordeel van een toornende God.

In Johannes 12:48 kunnen wij lezen: *"Die Mij verwerpt en Mijn woorden niet ontvangt, heeft die hem (of haar) oordeelt; het woord, dat Ik gesproken heb, dat zal hem (of haar) oordelen ten laatsten dage"*. En in Hebr. 10:31 lezen wij: *"Vreselijk is het te vallen in de handen van de LEVENDE God"*.

Dit **volle** (en eeuwige) Woord van God – dat ons in deze laatste dagen, in toenemende mate, door de Geest van God wordt geopenbaard (zie Openb. 14:6) – zal Gods (Bruids)gemeente in deze laatste dagen brengen tot de volmaaktheid in Christus. Dit kunnen wij o.a. lezen in Hebr. 9:11-12 en Efeze 5:27: *"Maar Christus heeft een EEUWIGE VERLOSSING teweeggebracht" ... "opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die GEEN VLEK OF RIMPEL heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou HEILIG zijn en ONBERISPELIJK"*. Dit overwinnend Woord van God is in de hemel een feit, maar hier op aarde moet het nog gerealiseerd worden in de harten en levens van gelovigen, die zich hebben bekeerd tot Hem. En zoals wij allen (kunnen) weten is de Gemeente van God, in de loop van de geschiedenis, nog nooit tot deze geestelijke hoogte gekomen, al was haar imago in de begintijd van het christendom héél wonderlijk te noemen. Maar God zal Zijn (Bruids)gemeente, in de eindtijd, naar de beloften uit Zijn Woord, kleden met de "Bruidstooi" van **volmaaktheid** en **gerechtigheid** (zie Openb. 12:1, 19:7-8) en haar (in)brengen tot de Bruiloft van het Lam (zie Openb. 19:9).

Het zal voor een ieder duidelijk (moeten) zijn dat de geestelijke gesteldheid van de (Bruids)gemeente hiervoor onder andere zal moeten worden gebracht tot die hartsgesteldheid van de arme weduwe uit de eerste verzen van dit hoofdstuk.

Vers 1-4: "En opziende zag Hij de rijken hun gaven in de schatkist werpen. En Hij zag ook een arme weduwe twee kleine penningen daarin werpen. En Hij zei: Waarlijk, Ik zeg u, dat deze arme weduwe meer dan allen heeft ingeworpen. Want die allen hebben van hun overvloed geworpen tot gaven aan God; maar deze heeft van haar gebrek, al de leeftocht (d.i. al haar middelen om in leven te blijven), die zij had, daarin geworpen".

Deze vrouw beeldde in haar daad een TOTAAL OFFER uit, ze gaf ALLES wat zij bezat aan God, aan haar Heer en Heiland. Dezelfde innerlijke gesteldheid zal God in de eindtijd vinden in het hart van Zijn (oprechte) kinderen, namelijk: EEN TOTALE OVERGAVE, waardoor Hij hen kan brengen in Zijn volmaakte, EEUWIGE VERLOSSING en hen, geestelijk gezien, kan omhullen met het (goddelijke) kleed van VLEKKELOOSHEID, RIMPELLOOSHEID, HEILIGHEID en ONBERISPELIJKHEID! *"Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met ALLE GEESTELIJKE ZEGENING IN DE HEMEL IN CHRISTUS"* (Ef. 1:3).

Maar over hen die onwillig zijn en blijven – namelijk de ongehoorzamen, de afgodendienaars en allen, die in de zonde wensen te blijven – komt, in de volheid van Gods toorn, het oordeel van een rechtvaardige God! En dit oordeel van God – in en over deze wereld – houdt in, dat de demonische machten van "de geestelijke boosheden in de lucht" meer en meer zullen worden losgelaten, zodat de mensen van deze wereld worden overgeleverd aan de verdervende machten van satan, in wie de boze (en goddeloze) mens zo graag wenst te blijven. Deze mensen zullen dan de hardheid, wreedheid en boosheid van hem, die zij (bewust of onbewust) als meester hebben gekozen, ten volle moeten ondervinden.

Kenmerkend voor deze oordelen van God zijn uitspraken als: *"Ontbindt de vier engelen, die gebonden zijn bij de grote rivier, de Eufraat"* (Openb. 9:14). Hier wordt het loslaten van demonische engelen op de mensheid mee bedoeld, engelen die hun onheil en verderf over die mensheid in toenemende mate zullen uitgieten! De Eufrat of Frath is een rivier die om het paradijs van Adam en Eva heen stroomt en staat symbolisch voor de **mensheid**. Vergelijk Openb. 9:14 met Openb. 7:1-3 en Openb. 16:12.

En, zoals de door Jezus voorspelde verwoesting van Jeruzalem – die het gevolg was van de ongelovige, onbekeerlijke Israëlieten uit Jezus' dagen – omstreeks het jaar 70 na Christus geschiedde, door toedoen van de Ro-

meinse legeraanvoerder Titus, zo zal ook het door God voorspelde oordeel over het onbekeerlijke deel van Zijn Huis (d.i. Gemeente/Kerk) en over de ongelovigen worden uitgestort in de eindtijd.

Vers 5-6: "En als sommigen zeiden van de tempel, dat hij met schone stenen en begiftigingen (d.i. geschenken) versierd was, zei Hij: Wat deze dingen aangaat, die gij aanschouwt, er zullen dagen komen, in welke niet één steen op de andere steen zal gelaten worden, die niet zal worden afgebroken".

Vers 7: "En zij vroegen Hem, zeggende: Meester, wanneer zullen dan deze dingen zijn, en welk is het teken, wanneer deze dingen zullen geschieden"?

Toen Zijn discipelen Hem om de exacte tekenen vroegen, die deze dagen van Goddelijk oordeel zouden kenmerken – tekenen, die óók Zijn Wederkomst zullen inleiden – gaf Hij hun het volgende als allereerste teken te kennen:

Vers 8: "En Hij zei: Ziet, dat gij niet VERLEID wordt; want VELEN zullen er komen ONDER MIJN NAAM, zeggende: Ik ben de Christus; en de tijd is nabij gekomen, **gaat hen dan niet (achter)na**".

Satan zal in de eindtijd EEN GROTE MENIGTE van geestelijke **imitatie**-werkers voortbrengen! Hij zal ze een (valse) zalving geven, die de goddelijke arbeid in Jezus zal IMITEREN! Ja, ze zullen zelfs wonderen en tekenen doen; maar het zijn wonderen en tekenen van de leugen(aar) (zie 2 Thess. 2:9)!

En deze "engelen" van satan, zich voordoende als "engelen van het licht", stellen zich aan alsof zij ECHTE arbeiders van God zijn, en dit komt omdat ze hun geweten "als met een brandijzer" hebben toegeschroeid! In Mattheüs 7:22 lezen wij ook hoe verbaasd die lieden zijn over hun (eeuwige) verdoeming door God. Want, hoewel wij hier te maken hebben met arbeiders van de Here die in de zonde en ongerechtigheid zijn afgedwaald, hebben zij hun roeping behouden. De Geest van God kan namelijk door dezulken heen (blijven) werken, terwijl Hij voorbij gaat aan hun persoonlijke zieleheil. Ook merken wij dit in de woorden van de Here, die wij vinden in Openbaring 3:17: "EN GIJ WEET NIET, dat gij zijt ellendig en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt". Vergelijk deze teksten betreffende de valse arbeiders ook met 2 Korinthe 11:13-15.

"Christus" betekent "gezalfd", namelijk gezalfd van God, tot arbeid voor Hem. Maar deze mensen, namelijk die van 2 Korinthe 11:13-15, zijn valse christussen, valse gezalfden, zij zijn namelijk gezalfd door satan maar doen zich voor als "engelen van het licht". Daarom laat God, als oordeel, de kracht van dwaling toe, omdat men Hem – in Jezus Christus **als Gods verlossende, reinigende en heiligende kracht** – NIET heeft aanvaard. We kunnen over een soortgelijk oordeel van God ook lezen in Romeinen 1:18-32. En in 2 Thessalonicenzen 2:10b-11 lezen we: "...daarvoor dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben, om zalig te worden. En daarom zal God hun zenden EEN KRACHT DER DWALING, dat zij de leugen zouden geloven!"

Hetzelfde verhaal vindt men in het Oude Testament in 1 Koningen 22:19-22.

Het zijn deze (valse) arbeiders, die grote mensenmassa's zullen verleiden, en zullen vangen in hun netten (zie Matth. 24:11 en 24). Met als tragisch gevolg dat deze mensenmassa, in de eindtijd, vergaderd zal worden als onkruid, om in de tijd van de oogst te worden gebonden om... te worden verbrand (zie Matth. 13:30).

Laten wij daarom liever geleid willen worden door de waarachtige Heilige Geest van God, Die ons altijd leidt UIT de zonde door Zijn reinigende, heiligende en rechtvaardigende werkingen!

De eindtijd is dus een tijd waarin twee geestelijke stromingen parallel lopen. De eerste geestelijke stroming is die van de Heilige Geest van God, Die Zijn verlossende, reinigende, heiligende en volmakende werkingen in vol-Evangelische kracht in de Zijnen openbaart en die als resultaat een (ver)volmaakte Bruidsgemeente zal verwekken, die Gods instrument zal zijn in het herstel van de Gemeente en in de wereldwijde opwekking in "Spade-Regen-kracht" (d.i. de Heilige Geest opwekking van de eindtijd, zoals o.a. voorspeld in Joël 2:23-30). De tweede stroming, misschien in aanzien wel spectaculairder, is die uit de satan, die ook wonderen en tekenen voortbrengt, maar dan uit de leugen(aar)! Het resultaat hiervan zal de valse (en politiek getinte) wereldkerk van de eindtijd zijn, waarvan wij kunnen lezen in Openbaring 17,18 en 19, ook wel het verborgen Babylon of de "Grote Hoer" genoemd, die het **antichristelijke** pad van de persoon van de antichrist zal banen!⁴⁴

Laten wij, gewaarschuwd door het Woord van God, waken en bidden, opdat ook wij niet verstrikt zullen raken in de netten van deze – voor ongezalfd ogen – verborgen, antichristelijke werkingen, van deze satanische macht van verborgen ongerechtigheid.

Een andere vorm van Goddelijk oordeel dat wij in de laatste dagen van deze huidige wereld, in toenemende mate en uiteindelijk wereldwijd in omvang, zullen aantreffen is die van oorlog, en ook van opstand tegen het openbaar gezag!

Vers 9-10: "En wanneer gij zult horen van oorlogen en oproeren (of: opstanden), zo wordt niet verschrikt; want deze dingen moeten eerst geschieden; maar nog is het einde niet onmiddellijk. Toen zei Hij tot hen: Het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk".

Het rode paard uit Openbaring 6:4, het paard dat het beeld is van oorlog en oproer, zal dan losgelaten zijn op een God-afkerige wereld. Opstand tegen het openbaar gezag wordt hoe langer hoe vaker gehanteerd om zodoende, onder druk, bepaalde politieke en maatschappelijke doelstellingen te realiseren! Hoe langer hoe meer oorlogen en opstanden doen de wereld van vandaag, in toenemende mate, gelijken op één groot kruitvat! Als dit alles, zoals wij dit heden in de wereld van vandaag gewaar worden, geschiedt, dan (ver)troost de Here Zijn kinderen met het bovenstaande Schriftwoord: "Zo wordt niet verschrikt, want deze dingen moeten eerst geschieden", anders gezegd: "Laat de schrik niet om uw hart slaan, want Ik heb alles onder Mijn controle". En in Psalm 91:7-8 lezen we: "Aan uw

⁴⁴ Zie eventueel de studie: "**De valse staatskerk van de laatste dagen – De grote hoer van Openbaring 17**". GRATIS te downloaden op onze website www.eindtijdbode.nl

zijde zullen er duizend vallen, en tienduizend aan uw rechterhand; maar tot u zal het niet genaken. Alleen zult gij het met uw ogen aanschouwen en gij zult de vergelding van de goddelozen zien!" en verder in vers 10 *"u zal geen kwaad overkomen en geen plaag zal uw tent (of huis) naderen"*.

Dit oordeel van God zal enkel en alleen aan ons voorbijgaan, als wij in het centrum van de wil van God, Die onze SCHUILPLAATS is, blijven. Zoals er ook alleen maar in het oog (nl. het centrum of hart) van een razende en overal verderf brengende wervelstorm, die wonderbare windstilte heersen kan, zo zal God ook de Zijnen doen schuilen in de beschutting van de Almachtige, wanneer Zijn oordelen van oorlog en opstand om ons heen woeden!

Vers 11a: "En er zullen grote aardbevingen wezen in verscheidene plaatsen, en hongersnoden, en pestilentiën".

Dit is werkelijk actueel in onze dagen. De gewelddadige dood – in Openbaring 6:5-8 uitgebeeld door het zwarte paard van de honger, ook als gevolg van economische recessies, en het vale paard van de dood – zal door natuurrampen, zoals aardbevingen en hongersnoden, een abrupt einde brengen aan veler levens; terwijl ook zeer besmettelijke ziekten, die door de gehele wereld zullen trekken, veel slachtoffers zullen maken onder de wereldbevolking!

Maar, ondanks al die hevige oordelen eist de Almachtige God van de (door Hem gezonden) verderver: *"Beschadig de olie en de wijn niet!"* (Openb. 6:6b), waarmee bedoeld wordt: "Breng geen schade toe aan Mijn oprechte kinderen, die zich laten leiden door de olie van de Geest en die zijn gewassen in de wijn van Mijn bloed!"

Een andere vorm van het oordeel van God vinden wij in de volgende woorden:

Vers 11b: "Er zullen ook verschrikkelijke dingen, en grote tekenen van de hemel geschieden".

In Openbaring 6:12-14 lezen wij: *"En ik zag, toen Het (d.i. het Lam van God) het zesde zegel geopend had, en ziet, er werd een grote aardbeving, en de zon werd zwart als een haren zak en de maan werd als bloed. Dit gebeurt door de hevige en dichte stofwolken door uitbarstingen en andere natuurrampen. En de sterren van de hemel vielen op de aarde, gelijk een vijgenboom zijn onrijpe vijgen afwerpt, als hij van een grote wind geschud wordt⁴⁵. En de hemel is weggeweken, als een boek(rol), dat toegerold wordt; en alle bergen en eilanden zijn bewogen uit hun plaatsen"*.

Enorme catastrofes, grote rampen als gevolg van (zeer) ingrijpende veranderingen in de natuur en in het heelal, maken als het ware schoon schip om deze aarde voor te bereiden op dat wonderbare en Goddelijke tijdperk, die het Duizendjarig Koninkrijk wordt genoemd. Want in dit (Goddelijk) Koninkrijk zal de zon zevenmaal zo sterk branden als nu het geval is, en de maan zal zo krachtig zijn als de zon nu (zie Jes. 30:26), waardoor er dus geen nacht meer zal zijn (zie Zach. 14:6-7). Het is onnodig om te zeggen, dat mens en dier met een lichaam van vlees en bloed in dat Koninkrijk niet kunnen leven en dat God een natuur zal moeten scheppen van een geheel andere samenstelling. Het zal een paradijs zijn in de volle glorie van God!

Een andere vorm van het oordeel van God vinden wij in de vervolgingswaanin en de demonische bezetenheid, die dan in de wereld zullen heersen. Een steeds toenemende antichristelijke geest zal bezit gaan nemen van alle ongehoorzame en onbekeerlijke mensen, naast een toenemend satanisme! Dit alles zal de weg bereiden voor de wereldomvattende acceptatie van de antichrist als werelddictator!

*Vers 12-19: "Maar vóór dit alles, zullen zij hun handen aan u slaan, en u vervolgen, en u overleveren in de synagogen en gevangenissen; gij zult getrokken worden voor koningen en stadhouders, **omwille van Mijn Naam**. En dit zal u overkomen tot een getuigenis. Neemt dan in uw harten voor, van te voren niet te overdenken, hoe gij u verantwoorden zult; want Ik zal u mond en wijsheid geven, welke niet zullen kunnen tegenspreken noch weerstaan allen, die zich tegen u zetten. En gij zult overgeleverd worden ook van ouders, en broe(de)rs (en zusters), en familie, en vrienden; en zij zullen sommigen uit u doden. En gij zult van allen gehaat worden omwille van Mijn Naam. **Maar niet één haar uit uw hoofd zal verloren gaan**. Bezit uw zielen in lijdzaamheid (hier: wees volhardend tot het einde toe)".*

Satan en zijn demonische troepen zullen deze wereld in een ongekende vervolgingswaanin brengen, met als doel om een geestelijke tegenmacht te vormen tegen de ware Gemeente van de LEVENDE God, een Gemeente die dan zal zijn aangedaan met (grote) Spade-Regen-Kracht (d.i. de kracht van de Heilige Geest) waardoor zij, in en door deze **Goddelijke kracht**, de gehele wereld zal brengen in die laatste, grote Spade-Regen-OPWEKKING. Maar, door vervolging tracht Gods tegenstander (nl. de satan en zijn helpers) de vloedgolf van wereldwijde, geestelijke opwekking te keren!

Laten wij dan in tijden van diepe nood, onder de druk van de vervolger, blijven vertrouwen op de Almachtige leiding van de Heilige Geest en vooral in tijden van gevaar dicht bij Hem blijven, Die gezegd heeft: *"In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen!"* (Joh. 16:33). Hij zal ons in tijden van nood "mond en wijsheid" geven, ons de (juiste) woorden in onze mond leggen en inzicht geven aangaande de dingen die wij wel of niet moeten doen of zeggen. En natuurlijk zal Hij ons dan ook de kracht geven om in Zijn overwinning te blijven!

Wij zullen in die (zeer) moeilijke tijden héél voorzichtig moeten zijn, want de geest van vervolgingswaanin kan ook beslag leggen op onze ouders, kinderen, broe(de)rs, zusters, familieleden of vrienden..., zoals onze medebroeders en -zusters in communistisch geregeerde landen (helaas) reeds hebben ondervonden! Maar laten wij, dit alles overdenkende, de moed niet laten zakken, want God, Die Zijn Heilige Geest in ons heeft doen wonen, HEEFT DE

⁴⁵ Ditzelfde beeld zien wij als wij in de trein zitten. Dan lijkt het alsof de bomen aan weerszijden van de trein voorbischieten, maar in werkelijkheid raast de trein voort en staan de bomen stil. Zo zal de aarde van haar plaats bewogen worden, eventueel door een botsing met een meteoriet, terwijl de sterren op hun plaatsen blijven.

TEGENSTANDER REEDS VERSLAGEN! HIJ HEEFT DAARDOOR ALLE DINGEN ONDER **ZIJN** CONTROLE! Laten wij, ondanks alles, rustig in Zijn Almachtige, leidende hand blijven, maar ook blijven vertrouwen op de (God-delijke) voorzieningen van Zijn Almachtige Geest! Laten wij "onze zielen zo in lijdzaamheid bezitten" (zie Rom. 8:31). Een laatste vorm van het oordeel van God vinden wij in de tijdsperiode van de Grote Verdrukking, die 3½ jaar duren zal, en waarin de antichrist volledige heerschappij zal hebben over de gehele wereld en al haar bewoners (zie Openb. 13:5-8). Dan zullen de 7 laatste plagen, namelijk de 7 fiool**oordelen**, over de wereld razen (zie Openb. 16). Tijdens deze Grote Verdrukking zal Gods genadedeur (de enige weg tot het eeuwige behoud) voor de ongelovige mensheid **gesloten** zijn (zie Matth. 25:10, Luk. 13:25), er zullen in deze periode dus geen nieuwe zielen meer tot bekeering komen, mede omdat de Heilige Geest van God (Die harten en levens bewerkt) dan uit de wereld zal zijn weggenomen (zie 2 Thess. 2:7). Alle christenen die dan nog in die wereld leven zullen, in een wereldwijde massaslachting, door de antichrist als martelaren worden gedood (zie Openb. 7: 9-17). Alleen in Israël zal God, door Zijn 2 getuigen, Zijn genadewerk voortzetten (zie Jer. 30:11, Openb. 11:3-13). In deze zeer antichristelijke wereld die er dan zal zijn zullen de zeven vreselijke fiool**oordelen** van God worden uitgestort (zie Openb. 16)! En deze oordelen van God zullen eindigen in de voorspelde ontmoeting van antichristelijke troepen die willen strijden tegen de Wedergekomen Christus – met Zijn legers van heiligen, die met Hem nederdalen – op de vlakten van Megiddo. Door deze strijd, die wij de slag van Armageddon plegen te noemen, zal de gehele onbekeerlijke, antichristelijke mensheid, tenminste wat hun lichamen betreft, worden vernietigd door de intense gloed van Zijn schekina-glorie (waar de heerlijkheid van Gods tegenwoordigheid mee wordt bedoeld) èn door de dan 7 maal zo hete zon! (zie Jes. 30:26, Mal. 4:1 en 3); tevens zullen dan de antichrist en de valse profeet levend in de hel worden geworpen (zie Openb. 19:11-21)!

Vers 20-24: "Maar wanneer gij zien zult, dat Jeruzalem omsingeld wordt, zo weet alsdan, dat haar verwoesting nabijgekomen is. Alsdan die in Judéa zijn, dat zij vlieden naar de bergen; en die in het midden van dezelve (stad) zijn, dat zij daaruit trekken; en die op de velden zijn, dat zij in dezelve (stad) niet komen. Want deze zijn dagen van wraak, opdat alles vervuld zal worden, dat geschreven is. Maar wee de bevruchte en de zogende vrouwen in die dagen, want er zal grote nood zijn in het land, en toorn over dit volk. En zij zullen vallen door de scherpte van het zwaard, en als gevangenen weggevoerd worden onder alle volken; en Jeruzalem zal van de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zijn".

Dit (voorspelde) oordeel over de Joden is gedeeltelijk vervuld in het jaar 70 na Christus en is als het ware een (triest) voorbeeld voor de gebeurtenissen, die ook aan het einde van de Grote Verdrukking zullen plaatsvinden. Want ook dan zal Jeruzalem het doel zijn van de (eind)strijd. De dan levende, antichristelijke mensheid zal, onder leiding en bevel van de antichrist, proberen om alle Israëlieten die zich tijdens de Grote Verdrukking (dus nog op het laatste moment) door de bediening van Gods twee getuigen (zie Openb. 11:3-14) hebben bekeerd, te vernietigen (zie Openb. 16:12-16, 11:7). Maar, als Jeruzalem voor de helft zal zijn ingenomen door deze antichristelijke troepen, dan zal Jezus Wederkomen in **heerlijkheid** en Zijn voet zetten op de Olijfberg (zie Zach. 14:1-5, Matth. 10:23). Een duidelijk teken dat Hij heeft overwonnen!

De oordelen van God zullen worden beëindigd door de Wederkomst van onze Here Jezus Christus. Eerst zal Hij als Rechter over de antichristelijke mensheid oordelen en daarna als Koning regeren over hen die het Duizendjarig (Vrede)Rijk zullen beërven.

De volgende oordelen zullen de Wederkomst van Christus inluiden (en dus aankondigen):

*Vers 25-33: "En er zullen tekenen zijn aan de zon, en maan en sterren, en op de aarde benauwdheid van de volken, met twijfelmoedigheid, als de zee en watergolven groot geluid geven; en de mensen het hart zal bezwijken van vrees en verwachting van de dingen, die het aardrijk zullen overkomen; want de krachten der hemelen zullen bewogen worden. En alsdan zullen zij de Zoon des mensen zien komen in een wolk, **met grote kracht en heerlijkheid**. Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zo ziet omhoog en heft uw hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is. En Hij zei tot hen een gelijkenis: Zie de vijgenboom, en al de bomen. Wanneer zij nu uitspruiten en gij dat ziet, zo weet (gij) uit uzelf, dat de zomer nabij is. Alzo ook gij, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zo weet, dat het Koninkrijk van God nabij is. Voorwaar Ik zeg u, dat dit geslacht geenszins voorbij zal gaan, totdat alles geschied zal zijn. De hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar **Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan**".*

Zoals wij reeds vermeld hebben zullen angstaanjagende gebeurtenissen en rampen, als oordelen over de zonde, de Wederkomst van de Here Jezus Christus voorafgaan. Door (hevige) krachten vanuit de hemelen zal alles (in de hemel en op de aarde) bewogen worden! De mensen zullen bezwijken van vrees en angst, vanwege de verwachting van de nare dingen die het aardrijk zullen overkomen! Maar tot Zijn kinderen zegt de Here: Als deze dingen beginnen te geschieden, zo **ziet omhoog** en verblijdt u, omdat het Koninkrijk van God, waarin wij **voor altijd verlost** zullen zijn van pijn, verdriet en welke narigheid dan ook, nabij is!

Dan geeft de Here ons één van de overtuigendste tekenen van Zijn Wederkomst. Hij zegt namelijk dat Hij zal wederkomen als DE VIJGEBOOM UITSPRUIT! En met de vijgenboom wordt het gehele volk van Israël bedoeld (dus **alle** 12 stammen), omdat dit het nationale embleem van het **volk** van Israël is. En we lezen dat de vijgenboom (dus Israël) zal uitspruiten. Zoals we weten zijn de Joden, al de eeuwen van de geschiedenis door, een van hun land verbannen volk geweest. Maar nu, in deze eeuw (nl. vanaf 1948), hebben wij EEN NATIONAAL HERSTEL van dit volk beleefd; een volk dat zich, ondanks de druk van vele landen (vooral de landen om hen heen), toch als volk heeft kunnen handhaven. De vijgenboom is dus uitgesproten en dit zal ten volle gebeurd zijn als alle stammen van Israël zullen zijn teruggekeerd uit de wereld (zie Ezech. 37, 47, 48)! Dan zegt Jezus dat het geslacht dat dit herstel beleefd, NIET voorbij zal gaan, TOTDAT ALLES, met betrekking tot Zijn Wederkomst, ZAL ZIJN GESCHIED! Daarom zal dit huidige geslacht getuige zijn van de uitkomst van ALLE profetieën, die op dit moment nog niet zijn uitgekomen!

Vers 34-36: "En waak ervoor, dat uw hart niet te eniger tijd bezwaard (of bedwelmd) wordt door uitpattingen en dronkenschap, en de zorgvuldigheden van het (dagelijks) leven, en dat die dag u niet onvoorzien zal overkomen. Want gelijk een strik zal hij komen over al degenen, die op de gehele aardbodem gezeten zijn. Waakt dan te allen tijd, opdat gij mocht waardig geacht worden te ontvlieden al deze dingen, die geschieden zullen, en te staan voor de Zoon des mensen".

Laten wij daarom dicht bij Jezus blijven. Laten wij, geestelijk gezien, altijd (vlak) voor de Zoon des mensen – namelijk in absolute bekering – blijven staan, opdat wij van Hem alle hemelse zegeningen, die er in en door Hem zijn, mogen ontvangen, zodat wij – als "kinderen van de dag" (van het Licht, nl. van Jezus – zie 1Thess. 5:5-8) en niet als "kinderen van de nacht" (van de duisternis, nl. van satan) – Zijn Wederkomst, door de leiding van de Heilige Geest, in onze geest zien naderen.

Laten wij ervoor waken om af te glijden in de zonden van ons vlees en in de begeerlijkheden van deze wereld, want dan zal Zijn Wederkomst voor ons waarlijk zijn "als een dief in de nacht", namelijk onverwachts. Dan zal Zijn Wederkomst ons verrassen en zullen wij (innerlijk) niet gereed zijn om Hem als Bruidegom en als Heer te ontmoeten! Laten wij echter in de dingen van de Here bezig blijven, zoals ook Jezus deed in Zijn laatste dagen als Zoon des mensen:

Vers 37-38: "Overdag nu was Hij lerende in de tempel; maar 's nachts ging Hij uit, en overnachtte op de berg, genaamd de Olijfberg (waar Hij tot de Vader bad!). En al het volk kwam 's morgens vroeg tot Hem in de tempel om Hem te horen".

Hoofdstuk 22

De 7 inleidende bloedschreden, die leidden tot het verzoenend offer van Jezus aan het kruis van Golgotha

Vers 1-2: "En het feest van de ongezuurde broden, genaamd Pascha, was nabij. En de overpriesters en de Schriftgeleerden zochten, hoe zij Hem (het beste) om zouden kunnen brengen, want zij vreesden het volk".

Het Paschafeest was nabij. En het was voorbestemd dat Jezus op dit feest Zijn leven zou geven, voor een wereld verloren in zonde en schuld. Want, dit feest was door God ingesteld (zie Exod. 12:1-28) en was een heenwijzing naar het Offer van Jezus Die, als het Lam van God, (vrijwillig) Zijn leven zou geven om verzoening te brengen tussen God en de mens.

De machten van de duisternis – die toen voornamelijk werkzaam waren in en door de overpriesters en Schriftgeleerden (de geestelijke leiders van de Joden in die dagen) heen – probeerden Jezus op een listige manier te vangen en om te brengen. Reden hiervoor was, dat deze overpriesters en Schriftgeleerden het volk vreesden, omdat het volk Hem (nog) aanhing, doordat ze in Hem hun politieke Messias zagen. Ze zagen Jezus niet als Redder van hun ziel, maar voornamelijk als politiek leider en dus als degene die hun zou redden en verlossen van de overheersing van de Romeinen.

Zoals wij weten mocht de hogepriester van Israël het allerheiligdom van de Israëlitische Tabernakel niet ingaan zonder bloed (van een geofferd dier) en zonder zijn wierookvat waarin de (door God) voorgeschreven wierook brandde. Ook mocht dit slechts eenmaal per jaar gebeuren, namelijk op de Grote Verzoendag (zie Lev. 16). In het allerheiligdom aangekomen moest de hogepriester zevenmaal het bloed van het zondoffer (d.i. het vervangend offer voor de zonden van de Israëlieten) sprenkelen; eerst op het verzoendeksel van de Ark des Verbonds en daarna zevenmaal ervoor. Deze besprenkelingen beelden zowel de zeven **inleidende** schreden van Jezus uit, die tot Zijn offer aan het kruis leidden, alsook de zeven **feitelijke** schreden die Hem tot in Zijn (kruis)dood voerden.

1ste inleidende bloedschrede:

Het verraad van Judas

Vers 3-6: "En de satan voer in Judas, die ook wel Iskariot genoemd werd, zijnde één van de twaalf (discipelen). En hij ging heen, en (be)sprak met de overpriesters en de hoofdmannen, hoe men Hem hun zou overleveren. En zij waren verblijd, en zijn het eens geworden, dat zij hem geld geven zouden. En hij beloofde het en zocht gelegenheid, om Hem hun over te leveren, zonder oproer".

De satan kon, onder de twaalf discipelen, de afvallige Judas (als instrument) gebruiken om Jezus, zonder oproer, gevangen te nemen. Wellicht heeft Judas nooit een (oprecht) bekeerd hart gehad; of misschien raakte hij wel, geleidelijk aan, verstrikt in de netten van de (afgodische) Mammon; hij beheerde namelijk het geld en was dus verantwoordelijk voor de in- en uitgaven van deze kerngroep van Jezus' discipelen. Hoe triest ook, het is helaas een feit dat hij zijn Meester voor geld – namelijk voor dertig zilverlingen, de prijs van een slaaf – heeft verraden! En hij beloofde de overpriesters enz. dat hij een "goede" gelegenheid zou zoeken om Jezus gevangen te laten nemen zonder oproer, zonder dat het gewone volk er iets van zou merken.

Laten wij hieruit een les (willen) leren, zodat wij, gewaarschuwd zijnde voor de listige verleidingen van satan, die ook ons probeert te vangen in de netten van de Mammon, verlost zullen zijn van het (vaak sterke) verlangen naar aards bezit en rijkdom. Laten wij het gevaar (willen) zien van de afgodische werkingen, die materie (zoals geld en goederen) en/of mensen (zoals onze man, vrouw en/of kinderen) voor ons kunnen vormen. Laten wij goed beseffen dat zij een scheiding kunnen maken tussen ons en onze Verlosser! Want, zoals er ook staat in 1 Timotheüs 6:10, geldzucht is de wortel van al het kwaad. En dat komt omdat in deze wereld alles (en bijna iedereen) te koop

2de inleidende bloedschrede:

Het Pascha: Gods enige weg tot behoud, die, in het hart van de Vader, reeds werd ingesteld bij de grondlegging van deze wereld

Vers 7-13: *"En de dag van de ongezuurde broden kwam, op dewelke het Pascha(lam) moest worden geslacht. En Hij zond Petrus en Johannes uit, zeggende: Gaat heen en bereidt ons het Pascha(maal), opdat wij het eten mogen. En zij zeiden tot Hem: Waar wilt Gij dat wij het bereiden? En Hij zei tot hen: Zie, als gij in de stad zult gekomen zijn, zo zal u een mens ontmoeten, dragende een kruik met water; volgt hem in het huis, waar hij ingaat. En gij zult zeggen tot de huisvader van dat huis: De Meester zegt u: Waar is de eetzaal, waar Ik het Pascha(maal) met Mijn discipelen eten zal? En hij zal u een grote toegeruste opperzaal (d.i. zaal op de bovenste verdieping) wijzen, bereidt het aldaar. En zij, heengaande, vonden het, gelijk Hij gezegd had, en bereidden het Pascha(maal)".*

Wij hebben hier nog enkele typebeelden, die wij ter harte kunnen nemen. De vraag werd gesteld, WAAR Jezus het Pascha(maal) wilde houden. De Here verbond het vinden van die plaats met enige, van te voren geprofeteerde kentekenen: Bij het binnengaan van Jeruzalem zouden zij namelijk een man aantreffen, die een kruik met water droeg. En, een kruik met water gevuld is het beeld van ons bekeringsleven, een leven dat God nu (volkomen) toegewijd wil zijn. Het Pascha(maal) moest dus worden gehouden in een hart en leven dat zich (oprecht) tot God bekeerd had. En, hier hebben wij een MAN die een kruik met water droeg. Dit kwam in die dagen niet vaak voor. Gewoonlijk was het een VROUW die zoiets droeg.

De huisvader zou hun een grote, toegeruste opperzaal wijzen. Deze grote, toegeruste opperzaal is het beeld van het hart dat God (volkomen) is toegewijd. Wij moeten dus het Pascha(maal), nu het Heilig-Avondmaal, eten met een hart dat bekeerd is tot, en toegewijd aan God.

Wij moeten ons hart behoeden voor alles, wat niet goed is (zie Spr. 4:23); wij moeten ons hart bewaren voor Jezus en Zijn genadevolle werkingen.

Vers 14-18: *"En als de ure gekomen was, zat Hij aan, en de twaalf apostelen met Hem. En Hij zei tot hen: Ik heb hevig begeerd dit Pascha(maal) met u te eten, eer dat Ik zal moeten lijden; want Ik zeg u, dat Ik niet meer daarvan eten zal, totdat het zal zijn vervuld in het Koninkrijk van God. En als Hij een drinkbeker genomen had, en gedankt had, zei Hij: Neemt deze en deelt hem onder u. Want Ik zeg u, dat Ik niet drinken zal van de vrucht van de wijnstok, totdat het Koninkrijk van God zal gekomen zijn".*

Voor het laatst zou Jezus het paschalam eten op de, door God ingestelde, Oudtestamentische wijze en daarbij wijn drinken, zoals ook nu nog gebruikelijk is; want spoedig zou Jezus Zelf, in en door Zijn offer aan het kruis van Golgotha, het grote Anti-type vormen, waarmee de geestelijke werkelijkheid bedoeld wordt, waarvan alle andere een schaduwbeeld vormen. *"Zuivert dan de oude zuurdesem (d.i. beeld van de zonde) uit, opdat gij een nieuw deeg zijn mocht, gelijk gij ongezuurd zijt. Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus"* (1 Kor. 5:7).

Door Zijn Opstanding, Hemelvaart en door de (Pinkster)kracht van de Heilige Geest zou het Koninkrijk van God baan breken (d.i. beginnen) in de harten van die mensenkinderen, die zich (oprecht) tot Hem zouden bekeren. In en door de Heilige Geest zou dit Pascha ons in diepe **GEMEENSCHAP** brengen met Zijn DOOD en OPSTANDING; ons er "één plant mee maken" (zie Rom. 6:5), waardoor NIEUW en Goddelijk LEVEN kan worden uitgestort in de harten en levens van allen, die Hij, door Zijn offer, genade heeft kunnen verlenen (zie Openb. 3:20b)!

En deze genadewerkingen legde Hij als een Goddelijke belofte in het sacrament (d.i. genademiddel), dat Hij op het punt stond in te stellen, namelijk het sacrament van het Heilig-Avondmaal; een belofte, die Hij zou bekrachtigen door het storten van Zijn eigen Bloed.

Vers 19-20: *"En Hij nam brood, en als Hij gedankt had, brak Hij het, en gaf het hun, zeggende: Dat is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt: doet dat tot Mijn gedachtenis. Desgelijks ook de drinkbeker na het avondmaal, zeggende: Deze drinkbeker is het Nieuwe Testament (of: het Nieuwe Verbond) in Mijn Bloed, hetwelk voor u vergoten wordt".*

Het was een vernieuwing van het Goddelijk bloedverbond, dat God met Abram sloot (zoals vermeld in Gen. 15 van het Oude Testament), en waarvan de (Goddelijke) genadewerkingen aan het eind van deze genadebedeling (d.i. in de eindtijd) zó wonderlijk zullen zijn, dat God Zijn grote verborgenheid – waarvan sprake is in Openbaring 10:7 en waarmee de openbaarwording van Zijn Bruid(sgemeente) wordt bedoeld – kan realiseren en vervullen. Dan zal Hij kunnen komen tot het **Avondmaal** van de Bruiloft van het Lam (zie Openb. 19:9). Dit Avondmaal gaat vooraf aan en is een voorbereiding tot de Bruiloft. Dit om de Bruid toe te bereiden als een (Goddelijk) kanaal, als een (Goddelijk) instrument in Zijn hand om de laatste, grote oogst van zielen binnen te halen. Na deze oogst van zielen (zie Openb. 14:14-16) en na het 1000 jarig Rijk zal de eeuwige Bruiloft van het Lam plaatsvinden (zie Openb. 21:1-27). God heeft dan een Bruid gecreëerd voor Jezus, de hemelse Bruidegom, zodat het EEUWIGE, Goddelijke bruiloftsfeest kan worden gevierd!

Vers 21-23: *"Doch zie, de hand van degene, die Mij verraadt, is met Mij aan de tafel. En de Zoon des mensen gaat wel heen, gelijk besloten is; doch wee die mens, door welke Hij verraden wordt! En zij begonnen onder elkaar te vragen wie van hen het toch mocht zijn, die dat doen zou".*

Lukas brengt deze onthulling van Jezus na de instelling van het (Nieuwtestamentische) Heilig-Avondmaal. De andere evangelisten, namelijk Matthéüs, Markus en Johannes, plaatsen deze onthulling van Jezus ná het eten van het

(Oudtestamentische) Paschalam, maar voor de instelling van het (Nieuwtestamentische) Heilig-Avondmaal.

Het feit dat iemand onwaarachtig deelnam aan het (Oudtestamentische) Pascha, of onwaarachtig deelneemt aan het (Nieuwtestamentische) Heilig-Avondmaal vertelt ons, dat niet een ieder die het Avondmaalsbrood eet en de wijn drinkt, in waarheid deelheeft aan het Koninkrijk van God. Maar een ieder moet ZICHZELF nauwkeurig onderzoeken, zoals wij kunnen lezen in 1 Korinthe 11:28-29: *"Maar de mens moet zichzelf (eerst) beproeven, en dan pas eten van het brood en drinken van de drinkbeker. Want die onwaardig eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heren"*.

Maar dit Woord vertelt ons óók, dat er onder degenen die deel hebben aan het Heilig-Avondmaal VERRADERS zullen zijn, vooral in "het laatste uur", wanneer de mensen in bezit genomen zullen zijn door satan, waardoor zij (o.a.) zullen lijden aan een toenemende vervolgingswaan (zie Openb. 9:1-12)!

3de inleidende bloedschrede:

De redding van de mens – naar lichaam, ziel en geest – dreef Jezus naar Golgotha

De mens in zijn verloren staat kan God onmogelijk dienen en volgen. En, aangezien de mens in die verloren staat (in en door de erfzonde) geboren wordt, heeft God, in en door Zijn gerechtigheid, voor die verloren mens een weg gecreëerd om te (kunnen) ontkomen.

"Want het schepsel is aan de ijdelheid (hier: aan de zonde) onderworpen, niet gewillig, maar om diens⁴⁶ wil (nl. door de wil van satan), die het aan de ijdelheid (nl. aan de zonde) onderworpen heeft (want satan houdt de mens in de slavernij van de zonde); in de hoop, dat ook het schepsel zelf zal vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid aan het verderfelijke, tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods" (Rom. 8:20-21).

"Want wij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid van God (d.i. doen die te niet); maar wij worden OM NIET gerechtvaardigd uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is; welke God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving van zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid van God; tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in deze tegenwoordige tijd; omdat Hij rechtvaardig is, zal Hij rechtvaardigen degenen, die (in en) uit het geloof van Jezus leven" (Rom. 3:23-26).

"Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem gemaakt; en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk (degenen) die in Zijn Naam geloven. Welke niet uit bloed, noch uit de wil van het vlees, noch uit de wil van de man, maar uit God geboren zijn" (Joh. 1:10-13).

De mens is een drie-eenheid, geschapen naar het beeld van God, bestaande uit geest, ziel en lichaam (zie 1 Thess. 5:23).

De **geest** van de mens is van nature verdorven, weerspanning en onderworpen aan driften en (vaak hevige) begeerten naar roem en eer van mensen, naar de grootsheid van het leven, maar ook naar heerschappij over andere mensen (dit is het oordeel van God, waaraan ook de engel lucifer (nu: satan) werd onderworpen na zijn afval aan God; terwijl de mens, in zijn verdorven staat als zondeslaaf, wordt gedreven door satan).

Maar gelukkig voor ons mensen werd Jezus Christus, door Zijn grote liefde voor ons, door Gods Geest gedreven (zie Hebr. 9:14) om Zijn verlossend offer te volbrengen, waardoor Hij de geest van de mens (na bekering tot en overgave aan Hem) kon en kan verlossen van deze (satanische) slavernij van driften en begeerten.

Vers 24-27: "En er kwam ook onenigheid onder de discipelen over de vraag, wie van hen de meest voorna-me zou zijn. En Jezus zei tot hen: De koningen der volken heersen over hun volk; en die macht over het volk hebben, worden weldadige heren (d.i. weldoeners) genaamd. Doch doet gij niet zo; maar de meest voorname onder u, die zij gelijk de minste, en die voorganger is, als één die dient".

Gods arbeider kan de Gemeente pas echt **dienen** tot (volkomen) verlossing en de volmaaktheid (van hun ziel) in Hem, als hijzelf, uit genade, door Jezus verlost is van het satanische verlangen naar eer van en heerschappij over mensen en van alle satanische beweegredenen tot zonde. Natuurlijk, enkel en alleen in en door die kostelijke Naam van Jezus en gedreven door de kracht van God.

Alleen na getrouwe aardse dienst, tot vorming en volmaking van Zijn Gemeente, zal Gods dienstknecht inwaarts mogen gaan tot hogere (hemelse) dienst, waar hij (of zij) Jezus en de Vader zal mogen dienen als koning en priester in het EEUWIG Koninkrijk van God.

Vers 28-30: "En jullie zijn degenen, die steeds met Mij gebleven zijn in Mijn verzoeken. En Ik verordineer jullie het Koninkrijk (d.i. Ik draag jullie het Koninkrijk op), gelijkerwijs Mijn Vader dat Mij verordineerd heeft; opdat jullie eten en drinken aan Mijn tafel in Mijn Koninkrijk, en zitten op tronen, oordelende de twaalf geslachten van Israel".

De menselijke **ziel** is misschien wel bereid om vele dingen in dit leven te doen voor God en Zijn Koninkrijk, maar zal in eigen, en dus menselijke kracht niet bij machte zijn om ook maar iets te doen dat eeuwige, hemelse waarde heeft, vooral als haar het vuur na aan de schenen wordt gelegd.

De Here Jezus Christus moet onze ziel eerst, in en door Zijn bloed, hebben kunnen reinigen – onze zonden moeten namelijk vergeven zijn en te niet zijn gedaan, en dat kan alleen door ons geloof in Zijn (verzoenend) offer aan het kruis van Golgotha – dan pas kan Hij ons vernieuwen en aangorden met Zijn goddelijke krachten, met de zgn.

⁴⁶ De vertalers van o.a. de NBG-Bijbel hebben ABUSIEVELIJK gedacht dat God de mens tot zonde gemaakt heeft en hebben de naamwoorden met een hoofdletter geschreven.

gaven en openbaringen van de Heilige Geest, met andere woorden: ons Zijn zalving delen, opdat wij werkelijk dienstbaar kunnen zijn voor Hem en Zijn Gemeente.

Vers 31-34: "En de Here zei: Simon, Simon, zie, de satan heeft zeer begeerd, om u te ziften als de tarwe; maar Ik heb voor u gebeden; dat uw geloof niet zal ophouden; en gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders. En hij zei tot Hem: Here, ik ben bereid, met U ook in de gevangenis en in de dood te gaan. Maar Hij zei: Ik zeg u, Petrus, de haan zal heden niet kraaien, eer gij driemaal zult verloochend hebben, dat gij Mij kent".

In Johannes 15:5b staat geschreven: **"Zonder Mij kunt gij NIETS doen!"**

Er is niemand die de zwakheid van onze ziel beter kent als Jezus. Hij weet dat onze ziel van nature in de macht van satan is. Dat is dan ook de reden dat Hij Zijn verzoenend offer aan het kruis van Golgotha wilde en kon volbrengen: Zijn sterke verlangen om onze zielen van die satanische macht te verlossen.

Ook het menselijk **lichaam** kan niet dienstbaar zijn in Zijn Koninkrijk op aarde als het nog niet verlost is van de macht van satan. Want, satan kan ons lichaam dan namelijk teisteren door ziekte en ontberingen, en het vullen met allerlei (verkeerde) begeerten en hartstochten. De Here Jezus moet ons lichaam eerst (kunnen) verlossen van alle machten van satan en dit kan Hij alleen als wij ons hart en leven volkomen aan Hem (over)geven!

Vers 35: "En Hij zei tot hen: Toen Ik u uitzond, zonder beurs en reistas, en schoenen, heeft het u ook aan iets ontbroken? En zij zeiden: Aan niets".

Ondanks dat Hij Zijn discipelen reeds uitzond voordat de uitstorting van de Heilige Geest (op die Pinksterdag – zie Hand. 2:1-4) een feit was, was Zijn (goddelijke) tegenwoordigheid en macht daar ook al aanwezig – ondanks het feit dat Hij (nog) lijfelijk op deze aarde aanwezig was, en dus nog niet ten hemel was opgevaren – om hen te beschermen, en te voorzien in al hun behoeften, waardoor zij ook met (goddelijke) macht en kracht op konden treden, zelfs tegen vele duivelse machten!

Wij kunnen **niets** doen zonder Zijn ZALVING (opdracht) tot een bepaalde arbeid (zie Ef. 2:10).

Vers 36-37: "Hij zei dan tot hen: Maar nu, wie een beurs heeft, die neemt hem, zo ook een reistas; en die er geen heeft, die verkoopt zijn kleet, en koopt een zwaard. Want Ik zeg u, dat nog dit, hetwelk geschreven is, in Mij volbracht moet worden, namelijk: En Hij is met de misdadigers gerekend. Want ook die dingen, die van Mij geschreven zijn, hebben een einde".

Jezus zou dan ook, zoals het profetisch Woord hierboven voorspelde, tussen twee moordenaars in worden gekruisigd (als een misdadiger). Hij zou worden weggenomen van deze aarde en van Zijn discipelen, juist om hen te (kunnen) verlossen van alle macht van satan. Na Jezus heengaan moesten zij voor zichzelf zorgen. Ze moesten daarbij "hun oude kleet" verkopen, namelijk hun oude, natuurlijke leven (neer)leggen aan de voet van het kruis (waar Jezus voor hun zonden stierf), opdat zij, door Gods genade, het NIEUWE LEVEN mochten ontvangen. Een (goddelijk) leven dat zij zouden ontvangen door het (LEVENDE) Woord van God in hun hart en leven toe te laten, namelijk het zwaard (d.i. de kracht) van de Heilige Geest (zie Ef. 6:17).

De Heiland sprak bovenstaande woorden dus in geestelijke zin tot Zijn discipelen, maar zij verstonden de geestelijke betekenis ervan toen nog niet.

Vers 38: "En zij zeiden: Here, zie hier twee zwaarden. En Hij zei tot hen: Het is genoeg".

Zij dachten namelijk aan een lijfelijke verdediging door middel van echte zwaarden. Zij begrepen de (diep) geestelijke begrippen nog niet, zij konden het nog niet bevatten. Daarom maakte de Here een eind aan Zijn onderwijzing met de woorden: "Het is genoeg".

Jezus werd, door de Geest van de Vader, gedreven naar Jeruzalem om Zijn offer – voor de verlossing van de mens, naar lichaam, ziel en geest – aan het kruis te volbrengen. En Jezus, de Zoon des mensen ging, als Lam van God, lijdzzaam en gewillig deze weg. "Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt **Mij** het lichaam toebereid; brandoffer en offers voor de zonde hebben U niet behaagd; toen sprak Ik: Zie, Ik kom (in het begin van het boek is van Mij geschreven), om Uw wil te doen, o God! Als Hij tevoren gezegd had: Slachtoffer en offerande, en brandoffers, en offers voor de zonde hebt Gij niet gewild, noch hebben u behaagd (dewelke naar de wet geofferd worden); toen sprak Hij: Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, o God. Hij neemt het eerste weg, om het tweede te stellen. In welke wil wij geheiligd zijn, door het offer van het lichaam van Jezus Christus, eenmaal geschied" (Hebr. 10:5-10).

4de inleidende bloedschrede:

Jezus' innerlijke aanvaarding van Zijn taak als Lam van God

Vers 39-46: "En uitgaande, vetrok Hij, gelijk Hij gewoon was, naar de Olijfberg; en Hem volgden ook Zijn discipelen. En als Hij aan die plaats gekomen was, zei Hij tot hen: Bidt, dat gij niet in verzoeking komt. En Hij scheidde Zich van hen af, omtrent een steenworp afstand; en knielde neer en bad. Zeggende: Vader, wilt Gij deze drinkbeker van Mij wegnemen, maar niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede. En van Hem werd gezien een engel uit de hemel, die Hem versterkte. En in zware strijd zijnde, bad Hij te ernstiger. En Zijn zweet werd gelijk grote druppels bloed, die op de aarde afliepen. En als Hij van het gebed opgestaan was, kwam Hij tot Zijn discipelen, en vond hen slapende van droefheid. En Hij zei tot hen: Wat slaapt gij? Staat op en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt".

Jezus zocht in het gebed tot Zijn Vader de innerlijke bereidheid en sterkte voor Zijn bedrukte gemoedstoestand, omdat Hij exact wist wat Hem te wachten stond. "Maar Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe word Ik ge-

perst (d.i. hoe beklempt het Mij), totdat het volbracht zij" (Luk. 12:50)!

Maar Jezus dacht niet alleen aan Zichzelf, maar ook aan Zijn discipelen, omdat Hij wist in welke grote nood zij zouden komen te verkeren. Daarom raadde Hij hen aan: "Bidt, opdat gij niet in verzoeking komt".

Jezus wist dat Hij in deze wereld gekomen was om tot zonde en tot offer voor de zonde te worden gemaakt. Hij was (en is) **het Lam van God** Die de zonden van de gehele mensheid op Zich moest nemen. Maar Hij moest nog komen tot de innerlijke bereidheid om te worden bevuild met de drek van de menselijke zonden, om dan ook nog, voor die (vaak vreselijke) zonden, de dood in te gaan.

Jezus worstelde in de geest en wel in zo'n mate, dat Zijn zweet – vanwege deze enorme geestelijke spanning (stress) – zich mengde met bloed dat uit Zijn aderen werd geperst! Hij worstelde net zo lang, tot Hij uiteindelijk – nà te zijn gesterkt door die engelachtige verschijning uit de hemel – de innerlijke kracht op kon brengen, om Zich bij deze beschikking van de Vader neer te leggen. Hier worstelden de twee naturen in Jezus, de Zoon van God en de Zoon des mensen met elkaar. Hier werd ook (het begin van) onze overwinning over zonde en satan door Jezus bevochten en behaald; vandaar dat wij alleen maar kunnen overwinnen over de macht van zonde en satan in ons hart en leven door Jezus, met als voorwaarde dat wij onszelf volkomen aan Jezus overgeven om deze, Zijn verlossing, in ons uit te werken!

5de inleidende bloedschrede:

De gevangenneming van Jezus

Vers 47-48: "En als Hij nog sprak, ziedaar een menigte; en één van de twaalf discipelen, die genaamd was Judas, ging hun voor en kwam bij Jezus, om Hem te kussen. En Jezus zei tot hem: Judas, verraadt gij de Zoon des mensen met een kus?"

Judas wist dat Jezus de gewoonte had om, als Hij te Jeruzalem was, 's avonds te bidden in de hof op de Olijfberg. Daarom zal hij Jezus en Zijn discipelen vermoedelijk goed in de gaten hebben gehouden, en toen bleek dat zijn vermoeden juist was, haastte hij zich naar de overpriesters en ouderlingen om hun te melden dat er een "goede" gelegenheid was om toe te slaan. Er ging ook een menigte van gewapende tempelwachters mee om Jezus gevangen te nemen. Judas zou net doen, alsof hij zijn Meester toevallig ontmoette en had afgesproken dat hij Hem, bij wijze van groet, de traditionele kus zou geven. Dit zou voor de meegekomen tempelwachters het teken zijn om Hem gevangen te nemen. En Jezus liet Zich gewillig gevangen nemen, omdat Hij wist, dat alles wat te gebeuren stond (voor)beschikt was door Zijn Vader.

Vers 49-51: "En (de discipelen) die bij Hem waren, ziende wat er geschieden zou, zeiden tot Hem: Here, zullen wij met het zwaard slaan? En één uit hen sloeg de dienstknecht van de hogepriester en hakte hem zijn oor af. En Jezus antwoordende, zei: Laat hen hiertoe geworden (d.i. Laat het hierbij); en raakte zijn oor aan, en genas hem".

Jezus' discipelen hadden de twee zwaarden meegenomen, en wilden hiermee hun Meester verdedigen. Petrus, onbesuisd als hij was, wachtte de toestemming van zijn Meester niet af en sloeg op de menigte in. Zijn zwaard suisde rakelings langs het hoofd van Malchus, de dienstknecht van de hogepriester, waardoor zijn oor werd afgehakt (zie Joh. 18:10). Maar Jezus belette zijn discipelen alle verdere actie en genas het oor van Malchus!

Vers 52-53: "En Jezus zei tot de overpriesters en de hoofdmannen van de tempel en tot de ouderlingen, die op Hem afgekomen waren: Zijt gij uitgegaan met zwaarden en stokken als tegen een moordenaar? Als Ik dagelijks met u was in de tempel, zo hebt gij de handen tegen Mij niet uitgestoken; maar dit is uw ure, en de macht der duisternis".

Het was niet door de grote overmacht, dat Jezus Zich gevangen liet nemen. Hij deed dit vrijwillig. Want de overpriesters en hun mannen zouden niets hebben kunnen doen, als God – omdat dit alles, van Godswege, nu eenmaal moest geschieden – niet had toegelaten dat de machten der duisternis toe zouden slaan.

6de inleidende bloedschrede:

De verloochening van Petrus

Vers 54-62: "En zij grepen Hem en leidden Hem weg en brachten Hem in het huis van de hogepriester. En Petrus volgde van verre. En als zij vuur ontstoken hadden in het midden van de zaal, en zij tezamen nederzaten, zat Petrus in het midden van hen. En een zekere dienstmaagd, ziende hem bij het vuur zitten, en haar ogen op hem houdende, zei: Ook deze was met Hem. Maar hij verloochende Hem, zeggende: Vrouw, ik ken Hem niet. En kort daarna, een ander hem ziende, zei: Ook gij zijt van Die. Maar Petrus zei: Mens, ik ben niet. En als het omtrent een uur geleden was, bevestigde dat een ander, zeggende: In der waarheid, ook deze was met Hem, want Hij is ook een Galileër. Maar Petrus zei: Mens, ik weet niet wat gij zegt. En terstond als hij nog sprak, kraaide de haan. En de Here, Zich omkerende, zag Petrus aan; en Petrus dacht aan het woord van de Here, hoe Hij gezegd had: Eer de haan zal gekraaid hebben, zult gij Mij driemaal verloochend hebben. En Petrus, naar buiten gaande, weende bitter".

Hier moest de Heiland pijnlijk de voorspelde verloochening van Petrus, Zijn discipel, ervaren en Petrus moest wel inzien, dat de eigen menselijke kracht, hoe goed de voornemens ook waren (of zijn), niets waard zijn, vooral niet toen hij dacht dat nu ook **zijn** leven in gevaar was. Maar Petrus had oprecht berouw over zijn daad. Dit oprechte berouw was een gevolg van het feit dat zijn hart wel trouw aan zijn Meester wilde zijn, maar dat hem de (goddelij-

ke) kracht hiertoe ontbrak. Daarom kon de Here Jezus Petrus ook (van harte) zijn verloocheningen vergeven. Toen Jezus Petrus later de opdracht tot zijn bediening gaf, herinnerde Hij Petrus aan zijn drievoudige verloochening door hem driemaal te vragen: "Hebt gij Mij lief?" Dit kunnen wij lezen in Johannes 21:15-19: "Toen zij dan het middagmaal gegeten hadden, zei Jezus tot Simon Petrus: Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij liever dan deze? Hij zei tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zei tot hem: Weid Mijn lammeren. Hij zei nogmaals tot hem, voor de tweede keer: Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief? Hij zei tot Hem: Ja, Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zei tot hem: Hoed Mijn schapen. Hij zei tot hem voor de derde keer: Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, omdat Hij voor de derde keer tot hem zei: Hebt gij Mij lief? En zei tot Hem: Here, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb. Jezus zei tot hem: Weid Mijn schapen. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Toen gij jonger was, omgordde gij uzelf en wandelde, alwaar gij wilde; maar wanneer gij oud geworden zult zijn, zo zult gij uw handen uitstrekken, en een ander zal u omgorden en brengen waar gij niet wilt. En dit zei Hij om te kennen te geven, met welke dood hij God verheerlijken zou. En dit gesproken hebbende, zei Hij tot hem: Volg Mij".

7de inleidende bloedschrede:

Jezus bespot, geslagen en vals beschuldigd door de Hoge Raad

Vers 63-71: "En de mannen, die Jezus (gevangen) hielden, bespotten Hem, en sloegen Hem. En als zij Hem overdekt hadden (zodat Hij niets meer kon zien), sloegen zij Hem op het aangezicht, en vroegen Hem, zeggende: Profeteer, wie het is, die U geslagen heeft? En vele andere dingen zeiden zij tegen Hem, lasterende. En als het dag geworden was, vergaderden de ouderlingen van het volk en de overpriesters en Schriftgeleerden en zij brachten Hem in hun raad (d.i. de joodse rechtbank in die dagen), zeggende: Zijt Gij de Christus? Zegt het ons. En Hij zei tot hen: Indien Ik het u zeg, gij zult het niet geloven; en indien Ik (u) ook (iets) vraag, gij zult Mij niet antwoorden, of loslaten; van nu aan zal de Zoon des mensen gezeten zijn aan de rechterhand der kracht Gods. En zij zeiden allen: Zijt Gij dan de Zoon van God? En Hij zei tot hen: Gij zegt, dat Ik het ben. En zij zeiden: Wat hebben wij nog voor getuigenis nodig? Want wijzelf hebben het uit Zijn mond gehoord".

Wat een diepe vernedering moest de Schepper van hemel en aarde (en alles wat daarop leeft) hier ondergaan: Hij werd door nietige aardwormen (d.i. de mens als een nietig schepsel) bespot en geslagen! En Hij onderging dit alles gewillig, als een lam (namelijk Gods Lam) dat tot de slacht wordt geleid.

Het had ook geen zin om Zichzelf te verdedigen tegenover de Hoge Raad, die er hoe dan ook op uit was om Hem ter dood schuldig te verklaren.

Eindelijk hadden zij een "goede" reden gevonden om Hem, voor Pilatus, te beschuldigen en om zelfs de doodstraf voor Hem te eisen. Want de Hoge Raad mocht in die tijd zelf geen doodvonnis over iemand uitspreken, laat staan dit voltrekken. De Hoge Raad vond dat de Here Jezus Zich schuldig maakte aan godslastering, omdat Hij Zich (**te-recht!**) de Zoon van God noemde, de beloofde Messias, de Rechter en Koning van deze wereld. En, hoewel dit zo was en is, wilden die dwaze lieden van de Hoge Raad hier niets van weten. Zij hadden zelfs al een reden bedacht om Hem, door de Romeinse overheid, de doodstraf te kunnen (laten) geven: Want wie zichzelf Koning durfde te noemen stond tegen de keizer van Rome op!

Hoofdstuk 23

De 7 bloedschreden van Jezus Christus, die leidden naar de volbrenging van Zijn offer aan het kruis van Golgotha

1ste bloedschrede:

Jezus voor Pilatus, als Zijn (aardse) rechter

Vers 1-7: "En de gehele menigte van hen stond op en leidde Hem tot Pilatus. En zij begonnen Hem te beschuldigen, zeggende: Wij hebben bevonden, dat Deze het volk verkeert (d.i. in opstand brengt tegen de gevestigde orde) en verbiedt (om aan) de keizer belasting te geven, zeggende, dat Hij Zelf Christus, de Koning, is. En Pilatus vroeg Hem, zeggende: Zijt Gij de Koning der Joden? En Hij antwoordde hem en zei: Gij zegt het. En Pilatus zei tot de overpriesters, en de menigten: Ik vind geen schuld in deze Mens. En zij hielden (des) te sterker aan, zeggende: Hij beroert het volk, lerende door geheel Judéa, begonnen zijnde in Galiléa tot hier toe. Als nu Pilatus van Galiléa hoorde, vroeg hij, of die Mens een Galileër was. En verstaande, dat Hij uit het gebied van Heródes was, zond hij Hem heen tot Heródes, die ook zelf in die dagen binnen (de muren van) Jeruzalem was".

De beschuldigende menigte van overpriesters, ouderlingen en Schriftgeleerden – met een groeiende aanhang onder het teleurgestelde volk, teleurgesteld, omdat deze Messias niet voldeed aan hun verwachtingen van Goddelijke onoverwinnelijkheid – leidden de gevangen en geboeide Jezus naar de Romeinse rechter Pontius Pilatus, die tevens stadhouder⁴⁷ was. Hun (valse) beschuldiging was, dat Jezus zou hebben verboden om de keizer belasting te betalen, en hiermee hitsten zij het volk tegen Hem op. Maar hun voornaamste beschuldiging luidde, dat Hij Zichzelf Christus, de Koning, noemde. En die zichzelf koning noemde, stond tegen de keizer van Rome op!

⁴⁷ Stadhouder = De plaatsvervanger van een vorst.

Daarom ondervroeg Pilatus Hem op dit punt. Maar Pilatus begreep heel goed – omdat Jezus Christus Zijn activiteiten niet in het geheim deed en Pilatus dus ook bekend moest zijn met de predikingen van deze Mens – dat het ging om een godsdienstig conflict onder de Joden zelf en dat men Hem aan de rechter had uitgeleverd uit nijd en afgunst. Dat was dan ook de reden dat Pilatus Hem los wilde laten, zeggende: “Ik vind geen schuld in deze Mens!” Toen Pilatus echter hoorde dat Jezus van geboorte afkomstig was uit Galiléa, dacht hij van dit “vieze zaakje” af te kunnen komen door Jezus naar de rechter over dit gebied door te zenden, namelijk naar koning Heródes, die “toevallig” in Jeruzalem was.

2de bloedschrede:

Jezus overgeleverd aan de nieuwsgierigheid en de bespottingen van Heródes

Vers 8-12: *“En als Heródes Jezus zag, werd hij zeer verblijd; want hij had al lange tijd het verlangen om Hem te zien, omdat hij veel van Hem hoorde; en hij hoopte enig teken te zien, dat van Hem gedaan zou worden. En hij vroeg Hem met vele woorden, maar Hij antwoordde hem niets. En de overpriesters en de Schriftgeleerden stonden en beschuldigden Hem heftig. En Heródes, met zijn krijgslieden Hem veracht en gespot hebbende, deed Hem een blinkend kleed aan, en zond Hem terug tot Pilatus. En op dezelfde dag werden Pilatus en Heródes vrienden van elkaar; terwijl zij daarvoor vijanden van elkaar waren”.*

Heródes hoopte door Jezus verrast te worden met een “show” van Zijn macht. Daarom was hij blij, dat Jezus hem overgeleverd werd. Hij had zoveel van Zijn wonderlijke macht gehoord en had zelfs gedacht dat het wel eens Johannes de Doper zou kunnen zijn, die door God weer tot leven was gebracht (zie Matth. 14:1-2).

Door zijn nieuwsgierigheid praatte hij veel tegen Jezus en stelde Hem vele vragen, maar de Here Jezus antwoordde hem niet met één woord. Daarom werd Heródes kwaad en bespote Jezus, samen met zijn krijgs knechten. Ook toonde hij Jezus zijn minachting, door Hem een blinkend **purperen** kleed aan te doen (zie Mark. 15:20 en Joh. 19:2). Daarna zond hij Jezus weg, weer terug naar Pilatus.

Toch viel de handeling van Pilatus, om Jezus naar hem toe te sturen, bij Heródes in goede aarde. Stonden ze eerst vijandig tegenover elkaar, van die tijd af gingen ze vriendschappelijk met elkaar om.

3de bloedschrede:

Bar-Abbas verkozen boven Jezus

Vers 13-25: *“En als Pilatus de overpriesters en de oversten, en het volk bijeengeroepen had, zei hij tot hen: Gij hebt deze Mens tot mij gebracht, als één die het volk afvallig maakt; en zie, ik heb Hem in uw tegenwoordigheid ondervraagd en heb in deze Mens geen schuld bevonden, van hetgeen gij Hem mede beschuldigt; ja, ook Heródes niet; want ik heb u tot hem gezonden, en zie, er is door Hem niets gedaan, dat Zijn dood waard is. Zo zal ik Hem dan kastijden en loslaten. En hij moest hun op het (Pascha)feest één (gevangene) loslaten. Maar de gehele menigte riep tegelijk, zeggende: Weg met Deze, en laat ons Bar-Abbas los. Dewelke was om een zeker oproer, dat in de stad geschied was en om een doodslag, in de gevangenis geworpen. Pilatus dan riep hun opnieuw toe, willende Jezus loslaten. Maar zij riepen daartegen, zeggende: Kruisig Hem, kruisig Hem! En hij zei voor de derde keer tot hen: Wat heeft deze dan voor kwaad gedaan? Ik heb geen schuld des doods in Hem gevonden. Zo zal ik hem dan kastijden en loslaten. Maar zij hielden aan met luid geroep, eisende, dat Hij zou gekruisigd worden; en hun geroep en dat van de overpriesters werd al luider en luider. En Pilatus oordeelde (ten slotte), dat hun eis geschieden zou. En hij liet hun los degene, die om oproer en doodslag in de gevangenis geworpen was, welke zij geëist hadden; maar Jezus gaf hij over tot hun wil”.*

Pilatus wilde Jezus loslaten, omdat hij vond, dat Hij onschuldig was. En omdat het de gewoonte was, dat tijdens het Paschafeest⁴⁸ een gevangene kwijschelding van straf verkreeg, probeerde Pilatus dan ook om Jezus met Pascha los te laten. Pilatus vroeg dan ook aan het volk: “Wie wilt gij, dat ik u zal loslaten, Bar-Abbas of Jezus, Die genaamd wordt Christus”, ondanks dat hij wist, dat zij Jezus door nijd en afgunst overgeleverd hadden (zie Matth. 27:17-18). Maar het volk, opgehitst door de overpriesters en oversten van het volk, eiste hoe langer hoe heftiger om Zijn kruisiging en dus om de loslating van Bar-Abbas.

Jezus IS de Zoon van God de Vader, Die in de hemelen is, terwijl Bar-Abbas “zoon van de vader” betekent. Bar-Abbas was een moordenaar en oproerkraaier, en dus vertelt zijn handelwijze ons van welke vader hij een zoon was, namelijk van “de vader beneden”, en dit is de duivel. Het volk verkoos deze zoon van de duivel boven de Zoon van God; de oproerkraaier en moordenaar verkozen zij boven de Heiland, terwijl Hij niets anders dan daden van liefde onder hen gedaan had!

En, omdat Pilatus, de Romeinse rechter, het zeer opstandige volk niet langer in bedwang kon houden, gaf hij Jezus dus maar over aan een waar “volksgericht” (wat betekende dat het volk, in plaats van de rechter, het vonnis over Jezus uitsprak).

⁴⁸ Paschafeest = Het herinneringsfeest van Israëls uittocht – door Gods hand – uit Egypte, waarbij het Paschalam werd geslacht.

4de bloedschrede:

Jezus droeg (met grote moeite) Zijn kruis op weg naar Golgotha

Vers 26-32: “En als zij Hem wegleidden, namen zij een Simon van Cyrene, komende van de akker, en legden hem het kruis op, zodat hij het achter Jezus (aan) droeg. En een grote menigte van volk en vrouwen volgde Hem, welke ook weenden en Hem beklagden. En Jezus, Zich tot hen kerende, zei: Gij dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen. Want zie, er komen dagen, in welke men zeggen zal: Zalig zijn de onvruchtbaren en de buiken, die niet gebaard hebben, en de borsten, die niet gezoogd hebben. Alsdan zullen zij beginnen te zeggen tot de bergen: Valt op ons; en tot de heuvelen: Bedekt ons; want indien zij dit doen aan het groene hout (beeld van Jezus, de Heer van het Leven), wat zal aan het dorre geschieden? En er werden ook twee anderen, zijnde kwaaddoeners, geleid, om met Hem gedood te worden”.

Volgens het verhaal dat via overlevering, van geslacht tot geslacht, verteld werd was Jezus reeds enige malen bezweken onder de zware last van het kruis en daarom dwongen zij Simon van Cyrene, die van zijn akker op weg naar huis was, om, in Jezus' plaats, het kruis te dragen. Jezus zal vermoedelijk de gehele vorige nacht niet geslapen hebben, omdat eerst de tempelwachters en later de Romeinse soldaten Zijn lichaam hadden geselsd en gemarteld, tot bloedens toe.

Toch dacht de Heiland, ondanks Zijn eigen ellendige toestand, met innig medelijden aan het Joodse volk en aan de mensheid, over wie, vanwege hun onbekeerlijkheid, het oordeel van God zou komen. Hij zag de vernietiging van Jeruzalem, in het jaar 70 na Christus, reeds voor Zich. Dit was de reden dat Hij zei: “Dochters van Jeruzalem, weent over uzelf en over uw kinderen”. Verder in de toekomst (nl. aan het eind van de Grote Verdrukking) zag Hij het Armageddon, de grote eindstrijd (zie Openb. 6:12-17, 16:16 en 19:11-21) aan Zijn geestesoog voorbijgaan en ook het Goddelijk oordeel, dat over de gehele antichristelijke wereld zal (moeten) komen en al de verschrikkingen ervan. Dit ziende, gaf Hij een drievoudig oordeel te horen: “Er komen dagen (nl. in de eindtijd), in welke men zeggen zal: Zalig zijn de onvruchtbaren en de buiken, die niet gebaard hebben, en de borsten, die niet gezoogd hebben”. Met andere woorden: “Zalig zijn die vrouwen, die geen kinderen hebben”, omdat deze toch enkel voor het oordeel geboren worden! Het zijn bovendien kinderen die opgroeien in UITERSTE ONGERECHTIGHEID (zie Ezech. 21:25), kinderen die dus alleen maar tot verdriet van hun ouders opgroeien!

“Alsdan zullen zij beginnen te zeggen tot de bergen: Val op ons; en tot de heuvelen: Bedek ons”. Openbaring 6:16-19 vertelt ons de reden waarom de mensen die leven in eindtijd van deze wereld (d.i. de wereld in de huidige vorm) bedolven willen worden door neerstortende bergen en heuvelen, want daar staat namelijk geschreven: “Verbergt ons van het aangezicht van Degene, Die op de troon zit, en van de toorn van het Lam. Want de grote dag van Zijn toorn is gekomen, en wie kan (dan nog) bestaan?” Gods vreselijke toorn zal dan losbarsten over een wereld die volkomen antichristelijk is geworden! Zijn laatste woorden tot hen – woorden die tevens een oordeel inhouden, en die door een liefdevol hart vol smart werden geuit – waren: “Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden?”. Het “groene, levende hout” was Hij. Hij moest deze gruwelijke dood ondergaan in de plaats van de zondaar (het dorre hout). Hij droeg in hun (en onze) plaats het oordeel van God over de zonde omdat Hij, in Zijn grote genade, plaatsvervangend stierf voor ons! Maar hoe zal het oordeel van God wel niet (moeten) zijn over hen, die de dorheid van de geestelijke dood verkiezen boven het Goddelijke leven uit Hem!

5de bloedschrede:

De kruisiging van Jezus Christus

Vers 33-43: “En toen zij kwamen op de plaats, genaamd Hoofdschedelplaats (d.i. Golgotha), kruisigden zij Hem aldaar, tezamen met de kwaaddoeners, de één aan de rechter- en de andere aan de linkerzijde (van Jezus). En Jezus zei: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. En ze verdeelden Zijn kleding door erom te loten. En het volk stond erbij en zag het aan. En ook de oversten met hen maakten Hem bespottelijk, zeggende: Anderen heeft Hij verlost, laat Hij nu Zichzelf verlossen, zo Hij de Christus is, de Uitverkorene van God. En ook de krijgsknechten tot Hem komende, bespotten Hem, en brachten Hem edik (d.i. zure wijn, zuur als azijn). En zeiden: Indien Gij de Koning der Joden zijt, zo verlos Uzelf. En er was ook een opschrift boven Hem geschreven, met Griekse, en Romeinse en Hebreeuwse letters: Deze is de Koning der Joden. En één van de kwaaddoeners die (ook aan een kruis) gehangen waren, lasterde Hem, zeggende: Indien Gij de Christus zijt, verlos Uzelf en ons. Maar de andere antwoordende, bestrafte hem, zeggende: Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt? En wij toch rechtvaardig; want wij ontvangen straf waardig hetgeen wij gedaan hebben; maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan. En hij zei tot Jezus: Here, gedenk mij, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn. En Jezus zei tot hem: Voorwaar, zeg Ik u: **Heden** zult gij met Mij in het **paradijs** zijn (d.i. de plaats waar degenen verblijven die “gerechtaardig” ontslapen zijn)”.

In Markus 15:25 kunnen wij lezen, dat zij Jezus het 3de uur, dat is bij ons om 9.00 uur, kruisigden. Pas omstreeks het 6de uur (bij ons om 12.00 uur) kwam die duisternis over de gehele aarde. De eerste 3 uren dat Jezus aan het kruis hing was er dus normaal licht. Maar, gedurende de laatste 3 uren die Hij aan het kruis hing kwam er een vreemde duisternis over de **gehele** aarde. Dit wil ons iets zeggen: Gedurende de eerste 3 uren hing Jezus VRIJWILLIG aan het kruishout. Hij kon er, door Goddelijke macht, nog vanaf, als Hij dat wilde. Daarom waren Zijn gedachten gedurende de eerste 3 uren dan ook nog gewijd aan de mensen om Hem heen: Zoals Zijn bede tot de Vader om vergiffenis voor Zijn moordenaars (“zij weten niet wat zij doen”), Zijn bezorgdheid aangaande Maria, Zijn moeder, die Hij onder de zorgen van de apostel Johannes stelde (zie Joh. 19:26-27) en ook nog Zijn belofte aan de

“goede” moordenaar – die Jezus, de Koning, terwijl ze samen aan het kruis hingen, vroeg om hem te gedenken, als Hij in Zijn Koninkrijk zou zijn gekomen – dat hij na zijn sterven met Jezus het paradijs in zou gaan.

6de bloedschrede:

Jezus ging het dodenrijk (de plaats waar de gestorven zondaren verblijven) in

Vers 44-48: *“En het was omstreeks het zesde uur, en er kwam duisternis over de GEHELE AARDE, tot het negende uur toe. En de zon werd verduisterd, en het voorhangsel van de tempel scheurde middendoor. En Jezus, roepende met luider stem, zei: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. En als de hoofdman over honderd zag, wat er gebeurd was, verheerlijkte hij God, en zei: Waarlijk, deze Mens was rechtvaardig. En al de menigten, die samengekomen waren om dit te aanschouwen, keerden terug, gezien hebbende de dingen, die geschied waren, en sloegen zich op hun borst”.*

Er kwam duisternis over de GEHELE aarde, drie uur lang. God wilde hiermee iets zeggen: Hij had namelijk Zijn Zoon het rijk van zonde en geestelijke dood in doen gaan in plaats van de verloren mens; Hij droeg de straf die wij, zondaren, verdienen. Zijn hangen aan dat kruis was nu dus DEFINITIEF, er was geen terugkeer meer mogelijk. Hij werd toen **definitief** door God tot zonde gemaakt (zie 2 Kor. 5:21), opdat Hij in onze plaats de straf, die nu eenmaal het gevolg is van de zonde, zou kunnen dragen. In Gods ogen was Hij toen (als) de “koperen slang”, die Mozes op een stok omhoog moest houden (zie Num. 21:1-9). Daarom moest God Zich toen wel van Hem afscheiden, wat de jammerklacht van de Zoon als gevolg had: *“Eloï, Eloï, lama sabachtani* (vertaald: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten!)” (Mark. 15:34). En in die zware strijd en geestelijke droogte van deze dood (**door** en **voor** onze zonden!), klaagde Hij: *“Mij dorst!”* (Joh. 19:28). Ze wilden Hem toen edik (d.i. zure wijn, zuur als azijn) te drinken geven – iets, wat zij de gekruisigden altijd gaven om de pijn te verdoven – maar Hij weigerde die te drinken (zie Mark. 15:23). Zijn dorst betrof aan de ene kant het Goddelijke leven, waarvan Hij op dat moment was afgesloten en aan de andere kant Zijn dorst naar zielen die Hij zoekt te redden!

Toen de laatste 3 uren bijna verstreken waren, uitte Hij nog de triomfkreet: *“Het is volbracht!”* (Joh. 19:30). Aan de zware eis van de Goddelijke justitie – dat Hij, als het Lam van God, voor de zonde van de mensheid moest worden geslacht – had Hij nu voldaan. Met de zekerheid van de overwinning (over satan en zonde) aan Zijn kant, ging Hij toen rustig de dood in en gelaten waren Zijn laatste woorden: *“Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest”*. Als wij het oorspronkelijke Grieks hierbij nagaan, dan betekent dit bevelen: aanbevelen, toevertrouwen. Hij wilde met andere woorden zeggen: “Vader, doe met Mijn geest maar, zoals U dat goeddunkt!”

Toen Jezus de geest gaf, gaf God getuigenis van dit feit. Er was een getuigenis ten oordeel: God deed de aarde beven en de steenrotsen scheuren (zie Matth. 27:51b). Maar, er was ook een getuigenis van Gods genade: Het voorhangsel, dat hing tussen het Heiligdom en het Allerheiligdom van de Israëlitische Tabernakel, scheurde van boven tot beneden (zie Matth. 27:51a). Door deze grote genadedaad van Jezus' (kruis)dood was er verzoening met God tot stand gebracht en mocht de (berouwvolle) zondaar naderen tot (vlak voor) Gods troon! Ook werden er graven van heiligen geopend; heiligen die, net als Jezus, uit de dood werden opgewekt en uit hun graf gingen, waarna zij aan velen verschenen zijn (zie Matth. 27:52-53). En dit alles getuigde van de algehele verzoening tussen God en mensen, een verzoening die de (kruis)dood van het Lam van God heeft gebracht voor de in God geheiligde mens! Dit scheuren van het Voorhangsel (d.i. het gordijn dat de scheiding vormde tussen het Heiligdom en het Allerheiligdom) was te meer een wonder van God omdat dit Voorhangsel, zoals wij via overlevering weten, weefsel was van wel 10 centimeter dik.

Toen de hoofdman over honderd al deze tekenen zag, die gepaard gingen met de dood van Gods Zoon, moest hij erkennen: *“Waarlijk, deze Mens was rechtvaardig!”* *“Deze was Gods Zoon!”* (Matth. 27:54b).

Ook al de menigten, die tot het einde toe alle gebeurtenissen rondom Jezus' kruisiging hadden gadegeslagen, zagen deze tekenen. En een angst bekreep hun hart. Hadden ze zich vergrepen aan de Zoon van God? Daarom sloegen ze zichzelf op de borst, toen ze naar huis terugkeerden.

7de bloedschrede:

Drie dagen en drie nachten in het dodenrijk

Vers 49-56: *“En al Zijn bekenden stonden van verre, ook de vrouwen, die hem tezamen gevolgd waren van(uit) Galiléa, en zagen dit aan. En zie, een man, met name Jozef, zijnde een raadsheer, een goed en rechtvaardig man – deze had niet mede bewilligd in hun raad en handel – uit Arimathéa, een stad van de Joden, en die ook zelf het Koninkrijk van God verwachtte; deze ging tot Pilatus en begeerde het lichaam van Jezus. En als hij hetzelfde (van het kruis) afgenomen had, wond hij dat in fijn linnen stof, en legde het in een graf, in een rots gehouwen, waarin nog nooit iemand gelegd was. En het was de dag van de voorbereiding want de sabbat brak aan. En ook de vrouwen, die met Hem gekomen waren uit Galiléa, volgden na en aanschouwden het graf, en hoe het lichaam gelegd werd. En teruggekeerd zijnde, bereidden zij specerijen en zalven; en op de sabbat rustten zij naar het gebod”.*

Jozef van Arimathéa was een raadsheer, een lid van het Sanhedrin, de Joodse Raad. Hij was, weliswaar in het geheim, een volgeling van Jezus en had ook niet in Zijn dood toegestemd. Toen Jezus echter was gestorven, maakte deze vrees voor de Joden in hem plaats voor moed. Hij nam het lichaam van Jezus van het kruis af, omdat het enige uren was vóór het ingaan van de voorsabbat (zie Mark. 15:42), waarmee de extra ingelaste sabbat in verband met het Paschafeest bedoeld wordt. Samen met Nicodemus, een rechtvaardig Schriftgeleerde (zie Joh. 19:39), die ook in het geheim een discipel van Jezus was, bewees hij Jezus de laatste eer. Zij zalfden Hem, wonden Hem

in linnen doeken en legden Hem in het rotsgraf, die Jozef in eerste instantie voor zichzelf had laten uithouwen. Hier lag het lichaam van Jezus de volle drie dagen en drie nachten, de mysterieuze tijd, die God heeft gesteld voor het behalen van **de volle overwinning** van het Lam van God over zonde en dood. Want er staat geschreven: *“En indien Christus niet opgewekt is, zo is uw geloof tevergeefs, zo zijt gij nog in uw zonde”* (1 Kor. 15:17). En ook: *“Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de walvis was, alzo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart der aarde”* (Matth. 12:40). Laten wij bidden dat God ons genade zal schenken, zodat wij inzicht en wijsheid verkrijgen aangaande deze mysterieuze tijd, aangaande deze drie dagen en drie nachten.

Hoofdstuk 24

De heerlijkheid van de opgestane Christus (werkzaam) in de NIEUWE MENS

Wij zijn toegekomen aan het laatste hoofdstuk van het Evangelie naar Lukas en dit hoofdstuk hebben wij, volgens de kenmerkende eigenschappen van de Tabernakel, te zien in het licht van Zijn schekina-glorie. Het is het licht van Zijn Goddelijke heerlijkheid (en het bewijs van Zijn volmaakte tegenwoordigheid), dat destijds tussen de beide cherubs, op het verzoendeksel van de Ark des Verbonds, aanwezig was. Dit licht beeldt het licht van de Liefde van God uit, dat, door Jezus' verzoening, in de totale mens – naar lichaam, ziel en geest – wil werken tot volkomen openbaring van Zijn gerechtigheid in de geheiligde mens en tot verheerlijking van Zijn zoete en onvolprezen Naam! Laten wij vurig verlangen naar de doorwerking van dit volmaakte Licht van God in ons hart en leven (zie Matth. 5:6), totdat wij volmaakt zullen zijn in Hem, zoals er geschreven staat: *“Een ieder volmaakt discipel zal zijn GELIJK zijn (of haar) Meester”* (Luk. 6:40b).

Mochten er onder u zijn, die denken dat volmaaktheid in Christus hier op aarde niet bestaan kan, dan doet u iets af van het Woord van God (zie Kol. 4:12, Matth. 5:48, Joh. 17:23, 2 Kor. 13:11), dat ons vertelt, dat Hij een Gemeente wil bouwen zonder enige "vlek of rimpel" (zie Ef. 5:27). Nog nooit in de geschiedenis van de Gemeente (of Kerk) is dit gerealiseerd, hoe wonderbaar vele leden van de Gemeente, vooral in de begintijd (zie o.a. het boek Handelingen), ook mochten zijn geweest. Maar in de eindtijd, welke wij nu reeds zijn ingegaan, zal de (volmaakte) Bruid van Christus (nl. het Nieuwe Jeruzalem) worden gevormd! Door de machtige (in)werkingen van het Woord en de Geest van God zal deze Bruid(sgemeente) worden geleid in de volmaaktheid van en in God! Zij zal tot deze (Goddelijke) volmaaktheid worden gebracht om het Goddelijke wonder van de Bruiloft van het Lam te kunnen beleven; namelijk de daadwerkelijke éénwording van Jezus – de LEVENDE Bruidegom, het Lam van God – met Zijn op aarde levende Bruid, namelijk de dan volmaakt gemaakte, hiertoe geroepen Gemeente(leden) (zie Openb. 19:6-10). En dit alles zal **hier op aarde** geschieden (zie Luk. 12:36)! Maar, de Bruiloft van het Lam is een, voor de wereld, verborgen gebeuren. Daarom zal de Goddelijke Bruidegom ook niet gezien (kunnen) worden door de wereldse mens, maar zij zullen wel weten wie de Bruid (nl. de vrouw gehuwd met de Zoon van God) is, en dit komt door de schekina-glorie van God, die IN en DOOR haar wezen en handelingen zal worden gezien (zie Openb. 12:1, Ps. 45:14-16, Jes. 60:2). En deze heerlijke Bruidsgemeente zal, hoewel ondergronds vanwege de vervolgingen door toedoen van de dan aanwezige politieke wereld-staatskerk van de eindtijd (zie Openb. 17:1-9), de Spade-Regen-opwekking (d.i. de uitstorting van de Heilige Geest in de eindtijd – zie Joël 2:23-32; **een openbaring van Hem als het ontdekkend Licht van God**), die dan over de gehele wereld zal gaan, leiden in de almacht van haar hemelse Bruidegom; zoals ook geschreven staat in Obadja 21: *“En er zullen heilanden op de berg Sions opkomen, om Ezau's gebergte (beeld van de vleselijke christen) te richten (en te herstellen); en het Koninkrijk zal des Heren zijn”*.

In deze Bruidsgemeente zal het Woord van God, dat wij kunnen vinden in Efeze 3:18-19, zijn waargemaakt: *“Opdat gij ten volle zal kunnen begrijpen, met al de heiligen, welke de breedte, en lengte, en hoogte zij, en bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt TOT AL DE VOLHEID GODS”*.

Dan zal al het zwakke en onvolmaakte, alles wat van de mens zelf is, tenietgedaan zijn door de overwinning van Zijn opstandingskracht in ons hart en leven. Dan zal God volkomen in en door ons heen werkzaam (kunnen) zijn, en zullen wij Hem, in een allesomvattende liefde en overgave, volkomen kunnen dienen! Dan zullen wonderbare golven van Gods liefde en kracht door ons heen gaan om de wereldse mens – die in de eindtijd door satan in de uiterste vorm van ongerechtigheid zal zijn gebracht (zie Ezech. 22:25, 29) – te leiden tot geloof en waarachtige bekering tot God, als een Goddelijke triomf; Gods laatste triomf van de eindtijd!

God roept u en mij nu op om in te gaan op Zijn belofte van deze eindtijd, Hij wil namelijk dat wij deel zullen hebben aan Zijn Bruid(sgemeente) en de Bruiloft van het Lam! Laten wij ons hart hiervoor openstellen en blijven wandelen in de “voorzichtigheid der rechtvaardigen” (zie Luk. 1:17), zodat God Zijn gang kan gaan in ons hart en leven, en Hij Zijn almachtige genadewerkingen in ons zal kunnen volbrengen tot eer en verheerlijking van Zijn Goddelijke Naam! *“Daarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk van getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen alle last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid (d.i. gelaten, geduldig) lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is (nl. de kruisweg tot doding van het “oude ik”); ziende op Jezus, de overste Leidsman en Voleinder van het geloof, Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen (zo ook wij) en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van de troon van God”* (Hebr. 12:1-2).

Wij gaan in deze eindtijd, geestelijk gezien, een indrukwekkende tijd in, al zal het wat ons “vlees” en ons lichaam aangaat, een VOLKOMEN KRUISPROCES (d.i. een volkomen afsterven aan ons oude ik-leven) inhouden, waardoor wij dus steeds meer verdrukking en tegenstand zullen ervaren! Gods Gemeente (of Kerk) zal losgeweekt moeten worden van al het aardsergerichte leven, en zal moeten groeien tot de volmaaktheid in het hemelsgerichte leven (zie Hag. 2:7-10).

Laten wij dit laatste hoofdstuk van het Lukas-Evangelie nader bekijken in het licht van hetgeen wij hiervoor hebben beschreven. Het is goed om hier nog even, voor de goede orde, het volgende te stellen: Nu het zondoffer voor de zonde van de mens – door de dood van onze Here Jezus Christus – is volbracht, is **IN DE HEMEL**, bij God dus, een EEUWIGE VERLOSSING van de zonde en de dood volbracht (zie Hebr. 9:11-12). NU moet **HIER OP AARDE** deze overwinning over de zonde door Jezus Christus onze Hogepriester, **NOG WORDEN TOEBEDEELD** aan allen, die zich tot Hem hebben BEKEERD, hun zonden hebben BELEDEN en die zich in GELOOF aan Hem hebben OVERGEGEVEN (zie Hebr. 9:14-15). Immers alleen Hij, met behulp van Zijn gezalfden als Zijn geestelijke instrumenten, zal door de Heilige Geest Zijn Gemeente bouwen (zie Matth. 16:8, Ps. 127:1-2, 1 Kor. 3:9-15).

Gods schekina-glorie werkend in ons lichaam

Vers 1-12: *"En op de eerste dag van de week, zeer vroeg in de morgen, gingen zij (de vrouwen die met Hem uit Galiléa gekomen waren) naar het graf, dragende de specerijen, die zij bereid hadden, en sommigen met haar. En zij vonden de steen afgewenteld van het graf. En ingegaan zijnde, vonden zij het lichaam van de Here Jezus niet. En het geschiedde, als zij daarover twijfelmoedig (d.i. in verlegenheid) waren, zie, twee mannen stonden bij haar in blinkende kleding. En als zij zeer bevreesd werden, en het aangezicht naar de aarde neigden, zeiden zij tot haar: Wat zoekt gij de Levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan. Gedenkt, hoe Hij tot u gesproken heeft, als Hij nog in Galiléa was, zeggende: De Zoon des mensen moet overgeleverd worden in de handen van zondige mensen, en gekruisigd worden, en ten derde dage wederopstaan. En zij werden Zijn woorden indachtig. En teruggekeerd zijnde van het graf, boodschapten zij al deze dingen aan de elf apostelen, en aan al de anderen. En deze waren Maria Magdalena, en Johanna, en Maria de moeder van Jakobus, en de andere met haar, die dit tot de apostelen zeiden. En haar woorden schenen voor hen als dwaze praat. En zij geloofden haar niet. Maar Petrus opstaande, liep tot het graf, en neerbukkende, zag hij alleen de linnen doeken liggen, en ging weg, zich verwonderende bij zichzelf van hetgeen geschied was".*

De Here Jezus Christus lag niet meer in het (in rotsen uitgehouwen) graf van Jozef van Arimathea, waarin ze Hem, drie dagen en drie nachten daarvoor, hadden gelegd, nadat ze Hem in gebalsemde doeken hadden gewikkeld, waardoor die doeken hard werden als gips. Alleen Zijn aangezicht hadden ze (nog) niet omwonden, daar hadden ze een zweetdoek op gelegd (zie Joh. 20:7). De vrouwen hadden nu Zijn aangezicht willen bewerken met hun meegenomen specerijen. Maar, de Geest der opstanding had Hem echter uit de dood doen opstaan!

In Handelingen 2:23-24 lezen we: *"Deze (d.i. Jezus) door de bepaalde raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen van onrechtvaardigen aan het kruis genageld en gedood; Welke God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, daar het niet mogelijk was, dat Hij van dezelve dood zou gehouden worden".* En in Handelingen 2:31-32: *"Zo heeft hij (d.i. David), dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus, dat Zijn Ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vlees verderving heeft gezien. Deze Jezus heeft God opgewekt; waarvan wij allen getuigen zijn".* En in Handelingen 13:30-33: *"Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt; Welke gezien is geweest, vele dagen lang, van degenen, die met Hem opgekomen waren van Galiléa tot Jeruzalem, die Zijn getuigen zijn bij het volk. ... Gelijk ook in de tweede psalm geschreven staat: **Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd** (d.i. voortgebracht)".*

De Zoon van God en Zoon des mensen heeft, in plaats van de zondaar, de EEUWIGE DOOD ondergaan (zie Jak. 1:15). Door de doop in Zijn dood had Hij Zijn leven afgelegd (zie Joh. 10:17-18) om dat leven met de opstanding weer te ontvangen. Daarom staat er **HEDEN heb Ik U gegenereerd** (zie Hand. 14:32-33). Vóór dit sterven was Hij in de eeuwigheid van het verleden door de Vader gegenereerd (zie Kol. 1:15). Als de (op)nieuw-voortgebrachte Zoon van God stond Hij, op de dag van de opstanding, uit de doden op, maar nu in een EEUWIGE relatie tot Zijn – uit de mensheid te vormen – Gemeente! Gods schekina-glorie had Hem doen opstaan uit het graf en Zijn ziel vervuld met overwinning en vreugde! Daarom moest deze Nieuw gegenereerde Zoon van God ook alle Goddelijke macht opnieuw ONTVANGEN (zie Matth. 28:18, Dan. 7:13-14); iets, wat Hij als Zoon van God vóór Zijn offer altijd al had.

De Romeinse wachters bij Jezus' graf waren als de dood, toen zij Gods bliksemende heerlijkheid daar geopenbaard zagen, en sloegen onmiddellijk op de vlucht. Met groot gemak, eigen aan het opstandingslichaam, was de Here Jezus Christus uit de gebalsemde windselen getreden, en liet die als een lege cocon (d.i. een leeg omhulsel) in het graf achter. Petrus en Johannes hadden die lege cocon van doeken later ook gezien en geloofden (mede) daarom in Zijn opstanding (zie Luk. 24:12, Joh. 20:6-9).

Ook ons lichaam moet door de Geest der opstanding worden gereinigd van zonde, ziekte en dood.

"En indien Christus IN u is, zo is wel het lichaam dood om der zonden wil; maar de geest is levend om der gerechtigheid wil" (Rom. 8:10). *"Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen van het lichaam dood, zo zult gij leven"* (Rom. 10:13). Wij moeten de werkingen van het LICHAAM doden door de kracht van de Heilige Geest erin toe te laten, zodat ons lichaam wordt vrijgemaakt van ALLE zondige begerlijkheden van dat lichaam (2 Petr. 1:4b).

Ook maakt de Geest der opstanding ons vrij van alle heerschappij van ziektemachten over ons lichaam: *"En indien de Geest van Degene (d.i. God), Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw **sterfelijke lichamen levend maken**, door Zijn Geest, Die in u woont"* (Rom. 8:11). *"En Hij zei: Is het, dat gij met ernst naar de stem van de Here, uw God horen zult, en doen, wat recht is in Zijn ogen, en uw oren neigt tot Zijn geboden, en houdt al Zijn inzettingen; zo zal Ik geen van de ziekten op u leggen, die Ik op Egypteland gelegd heb; want Ik ben de Here, uw Heelmeester"* (Exod. 15:26).

Tenslotte zal, door de Geest der opstanding, ook ons lichaam deel hebben aan de opstanding van de rechtvaardigen, en zo triomferen over de macht van de dood (zie 2 Thess. 1:10).

*"En dit is de wil van de Vader, Die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niets verloren zal laten gaan, maar **hetzelfde opwekke ten uitersten dage**. En dit is de wil van Degene, Die Mij gezonden heeft, dat een ieder die de Zoon aanschouwt, en in Hem gelooft, het EEUWIGE LEVEN zal hebben; en **Ik zal hem opwek-***

ken ten uitersten dage" (Joh. 6:39-40). "Want omdat de dood door een mens is, zo is ook de opstanding uit de doden door een Mens, want gelijk zij allen in Adam sterven, zo zullen zij ook in Christus **allen levend gemaakt worden**. Maar een ieder in zijn orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn, **in Zijn toekomst**" (1 Kor. 15:21-22).

Wat de Bruid(sgemeente) aangaat, deze zal in het geheel niet sterven, want ze zal bij de Wederkomst van Christus nog levend op aarde gevonden worden, omdat zij door God "bewaard" is in de woestijn (zie Openb. 12:6 en 14). De Bruid zal in een punt des tijds onsterfelijkheid aandoen. Dit kunnen wij lezen in 1 Korinthe 15:51-52: "Ziet, ik zeg u een verborgenheid; wij zullen wel **niet allen ontslapen**, maar wij zullen allen veranderd worden: in een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden en **wij** (die dan nog in leven zijn) **zullen veranderd worden**".

De Bruid van Christus zal de werking van Gods schekina-glorie ten volle, dus ook in haar lichaam, ervaren. Niet alleen zal het lichaam van de leden van deze Bruid(sgemeente) gevrijwaard worden van zonde, ziekte en dood, maar ze zullen ook, in hun aardse lichaam, als op vleugelen van een grote arend weggevoerd worden naar de woestijn (zie Openb. 12:6 en 14), net zoals Filippus door de Geest des Heren werd weggevoerd naar Azöte (zie Hand. 8:39-40) en Ezechiël door de Geest werd weggevoerd naar Babel (zie Ezech. 3:14-15). Het verhaal over de vermisten uit Mattheüs 24:40-41 en Lukas 17:34-37 heeft op dit zelfde gebeuren betrekking.

Gods schekina-glorie werkend in onze ziel

Ook onze ziel, ons innerlijk leven, moet worden vervuld met de opstandings-glorie van de uit de dood verrezen Heiland. Jezus zei: "Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al is hij ook (naar het lichaam) gestorven" (Joh. 11:25).

Als wij oprecht in Jezus en in Zijn (verzoenend) offer op Golgotha geloven, dan zullen wij, geestelijk gezien, eten en drinken van Zijn vlees en bloed, waarmee het (vrijwillig) deel nemen aan Zijn dood wordt bedoeld, namelijk ons verlangen om ook (af) te sterven aan ons oude leven. En als wij hier oprecht naar verlangen zullen alle zonden en ongerechtigheden, waardoor wij, geestelijke gezien, dood zijn (en blijven) uit ons wijken. Dan zullen wij ook VER-NIEUWD worden naar onze ZIEL. Hij zal ZIJN DENKEN in ons doen groeien, ZIJN BEGEREN en ZIJN WIL.

Wij zullen nu het verhaal van de twee Emmaüsgangers lezen, die Jeruzalem verlieten met een hart vol droefheid en duisternis vanwege het geweld van de kruisdood, die de overpriesters en oversten hun Here hadden aangedaan. Ook was hun hart vervuld van twijfel en ongelooft ten opzichte van het gerucht, dat Jezus uit de dood zou zijn opgestaan. Dit laatste was volgens hen niet mogelijk! Vervuld van deze duistere gedachten verlieten zij Jeruzalem en daalden af naar het **lager gelegen** Emmaüs.

Vers 13-35: "En zie, twee van hen gingen op dezelfde dag naar een gehucht, dat 60 stadiën (d.i. Oudgriekse lengtemaat à 182 meter, dus ± 11 km.) van Jeruzalem (verwijderd) was, genaamd Emmaüs; en zij spraken samen onder elkaar van al deze dingen, die er gebeurd waren. En het geschiedde, terwijl zij samen spraken en elkaar onder-vroegen, dat Jezus Zelf bij hen kwam en met hen (mee) ging. En hun ogen werden (gesloten) gehouden, zodat zij Hem niet (her)kenden. En Hij zei tot hen: Wat redenen zijn dit, die gij, wandelende, onder elkaar bespreekt en waarom zijt gij droevig? En de één, wiens naam was Kleopas, antwoordende zei tot Hem: Zijt Gij alleen een vreemdeling in Jeruzalem, en weet niet de dingen, die deze dagen daarin geschied zijn? En Hij zei tot hen: Welke? En zij zeiden tot Hem: De dingen aangaande Jezus de Nazaréner, Welke een Profeet was, krachtig in werken en woorden, voor God en al het volk. En hoe onze overpriesters en oversten Dezelve overgeleverd hebben tot het oordeel van de dood, en Hem gekruisigd hebben. En wij hoopten, dat Hij Degene was, Die Israël verlossen zou. Maar ook naast dit alles, het is heden de derde dag, van (af) dat deze dingen geschied zijn. Maar ook sommige vrouwen uit ons hebben ons van streek gebracht, die zeer vroeg in de morgen aan het graf geweest zijn; en Zijn lichaam niet vindende, kwamen zij en zeiden, dat zij ook een gezicht van engelen gezien hadden, die zeggen, dat Hij leeft. En sommigen van degenen, die met ons zijn, gingen heen tot het graf, en vonden het zo, gelijk ook de vrouwen gezegd hadden; maar Hem zagen zij niet. En Hij zei tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden en zo in Zijn heerlijkheid ingaan? En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, legde Hij hun uit, in al de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was. En zij kwamen nabij het gehucht, waar zij naar toe gingen; en Hij hield Zich, alsof Hij verder zou gaan. En zij dwongen Hem, zeggende: Blijf met ons; want het is (na)bij de avond, en de dag is gedaald. En Hij ging in, om met hen te blijven. En het geschiedde, als Hij met hen aanzat, nam Hij het brood, en zegende het, en als Hij het gebroken had, gaf Hij het hun. En hun ogen werden geopend en zij kenden Hem; en Hij verdween uit hun gezicht. En zij zeiden tot elkaar: Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op de weg, en als Hij ons de Schriften opende? En zij, op hetzelfde moment opstaande, keerden terug naar Jeruzalem, en vonden de elf apostelen samenvergaderd, en die met hen waren; welke zeiden: De Here is waarlijk opgestaan, en is van Simon gezien. En zij vertelden, hetgeen op de weg geschied was en hoe Hij hun bekend was geworden in het breken van het brood".

Terwijl de Emmaüsgangers met droefheid in het hart over de gebeurtenissen rondom Jezus spraken en ook over hun vervlogen hoop op hun verlossing van de Romeinen door Hem, voegde Jezus Zich, als een voor hen onbekende, bij hen. Nadat Jezus hen een tijdje aangehoord had, mengde Hij Zich in hun gesprek met een hart, dat er naar verlangde om hen uit hun droefheid en duisternis te helpen. Hij openbaarde hun, door teksten uit de Heilige Schrift aan te halen en aan hen uit te leggen, het verlossingsplan van God aangaande de mensheid. Hij liet hen vanuit de Heilige Schrift zien hoe de (van God gezonden) Christus, door Zijn kruisdood heen, moest komen in Zijn volle heerlijkheid, vanuit welke Goddelijke "positie" Hij alle mensen Zijn wonderlijke genadegaven kon toebedelen; namelijk allen die zich hebben bekeerd en in Hem geloven gelijkerwijs de Schrift zegt.

Zijn woorden brachten licht (inzicht) en NIEUW LEVEN en daardoor een toenemende blijdschap in hun hart. Nu

konden zij wèl geloven in de opstanding van hun Heer en Heiland en waren Hem daarvoor zeer dankbaar. Hoe hadden zij ernaar verlangd om hun opgestane Heer te ontmoeten. Al sprekende kwamen zij te Emmaüs aan, waar (vermoedelijk) één van hen of beiden woonde(n). Het was al tegen de avond en Jezus deed alsof Hij verder wilde gaan; Hij drong Zichzelf niet bij hen op. Toen drongen zij er bij deze (voor hen nog) onbekende Uitlegger van de Heilige Schrift op aan om in hun huis te verblijven, morgen kon Hij immers alsnog verder reizen. Jezus stemde hierin toe. Maar toen zij aan tafel zaten voor het avondmaal, bleek de Gast ineens hun Gastheer te zijn; Hij gedroeg Zich daar tenminste naar. En terwijl Hij het brood brak, beeld van het voor ons gebroken lichaam van Jezus, werd het hun geopenbaard (duidelijk) wie Hij was. Daarna verdween Hij voor hun ogen.

Dit verhaal leert ons, dat wij pas echt in contact komen met Jezus en Zijn OPSTANDINGSLEVEN, en hierdoor Zijn (volle) heerlijkheid gewaar worden, als wij oprecht deel hebben aan de breking van het brood, als wij één plant met Hem willen zijn in Zijn dood, als wij er oprecht naar verlangen om, door Zijn kracht, (af) te sterven aan ons oude, zondige leven. Dan zullen wij, door Zijn dierbaar bloed, (volkomen) gereinigd zijn en kunnen wij wandelen en ons baden in Zijn schekina-licht en Hem, in en door onze aanbidding, (in de geest) ontmoeten. Ook zullen wij zo, in en door Zijn (Goddelijke) liefde (in het Grieks: *agapè*), in die ware gemeenschap met onze broeders en zusters (kunnen) leven, met allen die net zo leven en wandelen. *"Maar indien wij in het (Goddelijk) licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkaar, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde"* (1 Joh. 1:7).

Dit verhaal leert ons ook, dat velen onder ons, als zij het – door teleurstelling, twijfel en/of ongeloof – niet langer meer zien zitten, zich van de gemeenschap van broeders en zusters afscheiden, waardoor er een afdalende ervaring van hun geestelijk leven zal komen. Ook zij dalen, geestelijk gezien, af naar hun Emmaüs. Hoe hard hebben zij de liefdevolle en opwekkende woorden van Gods Blijde (Evangelië) Boodschap nodig om (op)nieuw inzicht en blijdschap te ontvangen, zodat zij zich hierdoor weer (volledig) aan hun Heer en Heiland kunnen overgeven om Hem opnieuw te (kunnen) ontmoeten, maar dan met vernieuwde kracht!

Gods schekina-licht (Gods heerlijkheid, wijsheid, inzicht en leven) moet dus onze menselijke ziel vervullen. Want alleen in deze Goddelijke overvloed zal onze ziel overvloeien van vreugde en zal het getuigenis van Jezus, als vanzelfsprekend, uit onze mond (voort)komen. In deze vernieuwde gemoedstoestand keerden de Emmaüs-gangers, ondanks het duister van de gevallen avond, terug, bergopwaarts, naar Jeruzalem. Ze kregen "hallelujabenen", benen die zonder moeite omhoog snelden naar hun broeders en zusters te Jeruzalem om hun te getuigen van hun blijde ervaring en hun ontmoeting met hun Heer! En daar aangekomen bleek dat ook de andere gelovigen uitbundig waren en getuigden: **"De Here is waarlijk opgestaan"**, en is door Simon (Petrus) gezien!"

Het is de ervaring van dit (Goddelijk) licht (en inzicht) in onze ziel, waardoor wij Hem (kunnen) aanbidden in geest en waarheid, Hem (kunnen) loven, prijzen en danken met geheel ons hart en geheel ons verstand!

Gods schekina-glorie werkend in en door onze geest

Ook onze geest moet uiteindelijk "wandelen" en zich baden in het schekina-licht van Gods heerlijkheid. En als wij zo naar de Geest "wandelen", dan zal de hemelse wet van de Geest des Levens ons (totaal) vervullen en zullen wij onszelf, als vanzelfsprekend, aan Hem geven tot een eeuwige dienstknecht, een eeuwige liefdesslaaf, die zijn (of haar) vreugde slechts vindt in het dienen van zijn (of haar) Meester!

Onze geest moet niet alleen die geestelijke wedergeboorte ervaren, maar ook en vooral een groei tot (geestelijke) volwassenheid in Hem, totdat wij, in en door Hem, zijn gekomen tot *"de mate van de grootte van de volheid van Christus"* (Ef. 4:13). En naarmate wij naar deze (geestelijke) volmaaktheid in Hem toegroeien, zal Hij ons in deze wereld, in toenemende mate, in een geestelijke bediening kunnen gebruiken tot redding van de mensen uit die wereld.

Om Zijn discipelen zo'n (Goddelijke) bediening aan te kondigen verscheen Hij persoonlijk aan hen, terwijl zij zich, vanwege de vrees voor de Joodse overpriesters en oversten, in een vertrek opgesloten hadden, om er te overleggen, wat zij zouden doen (zie Joh. 20:19).

Vers 36-43: "En als zij van deze dingen spraken, stond Jezus (plotseling) Zelf in het midden van hen en zei tot hen: Vrede zij u! En zij, verschrikt en zeer bevreesd geworden zijnde, meenden, dat zij een geest zagen. En Hij zei tot hen: Waarom zijt gij ontsteld? En waarom klimmen zulke overleggingen in uw harten? Zie Mijn handen en Mijn voeten; want Ik ben het Zelf; raak Mij aan, en zie; want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb. En als Hij dit zei, toonde Hij hun de handen en de voeten. En toen zij van blijdschap nog niet geloofden, en zich verwonderden, zei Hij tot hen: Hebt gij hier iets te eten? En zij gaven Hem een stuk van een gebraden vis, en van honingraten. En Hij nam het, en at het voor hun ogen".

Jezus is, ook in Zijn opstanding, Mens gebleven; maar dan wel een Mens met een opstandingslichaam, en als zodanig zit Hij nu op de troon van God! In dit opstandingslichaam kon Jezus door gesloten deuren gaan, en kon Hij Zich verplaatsen met de snelheid van de gedachte! Met datzelfde lichaam at Hij ook een stuk gebraden vis en honingraten! Wij kunnen over Hem in dat lichaam, in verheerlijkte staat, lezen in Openbaring 1:13-16.

De Heiland is ten hemel opgevaren en zit nu aan de rechterhand van de Vader en op Zijn troon als de hemelse Hogepriester. Hij heeft ons, vandaar uit, Zijn Heilige Geest gezonden om contact met ons op te nemen, om ons, in Zijn Naam, te roepen tot een geestelijke bediening in Hem.

Laten wij, om deze bediening van Hem te kunnen ontvangen, groeien in Hem, laten wij onszelf reinigen en heiligen in Hem, op dat wij Zijn zachte wenken en Zijn Woord leren verstaan, laten wij in waakzaamheid tegen de zonde "in de voorzichtigheid der rechtvaardigen" (blijven) wandelen. Zijn Woord moet rijkelijk in ons wonen, want Zijn wil is altijd in overeenstemming met dit Woord. Laten wij Gods verlossingsplan met de mensheid ten volle (gaan) verstaan. Ook Zijn elf discipelen gaf Hij dit te kennen:

Vers 44-46: "En Hij zei tot hen: Dit zijn de woorden, die Ik tot u sprak, als Ik nog met u was, namelijk dat het

alles moest vervuld worden, wat van Mij geschreven is in de Wet van Mozes, en de Profeten, en Psalmen. Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden. En Hij zei tot hen: Alzo staat er geschreven, en alzo moest de Christus lijden, en van de doden opstaan ten derde dage".

De Geest van God wil ook ons in de volle waarheid leiden en ons de toekomstige dingen, mede door Zijn Woord, verkondigen, opdat wij (volkomen) vervuld zullen worden van de kennis van Zijn wil, zodat wij, in Zijn Naam en in Zijn wijsheid, aan anderen deze Goddelijke wil kunnen onderrichten. Laten wij van Hem niet alleen zegen en onderricht voor onszelf willen ontvangen, maar laten wij ook en vooral **anderen** zegen en onderricht willen geven. En als wij hier oprecht naar verlangen dan zal Hij ons hier ook toe roepen en ons hiervoor – door ons deel te geven aan Zijn zalving (het is nl. een gave, een gift van Hem) – bekwaam maken en gebruiken, net zoals Hij ook Zijn elf discipelen hiertoe riep:

Vers 47-49: "En (alzo moet) in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem. En gij zijt Mijn getuigen van deze dingen. En zie, Ik zend de belofte van Mijn Vader op u, maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte".

De discipelen moesten weliswaar in Jezus' Naam prediken en getuigen, maar zij moesten dit doen in en door de kracht van de Heilige Geest en Zijn zalving. Daarom moesten zij ook met deze geestelijke arbeid wachten, totdat zij zouden zijn gedoopt (en vervuld) met de Heilige Geest, totdat zij zouden zijn aangedaan met deze (Goddelijke) kracht van omhoog. Immers, het was de Heilige Geest, Die hen in deze (Goddelijke) arbeid moest leiden en bekrachtigen. En zo moet het **nu** ook met ons (en onze eventuele bediening) gesteld zijn.

Prediken is niets anders (en moet niets anders zijn) dan de wil en de boodschap van God verkondigen aan de mensen, die naar ons luisteren. Getuigen is niets anders (en moet niets anders zijn) dan de mensen vertellen, wat een wonderlijke dingen **wij persoonlijk** hebben ervaren van Jezus; de **persoonlijke** ervaring dat Hij onze Verlosser en Zaligmaker is, onze Geneesheer en Doper met de Heilige Geest. Maar zowel in de bediening van prediker, alsook met de taak die wij **allen** hebben om van Hem te getuigen is de zalving van de Heilige Geest nodig, om te bereiken dat dit goddelijk werk een **eeuwig** effect zal hebben op onze toehoorders (zie Jes. 55:11, 59:21).

Toen Jezus Zijn elf discipelen had geroepen tot de arbeid in Hem, leidde Hij hen naar buiten, tot aan Bethanië, en is toen ten hemel gevaren. In deze Hemelvaart is de garantie gelegen van de uitstorting van de Heilige Geest, en dit is voor ons allen nodig, want alleen de Heilige Geest kon toen (en ook nu) zo door Zijn discipelen (volgelingen) heen werken als in Jezus toen Hij op aarde wandelde. En terwijl Jezus nu in de hemel, als onze Goddelijke Hogepriester, op de troon zit, zal Hij deze Geest uitstorten op al Zijn oprechte volgelingen, op allen die deze uitstorting van Zijn Geest verwachten, op allen die **Hij** tot deze goddelijke arbeid heeft gezalfd en uitverkoren.

Vers 50-53: "En Hij leidde hen buiten (de stad Jeruzalem) tot aan Bethanië, en Zijn handen opheffende, zegende Hij hen. En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in de hemel. En zij aanbaden Hem, en keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap. En zij waren voortdurend in de tempel, lovende en dankende God. Amen".

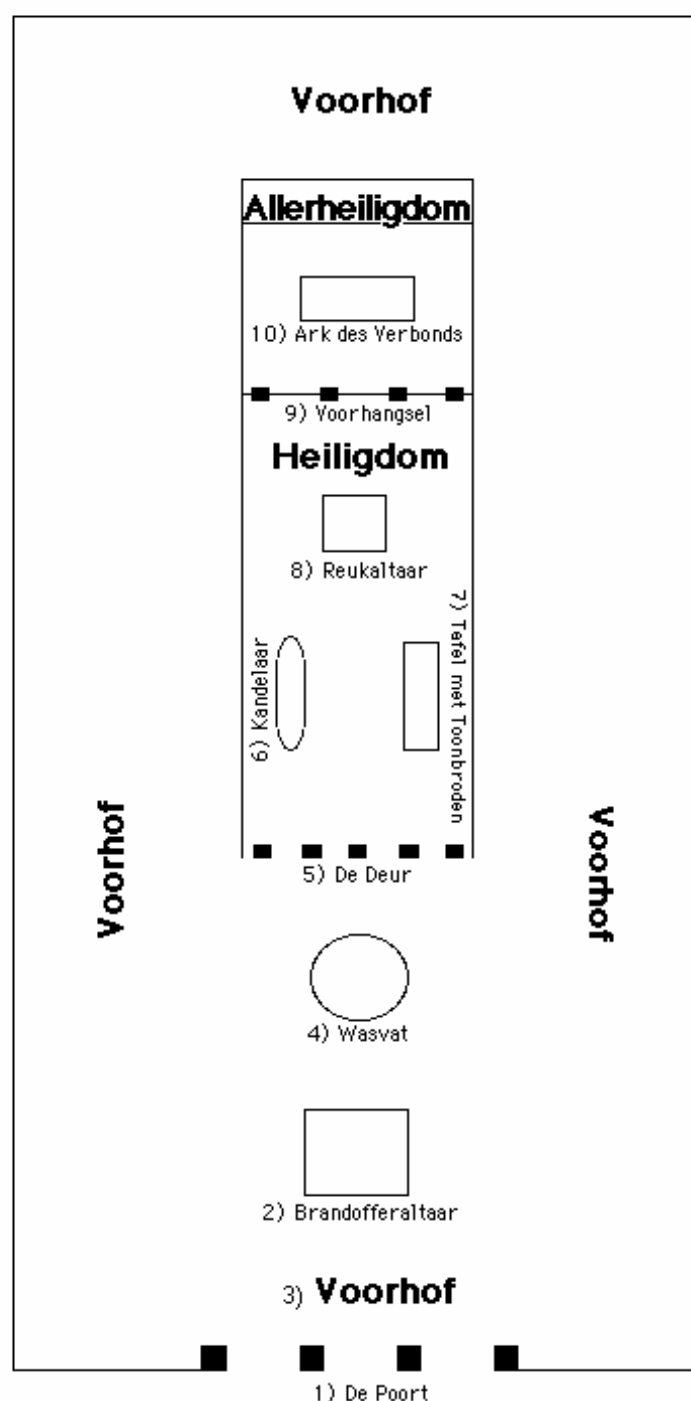
Laten ook wij wandelen in deze grote blijdschap, omdat ook wij door Hem verlost zijn, en laten wij Hem dan ook in getrouwheid blijven dienen, voor Hem werken en getuigen in de kracht van de Heilige Geest!

Amen.

Hoe de hoofdstukken van het Lukas-Evangelie werden gezien:

Hoofdstuk 1-3	In het licht van de Poort (1)
Hoofdstuk 4-5	In het licht van het Brandofferaltaar (2)
Hoofdstuk 6	In het licht van de Voorhof (3)
Hoofdstuk 7:1-35	In het licht van het Wasvat (4)
Hoofdstuk 7:36-50	In het licht van de Deur (5)
Hoofdstuk 8	In het licht van de Kandelaar (6)
Hoofdstuk 9-10	In het licht van de Tafel met Toonbroden (7)
Hoofdstuk 11	In het licht van het Reukoffer- of Wierookaltaar (8)
Hoofdstuk 12-18	In het licht van 'de Voorhang' of 'het Voorhangsel' (9)
Hoofdstuk 19	In het licht van de Priesterwijding
Hoofdstuk 20	In het licht van 'de Ark des Verbonds' of 'de Verbondskist' (10)
Hoofdstuk 21	In het licht van de 2 stenen (Wets)tafelen
Hoofdstuk 22	In het licht van de bloedbesprenkeling vóór de Ark
Hoofdstuk 23	In het licht van de bloedbesprenkeling op het Verzoendeksel
Hoofdstuk 24	In het licht van de Schekina

Plattegrond van de Israëlitische Tabernakel

Inhoudsopgave:

Hoofdstuk 1.....	4
De poort van bekering tot het NIEUWE LEVEN in Christus	4
Inleidende woorden:.....	4
De geboorte-aankondiging van Johannes de Doper.....	5
Gods Geest kondigde de geboorte van het NIEUWE LEVEN aan	7
Het bezoek van Maria aan Elizabet	9
De lofzang van Maria	10
De geboorte van “de roeper tot bekering”	10
De lofzang van Zachariás	11
Hoofdstuk 2.....	12
De geboorte van het NIEUWE LEVEN	12
De geboorte van Jezus Christus	12
De getuigen van Zijn geboorte	13
De eerste groep van getuigen: de herders.....	13
De tweede groep van getuigen: Simeon en Anna.....	14
De derde groep van getuigen: de drie wijzen.....	15
Christus wil in ons groeien en door ons heen arbeiden, naar de kracht, die in ons werkt met macht.....	16
Hoofdstuk 3.....	17
Voortaan willen leven in blijvende bekeringsgezindheid	17
De actieve werking van het Woord der bekering	17
Brengt dan vruchten voort die de bekering waardig zijn!	18
Wat zijn de vruchten, die de bekering waardig zijn?	19
De wereld haat het Woord der bekering	20
Gods antwoord op elke hartgrondige bekering, uitgedrukt in de waterdoop	20
Het geslachtsregister van Jezus	21
Hoofdstuk 4.....	22
Jezus – Gods Hogepriester – beproefd en door velen veracht, maar... door anderen aanvaard	22
Gods Hogepriester beproefd.....	22
De Hogepriester door velen veracht en verworpen.....	25
De bediening van het Evangelie	26
Nogmaals: de verharding in Názareth.....	26
Jezus, Gods Hogepriester, geloofd en aanvaard.....	27
Hoofdstuk 5.....	29
De Gemeente, een Koninklijk Priesterdom, een uit de zonde gewonnen volk.....	29
Zondaren worden door het Kruiswoord gereinigd en geheiligt tot leden van het Lichaam van Christus, opdat ze vrucht dragen (1 Kor. 1:18).....	29
De rechtvaardigmaking van de ziel.....	30
De rechtvaardigmaking van het lichaam	31
De rechtvaardigmaking van de geest.....	32
Het oprechte verlangen – van de vrijgemaakte mens – naar God leidt tot vasten.....	33
De (sabbats)rust van de NIEUWE MENS in God	35
Hoofdstuk 6.....	35
De basisprincipes van Gods Priesterkoninkrijk.....	35
Inleiding:.....	35
I. De houding van de priester tegenover God	36
II. De houding van de priester tegenover de wereld, tegenover de zondaar die ons bewust naar behandelt	37
1. Onze houding tegenover hen, die ons haten.	37
2. Onze houding tegenover hen, die ons geen goed aandoen.....	38
3. Onze houding tegenover hen, die wat van ons lenen of hebben wil.	38
III. De houding van de priester tegenover zijn (of haar) Goddelijke dienst.....	40
IV. De houding van de priester tegenover zijn (of haar) eigen kruisleven en heiligmaking	40
Hoofdstuk 7.....	42
De Here Jezus Christus, onze Opstandingskracht in alle opzichten.....	42
In geval van ziekte	42
In geval van ellendige omstandigheden.....	43
Hij redt Zijn dienstknechten uit alle twijfels, die de boze inblaast.....	43
Hij is slechts een Heer van de Opstanding voor alle oprechte gelovigen	44
Hij is de grootste Schat en het voorwerp van aanbidding van elke verlost zondaar; Hij doopt hem (of haar) met de Heilige Geest	45

Hoofdstuk 8.....	48
Als een zevenvoudige kandelaar voor God	48
1. Wij moeten onszelf dingen ontfangen en bereid zijn om offers te brengen ter ere van Jezus	48
2. Wij moeten ons leven toewijden aan Jezus, en arbeiden ter ere van Hem alleen	49
3. Wij moeten onszelf verloochenen en “opbranden” ter ere van Jezus	51
4. Wij moeten God volkomen gehoorzaam zijn in woord en daad; opdat de Zalving van God Zich vrij – in en door ons heen – kan openbaren	52
5. Wij moeten onszelf verloochenen, opdat de Here ons kan gebruiken tot redding van de naaste.....	53
6. Wij moeten Goddelijke bewogenheid hebben voor verloren zielen.....	54
7. De reiniging van alle “vlees” en de volmaking van de Gemeente, enkel onder de machtige leiding van de Heilige Geest	56
Tot besluit	57
Hoofdstuk 9.....	58
Als een Goddelijk Toonbrood in deze wereld (deel I)	58
Het gebedsleven, de ware meter van onze geestelijke honger.....	58
Wij moeten tot wondertekens in deze wereld worden door gemeenschap met Jezus Christus, het Brood des Levens.....	59
Het Brood des Levens en Heródes	60
Gods Gemeente moet een Toonbrood zijn, en dit kan alleen maar door de gemeenschap met het Brood des Levens	60
Gemeenschap met het Brood des Levens geeft een heldere en juiste blik op Jezus en Gods Woord.....	61
Gemeenschap met het Brood des Levens geeft kruisproces en heiliging van het leven	61
Gemeenschap met het Brood des Levens brengt ware aanbidding van het Lam van God	62
Wij ontvangen Zalving en Geesteskracht door gemeenschap met het Brood des Levens	64
Gemeenschap met het Brood des Levens brengt, na kruisproces, broederschap en gemeenschap in Christus	64
Gemeenschap met het Brood des Levens maakt ons bekwaam om Jezus te volgen en voor Hem te arbeiden.....	66
Gemeenschap met het Brood des Levens maakt of brengt voort:	68
Hoofdstuk 10.....	68
Als een Goddelijk Toonbrood in deze wereld (deel II)	68
Gemeenschap met het Brood des Levens brengt zending in Goddelijke Heiligheid.....	68
Gemeenschap met het Brood des Levens brengt openbaring van Gods macht en verborgenheden.....	70
Gemeenschap met het Brood des Levens geeft ons bewogenheid voor verloren zielen.....	71
Gemeenschap met het Brood des Levens brengt oprecht verlangen naar de diepten van Gods Woord en liefdevolle overgave	73
Hoofdstuk 11.....	74
Ons leven moet een lieflijke reuk – namelijk als wierook – voor Gods aangezicht zijn.....	74
Deel I	74
Hoe wij tot God hebben te komen in het gebed	75
Deel II: De obstakels in ons gebedsleven.....	76
Gebed en aanbidding worden door zonde verstoord	76
Gebedloosheid doet ons geloofsleven schipbreuk lijden	77
Geen Roomse afgoderij!	78
Het oordeel van God komt over hen, die het teken van het Kruis niet kennen	79
De (dagelijkse) zorgen van het leven vormen obstakels in ons gebeds- en getuigenisleven	79
Deel III: De valse aanbidding en dienst	80
Hoofdstuk 12.....	83
DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot “het einde van alle vlees” (deel I).....	83
Zeven “christelijke” demonen of “heilige” duivels	83
De eerste demon: het “Oog-van-de-mensen”	83
De tweede demon: “Mensenvrees”	84
De derde demon: “Jacht-naar-’t-goud”. De jacht naar meer geld en materie; de dans om het gouden kalf en dus de aanbidding van de Mammon.....	85
De vierde demon: “Rust-in-’t-goud”	86
De vijfde demon: “Bezorgdheid-voor-het-levensonderhoud”	87
De zesde demon: “Slaap-zacht”	88
De zevende demon: “Werk-in-’t-vlees”	89
Het Vuur van de Heilige Geest zal ons van alle machten van de hel verlossen	89
Het Vuur van de Heilige Geest maakt scheiding tussen schijnheilig en oprecht geloof.....	90
Laten wij, nu wij dit weten, jagen naar de Goddelijke brand van dit reinigend Vuur; vooral als wij zien, dat Zijn Wederkomst nadert.....	90
Hoofdstuk 13.....	91
DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot “het einde van alle vlees” (deel II).....	91
Het onbekeerlijke Jodendom – tot de tijd van het einde – verworpen	91

De meerderheid van de Joden en hun leiders in Jezus' tijd leidden een onbekeerlijk leven.....	91
Een leven zonder oprechte bekering is onvruchtbaar voor Gods Koninkrijk.....	91
Door het onbekeerlijke leven van de Joden destijds ontstond de Farizeeër, de onwaarachtige arbeider.....	92
Onbekeerlijkheid brengt ons tot eigenwillige inzichten aangaande Gods Woord en dus tot (het brengen van) een valse leer; het maakt ons tot werkers der ongerechtigheid.....	93
Onbekeerlijke arbeiders groeien uit tot vervolgers van de ware kinderen van God.....	95
Hoofdstuk 14.....	96
DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot "het einde van alle vlees" (deel III).....	96
Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van de verderfelijke aardserichte en wereldsgezinde levensvisie(s).....	96
De geestelijke dood brengt ziekte in het lichaam.....	96
De geestelijke dood brengt hoogmoed en het verlangen naar eer en/of roem in onze geest.....	96
Door de geestelijke dood zal onze ziel sterk verlangen naar aardse bezit.....	97
Gods oproep tot geestelijke HERbewapening.....	99
Hoofdstuk 15.....	100
DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot "het einde van alle vlees" (deel IV).....	100
Een 3-delig beeld van Gods reddende liefde.....	100
Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van elke geestelijke dwaling en eigenzinnigheid in de dienst van de Here.....	100
Het 1 ^{ste} beeld: Het verloren schaap.....	100
Het 2 ^{de} beeld: De verloren penning.....	102
Het 3 ^{de} beeld: De verloren zoon.....	103
Hoofdstuk 16.....	106
DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot "het einde van alle vlees" (deel V).....	106
Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van al het onheilig verlangen naar aardse zaken (zoals: geld, onheilige seks, roem).....	106
Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle Mammonistische afgoderij.....	107
Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle onheilige en ongeremde seksbeleving.....	108
Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle verlangen naar eer, roem en het applaus van de mensen.....	109
Hoofdstuk 17.....	111
DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot "het einde van alle vlees" (deel VI).....	111
Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van alle zondige woorden en handelingen die er van mens tot mens kunnen geschieden. Wij moeten leven in die overvloeiende liefde van God, waardoor ook wij barmhartig en genadig worden voor onze medemens.....	111
Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van alle haatdragendheid.....	111
Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van alle inbeelding, dat wij reeds ZELF héél wat zijn.....	112
Wij moeten, in en door Christus, verlost willen worden van de zonde van ondankbaarheid.....	112
Laten wij bidden om bescherming tegen en verlossing van al de verleidingen (nl. satanische machten, krachten en zonden) van de laatste dagen.....	112
1: De verleiding die er zal zijn vanwege de (vele) valse profeten; hun valse zalving zal uitlopen op (de aanbidding van) de antichrist.....	113
2: De verleiding van de steeds maar toenemende (zich vermenigvuldigende) ongerechtigheid.....	114
3: De geestelijke druk van de toenemende vervolgingen en verdrukkingen.....	115
De ontkoming van de volmaakten.....	115
Hoofdstuk 18.....	116
DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM om te komen tot "het einde van alle vlees" (deel VII).....	116
Wij moeten, in en door Christus, gereinigd willen worden van de zonde van gebedloosheid.....	116
Wij hebben volhardend te bidden, net zo lang tot het antwoord komt.....	117
Wij hebben te bidden met een berouwvol hart.....	117
Wij hebben te bidden als een kind.....	118
Wij moeten ervoor waken, dat ons bezit en alle andere zaken, die betrekking hebben op dit aardse leven, geen verandering vormen in ons gebedsleven.....	118
Slechts door een innig en oprecht gebedsleven, belijdenis van zonden en totale overgave kunnen wij werkelijk deel hebben aan de Dood en Opstanding van de Here Jezus Christus.....	119
Slechts door een oprecht en volhardend gebedsleven kunnen wij inzicht verkrijgen aangaande het EEUWIG Verlossingsplan en Woord van God.....	119
Hoofdstuk 19.....	121
Gods (Koninklijke) priesters kennen een absolute toewijding aan hun Koning.....	121
Aardsgerichtheid moet voor een arbeider van God een overwonnen zaak zijn.....	121

Een ware arbeider van God ontvangt van Hem het geestelijke vermogen (zoals gaven, krachten enz.) om hier – in en door Hem – mee te werken.....	122
Typebeeld van de volmaakte dienstbaarheid aan Jezus Christus.....	124
Laten wij, in volledige afhankelijkheid aan en eenheid met Jezus, werken aan de reiniging van Zijn (geestelijke) tempel, namelijk ons hart en leven.....	126
Hoofdstuk 20.....	127
Het leven van de Bruid van Christus zal in diepe en volmaakte gemeenschap met God zijn.....	127
Christus, de Hogepriester, leeft in diepe en volmaakte EENHEID met de Vader en handelt uitsluitend naar de wil van Zijn Vader.....	127
Gods arbeiders moeten Hem dienen in diepe gemeenschap met en toewijding aan Hem én in Zijn (volmaakte) liefde	128
De tweestrijd (TWEESLACHTIGHEID) in de ziel van het volk van God	129
Óók ons lichaam moet zich aan Gods (reinigend) Vuur onderwerpen	129
Door de gemeenschap met Christus worden wij volmaakt	130
Wij moeten in waarheid gemeenschap met Hem hebben.....	130
Hoofdstuk 21.....	131
Gods gerechtigheid is als een tweesnijdend zwaard; het brengt de (oprechte) gelovige volkomen genade, maar alle anderen oordeel.....	131
Hoofdstuk 22.....	135
De 7 inleidende bloedschreden, die leidden tot het verzoenend offer van Jezus aan het kruis van Golgotha	135
1 ^{ste} inleidende bloedschrede:.....	135
Het verraad van Judas.....	135
2 ^{de} inleidende bloedschrede:	136
Het Pascha: Gods enige weg tot behoud, die, in het hart van de Vader, reeds werd ingesteld bij de grondlegging van deze wereld.....	136
3 ^{de} inleidende bloedschrede:	137
De redding van de mens – naar lichaam, ziel en geest – dreef Jezus naar Golgotha	137
4 ^{de} inleidende bloedschrede:	138
Jezus' innerlijke aanvaarding van Zijn taak als Lam van God.....	138
5 ^{de} inleidende bloedschrede:	139
De gevangenneming van Jezus.....	139
6 ^{de} inleidende bloedschrede:	139
De verloochening van Petrus	139
7 ^{de} inleidende bloedschrede:	140
Jezus bespot, geslagen en vals beschuldigd door de Hoge Raad.....	140
Hoofdstuk 23.....	140
De 7 bloedschreden van Jezus Christus, die leidden naar de volbrenging van Zijn offer aan het kruis van Golgotha	140
1 ^{ste} bloedschrede:	140
Jezus voor Pilatus, als Zijn (aardse) rechter.....	140
2 ^{de} bloedschrede:.....	141
Jezus overgeleverd aan de nieuwsgierigheid en de bespottingen van Heródes	141
3 ^{de} bloedschrede:.....	141
Bar-Abbas verkozen boven Jezus	141
4 ^{de} bloedschrede:.....	142
Jezus droeg (met grote moeite) Zijn kruis op weg naar Golgotha.....	142
5 ^{de} bloedschrede:.....	142
De kruisiging van Jezus Christus	142
6 ^{de} bloedschrede:.....	143
Jezus ging het dodenrijk (de plaats waar de gestorven zondaren verblijven) in	143
7 ^{de} bloedschrede:.....	143
Drie dagen en drie nachten in het dodenrijk	143
Hoofdstuk 24.....	144
De heerlijkheid van de opgestane Christus (werkzaam) in de NIEUWE MENS	144
Gods shekina-glorie werkend in ons lichaam.....	145
Gods shekina-glorie werkend in onze ziel.....	146
Gods shekina-glorie werkend in en door onze geest	147
Hoe de hoofdstukken van het Lukas-Evangelie werden gezien:	149
Inhoudsopgave:	150

